

# Черлені щити

Володимир Малик

Русичи великая поля чръленя щиты прегородиша!

"СЛОВО О ПОЛКУ ІГОРЕВИМ"

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Місяць лютий літа 1184-го видався на Посуллі, як і по всій Руській та Половецькій землях, сніжним і суворим. Ріки й озера закувало міцним крижаним панциром, степи лежали під товстим покровом сліпучо-білого снігу мертві, безмовні, а соснові бори та березові гаї, здавалося, дрімали в холодному тихому сні, осяяні блискучим сонцем.

Лише звірі та птахи іноді порушували цю застиглу морозяну тишу. То раптом десь на видноколі застугонить мерзла земля під копитами тарпанів, що, збиваючи снігові вихори, мчать хтозна-куди, то з глибокого байраку долине вовче виття, то з голубого неба шугоне зі свистом униз, на здобич сокіл-гострозорець.

Ось такої сонячної морозної днини по засніженій рівнині, що розкинулася між річками Хоролом та Сулою, поволі їхали на захід, з Половецької землі в Руську, два вершники — старий і молодий. Обидва в латаних, ношених-переношених, але теплих — вовною назовні і вовною всередину половецьких кожухах, що сягали колін, у волохатих баранячих шапках та стоптаних постолах з кожущини, підшитих цупкою повстю. Їхні коні були худі, стомлені і через силу брѣохалися в глибокому снігу, ледве волочачи ноги.

Один з верхівців, старший, бородатий, зігнувся, важко дихав, безупинно хапався за груди і натужно заходився хрипким кашлем. Молодший їхав поруч і підтримував свого супутника, щоб не впав з коня, а коли той задихався і зачочував очі під лоба, розпачливо шепотів.

— Чекай, отче, не вмирай!.. Скоро-скоро Сула... А на тім боці. — Руська земля... Переяславська... Там — свої люди, не дадуть загинути... Доберемося додому... На Сейм...

Коли старшому ставало легше, він збивав з бороди паморозь, з натугою і гіркотою в голосі відповідав:

— Додому?.. Не доберуся я вже додому... Відчуваю, як тануть мої сили... Як пече в грудях і ноги холонуть... Клята Половеччина всі соки висмоктала... Три роки неволі, поневірянь, голоду та побоїв далися взнаки!.. Був як дуб, а став як висохла билина... Туга серце сточила, мов іржа залізо, — за спаленою хатиною, за порубаними дітками найменшими, за нашою матір'ю, що десь у бусурменському полоні невітшно сльози ллє, якщо жива, за Настею, твоєю сестрицею, яка стала, кажуть, наложницею у поганина-половчина... Один ти в мене залишився, Жданку, бо Іван хтозна чи живий... Одна моя надія — ти... Сподіваюся, що доберешся на рідну землю і пустиш у неї коріння... Щоб рід наш не перевівся!

Ждан злякано глянув на батька, бо в голосі того звучала явна приреченість, і сказав підбадьорливо:

— Разом доберемося, отче!.. Разом!.. Ось незабаром Лубно чи Ромен... Або натрапимо на якийсь інший городок на Сулі... Там обігріємося, підгодуємося — і далі в путь, додому!

Батько не відповів, тільки сумно похитав головою і знову схопився за груди, забухикав, а Ждан міцніше стиснув його за лікоть і вйокнув на присталих коней.

Зимовий день короткий. Сонце швидко опускається за далекий червонястий небосхил. А Сулі все не видно й не видно. Невже ще одну відчайдушно жорстоку студену ніч доведеться провести у сніговому заметі? Чи ж витримає батько?

Юнак піднімається на стременах, почервонілими очима вдивляється в біло-синю далину. Обличчя його загострилося, заросло русявою м'якою борідкою, засмагло й потріскалося на холодному сонці, на пекучих морозяних вітрах.

Він напружує зір, сподіваючись на високому правому березі Сули побачити фортецю чи якесь інше людське житло, але сліпуче сонце, що б'є прямо в обличчя, та іскристий сніг нагоняють на очі сльозу, і все попереду мерехтить, грає веселковими барвами. Небо зливається

з землею.

У серце юнака закрадається тривога. Невже збилися з путі? Від Хоролу до Сули верст тридцять. Пора б уже показатися українному порубіжжю! А його все нема, й нема, й нема... Є від чого впасти у відчай!

Десятий день тікають вони з далекої Половецької землі.

Перед внутрішнім зором Ждана пропливають події останніх трьох років.

Несподівано на Посем'я напала орда хана Кзи — сплюндрувала багато сіл, малих і старих винищила, а дорослих потягла в неволю.

Їм з батьком пощастило: вони опинились разом у кочів'ї половця [1] Секен-бея, а матір і сестру запроторили кудись далі. Життя було підневільне, собаче. У кого дома залишилися якісь статки, тих родичі викупили. У них же не було ні статків, ні родичів, і їх ніхто не викупив. Вони стали довічними рабами — пасли табуни коней, череди овець, стада верблюдів та худобини, обробляли байські бахчі, заготовляли для зимівників дрова, шили одяг та взуття, лагодили вежі, тобто половецькі вози з халабудами-юртами, валяли повсть, вимочували шкури та виконували десятки інших робіт. І весь час, де б не були і що б не робили, думали про втечу.

Звичайно, найкраще було тікати влітку, коли тепло і коли кожен кущик заховає тебе чи пустить переночувати. Однак влітку з полонеників не спускала ока варта, а в пустельному степу, що розділяє Половецьку і Руську землі, постійно рискала кінна сторожа, яка стерегла половецьке пограниччя від нападу руських князів і вилловлювала втікачів. Не один такий нещасливець потрапляв їй до рук, і тоді йому виколювали або випікали око, відрізували вухо чи розпеченим залізом ставили на щоці тамгу [2].

Тому вони вирішили влітку не тікати. Краще — взимку. Коли завіє завірюха і степ занесе снігом, коли вдарять морози, половці послаблюють пильність, а іноді й зовсім не

стережуть невільників. Бо ж хто наважиться тікати у голу засніжену пустелю? Ступиш кілька кроків — і слід миттю викаже тебе. А в путі на сміливця чекають і люті морози, і голод, і вовчі зграї. Та й половецькі роз'їзди легко можуть помітити... Тому майже не було випадків, щоб хто-небудь утік узимку.

До втечі готувалися довго і ретельно: заощадили харчів, полагодили одяг та взуття, роздобули дві теплі кошми з для спання в снігу, насушили тругу, щоб викресати вогню, вибрали в табуні, який доглядали, найвитриваліших коней — і однієї ночі, коли захурделила буремна хуртовина, рушили в дорогу. Сніг відразу замів їхні сліди, і ніким не помічені, вони промчали понад берегом ріки, а під ранок по льоду перемахнули на той бік. Там, у лузі, попасли коней, що, як і їхні дикі родичі-тарпани, були призвичаєні всю зиму добувати собі корм з-під снігу, розгрібаючи його копитами, трохи самі задрімали в заметі, закутавшись по половецькому звичаю в кошму [3], а потім знову рушили в путь.

Хуртовина не вщухала п'ять діб — занесла всі сліди, всі степові стежки-доріжки, їхати стало важко. Коні стомилися, почали худнути. Зате не зустрівся жоден половець, і в серцях втікачів почала зростати надія на порятунок.

Коли б тільки не батькова хвороба!

Позаду залишилися трирічні поневіряння і труднощі останніх днів, а попереду ось-ось покажуться окраїнні землі Русі... Там свої люди, там порятунок!

Ждан раптом відчув, як батько схитнувся і поволі почав хилитися коневі на шию.

— Отче, тримайся! — гукнув стривожено. — Вже зовсім близько! Ген-ген ліс і широка долина! А за нею височіють горби... То, напевно, Сула... Ще трохи — і ми знайдемо людське житло! Тримайся!

Батько з натугою підвів голову. На юнака глянули почервонілі, каламутні очі. Зчорнілі, вкриті смагою губи пожадливо хапали морозяне повітря, а посинілі від холоду руки судорожно шарили біля серця.

Жданові стало лячно: невже помре?

Він у відчаї поглянув уперед і тут несподівано для себе справді побачив і приметений снігом ліс, і річкову долину, і високий тогобічний берег, що мрів у надвечірній імлі.

— Отче, Сула! — вигукнув голосно і вдарив коней.

Незабаром вони в'їхали в ліс і широкою галявиною почали спускатися до берега. Довкола стояли під сніговими шапками темні дерева і лапаті кущі. З-під них швидко виповзали густі сутінки. Наставав вечір.

Ждан з сумом подумав: "Не встигнемо на той бік. Та чи й є там поблизу сільце яке-небудь чи городок? Знову доведеться — в котрий раз — ночувати в сніговому ліжку..."

За себе він не боявся.. Хоча й холодно — переспить. А батько? Йому потрібна тепла хата, гаряча їжа...

Похиливши голови, стомлено тюпали коні, скреготала, перепорхуючи з гілки на гілку, сорока, а Ждан гарячково думав, як бути, що робити, і нічого не міг придумати. Одно твердо вирішив — не переправлятися ввечері через широку річкову заплаву, де

можна провалитися в незамерзлий прогній, а діждатися ранку. Отже, треба шукати затишне місце, розкласти багаття і відігріти батька.

Раптом його погляд упав на велику кучугуру снігу, поверх якої стримів дуплистий осиковий окоренок. Невже мисливський зимівник? Він потягнув повід "соб" і незабаром спинився на узліссі, перед напівзаметоною лісовою хатиною-землянкою. Все ще не вірячи такій несподіваній удачі, він притьмом сплигнув з коня, розгріб руками сніг біля дверцят і відчинив їх. В зимівнику давно ніхто не жив. Пахло сирістю. Дерев'яні стіни і стеля взялися памороззю, посеред землянки, якраз під димарем, чорніло викладене з дикого каменю вогнище, на якому стояв закіптюжений горщик, а попід стінами виднілися широкі лави з грубо обтесаних плах.

Ждан вискочив надвір.

— Отче, злазь! Я знайшов зимівник! Зараз розпалимо вогонь, нагріємось, щось зваримо! — голос його дзвенів радістю.

Та батько вже не міг сам злізти з коня. Ждан взяв його на руки, вніс у землянку, простелив кошму на лаві, поклав на неї хворого.

— Полеж тут! Я принесу дров!

Повернувся він з оберемком сухих соснових гілляк і смолистих сучків, поламав їх на дрібні цурупалки, щоб швидше загорілися, ножем настругав стружок та наколов лучини, а потім, діставши з-за пазухи кремінь, кресало і трут, викресав вогню. Незабаром посеред землянки весело загоготіло полум'я. Дим, що спочатку наповнив майже все приміщення, скоро знайшов собі вихід через димар, і дихати стало легше.

Ждан ожив, повеселів. Він повірив у те, що відігріє батька, вилікує, поставить на ноги, і вони завтра вирушать далі в путь. На radoшах присунув до вогню горщик з снігом, вніс торбинку, де ще було трохи пшона, перемішаного з шматочками замороженого м'яса, і почав варити куліш. Коней стриножив і пустив на луг пастися, а також заготовив на цілу ніч дров.

За якусь годину в невеликій землянці стало тепло. Зварилася нехитра страва, і Ждан, потримавши горщик в снігу, щоб остудити гаряче запашне вариво, подав його батькові.

— Їж!

Старий посьорбав трохи і відклав ложку. Дихати йому було важко, боліло в грудях, його знову почала тіпати пропасниця.

Тоді Ждан приклався до кулешу і виїв півгорщика. Тепла сита їжа розморил хлопця, і він, похилившись на лаву, незчувся, як заснув. Розбуркав його батьків голос:

— Христе Ісусе, мати божа, царице небесна, порятуйте мене або прийміть мою душу, аби-сь не мучився! — бубонів старий. — І ти, Дажбоже, і ти, Роде, і ти, Велесе, теж порятуйте мене, виженіть з мене злого духа, що вселився в моє тіло, дайте сили, щоб добратися додому і востаннє поглянути на рідні місця!..

Жданові стало лячно, він не поворухнувся, щоб не перервати батькової молитви, його задушевної розмови з богами — нинішніми, ромейськими, і старими, прабатьківськими. Бо хто відає, які боги справжні, сильніші, — сьогочасні чи давні?!

Правда, всі вже на Русі ходять до церкви і вірують у триєдиного бога — бога-отця, бога-сина і бога — духа святого. Однак і давнім, прабатьківським, богам багато хто молиться тихцем, щоб ніхто не почув і не побачив, бо за це можна всього майна, а то й голови позбутися, якщо дізнається хто-небудь з людей можновладних — піп, єпископ, посадник, огнищанин [4], боярин чи сам князь. Двовір'я вони не терплять, особливо попи, і розправляються з двовірцями нещадно. Та старі боги живучі: бог сонця — Хоре, або Дажбог, покровитель русів — Велес, бог весни — Ярило, бог вітру — Стрибог, бог грому — Перун... Попи повикидали в річки або поспалювали на вогнищах дерев'яні боввани цих богів, а в пам'яті людській самих богів знищити не змогли. Хоч минуло вже двісті літ, як грізний князь Володимир відрікся від старих богів і привіз від рومهїв нових, як кажуть, справжніх, люди від старих богів не відцуралися і на свята дають їм потребу [5] — ставлять на покуть у горщику та в мисці кутю з узваром, виносять на кладовища душам померлих різні напої та наїдки, у місяці червні на честь Купала молодь розкладає в лісах, біля річок, великі багаття, веселиться, співає, стрибає через той священний вогонь, щоб очиститися від всілякої скверни, тобто нечистих духів, а дівчата плетуть вінки і пускають на воду, щоб дізнатися про свого судженого... І вже всі без винятку — старі, малі, князі й смерди — вірять у нечисті сили: у чортів, відьом, відьмаків, у русалок та мавок, водяників, лісовиків, у домовиків та потерчат, що живуть, невидимі, десь поряд і можуть вчинити людині добро або зло, найчастіше — зло. Їх задобрюють, їм виносять потай потребу, а коли це не допомагає, прикликають на поміч попа — і той хрестом проганяє нечисту силу або освячує осквернену нею оселю чи місцевість...

Ждан теж вірив і в нових, і в старих богів, вірив у нечисті сили і не здивувався, коли почув, як батько молиться всім тим богам, благаючи їх вигнати з болящого тіла злих духів, що поселилися в ньому.

Тим часом старий на якийсь час затих, а потім тихо покликав:

— Жданку, Жданку!

— Чого тобі?

— Якщо помру, не залишай мого тіла звірам та хижим птахам на розтерзання... Спали мене тоді... По предковичному звичаю племені нашого!..

— Не помреш, батьку... Я сидітиму біля тебе, поки видужаєш...

Батько на це не відповів нічого, — повернувся на другий бік, обличчям до стіни, і затих.

Ждан довго прислухався до його важкого нерівного дихання, а потім заснув.

Коли прокинувся, то йому здалося, що він спав зовсім недовго. Однак вогонь встиг погаснути, жар зачах, і в землянці віяло холодом. Крізь шпаринку в дверях пробивався вузький жмуток сонячного проміння.

Ждан швидко відкинув теплу кошму, відхилив дверцята і виглянув надвір. Над лісом підбивається зимове сонце. Оце так поспали!

— Вже ранок, отче... Як тобі?

Батько мовчав.

— Ти спиш?

Батько і цього разу не відповів. Ждан кинувся до нього, торкнувся руки, що лежала поверх кошти. Рука була холодна мов лід.

— Отче! — зойкнув у розпачі юнак. — Отче!

Батько лежав на лаві неприродно витягнутий, мовчазний і застиглими очима дивився в закіптюжену стелю землянки.

Ждан опустився біля нього на коліна і беззвучно заплакав. Тепер він залишився один у цьому чужому холодному світі і, хоча вже мав дев'ятнадцять літ, почував себе скривдженим, знедоленим сиротою.

Стояв над батьком довго, аж поки не відчув, що змерз. Тоді підвівся і вийшов надвір. Потрібно було виконати батькове прохання — спалити його на вогнищі.

Спочатку по слідах у снігу розшукав коней, привів до зимівника, потім настигав з лісу на галявину чималу купу сушняку і поклав на неї батька. Робив це, як уві сні, все ще не вірячи в те, що сталося. Стомившись, присів під деревом на пеньок — трохи відпочив, поринувши у свої важкі думи, потім підвівся, викресав вогню.

Жовтогаряче полум'я несміливо лизнуло смолисті тріски, згодом затріщало, завирувало і шугнуло високо вгору, поглинаючи і коструbate суччя, і товсті смолисті гілляки, і задерев'яніле тіло покійника. Від багаття війнуло нестерпним жаром. Ждан відступив назад і знову сів на пеньок. Мов закам'янів від горя. І здавалося йому, що то не батькове тіло, а його душа палала на тому пекельному вогні. Нічого не чув, не бачив, крім полум'я, крім тріску палаючих головешок та шипіння снігу, що танув довкола.

Так сидів довго, то дивлячись, як обвуглюється труп батька, то завмираючи від туги. Гарячі сльози туманили його зір. Бідний отець! Як він мріяв ще раз побачити батьківщину, думкою ще не раз і не двічі летів до неї через безмежні степи, повноводні ріки, через ліси і байраки! Як хотілося йому побачити рідну оселю або хоча б згарища її! Сподівався, що, може, хто-небудь з найменших діток урятувався і пережив лихоліття у добрих людей... Та ба! Боги розсудили інакше і покликали його до себе.

Злякала і вивела його з задуми стріла, що гостро цвюхнула над головою і встромила в малинову купу жару. Він отетеріло оглянувся і побачив позад себе чималий загін половців, що поволі наближався. Тікати було нікуди та й ніяк. Запізно.

2

Це був лише передовий загін. Невдовзі галявину вщерть запрудили половці. Попереду на баских конях сиділи два вершники, що, судячи по одягу та прикрасах на кінській збруї, були беями або ханами.

Ждана підвели до них.

Вершники пильно вдивлялися в полоненого. Старший не відзначався ні зростом, ні силою, ні владністю погляду. Сидів він у сідлі, як лантух, стомлено, обважніло. Брезкле обличчя — безживне, жовте, в очах — ніяких почуттів. Другий же, молодший, відразу привертав до себе увагу. Одягнутий у добротний кожух з вовчого хутра і в лисячу шапку з малиновим верхом, він чимось скидався на дужого пса-вовкодава. Могутня

статура, велика голова, пронизливий погляд бистрих чорних очей, міцна рука, що держала повід, крупний дзьобатий ніс посеред обпаленого морозом, злегка вилицюватого обличчя — все дихало в ньому незвичайною силою і рішучістю.

Він якийсь час мовчки розглядав юнака, а потім з легкою насмішкою в простудженому голосі сказав:

— Я Кончак! Ойє!.. Це хан Туглій — славетний джигіт!.. Чував про таких? А ти хто, жовтовуха свиня? Урус?

Ждан і так був приголомшений тим, що сталося щойно з ним, а тепер, почувши, що перед ним сам Кончак, втягнув голову в плечі, мовби ждав удару. Хто ж не чув про хана Кончака? Вся Русь знає його! Матері лякають ним дітей. Дорослі, зачувши це ім'я, хрестяться. Та й не дивно:

не раз і не двічі протягом останніх десяти - дванадцяти років приходив він з мечем на Переяславську та Київську землі і проявляв там нечувану жорстокість — села і міста палив, старих і немічних вирізував, дужих у полон тягнув, а малолітніх дітей наказував брати за ноги і бити об дерева, об стіни будівель або просто об землю, аби їхні голівки репалися, мов гарбузи. За час своїх спустошливих нападів Кончак зніс майже все Посулля. Залишалися тільки укріплені города Посульської оборонної лінії, зрубані ще князем Володимиром Святославичем у 988 році, — Воїнь у гирлі Сули, Римів, Лукомль, Сніпорід, Лубен, Ксиятин, Сенча, Лохвиця, Ромен, Дмитрів... Тепер, видно, він добирався і до них.

Також знав Ждан, що Кончак мав велику силу серед половців, бо зумів зброєю, хитрістю, підкупом та умовляннями підбити під свою руку або поставити собі в залежність багато половецьких родів і племен, які кочували на широкому просторі між Волгою, Дніпром та Азовським морем. Навіть сильний, гоноровитий хан Кза, що сам намагався очолити так званих "диких" половців, котрі кочували північніше, зрештою був змушений визнати зверхність Кончака.

Ждан відчував, як терпнуть у нього ноги і щось болюче давить у грудях. Все пропало! В одну мить розвіялися його надії на визволення. Замість того, щоб перейти Сулу і ступити вільною людиною на рідну землю, про яку мріяв довгі роки і до якої добирався так важко, з такими труднощами, він знову стоїть ось нікчемним рабом, невільник перед самим ханом Кончаком, і той зі злорадісною усмішкою на устах, граючись ним, як кіт з мишею, жде на його відповідь.

— Я Ждан, — видавив із себе потерпими губами юнак, — урус.

Судячи по слідах, на які ми випадково натрапили сьогодні вранці, ти їдеш з Половецької землі... Ти був там у полоні?

— Так.

— Де?

— У Секен-бея, що з племені хана Кзи.

— Ти добре розмовляєш по-нашому...

— Я жив серед половців три літа.

— Ось як! Справді, за такий час можна навчитись! — погодився Кончак і,

помітивши на вогнищі перепалений кістяк людини, запитав: — А то хто?

То мій батько... Ми разом тікали. Він захворів у дорозі і вночі помер.

— Ви з батьком сміливі люди. Не кожен зважиться взимку тікати через безлюдні засніжені степи...

— Краще смерть, ніж неволя!

— Ой-бой! Я бачу, сміливість і досі не покинула тебе! Але ж тепер ти знову невільник, раб!

Тепер мені однаково... Ви уб'єте мене?

Кончак усміхнувся. З-під покритого інеєм вуса блиснули міцні білі зуби. Ця посмішка трохи скрасила його тверде суворе обличчя.

— Ні, не в'ємо. Для чого вбивати? Ми ще не ступили на Руську землю, а вже взяли здобич. Це добра прикмета!.. Ти був полонеником хана Кзи, тепер будеш моїм!.. А от якщо спробуєш тікати, тоді я накажу осліпити тебе або й стратити. Зрозумів?

— Зрозумів.

— Зараз тобі дадуть свіжого коня, бо твої такі загнані, що годяться тільки на м'ясо... Будеш у поході при мені — товмачем, а також помагатимеш кухарю, доглядатимеш коней. Добре служитимеш — матимеш достатньо їжі, хитруватимеш — будеш битий!

На знак того, що й ці слова дійшли до нього, Ждан кивнув головою.

Тут же на мовчазний погляд хана молодий курт [6] підвів бранцеві коня і прилаштувався поряд.

Широкою галявиною орда рушила до Сули і по льоду перейшла її.

Першою жертвою стало невелике сільце, що заховалося між лісами у розлогіх долині. Орда швидко обійшла його з двох боків, оточила, — жодній живій душі не пощастило вислизнути з нього.

Кончак і Туглій зі своїми почетами зупинилися на узвишші і спостерігали, як воїни вривалися в хатини, виводили надвір переляканих людей і тут же одних убивали, а інших — дівчат, юнаків, молодих жінок та чоловіків — в'язали сирицею по десятку, щоб відправити під вартою в Половеччину. Однак таких було значно менше. Більшість гинула під шаблями нападників.

— Так ми всіх переб'ємо! — вигукнув Туглій, побачивши, як лютують воїни. — Хіба не краще потягнути всіх у полон, щоб потім мати непоганий зиск? Ми б змусили переяславського князя Володимира Глібовича добряче потрусити кишені!

Кончак думав інакше. Він зверхньо глянув на невисокого товстуна і жорстоко кинув:

— Хай убивають! Це я наказав! Бо багато цих урусів розплодилося!.. Я поклявся Тенгріханом, що винищу, витопчу всю Переяславську землю аж до Десни і Сейму, а Київську — до самої Либеді! Ці землі повинні належати кипчацьким родам! Тут вони ставитимуть свої юрти, тут випасатимуть табуни! Ми твердо станемо на обох берегах Дніпра аж до самого Києва, і я своїм списом застукаю у його Золоті ворота! Тсе-тсе!

Ждан чув ці холодні слова, чув жіночий лемент, дитячий плач, крики й прокльони чоловіків, рев худоби, гоготання вогню — і невтримний дроз стрясав усе його тіло. Ах,



коли б мав меча, коли б мав списа, то, не роздумуючи, всадив би в широку ханову спину!

Коли закінчилася огидна розправа над мирним населенням, коли все в долині поїнялося вогнем і кілька десятків воїнів погнали полон, табуни скоту і нав'ючених всіляким добром коней на схід, Кончак підвівся на стременах і гукнув:

— Вперед! На Дмитрів! Обминемо Ромен — хай до пори до часу залишається у нас позаду... Він нам зараз не страшний... Попалимо всі поселення між Роменом і Дмитровом — і роменці самі здадуться або подохнуть з голоду!.. Вперед! І нікого не жаліти! Палити і вбивати — це наказую вам я, хан Кончак, син Атрака, внук великого Шарукана!

І він, широко розпроставши свої могутні плечі, вдарив коня і перший помчав на північ, де білили чисті, не рушені ні людською ногою, ні кінськими копитами сніги...

3

Вогняним смерчем прокотилися половці понад середнім Посуллям, попалили села, спустошили їх доценту і врешті обложили Дмитрів — чимале городище, розташоване на рубежі Переяславської і Новгород-Сіверської земель. Кончак хотів узяти його з ходу, та дмитрівці встигли зачинити ворота, закласти їхні провусини міцними дубовими балками, а стіни облили водою, і вони на морозі відразу взялися гладеньким, мов скло, льодом.

Кончак наказав приготувати драбини. Та вони стояли неміцно, ковзалися по льоду, тріщали під вагою багатьох тіл, і захисники Дмитрова, озброєні дерев'яними вилами-дворіжками, легко зсували їх набік або просто назад, і вони з гуркотом падали на мерзлу землю, на смерть розбиваючи тих, хто по них ліз.

Кончак лютував. Стояв на пригірку і лихим оком зиркав на городище, що не хотіло здаватися.

— Спаліть його! — вигукнув, окрилений новою думкою. — Закидайте палаючими стрілами! Викуримо урусів із їхніх гнізд!

Сотні вогнистих смолоскипів шугнули через заборолу на город. Здавалося, ніщо тепер не врятує його. Однак приметені снігом солом'яні та очеретяні дахи не хотіли займатися.

— Ну що ж, — сказав Кончак, — тоді ми заморимо їх голодом! Я змушу їх їсти собак і котів!

Минув тиждень. Дмитрів мужньо тримався і не думав здаватися. Кончак плюндрував навколишні села, а награбоване багатство та полонених з охороною відправляв у Половеччину.

Жив він у просторій хаті дмитрівського попа неподалік від городища, вставав рано, снідав і йшов до війська, що облягло фортецю. Там вигадував усе нові й нові способи, щоб узяти її, та всі намагання були марні, і він, змерзлий і злий, повернувшись вечором, люто кляв і мороз, і глибокі сніги, і урусів, що не хотіли здаватися, і своїх батирів, котрі, на його думку, проявляли слабодухість і невміння воювати.

— Ждане, ти урус, ти знаєш свій народ і свої звичаї краще, ніж я. Скажи, як узяти

цю клятву фортецю, і я не тільки відпущу тебе на волю, а й дам стільки багатства, що вистачить тобі на все життя! — питав полоненого, якого чомусь уподобав і тримав при собі, доручаючи всілякі домашні роботи — топити печі, носити воду, допомагати кухареві-половцю мити посуд чи рубати дрова.

Ждан тільки здвигнув плечима.

Одного разу здобичники притягнули гурт бранців, яких Кончак мав справедливо, як йому здавалося, поділити між своїми родами. Нещасні полонені тулилися один до одного, щоб хоч трохи зігрітися. Серед них виділявся чоловік років сорока п'яти. Він був без шапки, без верхнього одягу — в одній сорочці; на ногах — незвичні для слов'янина половецькі стоптані чирики; борода і чуб — скуйовджені, вкриті памороззю, ліве око запливло синцем, а з розбитої губи сочилася кров. Він тремтів від холоду, мов сухий листок. Нічний мороз, безперечно, доконає бідолаху! Та й чи дотягне він до ночі?

Кілька разів проходив Ждан двором з оберемком дров, і кожного разу у нього стискувалося серце: замерзає старий, на очах замерзає!

Тоді він наважився: прослизнув у попівську комірчину, де ханський кухар став тепер повновладним господарем і куди іноді посилав юнака по те або по інше, зняв з жердини старого, витертого кожуха, що не приглянувся половцям, таку ж шапку-бирку, із-за скрині витягнув запилені, але ще цілі чоботи-шкарбуни, зав'язав усе це в стару попівську рясу і, вибравши хвилину, коли варта не могла його помітити, прозлизнув до гурту бранців і тицьнув вузла старому в руки:

— Одягайся, а то замерзнеш! Бранці миттю обступили їх, щоб не помітили вартові. Старий натягнув на себе кожуха, шапку, рясу розірвав на онучі — взувся.

— С-спасиб-бі, х-хлопче, — не сказав, а процокотів зубами. — Ти хто?

— Мене звати Жданом.

— А мене Самуїлом... — і замовк.

На подвір'я у супроводі кількох беїв та хана Туглія в'їхав Кончак. Він змерз і, видно, був злий. Ще один штурм Дмитрова зазнав невдачі.

Конюші притримали його коня. Хан важко сплигнув на землю і, опустивши голову, ні на кого дивлячись, рушив до хати. Та раптом з гурту невільників назустріч йому виступив Самуїл і перегородив дорогу.

— Х-хане К-кончак! Х-хане К-кончак! — процокотав зубами і низько вклонився. — Дозволь слово мовити!

Кончак суворо глянув на нього, але зупинився.

— Ти хто?

— Я київський к-купець... Самуїл... Н-не впізнаєш?... Позаторік я привозив т-товари в твою з-землю, хане... На Тор...І ніколи ніхто не чіпав мене... Б-бо ж купців ніде не чіпають... А тут твої люди пограбували мій обоз, з яким я йшов у Сіверську землю, візників побили, товари й коней забрали, а мене роззули, роздягли і притягли сюди, яко пса...

Кончак, видно, не все второпав, бо наморщив лоба, замислився. Уздрівши Ждана, кинув нетерпляче:

— Що каже цей урус? Чого він хоче? Ждан швидко переклав. Кончак з цікавістю глянув на купця.

— А й справді, мені пригадується твоє обличчя...

Чекай, чекай... Це ж у тебе мої доньки купували і намисто, і мило, і ляне полотно, і різне узороччя [7]?

— Так, так, хане, у мене, — зрадив Самуїл. — Такі гарнесенькі дівчатка — кароокі, чорнобриві!

— Гм, я волів би, щоб у мене було більше синів, — усміхнувся Кончак і, враз спохмурнівши, додав: — Я ніколи не чіпав купців, а навпаки, завжди ставився до них доброзичливо. На доказ цього я запрошую тебе до себе на вечерю. Ось Ждан проведе... Там і поговоримо, бо маю щось тебе розпитати...

І швидко попростував до хати.

Коли Самуїл у тісній, але теплій кухні трохи відігрівся, умився і розчесав чуба та бороду, Ждан повів його до світлиці. Тут за столом уже сиділи хани Кончак та Туглій, Кончаків син Атрак, названий так на честь свого діда, та кілька беїв. Кончак показав на вільний ослін:

— Сідайте! — і вп'явся у смажену баранячу лопатку. — Їжте.

Всі були голодні і довго їли. А коли наситилися, Кончак запитав:

— Зігрівся трохи, Самуїле?

Купець витер рота полою кожуха.

— Дякую, хане, зігрівся... А то думав — пропаду.

— Де ж тебе перестріли мої люди?

— На Удаї, біля Прилуки.

— Куди ж ти прямував?

— У Путивль... Віз жіночі прикраси, одяг, сіль... І все пропало... Та ще й четверо холопів на додачу, а з ними — сани, коні, зброя... Накажи, хане, хай твої люди повернуть мені моє майно!

— Чого захотів! Піди дізнайся, де воно!.. Е-е, чоловіче, що з воза впало, те пропало! Дякуй долі, що сам лишився живий...

— Я й дякую.

— От і добре... А тепер скажи мені, чи ти не бачив, коли їхав з Києва, князів з дружинами?

Самуїл поволі підвів голову, пильно глянув у вічі ханові.

— Аякже, бачив.

— Де?

— Стоять за Альтою.

— Хто саме?

— А хто?.. Великий князь київський Святослав, великий князь землі київської Рюрик, князь переяславський Володимир та князь чернігівський Ярослав... Схоже, очікують ще когось.

— Невже до Києва дійшла чутка, що я перейшов Сулу?

— До мене не дійшла, бо інакше я повернув би назад... А от чи до князів дійшла, того не знаю...

— Однак вони чогось стоять, — замислено проказав хан Туглій. — Не на прогулянку ж вийшли!

Кончак насупився. Кошлаті чорні брови зійшлися до перенісся, як дві грозові хмари. Грубе тверде обличчя потемніло ще дужче. Видно було, що він вражений несподіваною звісткою і стурбований нею не на жарт.

А Туглій не вгавав:

— Я так і знав, що ми під цим клятим городищем прогайнуємо дорогий час! — грюкнув кулаком по столу. — Вся Русь уже оповіщена про наш напад! Добре, якщо князі й досі стоять за Альтою... А якщо рушили сюди? Що буде? Вай-пай!..

Кончак ще дужче засопів носом, похмуро глипнув очищами.

— Помовч, хане! Поговоримо про це пізніше! А зараз подякуємо нашому другові Самуїлові за таку важливу звістку. — І повернувся до купця: — З цієї хвилини ти вільний і можеш їхати на всі чотири сторони! Що б ти хотів у мене попросити?

Самуїл підхопився на ноги і низько вклонився.

— Дякую, хане, за таку велику ласку... Воля для людини — то найбільший скарб!.. Але якщо ти дозволяєш звернутися до тебе з просьбою, то я насмілюся попросити у тебе...

Купець замовк у нерішучості. Кончак підбадьорив його:

— Ну ж, кажи! Не бійся!

— Якщо твоя ласка, то відпусти зі мною ось цього хлопця, — і поклав руку на плече Жданові. — Твої люди забрали у мене аж чотирьох холопів, то дай мені хоч одного. Та й мандрувати взимку самому небезпечно — сам знаєш...

Кончак махнув рукою.

— Гаразд, бери... Бранців маємо досить... А шляху в Половеччину не забувай. Ось тобі моя тамга — з нею безборонне проїдеш через усі половецькі заслони. Привозь товари на Тор — вигідно продаси. — І кинув на стіл кружало вичиненої шкіри з намальованою на ній собачою головою і двома перехрещеними під нею стрілами — це був родовий знак хана. — Тобі і твоєму супутникові дадуть коней і харчів на тиждень. Ти задоволений? Вай-уляй!

— Задоволений, хане, — схилив знову у поклоні голову купець.

— Тоді йдіть!

Коли вийшли, Ждан сказав:

— Дякую тобі, дядьку Самуїле, що не забув про мене — визволив з неволі тяжкої... Однак скажи мені — навіщо ти розповів про князів? Навіщо розпатакав, що вони стоять на Альті? Не вистачало тільки шепнути Кончакові, які у них сили! Це ж пряма зрада!

Самуїл усміхнувся розбитими губами, обняв хлопця за плечі.

— Не турбуйся! Так вони від мене правду й почують — аж обома вухами! Аякже!.. Е-е, отроче, не знаєш ти дядька Самуїла!.. Та набрехав я їм усе від початку й до кінця!

— Як? І про князів, і про Альту?

— І про князів, і про Альту... Як тільки Кончак запитав, я відразу змикитив, що він боїться, як би його тут не застукали зненацька! Бо ж сили у нього зараз, видно, невеликі. Скумекав?.. Ні?..А я йому і про київських князів, і про переяславського, і про чернігівського. Та ще, мовляв, інших очікують... Бачив, як завертівся хан Туглій? Ніби його окропом ошпарили!.. Та й сам Кончак скис, набусурманився, бо не до серця йому така звістка... Не я буду, якщо не чкурне він завтра звідси в свою Половеччину...

— Ну, якщо так...

— Завтра побачимо — як... А нині ходімо спати, якщо у тебе тут є теплий куток...

— Куток є, ходімо, — і повів свого рятівника у запічок.

...Вранці обложені дмитрівці висипали на вали і з превеликим подивом і з ще більшою радістю спостерігали, як половці, ведучи на арканах бранців, худобу та везучи на запасних конях іншу здобич, вирушають у степ і прямують на схід. Самуїл не помилився — Кончак злякався можливого нападу руських князів і зняв облогу.

Лише два вершники, не ждучи, коли степовики покинуть розорені околиці Дмитрова, відокремилися від них і повернули на захід. То були купець Самуїл і Ждан.

## РОЗДІЛ ДРУГИЙ

### 1

На півсотні верст довкола Дмитрова половці випалили села й хутори. По білих снігах чорніли пасма кіптяви і попелу, рознесені вітрами з похмурих згарищ.

Ждан і Самуїл їхали мовчки, з сумом позираючи на розтерзані звірами й хижими птахами трупи. На серці було важко. Душили сльози. А коли в одному селі на майдані побачили задубілі тільця голеньких немовляток, кинутих жорстокою рукою в сніг, щоб позамерзали, Самуїл зупинився і заплакав.

— О боже! Яких мук зазнає нещасний люд Переяславської України [8]! І як він тільки живе тут! Як виживає! Здається, всі біди, всі лиха цілого світу зібралися разом і впали на нього, пригнули, до землі, клубищем холодних змії обплутали його тіло, важким чоботищем наступили на душу! Допоки ж терпіти? Допоки гинути? Допоки земля Половецька вивергатиме з себе незчисленні орди на погибель люду християнського?

Він довго сидів у сідлі, зігнутий, обважнілий, і затуманеними від сліз очима дивився на білі скоцюрблені тільця немовляток. Потім перехрестився, витер сльози і торкнув коня.

— Геть звідси! Подалі від цього жахливого видовища!

Другого дня, переночувавши у напівспаленій хатинці-мазанці, вони виїхали на битий шлях, що з'єднував Київ та Переяслав з Путивлем, Рильськом та Курськом. Ждан натягнув поводи.

— Тепер я попрощаюся з тобою, дядьку Самуїле. Звідси поверну до Путивля, у свій Сіверський край...

Купець витріщив очі.

— Як? Ти кидаєш мене одного? Серед цієї безлюдної снігової пустелі? Бійся бога, отроче!

— А куди ж мені їхати? До Києва? Там у мене ні кола ні двора!

— Ніби на Сеймі у тебе щось залишилося! Сам же казав — половці все спалили...

— А може, хтось із родичів уцілів? Чи односельців?

— Так вони тобі й зрадіють!.. Де ж ти там житимеш? Що їстимеш? До кого прихилишся? Та ще взимку!

— А в Києві хто мене жде?

— Чоловіче! — вигукнув Самуїл. — У Києві у тебе є добрий приятель!

— Хто ж це?

— От тобі маєш! — Купець аж руками ударив об поли. — Невже не здогадуєшся? Таж я! Хто ж іще?.. Невже гадаєш, що я забуду, як ти порятував мене у Дмитрові?.. Ні, синку, нікуди я тебе не відпущу! Бідуватимемо разом — до кінця! Та й вириватися самому в далеку дорогу небезпечно — мороз, хуртовина, вовки, недобрі люди... Та мало яка трясця може зустрітися в дорозі! Ні, ні, розлучатися нам зараз не слід! Прибудемо до Києва, погостюєш у мене до весни, а там — куди хочеш! Ти вільна птаха!.. Та й не до Києва ми зараз попростуємо...

А куди ж?

До Переяслава. Треба сповістити переяславців, що Кончак повернув назад.

Ну, коли так... — невпевнено протягнув Ждан.

— А як же інакше, хлопче? — і, зрадивши, купець торкнув коня.

До Переяслава добралися на четвертий день. На вулицях та майданах повно озброєного люду, а також дітей, жінок, старих. Найближчі села шукали захисту за валами города. Не чути безпечних розмов, не лунає веселий сміх. Навіть діти принишкли. Йде Кончак! Адже всім у пам'яті, як шість років тому він лютував на Переяславщині, не жаліючи нікого, особливо дітей, яких винищив без ліку!

Самуїла і Ждана завели у гридницю [9], де попід стінами на широких лавах сиділи бояри та ліпші мужі. Прямо проти входу, на узвишші, — князь Володимир Глібович та княгиня Забава, дочка чернігівського князя Ярослава.

Подорожніх підвели до них.

Князь Володимир мав років двадцять сім — двадцять вісім. Лоб високий, відкритий. Довге русяве волосся зачесане назад. Між акуратно підстриженими вусами та борідкою стиглими вишнями червоніли по-юнацькому свіжі уста. Одяг на ньому — оксамитовий, чорний, а чоботи — жовті, з блискучої, гарно вичиненої шкіри. При боці, на широкому, оздобленому срібними бляшками поясі, — короткий меч.

Княгиня Забава — така ж красуня, як і князь, якраз йому до пари, але чорнява, бо в її жилах, як і в усіх Ольговичів, сіверських князів, нуртувала домішка половецької крові. Тому її східна дикувата краса здавалася яскравішою поряд зі спокійною слов'янською красою князя. Володимир Глібович показав пальцем на вільну лаву побіля себе.

— Ви стомилися — сідайте ось тут... Я пізнав тебе, Самуїле, хоча ти й дуже змінився з того часу, як приїздив востаннє до Переяслава... Сторожа сказала, що ви прибули з Дмитрова. Це правда?

Самуїл і Ждан сіли. Купець хитнув головою.

— Так, княже, кілька днів тому ми були в Дмитрові.

— Але ж там половці!

— Там був Кончак з ханом Туглієм... І ми бачили Кончака, як тебе, княже. І навіть обідали за одним столом. Володимир Глібович підняв брови.

— О! З чого ж така честь вам випала?

— Розпитував, клятий поганин, чи не бачив я, їдучи з Києва у Сіверську землю, князів з військом. Ото я й сказав йому, що бачив. Мовляв, стоять з дружинами на Альті, ждуть підмоги.

— Це ти все вигadaв? Про князів?

— Вигadaв.

— Для чого?

— Та просто так... Щоб налякати!

— Ну й що? Налякав?

— Ще й як!.. Хан Туглій відразу почав дорікати Кончакові, що даремно вони зав'язли під Дмитровом. Та й Кончак повірив — другого дня зняв облогу і відступив за Сулу [10].

— Не може бути! — вигукнув вражений князь, бо не сподівався такої звістки. — Невже це правда? А чи не обманює він усіх нас? Відступив, щоб іншою дорогою рушити на Переяслав...

— Чого не знаю, того не знаю, княже, — з гідністю промовив Самуїл. — Однак, гадаю, не поверне він на Переяслав, бо дуже переобтяжений здобиччю. Навіщо йому йти сюди, коли і так набрав і полону, і худоби, і коней, і всілякого добра?

Бояри загули. Пролунали голоси:

— Так, так, це схоже на правду! Не кине він здобичі! Володимир Глібович ледь помітно кивнув головою.

— Будемо вважати, що цього разу лихо обминуло Переяслав. Але не обминуло Переяславської України. І я не можу змиритися з тим, що Кончак ось уже в котрий раз плюндрує наші міста й села, вбиває людей, тягне їх у полон, грабує наші багатства... Треба відомстити кривавому ханові! Щоб на власній шкурі відчув нашу біду, щоб його плем'я зазнало такого ж горя, якого завдав він нашому народові!.. Ось мій наказ: військо не розпускати! Я пошлю листа князеві київському Рюрику, а також Святославові, щоб дали допомогу і дозволили вдарити на ворога! Поки половці, як ті полози, перетравлятимуть здобич, ми зберемо сили і нападємо на них несподівано... Чи всі бояри і великі мужі так думають?

— Усі! — твердо сказав огрядний рудобородий тисяцький [11] Шварн.

— Тоді йдіть — готуйте військо до походу, а я тут ще побесідує з нашими гостями з Дмитрова...

Коли бояри вийшли, князь сказав:

— Самуїле, ти не раз постачав моє місто і всю землю сіллю, дніпровським янтарем, прикрасами із срібла та золота, сукном, парчею та хиновським шовком. Ризикуючи життям, ти обдурив Кончака і витрутив його з Переяславської землі. Ти, нарешті,

сьогодні привіз нам дуже важливу і радісну звістку: Кончак пішов геть за межі Переяславщини... А тепер послужи мені ще раз, Самуїле!

— Кажи, княже. Я зі своїм молодим другом Жданом готовий служити тобі вірою і правдою. Що ми маємо зробити?

— Ти вже чув, що я хочу відомстити Кончакові за напади і за знесення Посулля. Та одного бажання замало. Щоб похід завершився успішно, треба схилити до нього не тільки князя Рюрика, а й князя Святослава, Ярослава Чернігівського, Ігоря Сіверського та його братію...

— Як же це зробити?

— Ти повертаєшся в Київ?

— Так.

— От і гаразд — одвезеш мої листи до князів Рюрика та Святослава... А вони вже знатимуть, як підняти інших князів.

— Ми зробимо це, княже.

— Але це діло спішне...

— Ми виїдемо завтра вранці і гнатимемо щодуху.

2

Завірюха почалася опівдні. Спочатку подув сильний вітер, повалив густий лапатий сніг, що заліплював обличчя й очі, забивався в рукава й за пазуху, застилав непроглядною пеленою і небо, і весь білий світ.

Ні Самуїл, ні Ждан не відчували в серці тривоги. Хіба їм уперше зустрічати хурделицю у степу чи в лісі? Коні якимось лише їм притаманним чуттям знаходили під копитами тверду наїжджену дорогу.

Та згодом завихрило так, що не стало видно кінських голів. Здавалося, всі сили — земні й небесні — ополчилися проти них, перетнули шлях. Що робити? Їхати вперед? А якщо зіб'ються з дороги?.. Зупинитися в якійсь балці і переждати негоду? Та хто знає, скільки вона триватиме — день, два?..

Коні важко брехали по глибокому снігу. Вітер завивав, шаленів, бив у груди, продимав наскрізь кожуха, сік в обличчя, мов приском, і, регочучи, мчав понад мертвою пустелею на схід до половецького степу.

Так їхали ще з годину, аж поки коні не зупинилися зовсім. Подорожні насипали їм із саквів у торбини вівса — погодували, узяли в руки поводи і рушили вперед.

Почало сутеніти. Наступив вечір.

Уже давно мав бути Глібів, а його все не було і не було. Невже проминули? А вітриган не вщухав, і хурделиця, здавалося, заповзлася замести снігом усю землю.

І коні, і люди вибилися із сил.

— Спочинемо хоч трохи, — сказав Самуїл, зупиняючись. — Клади коня спиною до вітру! А сам лягай за ним!

Лягли.

Відразу ж виріс замет. Стало затишніше. Сніговій і далі котив, завивав над полями, але вже не сік обличчя, не забивався в рукава, за комір, не замерзав у бровах та в



бороді крижаним панциром.

Ждан зігнувся, притулився спиною до теплого кінського черева, натягнув глибше шапку на голову і заплющив очі. Подрімати? Ні, сон не йшов, зате думки роєм завихрилися в голові.

Ще й місяця не минуло, як з далекого половецького кочовища виїхали вони з батьком ось такого буремного вечора і попростували на захід, на рідну землю. А як багато змінилося в його житті! Доля круто повернула життєвий шлях. Чи то ж на краще, чи на гірше? Хто те відає? Поки що — на краще. Він здружився з розумним і добрим дядьком Самуїлом, що, може, до покупців і проявляє хитрість, бо ж кажуть: не обманеш — не продаси, але до нього ставиться, як до рідного. Остаточно визволився з неволі половецької. Познайомився з князем переяславським і одержав від нього за добру вістку і вірну службу коня, одяг і зброю, а це — ціле багатство! Чого ще треба?

Він незчувся, як задрімав. Прокинувся від того, що чиясь рука шарпнула за плече.

— Вставай, хлопче! Вставай! Бо й задубіємо тут! почувся Самуїлів голос. — Підемо далі!

Ждан підвівся. Було вже зовсім темно.

— Куди ж іти?

— Бери коня за повід і не відставай від мене!

Та не зробили й сотні кроків, як почули собачий гавкіт. Отже, попереду село чи город, там — порятунок, для них — тепла хата, для коней — затишна стайня та оберемок сіна. Вперед! Швидше туди!

Хатина виринула з пільми раптово — визирнула очеретяними стріхами з-під снігу, як гриб з-під листу. Крізь малесеньке віконце, затягнуте висушеним бичачим пузирем, мерехтіло жовтаве світло.

Самуїл загнукав списом у двері.

— Господарю, відчини!

Двері відхилилися — почувся старечий голос:

— Хто тут? Кого бог послав?

— Подорожні, отче! Пускай до хати — замерзаємо!

— Та хто ж ви такі?

— Гінці від князя переяславського до князів київських.

— То ви б їхали в городище — до тіуна [12].

— А що це за городище?

— Та Глібів же!

— Глібів! Далеко?

— Та ні — всього поприще [13]... А це — посад...

— Отче, бога бійся! Нам уже несла два кроки ступити, а ти кажеш — поприще! Ні, заночуємо в тебе! — і Самуїл рішуче відсторонив старого з порога. — Хлів у тебе є?

— Та є.

— То постав туди: наших коней та сінця їм дай!

Старий накинув на плечі кожушину, і вони гуртом напоїли коней, ровсіддали і

заклали їм сіна. А попоравшись, зайшли до хижки.

Хатина була невеличка. Зліва від дверей — піч, під образами — стіл, за піччю — широкий піл для спання. Там, накрившись кожушиною, хтось лежав. Попід стінами — лави. У челюстях печі горить лучина, освітлює невеликий шевськжй столик з різним шевським причандаллям — дерев'яними колодками та цвяшками, дратвою, смолою, ножем, молотком... Там же, на столику, стояла пара старих чобіт — один чобіт полагоджений, а другий ще на копилі. На жердині, під стелею, висіла немудра смердівська одяганка.

Подорожні примостили сідла і сакви на лаві, біля дверей, почали роздягатися. Повітря сколихнулося — по хаті від лучини пішли мерехтливі тіні.

— Як же тебе звати, діду? — спитав Самуїл.

— Піп охрестив Іваном, а люди прозвали Живосилом... Тож і ви звіть Живосилом.

— То, може, діду Живосиле, пригостите нас чимось гаряченьким? З морозу — ой, як хочеться!

— А чого ж? Це можна! Добрим людям ми завжди раді, — відповів дід Живосил і заглянув за піч: — Любаво, Любаво! Вставай! Бог послав нам гостей — готуй вечеряти!

З-під кожушини вилізла дівчина, накинула на плечі опанчицю, вступила в чоботи, вийшла на світло.

— Добрий вечір, добрі люди!

— Здоровенька була, дівонько, — відповів і за себе, і за свого молодого супутника Самуїл. — Не дали тобі поспати?

— А я ще не спала, — відповіла Любава. — Сідайте до столу, а я хутко... Правда, не ждали ми нікого, та вже чим багаті, тим і раді... Борщ є!

Вона усміхнулася і раптом зустрілася поглядом зі Ждановими очима. Видно не сподівалася, що один з гостей — парубок, бо зніяковіла, швидко опустила вії і кинулась до печі. Та цієї короткої миті було досить, щоб Ждан запримітив незвичайну вроду дівчини і теж зніяковів.

Дівчина справді була гарна. Чим — хлопець і сам не міг сказати, бо не мав часу роздивитися, а зараз вона нагнулася до печі і рогачем дістає закопчений горщик з борщем, — видно тільки струнку постать та густу чорну косу.

Та ще запам'яталося: з-під брів на нього глянули такі несподівано теплі, темно-імлісті з поволокою очі — мов літнє зоряне небо!

Любава!

Тим часом дівчина у велику череп'яну миску насипала борщу, на рушник накраяла хліба, начистила цибулі і часнику — поставила на стіл. Перед образами засвітила свічку — в хатині відразу стало світліше.

— Прошу до вечері!

Самуїл розв'язав сакви, дістав шматок сала та кільце ковбаси. Порізав захальвним ножем.

Дідусь Живосил зацмокав язиком:

— Ай-ай-ай, от не ждали таких гостей! Яка багата вечеря! Гріх відмовлятися!

Любаво, сідай! — він підморгнув Самуїлові і присунув до столу ослона.

Любава сідати не поспішала. Самуїл легенько взяв її за лікоть.

— Не відмовляйся, голубонько, сідай. Дядько Самуїл та Жданко — не вовки, не кусаються... Правда, за молодого ручатися не можна — ще й гризне, чого доброго! Та ти не бійся, може, це твій суджений? Га?

Дівчина засоромилася і сіла на протилежному від Ждана боці. Крадькома глянула на хлопця, і знову їхні погляди зустрілися. На цей раз надовше.

Любава була зовсім молода — шістнадцяти, від сили сімнадцяти літ. Невеличка, міцна, темноока, з розпущеною густою косою і виразними темними бровами, вона скидалася на ластівку або на чисте звірятко, що сполохано визирає з-за зеленого листу дерева. Ждан подумав:

"Боже, яке диво зросло в цій маленькій убогій хатині! І як добре, що воно не потрапило в полон до степовиків, де швидко линяє дівоча краса!"

А Любава тим часом думала про те, що доля несправедливо повелася з нею. Ось зустріла вона гарного хлопця, князівського гридня, судячи по одягу та зброї. Та що з того! Кому потрібна вона, внучка смерда [14]? Ждан завтра вранці встане, осідлає коня — тільки сніг вихором здійметься за ним! Хіба повернеться він коли-небудь до цієї убогої хатини, де з кожного кутка виглядають злидні? Хіба потрібна йому холопка, в якій ні поля, ні лісу, ні коня, ні корови, а лише руки, щоб працювати на тіуна, боярина чи князя?

А Ждан вродливий, такий у нього лагідний, добрий погляд! Боже, чому ти такий несправедливий до мене!

Любава опустила очі і взялася за ложку. Вона була голодна, але не наслідувалася простягнути руку, щоб узяти шматочок сала чи ковбаси. Їла черствий хліб і борщ, що пахнув буряками.

Спостережливий Самуїл хмикнув у бороду.

— Е-е, голубонько, так не годиться! Дала нам гаряченького та сама і їси, а нам залишаєш сало та ковбасу, що, як і ми, закоцюбли на морозі! Так не піде! Берися за ковбасу, а ми погріємося біля борщу!

Всі засміялися, і за столом відразу установився дух доброзичливості і невимушеності, що зближує незнайомих людей, робить їх щирими, відвертими і приязними. За їжею та розмовами швидко плинув час, Самуїл і Ждан дізналися, що дід Живосил усе життя шевцював, бо не мав своєї землі, шив непогані чоботи та жіночі черевики. Та з літами втрачалася гострота зору, бо ж працював при лучині, а відтак втрачалися і заробітки. Йому перестали замовляти нове взуття, лише найближчі сусіди, по старій пам'яті, приносили який-небудь шкарбан, щоб залатав дірку чи підбив підметку. А хіба це заробітки?.. Коли б були живі син з невісткою, то якось би викручувались, але ж налетіли половці — сина вбили, невістку забрали... Як тут викрутишся? А треба ж і прогудуватися, і вдягтися, і внучці коралі та підвіски купити, бо вже ж ген яка дівка вибехкалася!.. А ще ж треба і князівське сплатити, і десятину на церкву дати, і бояринові, і посаднику, і тіунові... А де взяти?

— Нелегке життя, — погодився Самуїл.

Розмова затяглася допізна. Лише коли заспівали перші півні, лягли спати: чоловіки на полу, Любава — на печі.

Прокинувся Ждан від приглушеної розмови в сінях. Почав прислухатися. Чийсь грубий голос сердито бубонів:

— Мені набридло ждати, Живосиле! Або віддаси борг нині, або хай дівка відробить!

— Будь людиною, Карпиле! — перечив Живосил. — Віддам! Усе віддам! А тим часом бери те, що маю...

Незнайомий Карпило, видно, розгнівався ще більше, бо голос його загримів:

— Що ти мені тичеш, старий шкарбане, цю нещасну ногату [15]? Так ти й до смерті не сплатиш боргу!.. Хай онука відробить... Скільки ж їй сидіти у тебе на шії? Вона харчі матиме, а ти боргу позбудешся...

— Не буде цього, Карпиле! Не пущу внучки!

— А я й питати не буду! Потягну силоміць — і край! З сіней донеслося глухе борюкання, щось з гуркотом упало, потім пролунав дівочий скрик:

— Ой, дідусю!..

Ждан схопився з постелі.

— Дядьку Самуїле, вставай! Нещастя з Любавою!

Взувши чоботи, зірвав з кілочка меча і, як був, — роздягнений, простоволосий, — кинувся з хати.

Сінешні двері розчинені настіж. У сінях — нікого. Голоси лунали аж біля воріт. Ждан прожогом вискочив надвір. Ранок видався тихий, сонячний. Буря вляглася, і тільки високі кучугури пухкого снігу свідчили, що недавно тут бушувала снігова завія.

Біля воріт вовтузилося четверо. Двоє одягнутих у баранячі кожухи чоловіків тягнули за руки Любаву, яка щосили упиралася ногами в замет, а дід Живосил термосив одного з них за рукав і охриплим голосом благав:

— Карїїле, не чіпай дівчини! Облиш! Бо гріх тобі буде! На твоїх дітях віділлються сльози!

— Йди геть! Відчепися! — відмахнувся той вільною рукою.

— Карпиле!..

— Геть, кажу, шкарбане! — розлютувався чолов'яга і кулацюгою штурхонував старого в груди.

Живосил заточився і впав у сніг.

Ждан перескочив через замет, вихопив меча.

— Зупиніться, негідники! Облиште дівчину! І Карпило, і його помічник, молодий парубійко, випустили з рук Любаву, відсахнулися. Сите Карпилове обличчя побагровіло, очі від гніву та здивування полізли на лоба.

— Ти хто? Як смієш піднімати руку на княжого тіуна? Та я тебе... Та я...

Він аж задихався. Рука шарила біля боку, намацувала рукоять меча. Парубійко відступив до хвірточки.

Але тут на допомогу Жданові прибїг Самуїл.

— Чекай, тіуне, заспокойся! Не гарячкуй! Не вихоплюй меча!.. Пощо тягнеш дівчину, аки пес? Пощо вдарив старого? Чим він тобі завинив?

Карпило випростався. Був він невисокий, але дебелий, крутоший, мов бугай. Ноги розставив, голову нагнув — бликав спідлоба.

— Хто ви такі, що я маю перед вами одвіт держати? Таті з широкого гляху! Розбійники! Та я накажу вас у яму кинути! В колодки забити! В залізні пута закувати! Я потягну вас до князя на суд або сам... ось цими руками... Хто ви такі?

Самуїл підступив ближче, витягнув з-за пазухи тугий пергаментний сувій з восковою князівською печаткою, що скріплювала тонкий зелений шнурок, і тицьнув Карпилові під ніс.

— Дивися, тіуне! Пізнаєш печатку князя Володимира? Той ошелешено закліпав очима. А Самуїл вів далі:

— Упізнав... От і добре!.. А тепер слухай: ти не зачепиш цих людей — ні діда Живосила, ні Любави — і пальцем! Ні сьогодні, ні завтра, ні будь-коли!

Карпило ще не знав, хто перед ним, але розумів, що сперечатися небезпечно, — у незнайомців листи з князівською печаткою! Таких краще не чіпати. Він винувато здвигнув плечима, пробелькотів:

— Зрозумів... Звичайно, зрозумів... Я хіба що? Хотів зла цьому старому та дівчині? Я ж — якнайкраще!.. По справедливості... По руській правді...

— По руській правді! — передражнив його Самуїл. — Де ж тут правда? І не пахне нею! Князь Ярослав, коли давав нам руську правду, то думав, що ми житимемо по правді серця, по совісті, а ти... А тепер іди і запам'ятай, що ми тут тобі сказали: ти Живосила і Любаву й пальцем не зачепиш! А борг свій я тобі, як тільки наступного разу завітаю до Глібова, сплачу. Мене звати Самуїлом...

Тіун глипнув спідлоба, глибше натягнув шапку і мовчки почвалав з двору. Пахолок поколивав за ним.

Дід Живосил просльозився.

— Спаси вас бог, добрі люди! Порятували нас із Любавою! Карпило — не людина, а звір, згноїв би мене в ямі, а Любаву... Страшно подумати, що було б з нею, коли б потрапила до рук того татя! Хай бережуть вас боги!

А Любава стояла збоку, злякана, зблідла, і своїми великими, темними як ніч, заплаканими очима вдячно дивилася на Ждана, і її пухкі тремтячі губенята тихо промовляли тільки одне слово:

— Жданку... Жданку...

Того ж дня, перед вечором, Самуїл і Ждан через Лядські ворота в'їхали в Київ. Місто лежало в білих снігах, а над ним пливли голосні звуки дзвонів — дзвонили до вечерні.

По одній з вулиць, що вели на Гору, вони піднялися до собору святої Софії, поминули храми Ірини та Георгія і завернули у бічну вуличку, що закінчилася тупиком. Зупинилися перед міцними ворітьми з дашком. Не злазячи з коня, Самуїл загрюкав у них списом. Ворота відчинились.

— Ти тут живеш, дядьку Самуїле? — спитав Ждан не без подиву, бо в глибині двору побачив високий двоповерховий будинок, складений із потемнілих від часу колод і вкритий гонтом [16].

— Ні, тут живе мій вуй [17], боярин Славута, а я, дякуючи йому, по сусідству, поряд... Бачиш, хлопче, нам якнайскоріше треба зустрітися з князем Святославом, а боярин Славута буває у нього майже кожного дня. Нам же з тобою не так просто потрапити в князівські хороми... Зрозумів?

— Зрозумів... То ти, виходить, он з яких багачів, дядьку Самуїле! Сам купець, вуй — боярин... Кожного дня буває у князя!.. А ти ж такий простий — ну, як я, приміром...

— Е-е, хлопче, випадє зручна хвилина — розповім, з якого я роду, а зараз ніколи...

Грюкнули засуви — ворота розчинилися. їм назустріч підвівся молоденький служник.

— Дядьку Самуїл? Ох, невчасно — боярин саме збирається до князя. Там сьогодні, кажуть, пир...

— З чого б то?

— Княгині Марії Васильківни іменини...

Служник провів їх до хоромів.

У великій світлиці пахло воском — на столі горіла свічка. Ліворуч від столу — полиці з книжками та згортками пергаменту. Вся права стіна завішана зброєю. Чого тут тільки не було! Мечі руські і шаблі половецькі, луки прості й клеені, луки-самостріли й тули зі стрілами, бойові сокири, списи-копія й списи-сулиці, кольчуги і лати, шоломи і поножі... Жданові очі розбіглися, і він не відразу помітив господаря цієї кімнати, що стояв у напівтемному кутку і невеликою кістяною гребінкою розчісував сиву бороду.

Та ось він поклав гребінку на стіл і, широко розкинувши руки, вийшов наперед.

— Самуїле! От не чекав! Ти ж сказав, що вирушаєш до Путивля! І раптом — тут... — Він обняв Самуїла, тричі поцілував. Потім повернувся до Ждана: — Де ж ти роздобув собі такого супутника? Гарний парубок! Гридень? Чий?

Самуїл коротко розповів про все, що йому і Жданові довелося пережити за останній час. Показав листи князя переяславського.

Боярин Славута слухав, не перепитуючи і не перебиваючи. Був він вищий за Самуїла і трохи схожий на нього. Такий же високий крутий лоб, над яким безладно кучерявилось густе, покроплене сивиною волосся, прямий, з невеличкою горбинкою ніс та різко окреслений рот. Але разом з тим і відрізнявся від нього. Передусім — очима. У боярина вони були якісь незвичайні, в них і дивитися було страшно: здавалося, бачать тебе наскрізь. Сині, з голубизною, не великі, але й не малі, проникливі, розумні, вони ясніли, як щойно розквітлі блавати [18], і, хоча все в цій людині було незвичайне, привертало увагу передусім вони. А потім уже — гордо посаджена на міцні плечі голова, закучерявлене сиве волосся і така ж кучеряво-сива борода, а також міцні руки, від потиску яких Ждан аж скривився. "Нічого собі старий!" — подумав юнак, намагаючись визначити вік боярина: п'ятдесят йому чи шістдесят?

— І чого ж ти хочеш, Самуїле? Щоб я провів вас до князя?

— Так, вуйку. Діло дуже спішне. Ледве встигли вони вмитися, одягтися, причесатися, як ізнадвору почувся гучний голос боярина:

— Самуїле, Ждане! Час! Час!

До города Володимира, де знаходився княжий палац, йшли пішки. Київські вулиці кишіли строкатими натовпами людей. Поважно простували до церковних храмів багато вбрані боярині і купчихи в супроводі дочок, дітей, онуків, челяді, мчали озброєні вершники, човпли бабусі, гралися в сніжки хлопчаки, простягували руки за милостинею старці, поспішав трудовий люд...

Варта без суперечок і зволікань пропустила боярина Славуту і його супутників до князівського хорому, де вже стояли князі.

Славута вклонився. Самуїл і Ждан теж схилилися в низькому поклоні.

— Князь Святослав і князь Рюрик з княгинями, — шепнув купець. — А то їхні сини, дочки, внуки...

У Ждана від багатства і блиску зарябіло в очах. Чи думалося йому, що зі смердючої вежі кочовика доля перенесе його раптом у князівські хороми, що він, колишній кощій [19], раб половецький, розмовлятиме з великими київськими князями?

Князі з родинами вже були готові до виходу. Миготіла при світлі свічок золотом і сріблом парча, поблискували золоті жіночі прикраси, темніли, як кров, князівські корзна [20].

Святослав і Рюрик стояли посеред хоромини. Видно, про щось говорили. Святослав — високий, поважний, сивоголовий, з великим гачкуватим носом; Рюрик — молодший, чорночубий, середній на зріст, бистроокий, рухливий і, видно, запальний. Вони разом замовкли і повернулися до Славuti.

Славута розповів про вторгнення Кончака, а Самуїл простягнув листи переяславського князя Володимира. Прочитавши їх, князі перезирнулися.

— Що будемо робити, княже? — спитав Рюрик.

— Гадаю, треба покарати Кончака. Занадто зазнався, загордився він... Треба провчити його та й інших ханів заодно, бо вже знесли все Посулля, а незабаром і до Києва доберуться. Князь Володимир скаржиться, що зовсім знелюдніла Переяславська країна і люд зубожів...

— Справді, йому найбільше дістається від половців.

— Гадаю, треба негайно збирати князів і рушати в похід, — твердо сказав Святослав.

— Я теж такої думки.

— От і гаразд. Тоді закликаємо князів Ярослава, Ігоря, Всеволода Трубчевського, Святослава Рильського і, поки не розтали сніги, вдаримо на поганих!

— Я буду готовий через три дні, — погодився Рюрик. Святослав повернувся до Самуїла і Ждана.

— Дякую тобі, Самуїле, і твоєму молодому супутникові за таку важливу звістку. Не раз ти прислужувався мені і всій Руській землі — попереджував про напади,

викупував полонеників, був моїми очима і вухами в далекій Половецькій землі. За те я завжди був вдячний тобі, а нині відшкодую твої збитки. Та й не обминемо ми з князем Рюриком нашою милістю і твого друга...

— Ждана, — підказав Самуїл.

— Якщо Ждан захоче залишитися в Києві, то я візьму його до своєї дружини — він кмітливий хлопець і з нього вийде сміливий воїн. А якщо не захоче...

— Я хотів би повернутися в Сіверську землю, — вклонився юнак.

— Похвально, що ти так любиш нашу Сіверщину... Я теж севрюк... Тоді я попрошу князя Ігоря, щоб узяв тебе на службу, йому потрібні, як і мені, гарні сміливці.

— Дякую, княже.

А тепер, якщо бажаєте скуштувати князівські учти, прошу в гридницю, будете моїми гостями. Славуто, проведи їх!

Самуїл і Ждан схилилися в поклони.

4

Гридниця, велика мурована зала, прибудована до князівського палацу, вже гула від багатьох людських голосів. За довгими, в три ряди, столами сиділи бояри з бояринями, духовні особи, воеводи з жонами, значні княжі мужі та гридні.

Славута посадив Самуїла та Ждана в кінці столу.

— Кузьмище, — звернувся він до патлатого немолодого гридня, — приглянь за моїми хлопцями. Щоб у них і тарелі не порожні були і щоб не скучали вони тут! Бо ж я маю бути біля князів...

— Боярине! — загув, як у бочку, старий гридень. — З Кузьмищем не пропадуть — буде і в розі, буде і в блюді! Та й Стоян мені допоможе в цьому! — І він штовхнув ліктем свого молодого сусіду. — Так що йди, боярине, і не турбуйся! Все буде гаразд!

Тим часом стольники і чашники закінчили носити

страви, стали з рушниками за спинами гостей. Шум щодалі посилювався — наближався час трапези.

І раптом усі замовкли. До гридниці ввійшли князі та княгині з сім'ями.

Гості встали, схилили в поклони голови і так стояли, аж поки ті не всілися на свої місця, на підвищенні, за поперечним столом.

— Братіє і дружино, — сказав Святослав, — сьогодні будемо веселитися, бо є тому причина — іменини нашої княгині Марії Васильківни. Побажаємо їй доброго здоров'я і радощів!.. А завтра затрубимо похід проти безбожного Кончака, який щойно сплюндрував Посулля, як мені розповіли очевидці. Щоб не збирати вас кожного зосібна, ось мій наказ нині: завтра починайте готуватися до походу!

В гридниці всі загули. Новина була важлива. Зібралися на трапезу, а виходить — на війну! Та ще яку — зима, сніг, бездоріжжя!..

Князь Святослав перечекав якусь хвилину, потім підняв срібний, з двома золотими ободками, кубок.

— Братіє і дружино! Про похід у нас буде ще час поговорити. А зараз побажаємо княгині Марії Васильківни доброго здоров'я і многи літа.



Всі встали. Гридниця здригнулася від криків, заколихалося полум'я свічок.

— Многії літа!

— Здоров'я князю і княгині!

Побажання були цілком щирі. Зголоднілі бояри і гридні відразу накинулися на смажену оленину, напої, ведмежатину та свинину, а потім почали прикладатися до холодців з курятини, яловичини та риби. Розчервонілися лица, посилювався гамір, хтось затагнув пісню. Але на нього шикнули, мовляв, пам'ятай, за чийм столом сидиш.

Кожному хотілося привітати княгиню, сказати приємне слово. Здравиці лунали то в одному кінці гридниці, то в другому.

Від князівського столу раптом долинув тихий, мелодійний передзвін струн, а потім до нього прилучився гарний, задушевний голос:

Ой то не буря соколів занесла через поля широкії,  
не зграї галок летять до Дону великого...

Всі замовкли.

Ждан витягнув шию — хто співає? І побачив — Славута. Боярин Славута! Перед ним гуслі — гудуть, не вгавають, пальці літають по струнах, як птахи, голова закинута назад, сріблясті кучері обрамляють його високий лоб, а уста відкриті — і з них випливає не звук і не слово, а якась незвичайна, якась магічна сила, що залітає в душу, в самісіньке серце і бере його в солодкий полон. Співець співав про похід руських воїнів на половців і про славу перемогу над ними...

Всі слухали, затаївши подих.

Вже затихли гуслі, вже розтанув під високою стелею голос, вже й сам співець опустил плечі, склав хрест-навхрест руки на столі, ніби відпочивав після нескінченно важкої дороги, а гридниця ще мовчить, ще панують у ній незбагненні чари й німіють заморожені серця, і лише згодом вибухає одностаїно і громово:

— Славута-а-а!.. Славута-а-а!..

— А-а-а!..

Слухачі плескали в долоні, бряжчали срібним посудом, грюкали мечами і, сповнені захоплення, вимагали від співця все нових і нових пісень. Князь Святослав обняв його за плечі, поцілувавши в голову, промовив:

— Дякую, друже мій, боярине мій, князю серця могого! Дякую долі, що подружила нас у дитинстві і провела, взявши за руки, через ціле життя! Я люблю твій спів, люблю пісні славетного Бояна, які ти так гарно співаєш, а ще більше люблю твої пісні, бо рівного тобі не було й не буде! Заспівай мені, друже боярине, пісню про місяця-князя, яку ти співав мені, гай-гай, сорок літ тому!

— Князю мій, — підвівся Славута, — ти бачиш, я теж плачу, плачу від радості, що і в шістдесят літ ми з тобою не втратили дитячої і юнацької дружби, плачу від щастя, бо хіба це не щастя — бачити свого князя і свою княгиню в такі літа щасливими і при здоров'ї? Хіба це не щастя — бачити свого князя великим князем київським і мріяти разом з ним про величне майбутнє землі Руської, а не тільки згадувати молоді літа? Із задоволенням проспівую я ту пісню, яку склав тобі тоді, коли ти вперше зустрів свою

княгиню, коли ти був ще не сонцем, а лише молодим місяцем.

Святослав сів на своє місце між Марією Васильківною та князем Рюриком, а Славута відпив ковток сирівцю, щоб промочити горло, і кинув пальці на струни:

Ой місяцю-князю, чого зажурився,  
чого засмутився?

Чи орда напала та полон забрала,  
чи кінь притомився,  
чи кінь притомився?

Орда не напала й полону не брала,  
і кінь не стомився, —  
я в чистому полі, у чистому полі  
з дівчиною стрівся,  
з дівчиною стрівся...

Співали всі. Співали про молодого місяця-князя, серце якого навек полонила красна зоря-дівчина, про його тугу за вільним життям, про його молоді літа, що безповоротно відлетіли білими лебедями за далекий небокрай.... Співали всі.

Князь з княгинією сиділи в голові столу, як лебідь з лебідкою, і, обоє сиві, мовчки дивилися одне на одного, і сльози блищали на їхніх очах.

Я в чистому полі, у чистому полі  
з дівчиною стрівся,  
з дівчиною стрівся...

Співали всі. Та з-поміж багатьох голосів вирізнявся голос Славуті. Рокотали гуслі під його пальцями, і чистий, мов кришталь, голос злітав під стелю, дзвенів там срібним жайворонком.

Нарешті чари скінчилися. Пісня завмерла, затихла в далеких темних закутках, а натомість гридниця знову здригнулася від грому голосів, вигуків захоплення, від тупоту ніг.

— Слава Боянові нашого часу!  
— Слава співцеві Славуті!

А він сидів, заплющивши очі, і ждав, коли вгамується цей шал. Він давно звик до таких нестримних проявів людських почуттів, бо краще, ніж будь-хто інший, знав, яку-то велику силу має пісня, і музика, і слово.

— Хто ж насправді Славута? — спитав Ждан, коли Кузьмище трохи заспокоївся. — Боярин, а з його слів виходить, що смерд, у його хаті повно всілякої зброї та книг, а співає, мов соловейко! Знається з князями, а держиться, як простий чоловік! Хто ж він насправді?

Розімлілий від ситого князівського пригощення, Кузьмище витер широким рукавом рота і бороду і вирячив на Ждана свої випуклі очі.

— Справедливий чоловік! Не одного смерда виручив від князівської, боярської чи тіунівської наруги, не за одного гридня заступився перед князем!

— Та хто ж він? Звідки? Який його рід? — допитувався Ждан. — Розкажіть.

— Кажуть, він ще й волхв, ворожбит, — сказав Стоян і тріпнув білявим чубом. — І чаклувати вміє, і кров замовляти, і вовком перекидається, якщо треба, і Дажбогу та Перуну поклоняється.

— Ну, не патякай зайвого, сестринцю [21]! — обірвав молодика Кузьмище. — Мало що кажуть!

— Диму без полум'я не буває, — не здавався розчервонілий від хмільного Стоян. — Кажуть, коли князь знайшов його ще малим серед темного лісу, серед непрохідних боліт, куди затягли його до себе в науку лісовики та русалки...

— Заткни вершу, Стояне, і не мели казна-чого! — обірвав гридня Кузьмище. — Коли хочете знати правду, то послухайте... Я достеменно знаю, як це було.

— Розкажи, Кузьмо, розкажи! — повернувся до нього Самуїл. — Хай молодь послухає...

— Ну, то гаразд. — Кузьмище навалився грудьми на стіл і повів на слухачів своїми чорними очищами. — Було це, мабуть, півсотні літ тому. Старий князь Всеволод, батько нашого князя Святослава, одного разу пішов з військом на половців, які прорвалися аж за Десну, до Дніпра, і плюндрували там села і городки. Почули про це половці і поспішили назад, а князь, запечалений тим, що не пощастило йому зустрітися з ворогом і відбити полон, вирішив повертатися додому... Та ось у бору, неподалік від Дніпра, гридні почули дитячий плач. Туди — аж там двійко діток: дівчинка, старша, і хлопчик. Привели до князя. А вони перелякалися — плачуть ще дужче.

— Ну, чого плачете, чада? Я ж не половець! — промовив князь. — Де ваші батьки?

— Батьки там, — махнула кудись рукою дівчинка. — Повбивані лежать...

— А ви?

— Ми сховалися в лісі... А всіх наших немає: хто вбитий, кого у полон потягли...

Одним нам пощастило сховатися...

— Як же тебе звати, отроковице?

— Дариною.

— А малого?

— А мене Славую, — підвів на князя свої ясні оченята хлопчик.

Князь замислився. Що робити з чадами? Залишити тут — загинуть...

— Зі мною поїдете? — спитав їх. — До Чернігова...

— Поїдемо, — сміливо відповів Славута. — Якщо даси коней...

Так чада потрапили на княжий двір. Поселили їх у бездітної князівської кухарки, мовляв, хай привчаються до праці. І був би Славута дворовим чоловіком — кухарем, конюхом чи, в кращому випадку, гриднем. Та доля вготувала йому інший шлях.

Тут Кузьмище замовк, простягнув зарослу чорним волоссям руку до корчаги і налив кухоль квасу... Випив, крякнув, розгладив бороду. Ніхто з слухачів, — а слухали всі, хто сидів поблизу, — і не поворухнувся. Цікаво розповідає старий!.. Навіть Самуїл сидів замислений.

— І цією долею був наш князь Святослав, тоді малолітній отрок, як і Славута, — повів далі гридень. — А трапилося це так. Славута змалку любив співати і грати на

сопілці, на бубнах та гусях. Дідусь його навчив. І показав, як сопілки вирізувати. От одного разу за валами, під горою, вирізав малий гілочку калини, сів під кущем та й майструє дудку. І незчувся, як до нього підійшов чорнявий хлопчина у гарному вбранні — шовковій сорочці, оксамитових штанцях та в червоних чобітках на срібних підківках. У руках у нього невеличкий, але зроблений найкращими князівськими майстрами лук, а за спиною тул [22] зі стрілами.

— Як тебе звати? — спитав хлопчик.

— Славую.

— А мене Святославом... Що ти тут робиш?

— Сопілку. Хіба не бачиш?

— І ти вмієш грати?

— Умію.

— Ану, заграй!

Малий Славута закінчив майструвати, приклав сопілку до рота і заграв.

Княжич стояв як зачарований. Оченята його блищали.

— Ану, дай мені!

Славута простягнув дудку.

Княжич подув у неї, та почув лише невиразне шипіння.

— Але ж вона не грає!

— Бо треба вміти.

— То навчи!

Славута показав, як треба складати язика, як дмухати, як і коли затуляти і відтуляти дірочки. Княжич був тямущий хлопець і скоро почув, що і в нього щось виходить. Не пісня, звичайно, не музика, а протяжний тихий свист, що змінювався, коли він закривав чи відкривав дірочки.

Хлопчина зрадів.

— Давай мінятися! Я тобі лука — ти мені сопілку! Славута здвигнув плечима.

— Бери так. Я собі ще зроблю, коли захочу.

Та княжич був гордий.

— За так не хочу. Бери лука!

Той узяв. Оченята його заблищали, як і в княжича. Обидва хлопці були задоволені обміном.

Але тут з кущів раптом виринув гридень, що доглядав княжича. Він був задиханий, переляканий.

— Княжичу, я з ніг збився, шукаючи тебе! Княгиня плаче, князь сердиться — пропала дитина! А ти тут... з цим смердом! Що ви тут робите?

— Це не смерд, а Славута, — відповів Святослав, настовбурчившись. — Він так гарно грає на сопілці!

— На сопілці! А лук твій де? Уже цей білявий тать виманив у тебе? — І вихопив з рук ошелешеного Славуги княжичевого іграшкового лука.

— Не смій! — крикнув княжич. — Ми чесно з ним помінялися!

Та гридень і слухати не захотів, схопив Славуту за комір, а княжича за руку і потягнув. Перед хоромами, в оточенні стривоженої челяді, стояли князь і княгиня. Побачивши сина, княгиня заплакала, поцілувала в голову.

— Ну, де ж ти задівся, чадо моє! Я думала, тебе вже й на світі немає! Хіба ж можна так?

— Це все ось цей замазура наробив, — сказав гридень і поставив Славуту наперед. — Вивів із дитинця аж нагору, в куші, виманив лука...

— Неправда! — випручався з материних обіймів Святослав. — Я сам вийшов і зустрів там Славуту. Він зробив сопілку і так гарно грав на ній! От я й помінявся з ним — дав йому лука, а він мені сопілку... Не карайте його!

Князь Всеволод наказав гридневі, щоб відпустив хлопця.

— Ти справді вмєєш грати? — спитав, присівши перед малим.

— Умію, — крізь сльози промовив Славута.

— Ну, заграй!

Отрок узяв у княжича сопілку і почав грати. Спочатку у нього нічого не виходило, бо не знав він, чого ждати від грізного князя — похвали чи кари. З сопілки виривалися непевні, уривчасті звуки. Та ось вони зміцніли, стали ясними, ніжними і попливли по всьому подвір'ю, збираючи до себе людей. З гридниці повиходили гридні, зі стаєнь — конюхи, з кухні — кухарки з дворовими дівчатами. Хто так гарно грає?

Князь підвівся і довго слухав малого. А коли той скінчив, запитав:

— А на гусях теж умєєш? І співати умєєш?

— Умію.

Князь наказав принести гуслі.

— Заграй і заспівай, отроче!

Хлопець пройшовся пальцями по струнах — і вони раптом ожили, забриніли, зарокотали, мов живі. А дзвінкий дитячий голос завів:

Коні іржуть за Сулою -  
дзвенить слава в Києві...

Князь аж наперед подався. Він любив пісні, сам співав. Та почути від хлопчини саме цю, свою улюблену пісню, яку склав колись славетний Боян!..

Такого не сподівався...

Пісня розповідала про похід русичів на половців, про переможну битву в далекому полі за Сулою, про повернення переможців до Києва. А їм назустріч виходили люди, вітали, плакали з радощів, дякуючи, що захистили від бузувірів, які вогнем і мечем плюндрували Руську землю. А над Києвом дзвонили в усі дзвони, і їхні чисті звуки пливли і пливли в голубому небі, прославляючи князя і його дружину...

Коли пісня затихла і Славута, опустивши руки, потупив очі, князь підійшов, погладив малого по голові і спитав:

— Чи ти знаєш, чию пісню співав?

— Дідусь казав — Боянову... А хіба ні?

— Боянову, синку, Боянову... А Боян, щоб ти знав, був співцем мого прадіда

Ярослава, діда Святослава і батька Олега... І при мені він ще жив, але помер, коли я був такий, як ти... Який це співець, кажуть, був! Таких тепер нема!

— Я хотів би бути таким, — сказав Славута.

— Ти? — князь задумався, а потім повернувся до княгині: — А що, княгине, візьмемо цього отрока нашому Святославові до пари, для заохочення? Хай разом живуть, разом навчаються... А там видно буде, що з того вийде. Гадаю, Святославові потрібен такий товариш...А якщо не товариш, то хоча б хлопчик на послугах...Га?

Поки княгиня думала, Святослав радісно загукав:

— Візьмемо його, татусю, візьмемо! Він навчить мене грати на сопілці та на гусях, а я його — стріляти з лука! Так гарно нам буде вдвох!

Князь засміявся.

— Так тому й бути!

Ось із того дня Славута й не розлучається зі Святославом. Все, чому вчені монахи та смислені воїни вчили княжича, засвоював разом з ним і малий Славута: і читати, і писати, і на коні їздити, і мечем та луком володіти, і в походи ходити... І так подружилися хлопці, ніби були один одному рідня, ніби один не був княжичем, а другий — смердом. Така щира дружба між ними триває і до сьогоднішнього дня. — Кузьмище стишив голос і потягнувся до кухля. — Оце вам билиця, оце вам і казка, а мені ківш пива та тарані в'язка!

Ждан витягнув шию, глянув через голови на старого співця, що сидів побіля князів. Він був прекрасний: обличчя одухотворене, очі сяють, як зорі, з високого чола спадають пасма густого сивого волосся, пальці легко літають по струнах, і попід стелею пливе нова — котра за цей вечір! — пісня:

Ой літа молоді,

білі лебеді,

хоч помайте крильми

з-за гори мені...

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

1

Рано-вранці з Києва виїхали гінці до Переяслава, Чернігова, Смоленська, Новгород-Сіверського, Трубчевська та Рильська. Святослав і Рюрик скликали князів до походу на половців. У Новгород-Сіверський вирушили Кузьмище і Ждан.

Мчали вони без відпочинку і на п'ятий день, об обідній порі, добралися до Новгород-Сіверського.

З високої гори, де розкинувся посад, фортецю було видно, як на долоні, бо лежала вона в улоговині, між Десною і широким ярмом, на самою природою укріпленому шпилі, і займала весь той просторий шпиль, забудований князівськими хоромами, собором, гридницею, конюшнею, зброярнею, кухнею та іншими допоміжними будівлями. Могутні вали, насипані понад самим краєм обриву, дубові, потемнілі від часу заборола та вежі, глибокий рів, що відділяв шпиль від материка, перекидний міст через нього та вузький, вигнутий черепашкою, щоб утруднити дії нападників, під'їзд до ґратчастої

залізної брами, що піднімалася і опускалася на цепах, — все це робило фортецю неприступною.

Кузьмище затрубив у сигнальний ріг, що висів у нього біля пояса.

На валу з'явилося кілька воїв-севрюків.

— Ге-гей! Звідки? — загукали вони.

— Від князя київського Святослава до князя Ігоря! — відповів Кузьмище.

їх впустили у фортецю, провели до хоромів. У просторих сінях до них вийшов молодик у оксамитовому каптані та жовтих чоботях на залізних підковах. Був він красень. Груди колесом, на щоках рум'янець, кучерявий русий чуб безладно спадав на лоба, у злегка нахабних очах — лукаві вогники.

— Хто такі? — спитав зверхньо.

— А ти хто? — у тон йому відповів Кузьмище. Молодик здвигнув плечима, усміхнувся, мов добрим знайомим.

— Я син тисяцького Рагуїла — Янь.

— А ми посланці від київського князя Святослава до князя Ігоря.

— Почекаєте до вечора... Князь з княгинею Євфросинією приймають гостей.

Кузьмище настовбурчив чорну бороду, засопів носом.

— Хлопче! Та чи ти відаєш, що говориш? У нас до князя спішні вісті! Похід на половців готується! А ти — до вечора! Ха! Бачили таке?

Цей хлопець, Янь, видно, ніколи не сердився. Він розгонисто зареготав і жартома штурхнув старого гридня в груди.

— Чого кричиш, борода? Відразу сказав би про похід! — І розчинив двері: — Заходьте!

У великій світлиці, незважаючи на те, що день був сонячний, стояли сутінки. Кольорові шибки пропускали мало світла. В кутку, перед образами, горіли свічки.

Гінці вклонилися, привіталися.

Ждан відразу впізнав князя Ігоря, хоча бачив його лише один раз кілька років тому, коли той приїздив до Путивля. Він не змінився: ті ж проникливі суворі очі, чорний чуб, зачесаний назад, та невелика, акуратно підстрижена борідка різко відтіняли чистоту худорлявого обличчя, а міцна шия і широкі плечі свідчили про неабияку силу. Мав він тридцять і три роки.

Поряд з ним, на чільному місці, сиділа русокоса красуня-жона — княгиня Євфросинія... А далі за столом темніло кілька чоловічих постатей, але розглядати їх було ніколи, бо, побачивши Кузьмищеву бороду, Ігор розкинув руки:

Кузьмище! От не ждав! Скільки ж це літ я тебе не бачив?

— Та вже, мабуть, чотири літа... З того часу, як ми разом з тобою, княже, та з ханом Кончаком на Київ ішли, щоб відвоювати його у Рюрика для князя Святослава. А Рюрик, не будучи дурнем, обійшов нас з тилу та й припер до Дніпра. Мусив я шугнути у кущі!.. А тобі ж, княже, як поталанило?

— Ха-ха-ха! — зареготав Ігор. — Ну, й нагадав ти історію!.. Ми з Кончаком встигли скочити у човен, що, на наше щастя, стояв біля берега, і теж втекли — перевели дух аж

у гирлі Десни, у Городку. Там же на radoшах, що врятувалися, домовилися, коли підростуть наші діти — мій син Володимир, а ханова дочка, — стати сватами... Гай-гай, як це давно було!.. А нині ти з чим до мене завітав?

Кузьмище подав пергаментний сувій. Ігор зламав воскову печать, розгорнув і почав читати вголос. Святослав сповіщав про напад Кончака на Переяславську землю, закликав князів у похід, щоб відомстити нападникам.

— От тобі й сват! — вигукнув, дочитавши, Ігор. — От тобі і Кончак! Заприсягся бути сватом, а тепер плюндрує Руську землю! Га? Дуже він знахабнів останнім часом. Підбив під свою руку кілька орд і вважає себе великим ханом... Наробить він лиха, якщо не дати відсічі!

— Однак же не на Сіверську землю він напав, а на Переяславську, — подав голос із-за столу чорнявий молодик у червоному князівському корзні. — Хай Володимир Глібович і чуває боки! А ми далеко!

— Е-е, Святославе, від Дмитрова до Путивля зовсім недалеко! Звичайно, син Глібів загордився, вважає, що він зі своїм Рюриком — пуп землі Руської. Видав сестру свою Ольгу за мого брата Всеволода, а нас, Ольговичів, цурається, не родичається!.. Та не про те зараз мова. Добре, що Кончак не пішов далі. А коли б пішов? Хто відає, куди б він повернув? На Переяслав, на Путивль чи на твій благословенний Рильськ? Брат наш Святослав Київський правильно чинить, що йде в похід.

— Він знову повернувся до гінців:

— Князі уже виступили?

— Коли ми від'їздили з Києва, то вже збиралися. Вони мали перейти Дніпро і ждати в Ольжичах Ярослава Чернігівського, а потім рушити до Лохвиці на Сулі. По дорозі до них мав приєднатися переяславський полк...

— Отже, нам теж іти до Лохвиці... Ти готовий, Всеволоде? — запитав Ігор могутнього з виду чорнявого мужа, що сидів по праву руку від нього і спокійно, ніби мова йшла про якісь дрібні буденні діла, обгризав гусяче стегно.

Це був Ігорів молодший брат, князь Всеволод Трубчевський

Мої кмети [23] завжди готові. Два дні на збори і ми в путі, — відповів Всеволод — Я з радістю розімну своїх коней та й сам погуляю в степу...

А ти, Святославе, княже Рильський? — повернувся Ігор до молодика у червоному корзні.

Той розпростав вузькі юнацькі плечі, гордо випростався. На його жовтуватому обличчі пробився ледь помітний рум'янець, а трохи розкосі очі блиснули молодечтвом.

— Я теж готовий, стрію. Сьогодні ж помчу до Рильська! А за два дні виступлю до Путивля, де зустрінуся з тобою і стрієм Всеволодом.

— Ну, от про все і домовилися!

Тут підвівся отрок, що сидів досі непорушне по праву руку князя Всеволода. Було йому літ чотирнадцять, але темні брови і густий темно-русий чуб, зачесаний назад, робили його трохи старшим на вигляд.

— Княже, — промовив він деренчливим голосом, що вже втратив дитячу дзвінкість і



почав ламатися, — а мені ти дозволиш піти в похід?

Ігор пильно глянув на підлітка, і в його очах спалахнула ніжність. Це був його син, первісток, і любив він його більше, ніж інших дітей.

— Володимире, я радий за тебе. Ти справжній Ольгович! — з гордістю промовив князь, милуючись сином. — Мені приємно, що в тобі живе ратний дух наших предків. Безперечно, ти підеш зі мною! Бо вже час починати!

Але підеш уже не простим воєм, а князем, на чолі путивльських стягів, бо віднині Путивль належить тобі!

— Отче, який я радий! — вигукнув княжич захоплено і, підбігши до князя, поцілував його в плече. — Я сьогодні ж вирушаю до Путивля! Я зберу свій полк! Я приготую все, щоб достойно зустріти князів у себе в Путивлі!

Потім наперед виступив Ждан і простягнув Ігорю свій сувій.

Ігор почав, як і перший лист, читати вголос. Святослав Київський розповів про втечу юнака з половецького полону, про зустріч з Кончаком і Самуїлом. А наприкінці радив Ігореві взяти Ждана на князівську службу, "понеже отрок міцний, сміливий і розумний вельми і буде князеві не тягарем, а радістю, і понеже боярин Славута теж просить за сіє".

Ігор з цікавістю оглянув добре скроєну постать отрока, так розхваленого Святославом.

— Ти севрюк?

— Севрюк. Я з Путивльської волості, княже. Над Сеймом було колись сільце Вербівка, якщо знаєш...

— Чому було?

— Половці дотла його спалили.

— Воно й зараз є... Правда, в ньому кілька хат усього... Але є!

— То, може, і з мого роду хто залишився? — скрикнув Ждан. — Ото була б радість!

— Коли-небудь дізнаєшся... А зараз ти хочеш, я так зрозумів, поступити до мене на службу. І за тебе клопочуться князь Святослав та боярин Славута... Що ж ти вмієш?

— Руки й голову маю — то й умію немало... Чого не вмію — навчуся!

— Ось ти який! А все ж... Коней доглядати вмієш? З лука стріляти? Мечем та списом орудувати?

— Біля коней я змалечку... А в Половеччині три роки доглядав з батьком табуни Секен-бея... Вмію і мечем рубнути, і списа метнути!

— А ще що?

— Читати вмію і писати...

— Навіть так! Та ти просто знахідка для мене! Ви чуєте? Він навіть читати й писати вміє! А по-половецькому гомоніти навчився?

— Був час і для цього, княже... Який біс хотів би, так біда навчила!

— Гм... Ти з простих смердів?

— З простих, княже.

— А хочеш із гязі та в князі?

— Ні, я цього не хотів, коли добирався на рідну землю. Це вже князь Святослав надумав, а особливо боярин Славута... Чув про Славуту, княже?

— Ще б пак! Це ж мій учитель... Він навчав багатьох Ольговичів!.. Ким же ти хочеш бути?

— Ким накажеш, княже... Після Половеччини ніяка робота не страшна — був би кусень хліба та куток теплий...

Ігор замислено затарабанив пальцями по столу — щось міркував. Однак було видно, що хлопець йому подобається.

— То кажеш — любиш коней і вмієш доглядати їх?

— Люблю, княже, і вмію.

— Тоді я беру тебе... Мені якраз потрібен конюший, бо старий упокоївся.

— Дякую, княже. Старатимуся.

— Але не думай, що тобі в мене буде солодко. Муситимеш супроводжувати мене в усіх походах, у битвах! Якщо боїшся, то ще є час передумати й відмовитися.

— Я залишаюся у тебе, княже, — твердо сказав Ждан.

— От і гаразд, — завершив розмову Ігор і повернувся до широкоплечого, з окладистою бородою чоловіка, що сидів віддалеки разом з Янем: — Рагуїле, покажи новому конюшому стайні, коней, конюхів, потурбуйся про житло та одяг і дай притулок гінцям князя Святослава!..

— Слухаюся, княже, — статечно вклонився, підводячись, Рагуїл. — Зараз ми з Янем все зробимо!

2

У полі, біля Ольжич, на лівому березі Дніпра, розкинувся військовий стан. Третій день безперервно горіли у снігах багаття, вої варили куліш з яловичиною, сушили онучі біля вогню, самі грілися, бо в наметах, що гулко лопотіли під вітром, ходив мороз.

Довкола наметів у два ряди поставлені сани — голоблями в поле на випадок несподіваного нападу. На санях — зброя, кольчуги, щити, сухарі, крупи, солонина, заморожене м'ясо, овес... Довкола не вгаває тисячоголосий людський гомін та кінське іржання.

А вої все прибувають і прибувають.

Великі князі Святослав і Рюрик ждуть з Чернігова князя Ярослава з дружиною. Святославові не терпілося побачитися з братом — виїздив назустріч у поле, за Ольжичі. Той прибув лише надвечір. Без війська, з невеликою дружиною для охорони.

Святослав глянув — потемнів на лиці. Невже і цього разу любий братик приготував якусь каверзу? Це вже не вперше. Як тільки посів після нього чернігівський стіл, так і став гнути по-своєму — сторонитися старшого брата, заводити дружбу з Ігорем та Всеволодом, відокремлюватися від Києва, ухилитися від спільних походів на половців, загравати з ними і навіть укладати якісь там угоди... Хотілося Святославу сказати різке слово, але стримався, тільки подумав: "Ох, брате, брате! Невже заздриш мені? Невже і тебе, як інших, спокушає великокнязівський стіл? Дурний еси! Не зазнав ти гіркоти мого становища — бути великим князем і мало що могти! Сидіти на золотому столі

київському, що належав колись великим князям Святославу, Володимиру, Ярославу, Володимиру Мономаху, і відчувати себе другорядним князем землі Руської! Бо хіба ж зрівняєшся по кількості воїв та по багатству з Ярославом Осмомислом Галицьким чи, особливо, з Всеволодом, князем Володимире-Суздальським? Тільки й слави, що князь великий Київський. Який душевний біль, яка гризота в серці!.. Ох, брате, брате! Ось і тепер явився без війська. Знову мудруватимеш, хитруватимеш, викручуватимешся. Ти завжди такий — з самого малечку! Хитрунчик! Мазунчик мамин!"

Хотів відразу запитати, що трапилося, хотів різке слово мовити, але промовчав. Любив молодшого — на цілих п'ятнадцять літ! — брата, любив у ньому своє дитинство, свою молодість. Глянув у його хитруваті карі очі — мовчки обняв, поцілував у шорсткі, покриті інеєм вуса і повів до натоплених князівських покоїв.

А там уже заждалися: великий князь Рюрик, сини Святославові — Всеволод Чермний та Олег, торчеські хани Кунтувдей та Кулдюр, що зі своїми чорними клубуками сиділи по Росі та Стугні і за це служили збройне київським князям, воевода Андрій та воевода Роман Нездилович, боярин Славута, старий воевода Тудор.

Після взаємних привітань сіли до столу, їли, пили, говорили про се, про те, а коли наситилися, Святослав відклав набік ложку і сказав:

— Братіє, нині зібралися ми всі тут, окрім князів Володимира Переяславського, Ігоря Новгород-Сіверського, Всеволода Трубчевського та Святослава Рильського. Вони мають приєднатися до нас на Сулі, щоб рушити на окаянного Кончака. Якщо ми не вдаримо по ньому сьогодні, то він, возгордившись, нападе на землю Київську, і Чернігівську, і Сіверську завтра. Зібрали ми нині силу немало — то, може, й рушимо? Хто як мислить?

Святослав добре знав думку всіх, хто сидів за столом, окрім братової, і чекав, що скаже Ярослав.

Ярослав мовчав. Спокійно дивився на великого князя і, розчервонілий з морозу, задумливо куйовдив лівою рукою густу чорну бороду. Був він не старий, мав сорок чотири роки, а поряд із обважнілим, зовсім сивим Святославом виглядів ще молодшим. Так що його можна було прийняти швидше за сина Святославового, ніж за брата.

Тишу порушив Рюрик:

— Що ж тут мислити? Зібралися всі — отже, в похід! Завтра ж і рушаймо! — і пристукнув рукою по столу.

Це був діяльний, розумний, хоча запальний, гарячкуватий князь. Рано здобувши київський стіл, він вів довгу і вперту боротьбу проти Святослава, який всіма силами намагався вигнати його з Києва. Не раз спалахували між ними котори [24] і люті січі, не раз лилася на берегах Дніпра кров їхніх воїв. А три роки тому Святославів двоюрідний брат князь Ігор навіть привів з собою Кончака та Коб'яка з ордами на допомогу. Правда, всім — і Святославу, і Ігорю, і Кончаку — довелося тікати без оглядки. Половці були порубані на березі Дніпра, біля Чорторія, загинули хани Козл Сотанович та Кончаків брат Єлтут Атракович, два сини Кончака потрапили в полон. Однак повністю скористатися з цієї блискучої перемоги Рюрик так і не зумів. Йому на

перешкоді стало впливове, багате і могутнє київське боярство, яке стомилося і почало розорятися від безперервних кривавих міжусобиць, однак не хотіло мати в Києві сильного князя, бо боялося обмеження своїх прав і свобод. Тому ліпші київські мужі порадили Рюрикові, нібито для блага Руської землі, поступитися владою і віддати Святославу Київ, а собі залишити Київську землю. Рюрик погодився і сів у Білгороді. А що він мав робити? Без боярства, без київської раті, без підтримки чорних клобуків, що набирали все більшої сили на окраїнах Київської землі, він міг би втратити все... Ось так у Київському князівстві з'явилося два співправителі — Святослав і Рюрик. Обидва досить могутні володарі, бо Святослав, крім Києва, ще мав обширні володіння у Сіверській землі, а Рюрикові володіння простиралися від Сули на сході і Росі на півдні до Горині і Прип'яті на заході та півночі. І все ж цей двуумвірат [25] означав разом з тим і слабкість Київського князівства, бо між співправителями хоч і панував мир, однак стабільності не було.

Зараз Рюрик не міг уторопати, чому Святослав висловився так туманно, невпевнено. Хитрує? Який смисл? Сам же затіяв похід!

— Безперечно, йти! І погромити поганих! — повторив він і обвів усіх присутніх суворим поглядом своїх холодних крицево-сірих очей.

Його зразу ж підтримав хан Кунтувдей, дебелий круглоголовий торк [26] років сорока. Він долонею потер сите, обсмалене морозом лице, блиснув вузькими чорними очима.

Чому князь Святослав так питає? Для чорних клобуків хан Кончак, а особливо хан Коб'як — ворог... Людей б'є, скот грабить... Чорний клобук іде в похід на хана Кончака і зловить його на аркан!

Хан Кулдюр, щуплий, жовтолиций, мовчки хитав головою. А старший син Святославів Всеволод Чермний, прозваний так за рудий, аж червоний, колір чуба і бороди, здивовано знизав плечима.

Хто ж проти походу? Хіба є в кого інша думка? Військо зібране, готове в путь — не розпускати ж його по домівках!

Ярослав усміхнувся кутиками уст. Який гарячий у нього племінник! І, здається, натякає на нього, пускає невидимі стріли в свого стрія? Ну що ж, він прийме виклик!

— Я проти, — промовив він тихо і ще тихше повторив: — Я проти...

Всі голови повернулися в його бік. Чи не почулося їм? Святослав стиснув зуби. Він так і знав! Хитромудрий Ярослав приїхав лише для того, щоб знову, як це бувало вже не раз, викинути коника!

Чому, брате? — запитав, ледве стримуючись. — Ти ж знаєш, що без тебе, без твого могутнього і хороброго полку ми не можемо сподіватися на остаточний успіх... Для задуманого походу в глибину Половецької землі потрібні великі об'єднані сили! Ти ж підведеш нас усіх!

— Нині, браття, не ходіть! — з притиском сказав Ярослав. — Який зимою похід? Одні муки! Сніги, морози, безкормиця для коней... На носі — весна. Розтане — буде ще гірше... Давайте виждемо час і, якщо дасть бог, влітку підемо. Зберемо ще більшу силу,

погромимо половців і заженемо Кончака за Дон, аж в Обези, як колись Володимир Мономах загнав його батька Атрака... Залишилося ж зовсім небагато ждати — березень, квітень, травень... Зате підготуємося як слід!.. Та й недужий я зараз...

— У нас уж все готове, княже, — чого ждати? Ніби для нас первина робити зимові походи! Кончак же не ждав весни, а напав у найлютіші морози, в снігопади. І безкормиці не боявся! — вигукнув Рюрик.

За столом запанувала тиша. Ярослав не поспішав відповідати Рюрикові на його справедливі слова, кривив губу.

Святослав осудливо похитав головою, пильно подивився на Ярослава. Потім тихо почав:

— Княже Ярославе, якщо між братією не буде злагоди, то ні сьогодні, ні завтра не підемо ми на половців і не заженемо їх за Дон чи в Обези. Всі біди землі нашої — від гордині князівської, від того, що князі про мале "се велике" почали мовити і, маючи волость, накидати оком на чуже — се моє і те моє теж!.. Ні, братіє, так не годиться! Котори та усобиці — то загибель землі нашої! Погані дивляться, що між князями немає миру, і без страху нападають на наші села та городи, грабують добро наше, полон беруть, людей убивають...

— Брате, я не зачинаю усобиць, я тільки кажу, що не хочу йти зараз у похід, — стримано заперечив Ярослав. — Не хочу мордувати ні воїв, ні себе...

— Коли б тільки це, Ярославе, — перебив його Святослав. — Коли б тільки це... Та боюся, що причина в чомусь іншому... От тільки не розумію в чому... Коли помер наш батько князь Всеволод, то я замінив його тобі і при цьому не раз повчав, що не книжна премудрість прикрашає князя, а його бажання служити землі своїй, уміння смиряти свою гординю перед старшим князем — батьком чи братом, вуйком чи стриєм, що посідають великокнязівський стіл. Смирення молодших зміцнює Руську землю, зарозумілість руйнує її. Пощо руйнуєш братню злагоду і любов? Ми з князем Рюриком нарешті дійшли згоди — і настав мир на Руській землі, а ти хочеш його при корені зрубати. Негоже так чинити, княже!

Ярослав почервонів, на лобі у нього виступив піт. Комусь іншому відповів би різко, сердито, ні від кого не потерпів би подібних слів. Та Святославі, який у дитинстві замінив йому рано померлого батька, не смів сказати різкого слова. Хитрувати міг, лицемірити міг, а прямо, відверто сказати не смів. Тому заперечив тихо:

— Брате, все, що ти говориш, то істинна правда. З одним не можу погодитися — що я сію зерно незгоди між братією. Не йти в похід — це ще не означає, що я розпочинаю усобицю. Ні, я просто не готовий до походу. І військо моє не готове, і сам я погано себе почуваю. Хіба можна за це осуджувати?

Всі надовго замовкли. За столом запала гнітюча тиша. Святослав відчував, що Ярослав нещирий, що причина відмови у чомусь іншому, а не в недозі. Та не хотів він затівати на людях сварку з братом. Князі Всеволод Чермний і Олег, бачачи, що батько мовчить, теж не сміли нічого сказати. Хани утупилися вузькими очима в стіл і нічим не виявляли своїх почуттів. А воєводи Андрій, Роман і Тудор, дотримуючись неписаного

закону, що менші говорять тільки тоді, коли їх питають, взагалі за вечір не проронили жодного слова.

Врешті знову заговорив Рюрик. Заява його була для всіх як грім серед ясного неба.

— Якщо князь Ярослав не йде, то я теж не йду! Оборона Руської землі — наш спільний обов'язок, а не тільки мій чи Святославів!

Хтось крякнув. Святослав розвів руками. Не вистачало, щоб князі, ще не вирушивши в похід, пересварилися. Що ж тоді сказати війську? Як пояснити, що одні князі йдуть у поле, а інші вертаються додому? Відмінити похід? Але ж сіверські князі досі простують до Сули. Що ж вони скажуть, коли нікого там не застануть? Та й Володимир Глібович уже зібрався і чекає сигналу... Ох, як усе негарно складається!

— Братіє, бачу, поспішив я з походом, — почав він з болем у голосі. — Не домовився заздальгідь, не попередив... Хотів швидше, щоб до весняного бездоріжжя повернутися назад... В цьому моя вина... Що ж нам тепер робити? Припинити похід? Але ж віз покотився з гори — не легко його зупинити... Тому ось що я намислив: якщо князі Ярослав і Рюрик не йдуть у похід, то й мені негоже це робити. Я теж повертаюся додому... Однак військо піде в поле! Замість себе я настановляю князя Ігоря як найстаршого і найбільш смисленого. А до зустрічі з ним полки поведе мій син князь Всеволод... Мета походу та ж сама — перейти Ворсклу, знайти половецькі кочів'я і погромити їх! Бажано зустрітися з самим Кончаком... Ти не перечиш, княже Рюрику?

— Ні, не перечу... Свій полк я вручаю князю Володимирі Глібовичу. А до зустрічі з ним поведе його воевода Андрій.

Святослав полегшено зітхнув. Здається, пощастило виплутатися із безглузлого становища, в яке завів усіх своїм лукавством брат Ярослав.

— Тоді досить розмов. Віддайте полкам наказ виступати завтра зі сходом сонця!

## РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

### 1

Дві раті — київська і сіверська — зустрілися у неділю вранці біля Лохвиці на Сулі. У полках — ні веселих розмов, ні сміху, ні гамору, як це звичайно буває, коли кінчається важкий перехід. Вої похмуро, з жахом і люттю дивилися на розорене, сплюндроване Посулля. Все знищено. Укріплені городки взяті приступом і спалені, навколишні села лежали безлюдні, мертві. Сніги на багато поприщ довкола почорніли від диму і попелу. Ні людини живої, ні худоби, лиш де-не-де поміж пустками гарчать здичавілі голодні собаки, гризучись біля замерзлих трупів, та вороння тривожно каркає, кружляючи в холодному сірому небі.

Страшні спустошення викликали в серцях воїв ненависть, а ненависть поривала до відплати, до зустрічі з ненависним ворогом, що десь за Ворсклою ділить здобич та полон.

Особливо лютував князь Володимир Глібович. Це ж була його земля — Переяславська країна. Недавно ще багата, багатолюдна, тепер лежала вона в руїнах, дихала пусткою і тліном. Було від чого впадати в шаленство! Він зчорнів на лиці, схуд, тільки очі горіли сухим блискучим вогнем!

Дізнавшись, що Святослав передав йому верховенство над об'єднаними силами, Ігор тут же наказав ставати на денний спочинок. Та в полках зчинився галас. Найдужче кричали переяславці:

— Який зараз може бути відпочинок! Наздоганяймо Кончака!

— Погляньте, що натворив окаянный!

— Веди, княже! Не гайся! Аж до Дону підемо — розоримо гнізда степових стерв'ятників!

— Кончак сплюндрував Переяславську україну, а ми віддячимо йому тим же — спустошимо Половецьку землю! Сили у нас нині досить! — кричав нарівні з простими воїнами Володимир Глібович.

Його підтримали князі Всеволод Чермний, Всеволод Трубчевський, Володимир Рильський і хан Кунтувдей.

— Ось-ось почнуться весняні відлиги — ми повинні поспішати, а то повернемося ні з чим, — сказав Всеволод Чермний.

Військо було, безперечно, стомлене. Та й за всіма писаними і неписаними ратними законами на п'ять-шість днів походу належало давати день відпочинку. Ігор знав це краще, ніж будь-хто тут інший, бо з п'ятнадцяти років брав постійно участь у багатьох війнах, нападах і походах. Але знав він і те, що весняні повені не за горами, що наздогнати Кончака нелегко, якщо взагалі можливо, що потрібно поспішати, бо кожен день дорогий. Тому, почувши одностайну вимогу війська йти далі, зовсім не наполягав на своєму.

— Братіє і дружино! — сказав він. — Се бог уклав слова свої в уста ваші — тож бути по сьому! Рушаймо за Хорол, за Псло, а там, якщо потрібно буде, і за Ворсклу! Знайдемо Кончака або інших ханів і відплатимо за все, що вчинили супостати на нашій землі!

Його слова були зустрінуті гучними схвальними вигуками. Всі почали після короткого спочинку лаштуватися до походу.

Ще два дні об'єднана рать верстала шлях до Псла, увечері перейшла його по льоду і, переночувавши в долині, біля лісу, вранці рушила до Ворскли.

Простір між Сулою і Ворсклою з давніх-давен за мовчазною згодою Русі і половців вважався нічийним. Сюди влітку йшли на промисли — бити звіра, ловити рибу — руські бродники, тут нерідко випасали свої табуни та череди і половці. За Ворсклою починалася Половецька земля — потрібно було пильнувати. Ігор послав далеко вперед сторожових воїнів-розвідників, виставив посилену сторожу перед своїм, головним, полком, наказав, щоб дружинники і вої узяти зброю, яку до цього везли на санях.

На правому крилі у нього йшов Всеволод Чермний з братом Олегом, серединну частину раті займали чорні клобуки та дружина Володимира Рильського, позаду розтягнулися дружини Рюрика на чолі з воеводами Андрієм і Романом, замикало довгу, на кілька поприщ, похідну колону військо Володимира Глібовича.

Переяславський князь був украй незадоволений цим. Не приховували свого незадоволення і його бояри, дружинники та вої.

— Плентаємося три дні в хвості! Так і в ділі не побуваємо! — бурчав боярин Шварн, їдучи по праву руку від князя.

— Ігор хитрий! Поставив свій полк у голову! Стрінемо половців — він перший похапає здобич, а нам — що з носа спаде! — підтримав його муж Польгуй і кинув зліва косий погляд на князя. — Найбільше постраждала від половців Переяславська земля, а користь від походу матимуть інші! Хіба це справедливо?

Під'їхав тисяцький, опасистий, похмурий, борода клином. Прилаштувався позаду князя, мовчки слухав розмову.

Князь помітив його, спитав:

— Що кажуть Рюрикові вої? Теж рвуться наперед, як і ліпші мужі?

— Княже, вої думають так само. Про нас забули. Князь Ігор дбає лише про себе та своїх родичів. Був би з нами князь Рюрик — не було б такого! Святослав знав, кого поставити на чолі раті — двоюрідного брата свого! А ми — пасинки! Ти б сказав йому, княже, бо вої ремствують!..

— Я поїду до нього, — сказав Володимир. — Я скажу йому! Рюрикової раті тут більше, ніж Святославової!

Він приострожив коня і помчав наперед. До Ігоря під'їхав після швидкої їзди розчервонілий, збуджений. Досада гризла серце.

— Що трапалося, княже? — спитав Ігор стривожено, помітивши злий вогонь у голубих Володимирових очах. — Чому залишив дружину? Ми ось-ось ступимо на Половецьку землю, і кожної хвилини слід чекати зустрічі з ворогом!

— Саме тому я й приїхав до тебе, княже! — з притиском сказав Володимир. — Поговорити хочу!

Ігор уважно глянув на нього і помітив, як у Володимира від збудження тремтять щоки. Молодий князь ще не вмів стримувати почуттів, а може, не хотів. Отже, розмова, видно, мала бути різкою, неприємною. Ігор здогадався чому.

Він кивнув бояринові Рагуїлу, Яню та ліпшому мужеві Федорові Уму, з якими їхав поряд, щоб ті відстали. І коли залишився з Володимиром сам на сам, запитав:

— Кажи, княже, що трапалося?

— Ніби сам не відаєш, Ігорю! Несправедливість чиниш!

— Се новина для мене! Яку?

— Свій полк поставив у голові, а мій залишив позаду. А по закону мій мав бути попереду!

— Чому?

— Бо Кончак на мою землю напав, мої волості попалив, пограбував, моїх людей побив чи в полон забрав! Ти бачив, яке спустошене Посулля? Отак майже всюди — аж до Переяслава! Люд збіднів, майже всі стали жебраками: коня нема, вола нема, збіжжя, щоб весною кинути в ріллю, теж нема. Все забрали кляті! Ось чому мої вої ремствують на тебе! Ти позбавляєш їх здобичі! Бо всім відомо, що ліпший кусень дістається тому, хто йде попереду! А хто приходить на розбір шапок, той хіба що блюдо вилиже!



— Ми йдемо передусім для того, щоб відомстити Кончакові!

— Лукавиш, княже! Відомстити хочемо ми, переяславці, а здобич захопити хочете ви, сіверяни!

— Дурницю говориш, Володимире!

— Княже! — спалахнув Володимир Глібович і зблід.

— Я тут старший, і мені видніше, яке військо де поставити — в голові, на правому крилі, на лівому чи позаду...

— Воно й видно! Дбаєш тільки про себе, княже! Не мене поставив у голові, а себе! А по якому праву? Тільки тому, що Святослав послав тебе замість себе? А коли б Рюрик посилав, то, мабуть, мене поставив би на чолі війська?

— Може, й так, але тоді мене тут не було б!

— Чому?

— Бо не доріс ти, княже, стояти наді мною! Обидва молоді й гарячі, вони настовбурчилися, як півні, і дивилися один на одного лихими поглядами. Кров шугнула обом у голови.

Володимир зблід ще дужче.

— Але я достатньо доріс, щоб стати супроти тебе, княже! Як уже стояв одного разу, коли ти у спілці зі своїм сватом Кончаком хотів заволодіти Києвом! Гадаю, ти не забув, як покинув військо напризволяще і кущами тікав від наших мечів до Дніпра, ніби останній боягуз!

Спогад про цю ганебну подію і досі пік соромом серце Ігоря. Зловмисне ж нагадування роз'ятрило стару рану ще більше. Смагляві князеві щоки спалахнули малиновим жаром, а очі блиснули люттю.

— Ти чого приїхав сюди, княже? — голос його прозвучав лиховісне. — Правди шукати? Не буде тобі правди! У голові станеш тоді, коли вертатимемо додому!

— Це твої останні слова?

— Останні.

— Ну, пожалієш, княже! — вигукнув Володимир і, приостроживши коня, шпарко помчав назад.

Невдовзі до Ігоря прискакали хани. Розхвильований Кунтувдей, бризкаючи слиною, калічив слова:

— Княже, що трапилося між вас? Володимир збісвся! Завернув свій полк і прудко пошла назад! Хотів, щоб і Рюриків полк, і чорний кlobук повертати назад, але моя подумав: а що скаже князь Ігор, що скаже князь Рюрик? Моя питає: що трапилося між вас? Володимир прилетів, як скажений, ніби ос його укусив! Воеводи Андрій і Роман не знай, що робити, — іти за тобою чи повертай за Володимиром... їхнє військо зупиняй і стоїть на місці! Що робити, княже?

Хан Кулдюр підтакував:

— Чорний кlobук теж не знає, що робити. Іти за тобою, княже, чи повертати назад? Ігор сторопів. Не чекав такого несподіваного повороту подій.

— Як — повернувся назад? Як же він смів?

— Я не знай. Моя умовляй — і слухай не захотів, — стенив плечима Кунтувдей, похмуро дивлячись на Ігоря. — Ти ображай Володимира, княже? Ай-ай-ай!..

— Подумаєш — образив! Не хлопчисько ж! Та й не на прогулянку ми вийшли, а на війну!

— Що ж робити, княже? — спитав знову Кулдюр. — Може, скликати князів та порадитися?

Становище справді склалося раптом так, що сам Ігор не міг вирішувати, як бути, — зупинитися, іти вперед чи повернути назад? Він з досадою потер лоба і підкликав тисяцького:

— Рагуїле, зупини рать і сторожу. Об'яви денний спочив. Пошли гінців, щоб князі прибули до мене, — я буду в Рюриковому полку. І не гайся!

Всю складність і серйозність становища Ігор оцінив лише тоді, коли разом з князями Олегом, Святославом Рильським та ханами прискакав у Рюриків полк. Тут стояв глухий гомін, воїни відкрито ремствували на князів, проявляли незадоволення Ігорем, вимагали від воєвод теж повертатися назад.

— Князь Ігор образив Володимира!

— І всю Київську землю!

— Не будемо підкорятися Ольговичам! Князь Рюрик не потерпів би такого до себе ставлення! Володимир правильно вчинив!

— Повертаймо до Києва! Хай Ігор воює сам! Воєводи Андрій та Роман Нездилович від цих криків утягували голови в плечі, розгублено поглядали один на одного. Приїзд Ігоря ще більше роздратував військо. Гомін не стихав. Передні мовчали, зате з задніх рядів неслися крики, погрози:

— Додому! Воліємо з князем Рюриком ходити в похід!

— Ігор зло чинить!

— Зарозумівся!

Прискакали князі з правого крила та лівого — Всеволод Святославович, Всеволод Чермний, а також юний Володимир Ігорович. Всі були стурбовані.

— Що трапилося, Ігоре?

Ігор відверто розповів про свою сутичку з Володимиром Переяславським і про те, що князь повернув свою рать і пішов додому.

— А полк князя Рюрика, підбурений його втечею, теж хоче повертатися назад, — додав він зовсім тихо і підняв на князів очі: — Що робитимемо, братіє?

Ніхто не відгукнувся на його слова. Звичайно, Володимир негарно вчинив, але й Ігор учинив не краще. Тож хай сам і вирішує, як бути далі.

— Ми задумали великий похід аж у землю Половецьку, а тепер сили наші зменшилися, — знову почав Ігор, збентежений тим, що князі мовчать. — До того ж, гадаю, треба відправити додому і київський полк, щоб не ремствував. Отже, сили ще зменшаться. Тому йти в Половецьку землю ні з ким. Поїздимо тут, поблизу, може, натрапимо на яку орду...

— Київський полк відправляти без князя не слід, — сказав Всеволод Чермний. — В

дорозі все може трапитися!

— Андрій і Роман — досвідчені воеводи. Доведуть!

— Ні, Ігорю, послухайся Всеволода, — втрутився брат Всеволод Святославович. — Свое військо можеш доручати на кого хочеш, а це ж чуже! Треба князя...

А як чорні клобуки? — спитав Святослав Рильський. — Вони теж повертаються чи залишаються з нами?

— Моя залишається з вами, — відповів Кунтувдей. — Хан Кулдюр теж. Половці набігай на Рось, грабуй наші села, захоплюй нашу худобу, наш отар... Чорний клобук — мирний люди, половець — злий люди!.. Грабує, убиває... Моя буде воювати з половець!..

— Дякую, хане, я дам чорним клобукам можливість їхати попереду. Підеш зі своїми воїнами в сторожу, — сказав Ігор. — А київський полк, аби якось довести цілим додому, поведуть князі Олег і Святослав, синовець мій!..

— Стрию! — вигукнув князь Рильський. — Але ж я хотів би побувати в ділі!

— Встигнеш, княже! У тебе ще все попереду! — суворо відповів Ігор, а потім, обнявши молодого князя за плечі, лагідніше додав: — Так треба, синовцю... Довести полк цілим до Білгорода і вручити його великому князеві нині важливіше, ніж поганятися за половецькими вежами [27]... Вирушайте відразу ж!

Київський полк вирушив у зворотну путь.

Сумні це були хвилини. У похмурому мовчанні Рюриків полк повернув, як кажуть, голоблі назад і рушив на захід. Князі, бояри, воеводи, хани Кунтувдей та Кулдюр, а також воїни найближчих стягів теж мовчки дивилися довго йому вслід, аж поки останні вершники не зникли за горою.

У всіх було важко на душі. Кожен розумів, яке нещастя спіткало їхню рать. Бути на межі з Половецькою землею і через князівські котори втратити майже половину війська — що може бути гірше? Всі намагалися не зустрітися поглядом з Ігорем, щоб він не помітив осуду в очах, а сам Ігор кляв у думці і князя Володимира Глібовича, і себе за гарячковитість, за поспішність, за непоступливість, а великого князя Святослава за те, що послав його в цей нещасливий похід та ще й вручив йому верховенство над об'єднаною раттю.

Нарешті мовчанку порушив Кунтувдей.

— Нічого стоять! Моя вирушай у сторожу...

— Гаразд, хане, їдь, — погодився Ігор. — Але тепер змінимо напрям — поїдемо до річки Хирії... Туди завжди в люті зими, в часи безкормиці, половці приганяють свої стада і табуни. Може, нині ми їх там і застукаємо...

2

Кінні роз'їзди Кунтувдея відірвалися від головного полку на цілих десять верстов, віялом розсипавшись по широкому терену у пошуках половців. Останні два дні йшов теплий весняний дощ, сніги стали рихлими, сіро-жовтими, крига на річках посіріла, в долинах і ярах задзюркотали струмки, а на лугах стояла коням по коліна тала вода.

Хан уже хотів повертати назад, але тут до нього примчав на змокрілому огиреві десятник Аяп. Скинув з круглої лисої голови заячого малахая, вклонився.

— Великий хане, половці!

— Де?

За горою, в долині, стоять вежі і табуни бродять... Нас не помітили. Багато їх? Багато... Може, три сотні веж, а може, й п'ять...

— Де твої люди? Вони не сполохають ненароком половецьку сторожу?

— Ні, я наказав відійти і заховатися в байраці... Там залишився за старшого мій син Кун, він хоч і молодий, але хитрий, досвідчений воїн, — не підведе!

— Гарзд, Аяпе, їдь до свого десятка і пильно слідкуй! Якщо пощастить, матимеш подвійну здобич... Та скажи сотникові Аббазу, щоб поставив сотню в засідку!

— Дякую, хане, — розпливлися в радісній усмішці рідкі сивуваті вуса десятника. — Пощастить нам, пощастить!

Кунтувдей негайно послав гінців до сторожі, щоб далі не йшла і не сполохала половців, а до Ігоря — щоб швидше підтягував рать.

Залишивши обоз, Ігор звелів дружинникам і воям пересісти на свіжих запасних коней і швидко повів їх до річки Хирії. Він був радий, що чуття не обмануло його. Велика орда чи невелика зустрілася — це вже було не так важливо. Швидше всього, що невелика. Та коли її побити, взяти в полон, то слава розійдеться по всій Руській землі, а в Половецькій буде плач і стогін великий. І Кончак зрозуміє, що це помста за його напад на Дмитрів.

Руська рать розтягнулася по чолу [28] на кілька поприщ. Ігор вирішив оточити половців з усіх боків і притиснути до річки.

Атаку розпочав Кунтувдей. Його сотні разом із полком князя Всеволода раптово з'явилися на горбах, що залягли понад широкою річковою долиною, і з гиком та свистом помчали вниз, де чорніли гостроверхі половецькі вежі.

В долині пролунали жахливі крики. Залементували жінки, заверещали діти, чоловіки поспіхом запрягали коней, інші стрибали в сідла і шикувалися бойовим строем, щоб узяти в шаблі несподіваних нападників.

Та коли вслід за чорними клобуками і дружиною трубчевців та курян на горбах показалися дружини Ігоря, Святослава, Володимира та Всеволода Чермного, половці зрозуміли, що єдиний їхній порятунок — втеча. Хто встиг запрягти коней, той погнав навпростець через річку, не дивлячись на те, що лід уже був покритий водою. Інші хапалися, поспішали, але, так і не встигнувши запрягти, кидали напризволяще все: вежі, коней, худобу, одяг, брали на руки малих дітей і тікали хто куди. А загін вершників, оголивши шаблі, навскач помчав понад берегом на південь, сподіваючись прорвати праве крило урусів.

Ігор зупинився з охоронною сотнею на пригірку. Звідси було добре видно все половецьке кочовище. Воїни Кунтувдея і Всеволода Трубчевського вже наздоганяли втікачів, рубали мечами, кололи списами.

Крик і гвалт сколихнули улоговину. Ті вежі, що першими кинулися тікати через річку, попровалювалися. Лише небагатьом пощастило вибратися на суше. Запряжені коні болісно і злякано іржали, борсаючись у темній холодній воді, копитами ламали

кригу, топили людей і самі тонули.

Подекуди по узбережжю спалахували криваві сутички, але швидко згасали: половців було значно менше, і чорні клобуки вирубували тих, що чинили спротив, до ноги. Давня родова ненависть проявлялася тут з особливою силою.

Русичі здержували руку: полон потрібен живий, а не мертвий. За нього можна буде виміняти не одну сотню руських бранців.

Бачачи, як лютують чорні клобуки, Ігор покликав Ждана.

— Мчи до Кунтувдея і Кулдюра, скажи, щоб припинили побоїще! Хай краще глянуть праворуч — там для них, здається, є діло. Дві чи три сотні половецьких вершників ось-ось вислизнуть із мішка!

Ждан пристрожив коня і стрілою помчав у долину.

3

Десятник Аяп із сином Куном, сидячи в сідлах, невідривно спостерігали з-за дерев, як унизу, по широкому підгір'ї та по затопленому водою лузі, у відчаї метаються, шукаючи порятунку, дитячі, жіночі та чоловічі постаті.

Їхня сотня стоїть на горі, у невеликому гаю, в засідці, і жде знака сотника Аббаза. Сотник горбиться на коні попереду всіх. Його чіпкий погляд окидає всю долину разом. Що там діється? Чи потрібно вже вводити сотню в діло, чи ні?

Ніщо особливо не трубує його і не привертає уваги: ні ті вежі, яким пощастило перебратися на той бік річки, ні ті, що застряли серед поламаної криги, ні розрізнені купки половців, що все ще подекуди чинять опір, ні жінки та діти, яких руські воїни тягнуть у полон, ні навіть табуни коней та череди худоби, що розбігаються в різні боки... Привертає його увагу лише чималий загін вершників, що, уникнувши бою з переважаючими силами чорних клобуків, тікає по узбережжю на південь.

Його помічає і десятник Аяп.

— Ого, скільки їх суне! Забагато для нашої сотні! Сотник Аббаз, не повертаючи голови, відповів на це:

— Забагато чи ні, а вдарити мусимо! Бо інакше хан знесе нам голови! — і, вихопивши шаблю, різко крикнув: — Вперед! За мною!

Сотня перевалила через гребінь горба і, набираючи швидкості, понеслася по схилі навперейми половцям.

Свистіло розрізуване шаблями повітря, гула земля, хрипіли коні, натужно кричали й улюлюкали воїни. Аяп весь вік сидів у сідлі, тримав шаблю в руці і давно звик до всього цього. Та сьогодні він раптом відчув, як холодна хвиля перекотилася по серцю і опустилася аж до ніг. З чого б то? За себе Аяп не боявся. Прожив на світі аж п'ятдесят літ! Рідко кому випадає таке щастя. Боявся за Куна, свого найменшого. Старші два вже склали голови в боях з тими ж половцями. Невже така ж доля жде і найменшого? Невже сьогодні? Невже саме тут?

Він скосив очі на сина. Кун дивився прямо вперед і не бачив батька. Який же він гарний! Чисте матове обличчя розчервонілося і пашисть здоров'ям, брови чорні, зуби — як сніг... А шабля, високо занесена над головою, з посвистом розтинає важке холодне

повітря. "Боже! — молитесь у думці Аяп. — Якщо тобі потрібно взяти кого-небудь з моєї сім'ї, то візьми мене!"

Обидва ворожі загони зіткнулися на повному скаку. Закрутилося, завихрилося перед очима у старого Аяпа швидкоплинне криваве бойовисько. Крики, іржання коней, тупіт копит, брязкіт шабель, хрипи і прокльони поранених та вмираючих... Не встиг він опам'ятатися, як побачив, що чимало його співродичів, обливаючи гарячою кров'ю притоптаний весняний сніг, лежать долі, а його сина два половці зашморгнули арканами і потягли за собою. І, щоб не випасти з сідла, Кун пришпорює свого коня і мчить поряд з ними в поле... Відчай здушив Аяпові горло. Знав він, що половці жорстоко розправляються з полоненими торками, берендеями та чорними клобуками, які зрадили степовій вольниці і заради спокійнішого і ситішого життя піддалися руським князям. "Як же вони познущаються над Куном!.. Бідний хлопчику мій!" — думає Аяп і рве поводи, б'є коня плазом шаблі по крупу і мчить услід за сином, щоб відбити його, визволити. Він не дивиться, що там робиться у нього позаду, все те йому тепер байдуже. Одна у нього думка — наздогнати Куна, відбити або самому загинути!

А тим часом, коли б він оглянувся, то побачив би, що половці зім'яли сотню Аббаза і мчать слідом за ним. Наздоганяють його. Та він це зрозумів тільки тоді, коли раптом опинився між половецькими кіньми і чиїсь дужі руки підхопили його попід лікті, скрутили правицю так, що шабля випорснула і впала в сніг, коли туловище його обкрутив міцний аркан. Зрозумів і вжахнувся: "Боже, пропали ж ми з Куном навіки обидва!"

Він хотів оглянутися, щоб побачити, чи далеко свої, але тут його тріснули списом по голові:

— Не крутись, собако!

4

Залишки розбитих родів хана Туглія тікали з Хирії до верхів'їв Орелі. У вежах стояв крик і плач: не знайти в них жодної сім'ї, де б не було більших або менших утрат. Суворі, зчорнілі від горя воїни люто поглядали на полонених Аяпа і Куна. Була б їх воля — давно б розтерзали цих зрадливих псів, що переметнулися на службу до київського князя! Та хан Туглій заборонив убивати їх. Везе в дарунок самому Кончакові.

Він злий на всіх: на себе, що необачно відстав від Кончака і залишився дозимовувати на уруському пограниччі, де більше паші для худоби та коней, на урусів, на чорних клобуків, на погоду та на болячки, що почали останнім часом обсідати його немолоде вже тіло. Він зробив велику помилку, що так близько став кошом [29] до Руської землі: утратив старшу дружину і зятя. І це ще, порівнюючи з іншими, нічого — його кибиткам пощастило перескочити Хирію, і— майже вся численна сім'я врятувалася. Але ж рід... рід!.. Яких утрат він зазнав! Скільки людей загинуло, а скільки в полон потрапило!.. Що сказати Кончакові!

Туглій поволі йде до своєї халабуди і уявляє, як лятиме його великий хан або глузуватиме з нього. Добре, що хоч двох полонених схопили — хай Кончак потішиться: це ж не уруси, яких і в самого великого хана достатньо, а родовичі-степовики!.. З них

Кончак уміє шкуру спускати!

Хан відхилиє шкіряний, підбитий повстю полог юрти, що займає весь настил довгих і широких саней, і влазить у її темне і тепле нутро. Сю ніч можна поспати під боком у наймолодшої дружини — вельми красивої і вельми примхливої полонянки — уруски Насті. Сю ніч можна поспати, бо ж, здається, всі біди і всі небезпеки лишилися на крижаних берегах нещасливої для нього річки Хирії, бо вже втекли далеко і немає причин підніматися затемна і стрімголов тікати далі!

Він лягає на м'яке ложе, вимощене уруськими подушками, вкривається кожухом і простягає руку, щоб обняти дружину. Але та гидливо здвигує плечем і скидає її з себе.

— Ось геть-но! Не лізь! — бурчить незадоволено. — Напустив холоду у юрту і сам холодний, мов жаба! Спи собі і мені не заважай спати! Вже три ночі майже не стуляли повік!..

Туглій ображено відсовується. Клята уруска! Що дозволяє собі! Кричить, ніби він не хан, а якийсь уруський смерд! Взяти б батога та відшмагати, щоб знала, чия жінка, щоб не розпускала язика... Щоб не коверзувала над мужем, коверзуха!.. Та він тут же проганяє ці думки, бо знає, що не зніметься у нього рука на Настю, примхливу, але молоду і вродливу, як степова квітка, полонянку. Бо це, може, остання його втіха в житті! Бо на що можна сподіватися, коли тебе буйногриві коні пронесли через цілих п'ятдесят літ? Ой, не довго вже їм гасати по степу, не довго!..

Йому не спиться. Думки снуються і снуються, як бесконечна осіння мжичка. Перед очима миготять обличчя багатьох людей — і мертвих уже, і ще живих; пропливають картини минулих походів і боїв, у яких він був не тільки стороннім споглядачем; зринають краєвиди рідних степових просторів, де минуло його життя. Потім з'являється і довго стоїть перед очима обличчя хана Кончака — міцне, хитре і разом з тим жорстоке. Туглій ніяк не може прогнати його зі своєї уяви. Кончак заглядає йому в вічі, супить криві чорні брови, мовби погрожує чи докоряє, а потім хитро підморгує і беззвучно сміється... "Тьху, прив'язався, клятий!" — думає хан Туглій і перевертається на другий бік.

Йому стає тепло, Кончак нарешті щезає, і міцний сон склеплює важкі ханські повіки.

Прокинувся він від того, що Настя шарпала за плече.

— Що таке?

— Вставай, хане! Уже день надворі! Кончак прибув! Туглій враз схопився. Сон як вітром здуло. Настя була одягнута по-святковому.

— Кончак? Звідки?

— Хитріший за тебе... Повертався іншим шляхом... Туглій швидко одягнувся, підняв полог. У вічі вдарило яскраве проміння весняного сонця. Це вперше за багато днів небо очистилося від хмар і над степом повіяло справжньою весною.

Хтось підніс казанок теплої води, що пахла димом багаття, хан хлюпнув кілька пригорщів собі на обличчя. Настя, рум'яна, русокоса, подала рушник, щоб утертися.

— Чому не розбудила раніш?

— А навіщо? Люди стомилися, потребують спочинку. Ти теж стомився, старенький мій. І так солодко спав!..

— Але ж Кончак...

— Він щойно прибув... Ночував з військом і полоном за горою, в сусідній долині. А вранці його сторожа наткнулася на нас... От і приїхав навістити... Та ось і він сам!

Поміж юртами їхало кілька вершників. У передньому ще здалеку Туглій упізнав великого хана, кинувся назустріч.

Кончак легко зіскочив з коня, нагнувся, бо був вищий за Туглія на цілу голову, і, обнявши його, поплескав широкою, мов весло, долонею по спині.

— Чув, чув про твою біду... Сам винен, що відокремився від мене... Князі думали, що я з Дмитрова. піду понад Сулою вниз до Дніпра, а звідти — на Оріль і на Тор. Там мене і шукали — біля Лохвиці чи біля Лубна. А я, не будучи дурнем, рушив прямо на схід сонця, обійшов верхів'я Хорола, обминув усі можливі шляхи уруських дружин і лише за Ворсклою повернув на південь. Ішов я, переобтяжений здобиччю, поволі, зате, як бачиш, безпечно. Полону — не злічити! Кожному воїнові дісталось...

Туглій скривився, схлипнув.

— Тобі можна радуватися, хане... А мені?.. Ти набрав полону, а моїх родовичів побрали у полон руські князі та мерзенні чорні клобуки. Якщо половина врятувалася, то й добре. І що маю тепер робити? Людей утратив, полон і здобич загубив...

Кончак підморгнув Насті.

— Якщо віддаси мені, старий, молоду жінку, то я тобі відділю кілька сотень полонеників, щоб ти обміняв на своїх.

Туглій настовбурчив рідкі вуса, закліпав очицями.

— Жартуєш, хане? — і визвірився на Настю і всіх, хто стояв поблизу: — Ану, геть звідси!

Кончак гучно зареготав, аж коні, що стояли віддалеки, прищулили вуха.

— Га-га-га! Злякався? Бережи свою любку, а то вкраду!.. Та ну, не насуплюйся. Жартую я... Таких красунь веду нині не одну — на всіх ханів вистачить! Пай-пай!

Туглій повеселів.

— То справді даси полонеників на обмін?

— Дам... Повинні ж ми виручати один одного!

— Дякую, хане... А в мене для тебе теж є подарунок.

— Який?

Туглій плеснув у долоні, наказав привести полонених.

— Ось тобі для втіхи! — поставив перед Кончаком бранців. — Чорні клобуки! Зрадники! Батько і син... Роби з ними, що хочеш, — повісь, четвертуй, утопи чи на вогні спали! Ніякі тортури не будуть для них замалими!

Кончак втупив у полонених суворий погляд. Довго дивився мовчки.

— Скільки у тебе синів, старий? нарешті спитав Аяпа.

— Один, великий хане, всього один залишився. Куном звати, — вклонився той. — Інші загинули...



— Всього один, кажеш... А тепер і цього позбудешся!.. Чув, що сказав хан Туглій? Віддає він вас обох мені, щоб я вигадав кару, варту вашої вини...

Аяп уклякнув на коліна, охопив руками Кончакові ноги.

— Мене карай, хане! Дурного Аяпа! А сина не чіпай... В чому він провинився? Він народився на Росі, виріс там, то вже його батьківщина... А я народився в степу, я перейшов жити під владу київського князя... Я... Мене карай!

— Обидва ви негідники! І обидва заслужили найлютішої смерті! — заgrimів Кончак, а потім раптом стихив голос: — Але я можу пощадити вас обох...

— Обох? — прошепотів Аяп, оглушений страшними погрозами.

Він випустив Кончакові ноги і, все ще стоячи в мокрому снігу на колінах, підвів очі вгору. У них блиснула маленька, як іскорка, надія.

Кончак пильно дивився йому в тьмяні зіниці і думав: "Цей заради сина піде на все". А потім повернувся до Туглія.

— Залиш нас, хане, одних. Я хочу поговорити на самоті. А тим часом приготуй верхового коня, зброю для вершника та торбину з харчами в далеку дорогу...

— Гаразд, хане, — не питаючи, для чого це все потрібно, Туглій мовчки поколивав до своєї вежі, де на нього ждали родовичі.

Кончак наказав Аяпові підвестися, а потім, після тривалої мовчанки, промовив:

— Ви обоє заслужили найлютішої кари. Ви зрадили нашим степовим звичаям, служили київським князям, убивали родовичів хана Туглія! За це вас давно потрібно було б розіпнути на уриських хрестах!.. Але у вас є одна можливість залишитися в живих...

Аяп облизнув пошерхлі губи.

— Яка, хане?

— Якщо ви обидва будете служити мені!

— Як саме?

Аяпе, тебе я зараз відпущу — і ти поїдеш додому, в Торчеськ... Там станеш моїми вухами і моїми очима! Зрозумів?

Не зовсім, хане.

— Ти будеш винюхувати, як пес, біля хана Кунтувдея все, що мені цікаво буде знати, а найперше — коли, куди і якими силами київські князі готуватимуть похід. До тебе таємно приїздитиме мій посланець, він покаже тобі ось таку тамгу, — Кончак вийняв з кишені шкіряний кружок з зображеною на ньому собачою головою між двома перехрещеними стрілами, — розповість про твого сина Куна, а ти йому розповіси все, що до того часу вивідаєш...

— А мій син?

— Кун залишиться заложником. І якщо ти зрадиш, я накажу з нього живого здерти шкуру...

— О боги! Клянусь, хане, я буду вірний тобі, як пес! — вигукнув Аяп.

— Відслужиш вірно три роки — я відпущу його... Але пам'ятай: його життя в твоїх руках!

— Можеш вірити мені, хане! — гаряче запевняв Аяп. — Про одне прошу...

— Ну?

— Знаю, що Кунові буде нелегко, залишається він у неволі і стерегтимуть його пильніше, ніж інших бранців. Тож хоч годуй його, хане, як слід... А я вже постараюся!

— Ти розумний, Аяпе, — сказав Кончак і повернувся до Куна: — А ти що скажеш, хлопче? Хоча що б ти не сказав, це діла не міняє. Тебе справді стерегтимуть пильно!

Кончак урвав мову. До них наближався хан Туглій, а позад нього конюший вів на повіді зготовленого в дорогу коня.

5

За Сулою військо розділилося навпіл: Всеволод Чермний та чорні клобуки попрямували до Києва, а Ігор з братом Всеволодом повернувся на північ у Сіверську землю.

Дорога стала легша: знову вдарив мороз і крижаним панциром скував ріки і талі води в степу. Однак Ігор не поспішав, бо віз із собою чималий полон і визволених бранців.

За Ромном до нього підвели трьох смердів-севрюків.

Ті з плачем кинулися перед ним на коліна.

— Княже Ігорю! Княже Ігорю!..

— Чекайте, не всі гуртом... Звідки ви? Що трапилося? Наперед виступив старший, затряс кошлатою бородою, глухо вимовив:

— Княже, біда!.. На Путивльську землю напав з військом князь переяславський Володимир...

— Як напав? Що ти говориш? — Ігор сплотнів. — Коли? Де він зараз?

— Пограбував села і городки, забрав худобу, збіжжя, вивів чимало людей і пішов у свою Переяславщину...

— А Путивль? Що з Путивлем?

— Путивль обминув. Побоявся, видно, затриматися під ним, бо залога там хоч і невелика, та зате вали високі і брама міцна - нелегко взяти...

— Прокляття! — вигукнув Ігор. — Так ось чому він відколовся від нас і поспішно рушив назад! Захотів відомстити мені! Не зміг половців пошарпати, то пошарпав Сіверську землю... Прокляття!

Князь Всеволод насупився — не знав, як йому бути. Володимир же — близький родич, брат дружини, княгині Ольги. Як же у нього піднялася рука на Сіверську землю, на волость Ігореву, на Ольговичів?

Юний Володимир Ігорович зблід. Губи його тремтіли, на очах виступили сльози. Ледве встиг одержати князівство, як його пограбували. І хто? Не половці, а руський князь, Рюрикovich, як і всі вони!

Та найбільше лютував Ігор. В душі він відчував, що й сам винен у тому, що сталося. Дозволив би Володимир з полком піти попереду — і нічого б цього не було. Переяславці пошарпали б хана Туглія, захопили б полон, табуни та узороччя половецьке і тепер, спокійні й задоволені, поверталися б додому. А так... І все ж злість

та образа на Володимира брала гору. Мало що кому хочеться? В поході ж є старший — і його повинні всі слухатись! Нині верховенство в поході належало йому, а не Володимиру. Як же Глібович міг не послухатись його, а тим більше напасти на його волость? За віщо? Ні, він так цього не залишить! Не подарує йому ганьби й кривди! Відомстити! Вогнем і мечем пройтися по Переяславській землі, щоб знав, хлопчисько, як зачіпати Ігоря Сіверського, як кривдити Ольговичів! Вони нікому не прощали образи!

Серце його клекотало.

— Що будемо робити, братіє? — промовив зблідлими устами. — Як покараємо зухвальця?

Всі мовчали. Вирішувати мав він. Він старший тут.

— Йдемо на Переяслав! — вигукнув Ігор. — Я не прощу Мономаховичу такого підступного нападу! Я покажу йому, як зачіпати сіверських князів, як ставати на прю з Ольговичами! Я візьму приступом Переяслав і розорю його дотла!.. Всеволоде, ти підеш зі мною?

Той похмуро втупився в землю, насупив густі чорні брови, випнув важке підборіддя. На його крупному, твердому, мовби витесаному з дуба обличчі зараз явно пробивався розпач. Іти проти князя переяславського? Рідного брата жони, княгині Ольги! Проти свояка?

— Ігорю, як же я можу? Ну, сам подумай! — він безпорадно розвів руками. — Не минуло ще й п'яти років, як я одружився з Ольгою, його сестрою...

Ігор усміхнувся... Всеволод і тут залишився вірний собі — чесний, добрий, прямий. Не чіпай його — буде лагідний, мов дитина. А зачепи — ошаленіє, ніби дикий тур, і не буде йому впину.

Ігореві було досадно, що Всеволод відмовляється від походу на Переяслав, та він страшенно любив молодшого брата і не хотів робити йому прикростей. Тому сказав:

— Ну, як хочеш! Не йди!.. Тоді бери полон і прямою додому! А ми з Володимиром, сином, повернемо на Переяслав! Провчимо зарозумілого Мономаховича!

Він тут же розпорядився піднімати військо і рушати в путь.

— Ждане, коня мені!..

Три дні й три ночі Ігор шаленів, не знав спокою — гнав рать все вперед і вперед. Швидше! Швидше! Ніби його пекло вогнем, ніби боявся, що Володимир Глібович втече під захист Рюрика або ще далі — аж у Володимиро-Суздальську землю під крило свого могутнього дядька Всеволода.

Йому так хотілося зустрітись зі своїм кривдником віч-на-віч! У поединку! І бог свідок, не здержав би він руки! О ні, не здержав би!

По дорозі думав було розорити всі Володимирові села й городи, забрати людей, добро... Та не зустрів жодного села, жодного містечка, де б можна було помстою облегшити душу, — після половецьких наїздів уся східна частина Переяславщини лежала в руїнах і попелищах.

Ігор задумався: куди йти? На Переяслав? Зопалу мав намір обложити і штурмувати

Володимирову столицю. Та здоровий глузд підказував, що облога може затягнутися на багато днів або й тижнів, настане весна, бездоріжжя, безкорм'я... Так і поразки можна зазнати. Тоді повернув на Глібів, невеликий молодий город, закладений Володимировим батьком — князем Глібом, сином Юрія Долгорукого.

6

Ждан виїхав з лісу слідом за князем, ведучи на повіді запасного коня. Глянув — і серце його завмерло. Це ж Глібів! А там — оселя діда Живосила, там десь Любава...

Ігор зупинився на пагорбі, піднявся на стременах і мечем показав на город.

— Дружино моя! Вої! Ось перед вами Глібів — отчина Володимира, вашого кривдника! Візьміть його! І не жалійте нікого — ні чоловіків, ні жінок, ні дітей! Все там, що здобудете, ваше! Вперед — і хай тремтить і плаче князь переяславський!

Грізний бойовий клич пролунав у відповідь на ці слова:

— Вперед, сіверяни! За князя!

В ту ж мить здригнулася і застогнала під кінськими копитами земля. З гиком, свистом, криками рушили на Глібів Ігореві сотні, охоплюючи півколом принишклий посад.

На дерев'яній церковці раптом лунко забив на сполох дзвін, заметушилися по дворах і на вулицях люди, болючим розпачем полинув у небо дитячий вереск і жіночий зойк.

Нападники промчали до фортеці і, поки варта прийшла до тями, ввірвалися в браму, як вихор. Покотилися в сніг, під ноги коням, нечисленні захисники города, що не ждали нападу, а за ними почали падати, мов скошена трава, і мирні жителі.

Захоплений могутнім виром, Ждан мимоволі опинився на одній з вулиць. Що тут робилося! Сіверяни накидалися на глібівців, як на своїх найлютіших ворогів, топтали кіньми, рубали мечами, кололи списами, в'язали арканами. Ні дитячий плач, ні жіночі благання, ні чоловічі прокльони не спиняли їх.

А що ж станеться з Любавою? Що з дідусем Живосилом? Смертельна небезпека загрожує і їм!

Ждан вибрався з пекла, що кипіло довкіл, і щодуху понісся на околицю посаду. Ось і знайома хатина! Біля двору — пара осідланих коней. Отже, нападники добралися й сюди! Важке передчуття стиснуло юнацьке серце. Невже запізнився? Накинув на кілок повіді коней — свого і княжого, запасного, птахом злетів з сідла, ударив ногою хвіртку.

Вбіг у двір — і вжахнувся: поперек протоптаної в снігу стежини лежав горілиць, обличчям до холодного сонця, дід Живосил. З його розкряної голови тоненькою цівкою стікала кров. Легкий вітерець куйовдив сиву бороду, а худа, жилага рука стискала сокиру, якою старий, певно, оборонявся. Над ним схилився лучник з молодшої дружини і стягнув з мертвого чоботи.

Не тямлячи себе, Ждан вирвав меча і плазом оперіщив грабіжника по крижах, аж той застогнав і засторцював носом у сніг. Потім ще й копнув ногою під бік.

— Мерзотнику, я уб'ю тебе!

Той було схопився і собі за меч, але, впізнавши княжого конюшого, заблагав:

— Не вбивай мене! Не вбивай! Князь же дозволив... Та й чинив опір цей старий... Коли б мовчав, не зачепив би я його...

В цю мить з хатини донісся розпачливий дівочий зойк. Любава! їй загрожує смертельна небезпека! Ждан прожогом кинувся у розчинені двері. По хатині літав білий гусячий пух, а серед нього, як серед метелиці, виднілася невисока, але коренаста постать ще одного нападника, що мечем сторчма штурляв у куток, куди, затулившись подушкою і відбиваючись рогацем, затиснулася Любава.

— Облиш дівчину! Геть звідси! — шарпнув його за плече Ждан.

Низькорослий, гостроносий лучник ошаліло витріщився на несподіваного супротивника. Бачив, що свій, але не впізнав.

— Ти хто? Не заважай! Ця дівка моя!

Міцний удар в обличчя приголомшив його. Але й розлютив. Він відступив від Любави, бо бачив тепер нового і далеко небезпечнішого супротивника.

— Ти що, хлопче, не здурів часом? Чи жити набридло? Виходь надвір — там поговоримо, бо тут ніде й мечем замахнутися!

Другий, ще міцніший удар відкинув його в сіни. Там він торохнувся об драбину, звалив собі на голову полицю з мисками та горщиками і, лаючись та кленучи незнайомця, вискочив надвір і підняв меч.

— Ну, виходь! Тут я тебе й порішу!

Але до нього підбіг його товариш і потягнув з двору.

— Степура, тікаймо! Ти знаєш, з ким маємо діло? З княжим конюшим! Дізнається князь — біда буде! Цур йому й пек! Ліпше не зв'язуватися!

— Він же мене вдарив, Гаврилку! Та ще як ударив! І за кого? За якусь дівку! Я йому цього не прощу! — кричав розлютовано Степура.

Але більш поміркований Гаврилко витягнув його на вулицю, змусив сісти на коня, і за якусь хвилину вони вже зникли в кривих завулках.

Тим часом Ждан кинувся до Любави. Та дівчина не впізнала його і, піднявши перед собою закривавлені руки, закричала:

— Не підходь! Не чіпай мене!

Ждан зупинився.

— Любаво! Любавонько! Ти поранена? Ти не впізнала мене? Я Ждан... Пам'ятаєш?

Любава замовкла, пильніше поглянула на свого визволителя. В її розширених від болю і жаху очах враз щось здригнулося, з них бризнули сльози, лице обм'якло, провітліло, і вона з криком кинулася зі свого кутка до хлопця.

— Жданку! Невже це ти?.. Звідки?.. Ти врятував мене від тих бузувірів... Жданку!.. Що ж це робиться? Свої своїх рубають! Як дикі звірі... Дідуся зарубали... А-а-а!..

Вона схитнулася і важко осіла на долівку. Лівий рукав сорочки потемнів, набухнув кров'ю.

Ждан переніс її на піл, шматком полотна, що висіло на жердині, перев'язав рану, бризнув холодною водою в обличчя. Любава розплющила очі і, не розуміючи, що з нею,

довго лежала непорушно. Ждан теж мовчав. Перед ним раптом постало питання: а що далі? Куди подітися з пораненою дівчиною? Хто їм допоможе? Хто вилікує? Де знайти знахаря чи знахарку, щоб затамувати і заговорити кров? Спочатку, коли мчав до цієї хатини над лугом і коли розправлявся з грабіжниками, не думав, що буде потім, як бути з Любавою. Головне було — врятувати. Тепер врятував. А далі? Залишити у Глібові? Взяти з собою? Ні те, ні інше не підходить. Коли б не поранена...

Він розумів, що важкого переходу з військом до Новгород-Сіверського Любава не витримає. В Глібові залишити ні на кого... Відвезти до Переяслава? Але як на нього, Ігорового конюшого, подивиться князь Володимир? Та й хто дасть там йому з Любавою притулок?

До Києва? До Києва недалеко. За ніч можна домчати. А там Самуїл, там боярин Славута. Це єдині люди, до яких вш може звернутися по допомогу. Отже, до Києва. А що скаже князь Ігор? Як він розцінить його втечу? Та й коня князівського доведеться забрати. Бо на чому ж поїде Любава?

І все ж єдиний шлях — до Києва! І хай розцінює Ігор цей вчинок, як хоче!

— Що зі мною, Жданку? — спитала Любава, піднімаючи голову.

Ждан допоміг їй підвестися.

— Ти поранена! Той негідник дістав тебе мечем!..

Що мені робити? Дідуся немає, я поранена... Куди ж мені подітися, Жданку?

— Не журися, я тебе не покину Ми зараз поїдемо звідси... В Київ!

— У Київ?

Там у мене є знайомі. Вони допоможуть нам... Чи ти зможеш їхати на коні? Рука дуже болить?

— Болить... Але ж їхати треба?

— Треба, люба... Бо інакше — смерть!.. І то — їхати якнайшвидше! Щоб не повернулися ті розбійники та не застали нас тут!

— Тоді подай мені кожуха і хустку — я одягнуся! Та в суднику хліба візьми на дорогу...

Ждан допоміг їй одягнути кожущину, запнув хусткою, собі в кишеню засунув окраець хліба.

— Ходімо!

Надворі, побачивши мертвого дідуся, Любава знову почала плакати. Жданові довелося силоміць вивести її на вулицю і посадити на коня.

— Тримайся міцніше! сказав, заправляючи дівочі чоботята в стремена.

Потім сам скочив у сідло і поза хатиною рушив униз, до луку, де до самого лісу темніли кущі верболозу та обрідного вільшняка...

## РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

### 1

Вранці, зі сходом сонця, Ждан і Любава по кризі перебралися через Дніпро. Звивистою стежиною піднялися до Аскольдової могили, а там і на гору, в Угорське. Звідси вже крізь голі вершини дерев просвічувалися золоті хрести київських соборів.

Стомлені коні звернули на широку наїжджену дорогу. Любава ледве трималася в сідлі. Лице її змарніло, темні очі погасли, пухкі, колись рожеві губенята пошерхли, запеклися, вкрилися смагою, ліва рука безживно звисала вздовж тулуба. Рана і верхова їзда зовсім вибили дівчину із сил.

Ждан їхав поруч і підтримував її за стан.

— Потерпи ще трохи, любя, потерпи, — шепотів. — Вже скоро... Ось-ось доберемося!... А там Самуїл знайде знахаря чи знахарку...

Він страждав разом з нею. У неї боліла рука, у нього — серце.

Іноді дивно трапляється з нами: раз чи двічі зустрінеш випадково людину, поговориш з нею — і прихилишся до неї чи полюбиш на все життя. А особливо, коли це дівчина, що з першого погляду запала тобі в душу. Та ще коли ці зустрічі такі незвичайні... Отак і Любава несподівано ввійшла в Жданове життя ясною зорею і стала раптом такою рідною і дорогою, що без неї Ждан уже себе й не уявляв.

Полишивши по ліву руку Клов, вони виїхали на високе узгір'я.

Стояв погожий передвесняний ранок. З-за Дніпра піднімалося чисте відпочило сонце. Над Києвом, що відкрився їм за широкою долиною, здіймалися в голубе небо веселі сизуваті дими. Під кінськими копитами лунко похрускував молодий льодок...

Нарешті Київ. Знайома вузька вуличка. А ось і Самуїлова оселя.

На гучний стукіт ворота відчинив сам господар. І аж сторопів, уздрівши Ждана і Любаву.

— Ви? Яким вітром? От не ждав! Заїжджайте, заїжджайте, дорогі гості! — Рум'яний після теплої хати, простоволосий, в кожушку наопашки, він щиро зрадив їхньому приїздові і на radoщах метушився, куйовдив чуба, потирав руки, а завівши коней до двору, поглянув пильно на Любаву, що мовчазно сутулилася в сідлі, і злякано вигукнув: — Та на тобі лица немає, дівонько! Що сталося?

Ждан миттю зіскочив на землю, зняв дівчину з коня.

Вона поранена, дядку Самуїле. їй потрібен знахар, щоб кров замовив, затамував... Цілу ніч ми їхали сюди з Глібова. Князь Ігор узяв його на щит і всіх вирубав...

— Князь Ігор? Усіх вирубав? З чого б то?

— Я потім розповім, дядку Самуїле, а зараз рятуймо Любаву! Ти бачиш — ледве на ногах тримається...

А так, а так, — заспішив Самуїл і, гукнувши конюшого, звелів доглянути за кіньми, а сам, як був напівроз дягнений, простоволосий, повів приїжджих з двору. — Ходімо до Славути... Хай він подивиться.

Незважаючи на ранній час, боярин уже сидів за столом і щось писав. Самуїл ще з порога сповістив:

Вуйку, порятуй цю дівчину... Це Любава, з Глібова... Я розповідав тобі, як вона з дідусем пригостила нас, коли ми з Жданом замерзали в полі.

— Що з нею?

— Вона поранена в руку, боярине, — сказав Ждан.

— Роздягніть її і посадіть ось сюди, на лаву, — кивнув Славути і, відчинивши двері,

гукнув кудись у внутрішні приміщення: — Текле, Хорошку, принесіть гарячої води, чистого полотна та мою скриньку із зіллям! І приготуйте нам сніданок!

Поки Ждан знімав з Любави кожуха, боярин теж роздягнувся, залишившись в одній сорочці, засукав рукави і торкнувся Любавиною пов'язки.

Дівчина скрикнула, закусила губу.

Їй боляче! — вигукнув Ждан і кинувся наперед, мовби хотів відсторонити боярина від пораненої.

Але той поглядом зупинив його.

— Хто тобі ця дівчина, отроче?

Ждан почервонів. А Самуїл хитро прискалив око, як він робив це тоді, коли мав що сказати, але волів краще промовчати. Та спостережливий старий, не дочекавшись відповіді, усміхнувся:

— А-а, зрозуміло, — кохана! — і серйозно додав: — Звичайно, Ждане, їй буде боляче, бо рана, видно, глибока, — ген скільки крові витекло... Але ж треба потерпіти, — і погладив дівчину по голові. — Правда ж, Любаво? Потерпиш?.. Лягай, голубонько!

Він підклав їй під голову подушку, а сам сів поряд на стільці. Тим часом немолода повновида жінка, певно кухарка, внесла жбан гарячої води, а Хорошко, підліток років чотирнадцяти, — сувій полотна і ящик, наповнений різними знахарськими причандаллями та маленькими горнятками з мазями. Поставивши все це на підлогу, вони обоє одразу ж вийшли.

Ждан шепнув Самуїлові на вухо, показуючи на Славуту:

— Він і знахарює?

— Він усе вміє, він до всього здатний... Знахарювати вміє теж... Та куди тим знахарям! Він учився у ромейських лікарів, а тепер і їх заткне за пояс! Князь і княгиня, коли треба, посилають по нього, бо має він легку руку, — теж шепотом відповів Самуїл. Ось чому я привів вас сюди...

Славута ножицями обережно розрізав просякнуту кров'ю, заскорублу пов'язку, що прикипіла до рани, потім водою із жбана добре змочив її, щоб розм'якла, і тільки тоді рвучким рухом віддер від тіла.

З рани хлинула кров. Любава затрепетала, скрикнула і знепритомніла. Ждан теж здригнувся і застогнав, ніби то йому так заболіло.

Славута застережливо похитав головою.

— Нічого, нічого, від обмороку не вмирають. Зате сукровиця та порчена кров зійдуть... А це на ліпше.

Він відрізав довгий шмат тонкого вибіленого полотна, густо намазав його маззю, що пахла і воском, і медом, і цибулею, і корінням лепехи, і ще якимсь зіллям, і туго обмотав руку.

Любава розплющила очі, тихо запитала:

— Де я? Що зі мною? Славута погладив її по щоці.

— Все гаразд, голубонько. Найгірше позаду... Та ти лежи, лежи, відпочивай поки що. А ми тут поприбираємо, погломонимо трохи, а Текля тим часом сніданок подасть —



підкріпимось, і тобі відразу стане легше. А потім заснеш...

Поки Хорошко прибирав у хоромині, Славута прикрив Любаву барвистою ковдрою і запросив чоловіків сісти біля столу.

— Ну, Ждане, ти з далекої дороги. Де бував, що видав, що чував? Бачу, не добро занесло тебе з Любавою до Києва... Все, все розповідай!

Чим довше говорив Ждан, тим смутнішими ставали очі старого боярина, тим більше нахмарювалося його високе чоло. А коли розповів, як Ігор узяв Глібів, як, не жаліючи ні жінок, ні дітей, ні старих, винищував усіх до ноги, затулив обличчя руками і з болем прорік, простогнав:

— Ох, Ігорю, Ігорю, що ж ти вчинив! З усіх Ольговичів, окрім Святослава, ти ж мені найближчий, найрідніший! Як син! Я ж тебе, малого, на руках носив, уму-розуму вчив! А ти так мене "обрадував"... Знаю, гаряча в тебе кров, честолюбні помисли, нестримні пориви часом охоплювали тебе, але щоб таке учинити!.. Де ж твоє добре серце і честь твоя де? Невже спали вони в ту лиху хвилину, коли заніс меча на брата свого Володимира, коли затіяв нову котору між князями?.. А князь Володимир! Сміливий сокіл наш переяславський! Перший серед перших ратоборців у степу половецькому! Як же ти, княже, насмілився залишити братію свою на краю поля половецького? Як зважився піти стежею татя-грабіжника? Хто надоумив тебе рушити на землю Сіверську з мечем і намірами ницими? — Славута замовк і, схиливши сиву голову на руки, довго сидів у задумі, а потім, зважившись на важливий крок, тихо додав: — Треба про все розповісти князеві Святославу...

2

Однак виявилось, що Святослава в Києві не було — поїхав уранці з княгинею та синами у Білгород.

— Князь Рюрик запросив на лови, — пояснив княжий покладник [30], якого вони здибали на княжому дворі.

Самуїл і Ждан розчаровано розвели руками. Отакої! Знали б — відразу після сніданку навідалися б сюди! Славута своїх почуттів не проявляв ніяк. Мить подумав, а потім рішуче сказав:

— Ну що ж, тоді і ми поскачемо в Білгород. Тим краще — обох великих князів застанемо там...

Збиралися недовго. Коні осідлано, мечі — до боку, сакви з хлібом та солониною приторочено, і невеличкий загін (з боярином ще їхало два отроки-охоронці), поминувши Золоті ворота, попрямував на захід.

Двадцять верст промчали швидко. І ось показалися золочені хрести церков, потемнілі від часу високі заборолла з вежами, могутні земляні вали, невеличкі будиночки посаду, що привільно розкинулися понад обривистим берегом Ірпеня.

Білгород! Західна твердиня Києва!

Майже двісті літ захищає він ближні підступи до столиці Русі. І не раз спотикалися об нього і печеніги, і половці, і поляки, і свої охоплені гординею та честолюбством князі, що мріяли і сподівалися доторкнутися списом золотого стола київського.

Стоїть він край битого шляху, що веде на Волинь та в Галицьке князівство, у Польщу та Угорщину, в Моравію та Чехію, а там далі — і в Священну Римську імперію. Міцний горішок для нападників-завойовників!

Улюблений град великого князя Володимира Святославовича, він і далі, упродовж двохсот років, лишався тимчасовою резиденцією київських князів, що любили пожити тут у просторах, пишних хоромах дитинця,

пополювати в предковічних борах і розлогих полях на ведмедя чи тура, покупатися влітку в тихому чистоводому Ірпені, відпочити від гамірливої столиці.

Нині тут постійно мешкав Рюрик.

Верхівці зупинилися перед київською брамою. Старший сторожі упізнав боярина, вклонився. Не злазячи з коня, Славута по-дружньому поплескав його по плечі.

— А-а, Савелій! Як ся маємо?.. Князь Святослав тута?

— Недавно прибув з княгинею.

— Коли ж на лови?

— Збираються завтра вранці.

— Отже, ми вчасно... Проведи ж нас у дитинець! До князя Рюрика!

Дитинець, внутрішнє укріплення, де мешкав князь, відділявся від города таким же глибоким ровом і високим валом, як і город від поля. Розташований він у південно-західній частині Білгорода, над стрімким обривом. По валу темніли дубові заборолі і сторожові вежі з бійницями, а всередині височіли кам'яні князівські хороми і гридниця, до валів тулилися господарчі будівлі — стайня, возівня, кухня, комора...

На кам'яний ґанок вийшов княжич Олег Святославович.

— А-а, Славута! — усміхнувся. — Заходь! Отець і князь Рюрик будуть раді тобі!

— Я не сам.

— Бачу... Самуїл тут і... конюший князя Ігоря, здається... Всі заходьте!

Білгородські хороми по пишності, зручності і багатству не поступалися київським. Оздоблені майолікою, блискучими кахлями, прозорим та кольоровим ромейським склом, а також ромейськими килимами, вони ряхтіли під скісними променями сонця, що вривалися крізь вузькі стрілчасті вікна.

У чималій хоромині, куди завів княжич Олег Славуту з його супутниками, було людно. За довгим столом, заставленим спорожнілим посудом, сиділи Рюрик, Святослав, Святославові сини Всеволод та Володимир. А в дальшому кутку, біля вікна, зібралися гурточком жінки. Господиня дому, жона князя Рюрика, чорноброва, повновіда жінка років тридцяти семи, дочка половецького хана Белука — Белуківна, як називали її на Русі, показувала Марії Васильківні та двом невісткам свої вишивки.

Була вона жвава, весела, любила посміятися, попащекувати, а особливо любила вишивання — сама вишивала цілими днями, дочок привчала до цього діла і дворових дівчат. Похвалитися їй було чим: вишивки її викликали захоплення у всіх, хто хоч трохи розумівся на цьому. Як часто траплялося в ті часи в князівських та ханських родин, цей шлюб — Рюрика з Белуківною — був цілком політичним шлюбом. Одружили їх батьки — князь Ростислав та хан Белук. Але молодята скоро знайшли між собою

спільну мову, покохалися і вважали себе щасливими в сімейному житті.

Після взаємних привітань Святослав, упізнавши Ждана, нахмурився і спитав Славуту:

— Щось трапилося, боярине? Бо цей молодець завжди приносить несподівані вісті...

— Трапилося, княже, — відповів Славута. — Ігор і Володимир Переяславський розпочали між собою котору, справжню війну... Але про це краще розповість конюший князя Ігоря.

В повній тиші була вислухана розповідь Ждана. Ніхто й словом не перебив його, нічого не перепитав. Тільки все більше і більше насуплювалися Святослав і Рюрик, а в молодих князів стискувалися від обурення кулаки.

Мовчання порушив Святослав:

— Про спірку між Ігорем та Володимиром на Пслі ми вже знаємо. Однак щоб вона так далеко зайшла, не ждав я. Ні, не ждав я, коли послав молодих князів на Кончака, що цей похід закінчиться погромом руських земель! Прокляття!.. Не думав, що почнуться міжусобиці між князями, що проллється кров руських людей...

— І я не ждав цього, — сказав Рюрик роздратовано. — Винен Володимир, за що й поплатився!

— Винен більше Ігор, — заперечив Святослав. — Він старший, досвідченіший, в його руках було велике військо, тож мав би думати не про здобич для себе та сіверських князів, а про те, як знайти і перемогти Кончака або хоча б його значні сили... Йому потрібно було Володимира поставити в голову війська, послати в сторожу його полк, а не самому лізти наперед. Так розумний воевода не чинить! Ні, не чинить!... Звичайно, і Володимир не без гріха, та Ігорів гріх більший!... Подумати тільки — один грабує землі свого союзника, а другий, щоб відомстити йому, вирізує і випалює цілий город!.. Це ж просто божевілля! З-за чого?.. Знаючи, що половці об'єднуються, щоб спільними силами рушити на Русь, затіяли котору, що може перерости в шалену братовбивчу війну! Ми повинні подумати, братіє, що зробити, щоб запобігти цьому лихові...

— А також як запобігти нападові Кончака, — додав Рюрик і, повернувшись до вікна, де сиділо жіноцтво, гукнув: — Княгине, ти б повела гостей до себе та показала, як навчилися вишивати наші доньки. У Марії Васильківни є нежонаті сини — дивись, княгиня сватів зашле!

Белуківна зрозуміла, що чоловіки хочуть залишитися самі, і повела княгинь на свою половину. А князі, зручніше всівшись за столом, почали обмірковувати становище, що склалося в південно-руських князівствах внаслідок несподіваної війни між Володимиром та Ігорем.

— Зібрати снем [31], — запропонував Всеволод Чермний, — і на ньому помирити їх!

— А якщо вони не помиряться? Або лише вдадуть, що помирилися? — заперечив його брат Володимир. — І та іскра таємно тлітиме і далі, аж поки знову не спалахне!

— То силою змусити! — вигукнув молодий княжич Олег.

Рюрик усміхнувся:

— Силою! Щоб повернулося старе? Щоб знову розгорілася на Руській землі міжусобиця між Ольговичами і Мономаховичами? Ні, краще обійтися без сили... Ми не повинні забувати іншої загрози — половецької. Ще ніколи половці не були такі згуртовані і такі сильні, як тепер! Якщо між князями спалахне явна ворожнеча та переросте у справжню війну, яку ми з князем Святославом розумом погасили кілька літ тому, то половці неодмінно скористаються такою щасливою для них нагодою і нападуть на Русь. І бог відає, чим все це може скінчитися...

— Якщо князі дозволять слово мовити... — подав голос боярин Славута.

— Говори, Славуте, говори, — кивнув головою заклопотаний Святослав.

— Князь Рюрик правильно мислить: Ігоря з Володимиром не силою, не зброєю треба мирити, а добрим словом. — Славута обвів поглядом своїх ясних очей присутніх і, не почувши заперечення, повів далі: — Однак боюся я, що нелегко це буде зробити. Обидва вони молоді, гарячі, честолюбні... Мабуть, найкращий вихід — закликати обох до нового походу, якщо такий передбачається, щоб спільна мета поєднала їхні серця.

Святослав на знак згоди хитнув головою.

— Я так гадаю: не ждати, поки Кончак, Кза і Коб'як

об'єднаними силами вдарять на Київ чи Переяслав. Зимовий наскок ханів Кончака і Туглія — то лише розвідувальний похід. Кончак розпочав нищити городи по Сулі, і тепер йому відкритий шлях у глиб Руської землі.

— То треба вдарити на нього раніш! Не дати йому змоги потоптати наші села і городи! — вигукнув Всеволод Чермний.

— До цього я й веду... Закличемо всіх князів — і з Київської, і з Сіверської, і з Волинської, і з Смоленської, і з Галицької земель — та спільними силами і вдаримо!.. Похід Ігоря не приніс відчутної перемоги. Навпаки, приніс тугу й нещастя Руській землі. Кончак буде сміятися з нас, коли дізнається, як закінчився цей нещасливий похід. Тож, щоб не сміявся, не радів дочасно, ми зберемо всю силу Руської землі і погромимо його в половецьких степах!

— А коли ж вирушимо? — спитав княжич Володимир.

Святослав задумався.

— Щоб підготуватися як слід, потрібен час. Ми з Рюриком пошлемо гінців до князів, щоб прибули з дружинами до Києва на кінець травня. А ти, Самуїле, — повернувся він до купця, що з Жданом сидів у кінці столу, — як тільки підсохне, вирушай у половецький степ. Вивідай, де будуть цього літа половецькі кочів'я, які наміри Кончака та Коб'яка. Мусиш повернутися додому в останню неділю травня. Якщо ж затримаєшся, то ждатимеш нас біля Переволочної — там ми будемо переправлятися через Дніпро...

— Зрозумів, княже.

— А твій молодий друг Ждан, — вів далі Святослав, — як я вже помітив, кмітливий хлопець. Я хочу послати його з листом до Ігоря... Треба висловити князю наше невдоволення ним і закликати до нового походу. Хай готується зі своєю братією!

— Хай готується! — погодився з думкою Святослава Рюрик. — А я пошлю подібного

листа Володимирові Глібовичу.

Ждан не сподівався такого повороту подій, їхати від Любави куди б то не було, а особливо до Ігоря, який хтозна-як подивиться на втікача, він не хотів би. Та як заперечиш великому князеві?

Його замішання помітив боярин Славута.

— Княже, а чи зручно посилати Ждана? Він був конюшим Ігоря і втік від нього з Глібова, та ще й з князівськими кінями... Як би Ігор під гарячу руку...

Святослав перебив Славуту:

— Зручно. Я це передбачив... Жданові нічого боятися. Якраз у нього буде добра нагода повернути князівських коней, чесно розповісти про все, як було, і виправдатися перед князем. Ігор гарячий, запальний, це всім відомо, та разом з тим він чесний, тож зрозуміє, що Ждан інакше вчинити не міг... А я з свого боку замовлю слово.

Ждан мовчки вклонився. Втручатися в розмову князів він не смів. Уже те, що сидів за князівським столом, було для нього неймовірно високою честю, і він розумів, що зобов'язаний таким до себе доброзичливим ставленням князя неабияким вістям, які він приносив, а також заступництву Славути і Самуїла. Не виключено, що й сам Святослав уподобав сміливого, розумного юнака і мав намір використати його в своїх цілях.

Зійшовшись на тому, що похід проти Кончака неминуче потрібний, князі ще довго обмірковували, як краще, коли, якими силами провести його, кого з князів закликати до участі в ньому, яким шляхом іти — Залозним, тобто по лівому березі Дніпра, по Дніпру на човнах чи по правому березі... А коли все було обговорено і розмова почала затухати, Рюрик гукнув Белуківну і показав на стіл:

— Княгине, вели змінити нам блюда!

Округлий вид Белуківни розплився в веселій усмішці, блиснули сліпучою білизнаю її рівні білі зуби, заіскрилися чорні очі, і вона з лукавинкою в голосі, в якому вчувався далекий відгомін половецької говірки, запитала:

— І жіноцтву можна приєднатися?

— Ну, звичайно, люба, — відповів князь Рюрик.

З

Тисяцький Шварн, немолодий, рудобородий чолов'яга з важкими олов'яними очима і крупним гачкуватим носом, влетів у князівську хоромину задиханий, засапаний, мовби за ним хто гнався. Ще з порога гукнув:

— Княже, біда!

Володимир з княгинею Забавою і двома малими дітьми сидів за столом — снідав. Ранкове сонячне проміння проривалося крізь вузькі шибки високих вікон і пустотливими зайчиками скакало по барвистих глазурованих плитках, якими було облицьовано стіни хоромини. Смачний сніданок, веселе пустування дітей, мила усмішка красуні-княгині, грайливі зблиски сонця — все це настроювало на мирний лад, тому переполошений вигляд тисяцького і його різкий окрик не відразу дійшли до свідомості князя. Він відклав ложку.

— Що там — половці чи пожежа?

— Гірше, княже! На Глібів напав Ігор з дружиною сіверською, спалив город і поділ, а людей посік!

Володимир схопився. Обличчя його почало бліднути.

— Ігор? Де він тут узявся? Хто сповістив про це?

Шварн плеснув долонями, гукнув у розчинені двері:

— Івашку, знайди! — і пояснив князеві: — Це глібівський закуп [32]...

До хоромини боязко вступив молодий дужий смерд у білих полотняних штанях та личаках, у потертому латаному кожушку, підперезаному обривком мотузка. Мнучи в руках облізлу заячу шапку, схилив у поклоні скуйовджену кудлату чуприну.

Князь підійшов, похмуро кинув:

— Коли це трапилося?

— Вчора після обіду, княже. На Глібів налетіли севрюки зі своїм князем. Лютували, мов половці! Вбивали всіх без розбору, хапали жінок і дівчат, грабували хижі й комори, ввірвалися в город... Я їздив по дрова в ліс і тому врятувався...

— А де ж була сторожа? Де був тіун Карпило?

— Ніхто ж не ждав нападу.

— Не ждали нападу... Смердячі пси! Лежні! Карпила варто повісити, якщо живий! Прогавив ворога, впустив в город, не захистився! Я давно помічав, що він дбає лише про себе! А для князя зледачів! Його щастя, якщо загинув разом зі всіма! — Володимир на якийсь час замовк, утупивши в смерда невидючі очі, довго щось думав, потім тихо запитав: — А Ігор? Він ще там?

— Був ще там, як я залишав Глібів...

На Володимира страшно було дивитися. Гнів спотворив його вродливе обличчя. Видно, лютував на Ігоря і водночас досадував на себе, що дав привід Ігореві для нападу, а головне, що не вберіг свою землю і сроїх людей від його помсти.

Івашко стояв ні живий ні мертвий — зіщулився, втягнув голову в плечі і, мабуть, ждав, коли князівський гнів впаде на нього.

Тим часом підійшла перелякана княгиня Забава. Світло-червоне платно вільно облягало її стан. В очах стояли сльози. Вона оперлася Володимирові на руку, прихилилася до його плеча.

— Що, княже, війна? З Ігорем?

— Так, війна! Він завжди не любив мене! Ненавидів! Я відомщу йому!

— Але ж ти перший, княже, образив його! Наслав на його землю свої полки!

— Я не вбивав його людей! — підвищив голос Володимир. — Я пошарпав кілька його городків і сіл — і всього... А він пролив кров!

— Княже, я поїду в Чернігів до батька, до князя Ярослава, він помирить вас...

— І не думай про це! — Доки житиму, не пробачу Ігореві! Я зараз наздожену його і покараю збройною рукою! — І повернувся до тисяцького: — Шварне, труби збір! Виводь дружину! Ми наздоженемо його — і хай розсудить нас бог!

Шварн миттю щез із хоромів. Івашко вислизнув услід за ним.

Забава заплакала. Вона сильно кохала свого мужа, прямодушного і безстрашного

князя Володимира, і відколи вийшла заміж за нього, відтоді й почала боятися, що втратить його, бо ще до весілля ворож наворожив, що щасливою буде в заміжжі, та не довго те щастя триватиме.

— Я боюся втратити тебе, ладо мій! — схилилася йому на плече.

Володимир погладив її чорні коси, поцілував у голову.

— Не плач, княгине! Ще не викувано того меча, що перетне нитку мого життя!

Всім було відомо, що його улюбленою зброєю був меч і що мало було сміливців, котрі б так уміло володіли ним, як він.

— Меча, може, й не викувано, — зажурено, ніби сама до себе, промовила Забава. — Та чи можна це сказати про підступного списа чи сліпу стрілу?

Князь нічого на це не відповів, а легенько взяв її за плечі і підвів до дітей, що гралися на руках у няньки.

— Бережи їх, а за мене не турбуйся!

Того ж дня переяславська дружина прибула до Глібова. Ще здалеку дружинники побачили чорні купи попелу, обгорілі стовпи і закурені стіни, закривавлені трупи, що лежали на снігу, та бездомних собак на згарищах. Налякане військом, що швидко наближалося, в небо знялося чорне вороння.

Подекуди никали, мов неприкаяні, зігнуті постаті глібівців, яким пощастило урятуватися. Таких було мало, зате трупи лежали густо...

Володимир похмуро зиркав довкола. Про що він думав? Про своїх нещасних підданих, що прийняли мученицьку смерть не від рук чужоземців, а від мечів своїх-таки людей? Про Ігоря? Чи про спірку з ним у далекому полі за Псллом?

До нього підвели жінку, розхристану, простоволосу, з червоними від сліз очима. У сплутаній косі запеклася кров.

— Коли поїхав звідси Ігор? — спитав її Володимир.

— Та сьогодні вранці і поїхав, клятий... Цілу ніч його вої грілися біля пожарищ, варили та смажили птицю, свинину, яловичину, нажерлися, бодай були подавилися, а тоді вже протрубили похід...

Володимир глянув на Шварна.

— Доженемо?

Тисяцький насупився, заперечно похитав головою.

— Наздогнати, може, й наздоженемо... А потім що? Ми не знаємо, скільки у Ігоря воїв... Та й розтає вже — от-от зовсім розпустить: застрянемо десь у дорозі... Ні, княже, не варт зараз доганяти! До того ж коні стомилися — мчали від Переяслава, не переводячи духу...

Володимир і без Шварна розумів, що кидатися услід за сіверянами ризиковане. Коли б застав їх тут, то не роздумуючи розпочав би січу, а гнатися, коли Ігор уже хтозна-де... Шварн, як завжди, дав мудру пораду: гнатися не слід!

— Тоді — в город! Побачимо, що там! — І князь приострожив коня.

Давньоруський город, як правило, містився на узвишші. Це була більша чи менша фортеця, обнесена земляним валом з дерев'яним палісадом і заборолом по ньому.

Низинна, неукріплена частина міста, де жили ремісники, смерди, закупи, холопи, називалася подолом, а пізніше, в північно-руських містах, — посадом.

Тож Володимир у супроводі бояр та півсотні дружинників проїхав подолом і піднявся на невеликий пагорб. Брама в город була відчинена, міст опущений. Всюди лежали посічені глібівські вої. Від дерев'яних будинків лишилися купи головешок. Вогонь добирався і до заборол, але вогке після зими дерево не хотіло горіти — тліло, обвуглювалося, і тепер палісад зсередини стояв чорний, похмурий.

Город Глібів, заснований зовсім недавно князем Глібом, перестав існувати.

— Знайдіть мені Карпила — живого чи мертвого! — гукнув Володимир до дружинників, що никали по городищу, заглядаючи в обличчя мертвих воїв, жінок і дітей.

— Не треба мене шукати, княже, я тут! Здивований і вражений Володимир підняв голову. На нього, перехилившись через внутрішню огорожу, дивився червоними, аж кривавими очима тіун Карпило. Незважаючи на холод, він був в одній, вимараній у сажу, сорочці. Вид його запух, обрешк, патлатий чуб скуйовдився. Ліва щока, від вуха до бороди, заюшена кров'ю.

— Ти? Живий? — тихо спитав князь. — Як же ти вижив, як уцілів?

Карпило заплакав:

— Вся моя сім'я, княже, — жона, діти, — згоріли, і їхні кістки лежать ген у тому попелищі... Всі мої вої теж загинули... Я бився поряд з ними, але, як бачиш, лишився живий... Чому?.. Сам не знаю... Так схотілося Ігорю... Коли мене, пораненого, схопили і привели до нього, я вважав, що мені кінець. Але він, дізнавшись, що я тіун, сказав:

"Не вбивайте його! Я хочу, щоб він передав князю Володимирі, що Глібів — це відплата за спустошення і пограбування Сіверської землі. І так буде кожного разу, поки Володимир не зрозуміє, що чіпати Ігоря — це все одно, що гратися з вогнем... Киньте тіуна в погріб, а вранці, коли будемо рушати додому, випустіть його!" Мене справді не забули вранці випустити, і я оце никаю по Глібову, як неприкаяний... Краще б я був одразу загинув!

— Сам винен! Бо не пильнував! Бо впустив Ігоря в город!

— Винен і я, звичайно... Та більше вини падає на тебе, княже. Бо не я, а ти повернув переяславську рать з походу, бо не я, а ти пошарпав сіверські села і городи!

— Як ти смієш! — скипів Володимир. — Спускайся вниз! Тут поговоримо!

— Не спущусь!

— Чому?

— Бо не хочу. Бо з мене досить і тих мук, яких я зазнав тут нині.

— Візьміть його! — гукнув Володимир до дружинників.

Ті кинулися виконувати княже повеління.

— Ха-ха! Пізно, княже! — прохрипів тіун зі своєї обсмаленої вогнем, почорнілої вежі. — Пізно! Все майно моє згоріло, вся родина загинула, навіщо тепер мені цей білий світ?

З цими словами він кинувся головою вниз, під ноги Володимировому коневі. Помер



відразу, навіть не ворухнувшись.

І князь, і дружинники, вражені цією смертю, довго мовчали.

— Божевільний! — нарешті промовив Володимир і, торкнувши коня, поїхав геть із спустошеного, безлюдного городища.

4

Сніги почали швидко танути, в ріках прибувала вода. Але весняна повінь уже була Ігореві не страшна. В суботу опівдні він прибув до Десни, якраз навпроти княжого села Путивська, що привільне розкинулося серед лісів на високому березі, обережно перевів по рихлому льоду кінну дружину і ще задовго до вечора в'їхав до Новгород-Сіверського. Гінці заздальгідь сповістили всіх про його прибуття.

Княгиня Євфросинія з дітьми і почетом ждала його на майдані, перед хоромами. Побіля княгині, але тримаючись певної відстані, стояв разюче схожий на неї вродливий чоловік у багатому вбранні. Чорна соболина шапка з малиновим верхом відтіняла блідість його чола, з-під розстебнутого кожуха, розшитого канітеллю і отороченого випушками з горностаєвого хутра, виглядала князівська кошуля з блавату, на ногах — жовті чоботи. Ліва рука лежала на позолоченому держаків мечу, а він сам напружено вдивлявся в обвітрене, засмагле на морозах обличчя Ігоря, який, скочивши з коня і розставивши для обіймів руки, швидко наближався до княгині і дітей.

— Ярославно! Княгине моя! — зірвалося з Ігоревих уст.

Євфросинія метнулася на той поклик, як пташка, і впала князеві на груди.

— Княже мій!

Ні на кого не зважаючи, він поцілував її в мокрі від щасливих сліз очі, у тугі, подівочому рожеві щоки. Потім підійшов до синів, кожного підняв перед собою, поцілував, а найменшеньку доньку кілька разів підкинув високо вгору, аж та заверещала від задоволення та втіхи.

Глянувши на незнайомця, що стояв віддалеки в оточенні кількох своїх людей, наморщив лоба. Хто це? Де він його бачив? Невже...

— Князь Володимир Галицький?

— Так, це мій брат Володимир, Ігорю, — сказала тихо Ярославно. — Мій нещасний брат... Ти бачив його раз чи двічі. Ще на нашому весіллі... Він прибув позавчора... Привітай його, прошу тебе!

Володимир Ярославович! Володимир Галицький! Свояк! Так ось він який, цей князь-ізгой, якого батько вигнав разом з матір'ю, княгинею Ольгою, дочкою Юрія Долгорукого!.. Ігор поволі підходив до Володимира, а той все більше бліднув і внутрішньо напружувався.

Ігор простягнув руку.

— Я радий вітати тебе, княже, на Сіверській землі! Мій дім — твій дім! Брат моєї Ярославної — бажаний тут гість!

Володимир спалахнув радістю. Щоки його почали поволі рожевіти. Він міцно стис Ігореві руку, потім обняв його.

— Дякую, княже, — промовив розчулено, — дякую, брате мій! Правду сказати, зі

страхом я їхав сюди. Боявся, що грізне слово князя Ярослава, вітця мого, дійшло і до тебе, як дійшло воно повсюди, де я побував, і ти вирядиш мене з моїми людьми на всі чотири вітри, як вирядили інші... Бо навіть великий князь Святослав Всеволодович, тесть мій, дочку свою, а мою жону Болеславу і внуків своїх залишив у Києві, а мене випхнув як небажаного гостя... Навіть вуй Всеволод, князь Володимиро-Суздальський, такий же сильний і багатий, як і мій отець, не захотів дати мені притулку...

Ігор нахмурився.

— А я не боюся твого вітця... Хоч він і наймогутніший на Русі володар, а не боюся... Я тут господар, і ти можеш жити у мене зі своїми людьми, скільки тобі захочеться! Поїдеш у Путивль і там житимеш... Так, Ярославно?

Ярославна глянула на нього щасливими, вдячними очима.

— Так, ладо мій! Володимир може гостювати у нас доти, доки отець наш не дозволить йому повернутися до Галича.

Після вечері, на якій були присутні бояри і воеводи, Ігор, Ярославна і Володимир залишилися у затишному покої княгині самі. Тут було тепло, пахло воском від свічі, що потрїскувала у срібному підсвічнику, і ладаном.

Ігор і Ярославна сіли з одного боку столу, Володимир — з другого. Старий чашник вніс глек холодного квасу, налив три келихи. Ігор відпив кілька ковтків і, зачекавши, поки чашник причинить за собою двері, пильно подивився на свояка.

Я радий, Володимире, що ти завітав до мене, що я познайомився з тобою. Євфросинія багато розповідала про тебе, але мені хотілося б почути з твоїх уст, що трапилося у вас з батьком, чому виникла між вами котора, як ти опинився тут... Може, я зумію чимось допомогти тобі?

Володимир гірко усміхнувся. В його сумних запалих очах залягла глибока туга.

— Важко згадувати, але тобі, Ігоре, розповім. Та й сестра не все знає, тож хай послухає...

5

— Мати моя, княгиня Ольга-Євфросинія, дочка Юрія Долгорукого, вийшла заміж за мого батька не по любові — їх подружили батьки у своїх корисливих цілях. Жінка горда і незалежна, вона була дуже нещасливою:

батько, князь Ярослав Осмомисл, часто ображав її, зневажав, навіть у гніві руку здіймав, а згодом закохався у молоду красуню попадю Настасію. І це, запам'ятаймо, ще замолоду повелось так. Та зовсім неможливим стало її життя відтоді, коли батько відкрито заявив боярам, дружині і всьому Галичу, що свого позашлюбного сина Олега від тієї повійниці Настасії хоче після себе бачити князем на галицькому столі. Обурилися бояри, захвилювалося поспільство, а мати зовсім втратила голову. Я став на її захист і на захист своїх прав. "Отче, — сказав я на боярській думі, — за мудрість і за могутність прозвали тебе Осмомислом. Та яка ж то мудрість державна — ладити в князі Настасича, сина жінки гулящої? Яке ж то батьківське серце — відрікатися від законного сина, свого спадкоємця, позбавляти його золотого стола галицького? З тебе сміятиметься вся Русь! А чужоземні володарі зневажатимуть і не захочуть знатися з

тобою!"

Бачили б ви, як обурився на ці мої слова князь Ярослав! Як грізно блиснули його очі, а голос заgrimів, як grім!

"Нещасний! — вигукнув він грізно, схопившись зі свого золотого стола. — Як смієш мовити таке вітцю своєму! Я не тільки позбавлю тебе князівства, я вижену тебе геть із землі моєї, не дам тобі спокою ніде, куди б не закинула тебе доля! А всім, — хоче хто знати це чи не хоче, — я тут урочисто об'являю свою волю: спадкоємцем після мене стане мій син Олег! І то дарма, що його мати — не княгиня! Досить того, що я кохаю її! Хіба великий князь київський Володимир, син Святославів, не був позашлюбним сином служниці-простолюдинки Малуші? Був! І всі руські князі ведуть від нього свій рід! То чому ж мій син, княжич Олег, не має права посісти золотий stіл галицький і володіти Галицькою землею після мене?"

Бояри загули, загомоніли, найбільш гарячі голови посхоплювалися з місць, почали кричати, що князь негоже чинить і вони не дозволять Настиному синові володіти ними.

Князь грюкнув посохом об поміст, побагровів, показав мені на двері:

"Геть звідси, крамольнику! Не здійсмай котори проти отця! Як я сказав, так і буде! А всі, хто тут підвищує голос супроти князя, пам'ятайте: поруб у мене глибокий, а меч гострий!"

Я покинув боярську думу. Зі мною пішли всі, хто боявся за своє життя. Князь Ярослав має крутий норів і важку руку, — до розправи у нього не довго.

А вночі, забравши матір і сім'ю, я разом із своїми однодумцями втік у Польщу. Вісім місяців жив там у місті Червені, ждучи вістей од вірних людей, що лишилися дома. Вісім місяців, кожного ранку, виходив я на городський вал, дивився, як сходить сонце з-за рідного, але такого далекого краю, і думав: "Коли ж настане мій час? Коли повернуся додому?"

І ось такий час настав. Взаємна ненависть між батьком і боярами, а потім і городянами росла і збільшувалася, як брость весною, аж поки одного дня не вибухнула повстанням. Увесь Галич — і бояри, і дружинники, окрім небагатьох батькових прихильників, і ремісники, і робучичі — хлинув, як повінь, на Гору, до князівських хоромів. Князя взяли під варту, його прихильників посікли. Олега Настасича кинули в поруб, а попадю Настю, через яку скоїлося таке лихо, схопили, вивели на майдан і привселюдно спалили на вогнищі як відьму.

Ось тоді ми, княгиня Ольга і я, одержали від вірних людей звістку: "Повертайтеся в Галич!"

Ми повернулися. Який то був радісний день! Гули дзвони на Горі і на Підгородді, вітаючи нас, гомоніли на вулицях і майданах святково одягнуті галичани, з церков вийшли нам назустріч попи з хрестами в руках... З gridниці вивели князя Ярослава, і велії мужі галицькі змусили його поцілувати хрест і покластися, що княгиню він матиме за жону, а мене — за спадкоємця...

Побачивши, як змарніла у вигнанні княгиня Ольга, батько просльозився і, здається, щиро поклявся на святому хресті мати й справді її за жону, а мене — за спадкоємця.

Поклявся він також не чіпати і тих бояр, котрі сприяли нашому поверненню і замиренню з батьком.

Ми разом, супроводжувані тисячами людей, які були свідками цієї клятви, пішли до князівських хоромів.

Та не на щастя ми повернулися, не на щастя помирилися з князем. Захопивши під час втечі та в поневіряннях по чужих краях важкої хвороби, мати-княгиня чахла, на очах в'янула, сохла і незабаром упокоїлася.

Ми поховали її пишно, як і личить княгині. Отець ходив пригнічений, сумний, сумирний, розмовляв з усіма лагідно, по-доброму, а таємно замислював чорне діло. Поволі збирав своїх друзів-однодумців, непомітно для сторонніх очей стягував до Галича вірних йому бояр, дружинників, огнищанинів, тіунів, отроків, а коли почувся на силі, одної ночі схопив усіх тих, кому хрест цілував, і наказав повідрубувати голови... Мене попередили про небезпеку, і я втік на Волинь до Романа Мстиславовича. Отцеві так хотілося піймати своє бунтівливе чадо, що не пожалів трьох тисяч гривень — найняв поляків, щоб напали на волинські землі. Ну, а ті раді старатися: вогнем і мечем пройшлися по окраїні Волинської землі, спалили два городи, кільканадцять сіл, повигинали людей... Що було робити? Я втік у Торчеськ на Поросся, що теж належить князеві Роману, але йому батько пригрозив війною, і мені довелося тікати далі...

Важко розповідати про мої поневіряння. Де я тільки не побував — від Росі дійшов аж до Волги, — і всюди князі ввічливо приймали, пригощали, а через місяць, через тиждень, а хто навіть на другий же день, ще ввічливіше виряджали, бо боялися Ярослава Галицького, володаря найсильнішого на Русі і найбагатшого... Так домандрував я аж до Володимиро-Суздальського князівства. Ну, подумалося мені, де той Галич, а де Володимир та Суздаль! Не дістане сюди отець! Та й князь Всеволод теж могутній князь. Хіба побоїться він Ярослава Галицького? До того ж він рідний мій вуй, материн брат! Невже відмовиться надати племінникові притулок?.. Відмовив!.. Лагідно, чемно спровадив мене з Володимира як рідного, милого, але небажаного родича... Правда, спорядив у дорогу — дав грошей, і коней, і харчів, їдь, мовляв, дорогий племіннику, швидше звідси та шукай собі пристановища деінде... От і приїхав я до тебе, Ігорю... Приймеш — дякуватиму, не приймеш — серця на тебе не матиму: світ широкий — десь прихилюся... Тоді поїду до двоюрідного брата Володимира Глібовича у Переяслав. То моя остання надія...

6

Сумна це була розповідь. І хоча Володимир намагався бадьоритися і не показувати, як йому важко на душі, однак було видно, що за кожним його словом — гострий відчай і глибока туга.

Поки він розповідав, Ярославна мовчки ковтала сльози, а коли замовк, схопилася, притиснула його русяву голову собі до грудей і заридала.

— Бідний братику мій! Скільки ж горя ти зазнав! Яких злигоднів звідав! То чому ж не завернув з Києва, від тестя, до нас? Чому поневірявся по всій Русі? Ми б же тебе привітали як брата, прийняли б з відкритими обіймами! — і підняла на Ігоря заплакані

очі. — Правда ж, ладо мій любий? Залишимо Володимира у себе?

— Звичайно, дорога моя... Хай живе у нас і рік, і два, і скільки потрібно буде. Не їхати ж йому до Володимира Переяславського. Після того, що трапилося між мною і Мономаховичем у цьому нещасливому поході, навряд чи захоче він прийняти брата твого, а мого свояка.

— Дякую тобі, ладо мій. — Ярославна витерла сльози і пригорнулася до чоловіка. — Гарний ти в мене, добре серце маєш. Я така щаслива, що саме ти судився мені!

Ігор усміхнувся і погладив княгиню по густих шовковистих косах. Він теж був щасливий, що доля послала йому Ярославу, ніжну, гарну, люблячу жону, до якої він все більше і більше прив'язувався своїм суворим серцем.

Володимирове обличчя розпогодилося. Він через стіл потягнувся до Ігоря, міцно потиснув йому руку.

— Дякую, брате! Ніколи не забуду твоєї доброти!.. Каюсь, був про тебе іншої думки. Бо ж усім відомо, які несамоваггі Ольговичі. І про тебе не раз чував: Ігор гарячкуватий, гордий, у гніві нестримний! Не приховую, що це й було причиною, чому я не приїхав прямо до вас, у Новгород-Сіверський... Побоювався... А виходить — помилявся... Добрий ти!

Ігор подумки усміхнувся на цю мову. Добрий! Чи й справді ж він добрий? Чи добре у нього серце?

На ці питання він і сам не зміг би відповісти, бо ніколи не задумувався над тим, який він є. Син свого неспокійного, жорстокого часу, коли Руська земля — від Карпат до Волги і від Сули до Волхова — колотилася в лютих князівських которах-чварах, коли чорними смерчами налітали зі сходу та з півдня хижі половецькі орди і рвали, шматували її живе тіло, він жив, як і всі в той час жили, — війною. Відколи й пам'ятав себе, не розлучався ні з мечем, ні з конем.

Чи ж могла залишитися в його серці доброта? А якщо залишилася, то звідки взялася, де її коріння?

В одну мить, як блискавка, промайнуло перед внутрішнім зором його коротке життя.

7

Належав Ігор до тієї парості руських князів, яку називали Ольговичами і яка протягом століття володіла Сіверською землею, її родоначальником був запальний, войовничий, невтомний і несамовитий князь Олег Святославович, онук Ярослава Мудрого, дід Ігорів. До неї належали і нащадки його брата Давида.

Все життя Олег ворогував з двоюрідним братом Володимиром Мономахом, також внуком Ярослава Мудрого. Ця ворожнеча передалася їхнім нащадкам — Ольговичам і Мономаховичам. І хто відає, якої шкоди завдала вона Руській землі, — чи не більшої, ніж напади половців? У цій міжусобній боротьбі за кращий город, за багатше князівство, за більш ласий шмат землі Олег часто опирався на допомогу половців і навіть, щоб зміцнити цей союз, одружився з княжною-половчанкою, поклавши цим початок багатьом змішаним русько-половецьким шлюбом не тільки Ольговичів, а й

Мономаховичів. Від неї у князя було три сини — Всеволод, Ігор і Святослав.

Наймолодший, Святослав, Ігорів батько, вельми огрядний і неповороткий, але до шаленства запальний і войовничий, також одружився з половецькою княжною, та дітей від неї не мав. А коли вона померла, взяв дочку новгородського боярина і мав трьох синів — Олега, Ігоря та Всеволода.

Народився Ігор 3 квітня 1151 року в Новгороді-Сіверському. Якраз напередодні його народження князь-отець, покинувши жону-породіллю, помчав з військом на заклик Юрія Долгорукого, свого тодішнього союзника, під Київ, щоб вигнати зі стольного града великого князя Ізяслава Мстиславовича. Вістка про народження сина наздогнала Святослава Ольговича в дорозі, недалеко від Новгорода-Сіверського. Літописець того дня записав: "Святослав же, не дочекавшись великодня, виступив у понеділок на страстному тижні, а в вівторок народився у нього син, і дав він йому ім'я — в святому хрещенні Георгій, а мирське — Ігор". Це ім'я новонароджений одержав на честь свого дядька, батькового брата Георгія — Ігоря, убитого п'ять років перед тим повсталими киянами.

Вище за все отець ставив війну. Тому, не повертаючись додому, щоб глянути на сина, що з'явився на світ, повів свою рать далі. Цілий місяць супротивники ганялися один за одним, аж поки на річці Руті, побіля Києва, не відбулося криваве побоїще, в якому кияни перемогли, хоча і втратили вбитим великого князя Ізяслава. Юрій Долгорукий та Святослав Ольгович ледве втекли з поля бою і, перебрівши вище Заруба Дніпро, відступили до Десни.

Про все це Ігор дізнався, звичайно, значно пізніше — з розповідей старших та з літописів. А запам'ятав він себе трирічним хлопчиком, коли одного весняного сонячного дня нарядили його у військовий одяг, навмисне зшитий для такого випадку, причепили до боку іграшкового меча, а на голову наділи золотий шолом, і отець посадив його в сідло.

Це були урочисті пострижчини — посвята у воїни.

В Новгороді-Сіверському перед замковою церквою вишикувалася князівська дружина. Маяли знамена, блищали шоломи. Княгиня, дивлячись на сина, втирала сльози. Верещав біля неї від захоплення старший Ігорів брат Олег. Князь теж змахнув з ока сльозу, коли син раптом вихопив з піхов меча і підняв угору, а-gridні, тримаючи коня за вуздечку, зробили з ним на майдані, на виду у сотень людей, почесне коло. І поки він їхав, гриміли бубни, гули гуслі та домри, кричали дружинники...

Тридцять літ минуло, а та щаслива мить і досі стоїть у нього перед очима.

Коли йому пішов сьомий рік, отець став князем чернігівським і перевіз туди сім'ю. На цей час народився третій син — Всеволод.

Чернігів! Місто дитинства! Найстародавніше і найпишніше після Києва місто на Русі!

Хіба можна забути голубу Десну і мальовничі горби по її правому березі? А Задесення — з протоками, озерами, заростями очеретів, верболозу, вільхи, де так гарно ловилася риба і кишілоптаство! А скільки було радощів від походів та поїздок на

курган княжни Чорної, на Чорну могилу, в Єлецький монастир, на Болдині гори, до Гульбища та Троїцького монастиря, та ще далі — до Святого Гаю, де, кажуть, стояв колись бог грому Перун...

В пам'яті також могутні вали города і дитинця, княжі кам'яні хорони, величний Спаський собор, загородній княжий двір на Любецькій дорозі, багаті боярські отчини і потемнілі хатини ремісників, смердів, закупів... А ще пристань на Десні, де завжди повно човнів, що рихтуються в далеке плавання до Києва, до Константинополя, Новгороду на Волхові, до Смоленська, Новгород-Сіверського, Трубчевська чи Путивля...

Все було там нове й цікаве, тому й закарбувалося в пам'яті назавжди.

Та найдужче запам'ятався, наглибше ввійшов у серце вчитель Славута, якого батько випросив у племінника Святослава Всеволодовича, що в той час посів княжий стіл у Новгороді-Сіверському. Все, що в Ігоровому дитинстві було світлого, пов'язане з цією людиною.

Стрільба з лука, вправи з мечем, списом та арканом, їзда верхи на коні, піші мандри по лісах, луках та полях, полювання з соколами, вивчення військових хитрощів, ігри в піжмурки, довгої лози, челика, плавання у водах Десни та на човнах, перші незграбні закарлючки, написані на жовтуватому пергаменті дитячою рукою, — аз, буки, веді, глагол... А ще пісні, яких Славута знав безліч і немало сам складав, награвачи при цьому на гусях... Хіба можна це забути?

Однак найголовніше — Славута відразу полюбив темноокого жвавого хлопчину, якому в сім'ї мало приділяли уваги. Батько — через війни, походи, полювання, князівські снєми та інші клопоти, мати — через те, що був середульший. А, як відомо, в сім'ї, де троє дітей, батьківська і навіть материнська ласка ділиться між дітьми не порівну: спочатку вся увага — первістку, пізніше — найменшому, а середульший завжди залишається обділений. Тому, коли вчитель пригорнув малого, пригладив міцною чоловічою рукою його вихрастого чуба і назвав не княжичем, а Ігорком, дитяче сердечко враз потягнулося до чужої, але доброї, чулої людини, як тонкий пагінець до сонця... Славута на кілька літ замінив Ігореві отця і матір: жив з ним в одній кімнаті, слідкував за його харчуванням, за здоров'ям, а коли той хворів, поїв різними травами та зіллям, звареними в череп'яному горщику, натирав груди лоем, парив ноги в гарячій воді з гірчицею, спалював бєшиху, коли та прикидалася, перев'язував рани, замовляв кров та відливав переляк. Вечорами, особливо довгими зимовими, коли за вікном завивав вітер і сипала снігом у шибки віхола, розповідав цікаві бувальщини про князів та дружинників-богатирів, про їхні війни з хозарами, печенігами та половцями або сягав у таку давнину, коли на Русі ще й попів та церков не було, а люди поклонялися своїм предковічним добрим та злим богам — Дажбогу, Хоросу, Трояну, Велесу, Стрибогу, Перуну, Мокоші, берегиням, лісовикам, домовикам, русалкам, дідькам, відьмам, чортам, а ще — сонцю, вітру, дощу, грому, деревам, рікам, гаям, лісам, горам, озерам, звірам, птахам... Це був для хлопця новий, невідомий, незвіданий світ, що мав таємничість, казковість, незбагненою вигадкою і красою. Проти теперішніх пісних і мертвих богів, що зирили з ікон холодними байдужими очима, колишні боги

здавалися і зрозумілими, і цікавими, і живими... Чого тільки не знав Славута, чого не нарозповідав він хлопчині! І про далекий теплий вирій, куди відлітають на зиму птахи; і про краї східні та північні, звідки, кажуть, колись прийдуть страшні гоги та магоги, вогнем і кров'ю затоплять Русь і навколишні країни; і про далекі землі, де живуть песиголовці, бродять по степах кентаври — напівлюди-напівконі, де воюють проти навколишніх племен жінки-амазонки... А коли розповідати стомлювався, то брав до рук важку книгу із срібними зачіпками і читав при свічці "Поученіє Володимира Мономаха", "Александрію" або "Девгенієве діяння"...

Того ж року, коли Ігор почав навчатися, отець узяв його в Лутаву на князівський снем. Тут вони зустрілися з великим князем київським Ізяславом Давидовичем. Сюди приїхали також старший Ігорів брат Олег, стрункий чорночубий юнак, князь курський, двоюрідний брат Святослав Всеволодович, що був набагато старший за Ігоря, та троюрідний брат Святослав Володимирович із Вщижа. Князі обмінялися подарунками — соболями, горностаями, чорними кунями, песцями, пардусами, баскими кіньми під дорогими сідлами. Три дні приймали гостей, і три дні невтомний Славута розважав князів піснями, грою на гусях та розповідями про княжих предків, яких, на подив усім, знав так добре, ніби сам жив при їхніх дворах.

Незабаром Ігор познайомився з князівською віроломністю і справжньою війною.

Той самий Ізяслав, який нещодавно цілувався зі Святославом у Лутаві, втративши в міжусобній війні Київ, вирішив відняти у Святослава Чернігів і привів під його стіни половців.

З коротким мечем при боці, в легких латах, стояв Ігор з матір'ю на високому валу і крізь вузькі бійниці в заборолі дивився, як хижі степовики, гарцюючи на конях, підпалюють села за Десною, а князь Святослав Ольгович, бояри і Славута лаштують до бою чернігівські полки та берендеїв [33]. Половців було розбито, і князь Ізяслав відступив на денний перехід від Десни. Та несподівано того ж дня захворів Святослав. Таємні прибічники Ізяслава, яких немало було в городі, поспішили сповістити його, що Святослав розпустив рать, а сам лежить хворий... Ізяслав повернувся, вблід перейшов Десну, спалив єпископське село і почав готуватися до вирішального бою. Перемагаючи хворобу, Святослав швидко зібрав дружину, послав гінців услід за берендеями і, коли ті прибули, ударив на ворога. Берендейська кіннота розгромила половців, загнала в Десну, де одні потопилися, а інші здалися в полон. Ізяславові пощастило переправитися з дружиною на той бік, і він пустився навтьоки. На цей раз чернігівці переслідували його протягом кількох днів і загнали аж на Сейм.

А що ж Ігор?

Все для нього тут було нове: і князівська зрада, і війна, і смерть, і перемога. Ці дні значили для нього більше, ніж тижні і місяці попереднього безтурботного життя. Закінчилося дитинство — почалося отроцтво. Своїм ще недозрілим розумом він раптом осягнув ту істину, що коли хочеш вижити, то носи при боці меча! І з того часу він його носив — спочатку дитячого, іграшкового, а з чотирнадцяти років — справжнього, бойового.



Той чотирнадцятий рік був важкий і переломний у його долі: взимку простудився і тяжко захворів отець, князь Святослав Ольгович. Відчуваючи близький кінець, він послав у Курськ по сина Олега. Батькові турботи були не даремні: на чернігівський стіл уже давно відверто зазіхав його племінник Святослав Всеволодович, що мав сорок літ і був тепер старшим серед Ольговичів.

Не діждавшись сина, князь помер. Його вдова, Ігорева мати, боячись, що Святослав Всеволодович примчить з недалекого Новгород-Сіверського швидше, ніж Олег з Курська, збрала боярську думу. Запросили сюди і єпископа Антонія та Славуту, які знали про смерть князя.

— Нам треба виграти час, достойні бояри і велії мужі, — сказала княгиня таємному зібранню. — А тому будемо мовчати про смерть князя Святослава до приїзду його старшого сина, спадкоємця. Щоб ця печальна звістка не дійшла передчасно до Новгород-Сіверського...

— Згода, княгине, — відповів за всіх тисяцький Георгій.

— Тоді покляніться на святому Євангелії, що зберігатимете цю таємницю!

Бояри переглянулись. А тисяцький нерішуче промовив:

— Але ж, княгине, серед нас єпископ... Яюсь незручно приводити його до присяги, зане же святитель єсть. Та й...

Тисяцький замовк, утупивши погляд у Славуту.

Всі знали, що учитель — друг Святослава Всеволодовича.

Славута підвівся перший, поклав руку на Євангеліє і урочисто проказав:

— Святослав Всеволодович — мій друг, але честь мені дорожча. Клянуса зберігати таємницю!

Заметушився і єпископ, невисокий смаглявий гречин. Швидко підхопився, підняв золотого хреста.

— Клянуса богом і божою матір'ю, що не пошлю до Всеволодовича, і вас, бояри, святою трійцею заклинаю не уподібнитися Іуді, який видав ворогам Христа, і не зрадити покійного князя! Цілуйте хрест!

Всі поклялися і поцілували хрест.

І ніхто не знав до пори до часу, що тієї ж ночі, повернувшись з князівських хоромів додому, Антоній написав Святославі Всеволодовичу листа:

"Старий твій помер, а по Олега послали. А дружина по городах далече. А княгиня сидить у розпачі з дітьми. А товару множество у неї... Приїжджай скоріше! Олег ще не прибув, і ти по своїй волі вчиниш договір з ним!"

Ледве встиг Олег виїхати в Чернігів — без дружини, без спільників, як сюди зі збройною силою доскочив двоюрідний брат і став поблизу.

Чи ж міг Олег змагатися з ним? Після недовгих перемов та обміну листами він змушений був поступитися. Святослав Всеволодович зайняв Чернігів, пообіцявши зі своїх земель виділити уділи княжичам Ігорю та Всеволоду, коли підростуть, а Олег Святославович перейшов у Новгород-Сіверський. З ним поїхала княгиня-мати з молодшими синами та дочками.

Так іудина підступність "святителя", про яку стало невдовзі відомо всім, обернулася для Олега та його сім'ї втратою Чернігова. Вже тоді Ігореве серце запеклося недобрими почуттями і проти Антонія, і проти Святослава Всеволодовича.

Не прості стосунки склалися в Ігоря та його братів зі Святославом. І винен у цьому був передусім Святослав, який не тільки силою захопив Чернігів, аї зламав слово — не дав ні Ігорю, ні Всеволоду зі своїх володінь обіцяних волостей. Княжичі зростали без всякої надії на власні князівські уділи. І навіть справжня війна, що спалахнула між Олегом та Святославом, не поправила становища молодших братів, бо нелегко було Новгороду-Сіверському змагатися з Черніговом. І тільки рання і несподівана смерть брата Олега припинила ці чвари: Ігор успадкував після старшого брата новгород-сіверський стіл, виділивши зі своїх земель малолітньому племінникові Святославу Ольговичу Рильськ із волостю, а братаві Всеволоду — Трубчевськ і Курськ.

З того часу між Ігорем і Святославом установився мир. Ігор слухався Святослава, допомагав йому у війнах за київський стіл, та доброти, приязні до нього не мав. У безперервних князівських чварах, нападах, наїздах вигоріло його серце, закаменіло, стало черствим і жорстоким. Глібів — тому останній приклад...

І він не розкаюється, що так учинив... Правда, Святослав останнім часом трохи втихомирив князів — кого просьбами, кого грозьбами. Та чи надовго? Розбрат і ненависть між князями — то невиліковна хвороба! Звичайно, Святослав так не залишить його нападу на Глібів — гримне з київських гір. Та хай гримає! Хто ж розпочав нинішню котору? Володимир... То хай на нього й гримає!

А ще ж половці! Не минає року, щоб не пронеслися вони, як нищівний, усе руйнуючий смерч, по Руській землі, змітаючи городи і села на своєму шляху. Скільки сил коштує боротися з ними! Скільки людського життя і крові тратить у цій боротьбі Руська земля! Де вже тут узятися доброти в серці?

7

П'ять днів мчав Ждан до Новгороду-Сіверського, зупиняючись лише для того, щоб погодувати коней. За пазухою — лист від Святослава, а в душі — страх перед зустріччю з Ігорем. Що скаже князь? Як розцінить його втечу з-під Глібова? Його роль Святославового посланця?

Виїздив з Києва неохоче: розхворілася і лежала в жару Любава. Прощаючись, прошепотіла пошерхлими губами:

— Ти ж повернешся, Жданку? Повертайся, бо зосталася я одна на світі, як билина в полі... Нікого тепер у мене немає...

На її очах виступили сльози. Жданові перехопило від жалю подих.

— Я піду до князя відпрошуся... Хтось інший поїде... Але Славута, що чув цю розмову, суворо застеріг:

— Куди? Князі не люблять, коли не виконують їхніх повелінь! їдь, хлопче, і не гайся! А за Любаву не бійся: молода — видужає. Та й доглянемо ми її тут гуртом...

І ось він, забрюханий, змучений важкою дорогою, залишивши коней біля конов'язі, простує до хоромів князя Ігоря. А назустріч Янь. Шапка, як завжди, аж на потилиці, з-

під неї вибився тугий жмут руських кучерів, на рум'яному обличчі здивовано-радісна усмішка, а руки розкинуті для обіймів.

— Ждане! Ти звідки? Ми думали, тебе й на світі вже немає!..

Ждан дав себе обняти, але Яневої радості не поділив. Турбувала майбутня зустріч з Ігорем.

— Я до князя...

— Так відразу? Чи він тебе жде?

— Маю для нього листа з Києва.

— Чоловіче! Ти вже і в Києві встиг побувати! А ми ж тільки позавчора повернулися з походу... Дивися, який прудкий! — Янь покрутив головою, а потім додав: — Від кого листи? Від Святослава? Знаємо, що старий пише! Не дуже, мабуть, його писанина сподобається нашому князеві... Але йди.

Ігор сидів у хоромині. Не ждав такого гостя і тому здивовано втупив очі в свого воскреслого конюшого.

— Ти живий? Де тебе носило? Ми перевернули весь Глібів — не знайшли... Де був? Кажі! Я залишився в дорозі без запасного коня!

— Я був у Києві, княже.

— У Києві? Та як ти смів? Як туди потрапив? І чого?

— Я рятував свою наречену... — Ждан похилив голову, чекаючи вибуху князівського гніву. Але Ігор мовчав. Підбадьорений цим, Ждан розповів усе, як було, — і про Любову та її дідуся, і про напад на їхню хатину сіверських воїв, і про вбивство старого та поранення дівчини. А потім додав: — Де було подіти Любову? Взяти з собою? Не витримала б довгої дороги до Новгород-Сіверського... Залишити в розореному Глібові? На кого? Адже там одні трупи та голівешки... Тоді я надумав відвезти її в Київ, до Самуїла... А він повів її до Славути.

— Ти бачив Слауту? Як там старий?

— Дужий-здоровий... Згадував про тебе, княже. Ігореве обличчя на мить просвітліло.

— Добрим словом чи лихим? Ждан зам'явся.

— Та... І добрим... і лихим.

— За віщо ж лихим?

— За Глібів, княже...

— За Глібів... Гм... Це ти розп'якав?

— Карай чи милуй — я, княже... Мусив розповісти... Однак чутки дійшли б до нього... То я вже хоч правду... Як було...

Ігор посуворішав. В очах спалахнув холодний вогонь.

— І князь Святослав знає?

— Знає, княже... І не тільки знає, а навіть прислав тобі листа.

Ждан вийняв з-за пазухи тугий сувій пергаменту. Ігор поспішно зірвав воскову печатку, вп'явся очима в розмашисте великокнязівське послання. І чим далі читав, тим ставав похмуріший.

Потім пожбури́в послання на стіл, вибухнув лайкою:

— Прокляття! Він називає мене відступником, погубителем землі Руської. Ніби я не князь, а холоп! Ніби він святий, а я грішник!.. А хто ж відібрав у нас Чернігів? Хто упродовж кількох років піднімав меча на великого князя київського Рюрика Ростиславовича, аж поки не змусив його поділитися владою? Хто розпалював міжусобиці між руськими князями — я чи він? І він сміє після всього того тикати мені в очі, що я відступник! Прокляття! — Потім йому в голову прийшла якась нова думка, бо він раптом дивно глянув на Ждана і схопив його за груди, струснув щосили: — Це ти, холопе, обмовив мене перед Святославом? Ти розтеревенив йому про Глібів! Та ще й посмів привезти сюди цього несправедного листа, мовби не міг здогадатися, що тебе тут жде! Чи, може, сподівався, що Святославове заступництво захистить? Ти — смерд, холоп, раб! Я витягнув тебе з грязюки, а ти мені так віддячив?

— Княже, що ти говориш! — вигукнув ошелешений Ждан. — Як би я смів обмовляти тебе! І для чого? Хіба знищення Глібова можна приховати? Хіба князь Святослав не дізнався б про це від когось іншого? І чого б я мав віддячувати тобі злом за добро?

Та Ігор уже й слухати його не хотів — так розпалився.

— Люди! Візьміть цього негідника та в поруб [34] його! В пута залізні! — гукнув щосили.

Вбігло двоє гриднів, що чатували за дверима. Мов цербери, накинулись на юнака, заломили руки, потягли надвір. Не встиг Ждан і оком змигнути, як його вштовхнули в темний сирий льох під валом, припнули за ногу цепом до стіни і швиргонули на купу струхлявілої, цвілої соломи. Грюкнули двері, заскреготів засув — і в підземеллі запанувала тиша. Глухо і холодно, як у могилі!

Ось і трапилося те, чого він боявся, коли їхав сюди. Незважаючи ні на що — ні на правдиву розповідь, ні на посилення на Славуту, ні на заступництво князя Святослава, — Ігор проявив запальність, нестримність і розправився з ним, як з ворогом. Що ж тепер буде? Чого ждати в майбутньому? Невже після стількох пригод і небезпек зустріне він свій кінець у цій смердючій ямі? Невже гнитиме тут заживо, поки й не сконає? Ні, не сподівався він на таке, коли тікав з половецької неволі...

Крізь вузьке — шириною в долоню — віконце в погріб пробивався жмут сірого світла, вихоплював на протилежній стіні чорне, змокріле дерево, покрите пліснявою. І цей жмутик денного світла, що нагадував про волю, про широкий, безмежний білий сніг, що зник для нього, можливо, назавжди, завдав йому ще більшого душевного болю.

Ждан скоцюрбився на холодній, ослизлій соломі. До горла йому підступив гіркий клубок, на очах виступили сльози, а плечі самі, мимо його волі, затряслися в ледь здержуваному глухому стогоні-риданні.

І тут несподівано в темному кутку брязнули кайдани, зашурхотіла солома і хтось невидимий, але живий, торкнувшись його плеча, промовив басовитим простудженим голосом:

— Не плач, отроче! Сльозами горю не допоможеш...

Ждан аж кинувся. Перестав плакати, рукавом витер мокре лице, соромлячись своєї хвилиної слабості.

Побрязкуючи ланцюгом, незнайомиць вийшов з кутка на світло. Це був ширококостий, але схудлий чолов'яга у старій смердівській свиті. Густа, закошлячена борода, буйна розпатлана чуприна, в якій стирчали гострі житні остюки, і пронизливі палаючі очі під низькими кострубатими бровами надавали йому схожості з нечистою силою — домовиком чи лісовиком, відьмаком чи водяним...

Жданові стало лячно.

— Ти хто?

Той глухо закашлявся, затрясся всім тілом, а віддихавшись, відповів:

— Хто я?.. Смерд єсмь князівський... Будило... Коваль з Путивська... Що над Десною... Чував?

— Чував... За віщо ж тебе сюди запроторено?

— Хе-хе! За віщо... За віру нашу прабатьківську... За те, що поклонявся не богу-отцю, богу-сину і богу-духу святому, а сонцю і небу, вітру і грому, гаям і лісам, водам і пушам. За те, що не давав десятини попові на церкву, а таємно носив требу в ліс або в поле нашим богам і богиням і там поклонявся їм і молився їм... А хтось підгледів і доніс попові Маркелу. А той, поклавши на мене зло, доніс єпископові Саватію. А Саватій, гречин хитрий і підступний, наказав чорноризцям схопити мене, забити в кайдани і кинути в князівський поруб...

— То князь Ігор знає про це?

— Я просидів тут цілу зиму, але князя не видів.

— То треба сказати йому!

— Сказати! Авжеж! Тут скажеш! Кому? Цим стінам? Чи, може, відчинять перед тобою двері, візьмуть за руку та й поведуть прямісінько до самого князя в хороми?.. Ні, братику, князь, мабуть, заодно з єпископом. А той гречин не одного внука Дажбогового згноїв у ямі або спалив на вогнищі... І мене жде така доля...

— А втекти звідси...

— Втекти!.. Я вже обмацав кожну ланку ланцюга — не перервеш! Не такі ковалі його кували... Обдивився кожну шпаринку в стінах — не пролізеш... Хоч головою тут бийся — нічого не придумаєш!

— Що ж робити?

— Вірити! Вірити нашим прадавнім богам... Вони допоможуть!.. Всьому на світі рано чи пізно наступає кінець — і зимі, і літу, і життю, і славі, і багатству, і стражданню. Тож і нашому лихові колись має бути край! Вдарить Перун блискавицею в князівський хором, спопелить його — і ми вийдемо з цього проклятого підземелля під ясне проміння сонця... Станемо вільними людьми... А не вдарить Перун — налетить чорним смерчем Стри-бог, закрутить, завертить над Ігоревим градом, зруйнує хороми, розметає вали, і ми теж вийдемо звідси до живих людей... А не вийдемо, тоді Марена приголубить нас своєю важкою рукою і заснемо ми на віки вічні, а душі наші переселяться в інших людей, чи в звіра якого, чи в деревину зелену...

— Отже, кінець може бути різний...

— Так, може бути різний... Та страждання наші скінчаться... Тож вір, і тобі легше буде на серці. А сльозами горю не допоможеш...

Будило забряжчав ланцюгом, обняв Ждана за плечі. Юнакові стало від тих міцних обіймів тепліше, від горла відкотився гірко-солоний клубок, а на душі посвітлішало, ніби в похмурі підземелля раптом заглянув сонячний промінь надії... Спільне горе було поділене навпіл, і він відчув, що в нього скотилася з душі половина тягара.

9

Любава металася в гарячці на широкому дерев'яному ліжку в просторій хоромині боярина Славута, їй здавалося, що з темних кутків, куди не досягало світло від лампадки й свічок, вилітають, мов чорні круки, дзьобаті марища-страховища і пазуристими лапами хапають її за руки, за ноги, за коси і тягнуть кудись у безвість. Дихала важко, уривчасто. Лице її зблідло, видовжилася, губи запеклися, покритися смагою, а в прекрасних чорних очах зачалася смертельна туга.

Біля неї сиділо троє: Славута, його кухарка та Самуїл. Всі були похмурі, стривожені. В той час, коли рана почала гоїтися, дівчину спіткало нове лихо: заболіло раптом у грудях, запекло вогнем, її всю охопив жар, і горить вона в ньому ось уже який день. А сю ніч їй стало зовсім зле: почала задихатися, кидатися в ліяску, не знаходячи ні на хвилинку спокою. Спечені уста безперервно шепотіли:

— Жданку, пити! Жданку, де ж ти? Пити, пити!.. Хлопчина-служник вніс гаряче питво, і Текля напоїла її з чашки відваром липового цвіту, малини та ромашки, а Славута натер лоєм груди та спину і приклав припарки з квасного житнього тіста, замішаного на гірчиці, меду, ріпаковій олії та настоях якихось тільки йому відомих корінців та трав. Самуїл безперервно міняв їй на лобі тонкий рушник, змочений у холодній воді, і той рушник миттю висихав, ставав теплий, аж гарячий.

Закутавши дівчину вовняною ковдрою, Славута помив у жбані руки, відійшов у дальній куток хоромини і стомлено опустився на стілець. Самуїл присів біля нього.

— Ну, що? — запитав одними губами.

— Погано, — зітхнув боярин. — Якщо до ранку не полегшає, то треба кликати попа... Бідна дівчина! Така молода, гарна — і...

Славута провів долонею по очах, мовби зігнав з них невидимі сльози. Йому й справді було шкода цього молодого життя, що, не встигнувши рбзквітнути, ось-ось мало зів'янути.

Скільки пам'ятає себе, він гостро відчував чужий біль і чуже горе. Коли був приставлений князем Всеволодом до княжича Святослава, то швидко прив'язався до нього, полюбив, як брата, і його прикрощі, хвороби та невдачі сприймав, як свої власні. Коли, бувало, княжича за пустування карали паском, він підставляв під пасок свою руку або брав його вину на себе. А коли на стайні лупцювали за яку-небудь провину холопа, то теж кидався на його захист, хоча йому за це не раз перепало.

Пізніше він навчився виходжувати під час хвороб своїх дітей і князівських, в походах не тільки підбадьорював воїнів піснями та оповідями про колишні походи і

перемоги, а й лікував хворих, перев'язував поранених, складав потрощені кістки, вправляв вивихи, а коли була потреба, пускав кров... І ніколи не робив різниці між князем і смердом, між боярином і закупом. Для нього всі вони були людьми і, коли ставив кого на ноги, почував себе щасливим.

Не поставив на ноги лише двох своїх найдорожчих, найрідніших — жону і єдиного сина. Жона Євпракса згоріла десять літ тому від такої ж гарячки, від якої тане Любава. А сина, двадцятип'ятилітнього витязя, привезли роком пізніше на носилках, між кіньми, з-під Лубна, що над Сулою, з половецькою стрілою у грудях... Два тижні боровся тоді Славута за його життя, всі свої знахарські знання приклав, усі мазі та відвари використав, закликав усіх лікарів, що славилися в окрузі умінням лікувати, — і гречинів, і венеційців, і німців, і іудеїв, і своїх. Нічого не допомогло. Ніхто не врятував йому сина. Згас, мов свічка воскова, залишивши по собі в батьковому серці невігойну рану...

Три дочки — відрізані скиби. Повиходили заміж — випурхнули з гнізда. І все далеко — одна в Галич, друга у Вщиж, третя аж у поліський Турів. Залишився старий боярин-гусляр, знахар і характерник сиротою-одинаком, читав книги, вів свій власний літопис, відводив душу піснями на князівських пирах, кохався в соколиних ловах, а ще — роздаровував доброту свого серця людям, які потребували і цієї доброти і допомоги. Останнім часом це були Ждан і Любава. Уподобав молодят, як рідних.

— Невже помре? — зітхнув Самуїл.

— Всі ми смертні.

— Бідний Ждан! Він, здається, щиро покохав цю дівчину...

— Чомусь він довго не повертається. Хоч би нічого лихого не трапилося з хлопцем.

— Я вже його жду не діждуся, — хитнув головою Самуїл. — Валка готова. Трохи підсохне — і будемо вирушати в Половеччину, а його все нема і нема... А він мені потрібен — знає мову, звичаї, дорогу. Та й сміливий нівроку!

— Яким шляхом поїдеш?

— Як завжди — Залозним... Правим берегом Дніпра до Заруба, там на той бік, до Переяслава, а звідти — до гирла Сули...

— А назад?

— Як бог дасть... Правда, князь хоче, щоб я його ждав на Ворсклі біля Переволоки...

— Які знайомі шляхи-дороги! — з гіркотою в голосі вигукнув Славута. — Скільки ними ходжено-їжджено! Чи й ще доведеться?

— Доведеться, вую, — втішив старого Самуїл. Але той знизав плечима.

— Хтозна, хтозна... Уже почав відчувати тягар літ за плечима.

— Ще не кожен молодик має таку міцну руку і таке гостре око, як у тебе, вую. На льоту птиць б'єш!

Славута хотів на це щось відповісти, та не встиг. До нього підійшла Текля і шепнула:

— Боярине, Любаві стало гірше. Руки й ноги похололи... Що робити?

Дівчина дихала нерівно, важко. Очей не розплющувала. Лежала на пухких

подушках, вкютана ковдрою, непорушно, мов мертва, і тільки тонкі білі пальці шарили на грудях, ніби хотіли вирвати з них той біль, що пік її вогнем. Ніс загострився, під очима залягли темні тіні.

— Несіть гарячої води й гірчиці! Та швидше! — гукнув Славута.

Служник приніс дерев'яні ночви з гарячою водою. Текля подала глечик з меленою гірчицею та довгого ополоника.

Славута зачерпнув жменю гірчиці, висипав, розколотив ополоником. Рукою попробував, чи не занадто гаряча вода, і після цього, поставивши ночви на ліжку, опустив у них похололі Любавині ноги.

— Давайте окропу! Добавлятимемо, щоб вода не вихолола!

Йому підсунули стілець, поблизу примостили бронзовий казан з паруючим окропом. Він зачерпував кухликом і потроху доливав...

Поволі плинув час. Змінили в підсвічнику одну свічку, потім другу. Ніхто не порушував гнітючої тиші, що залягла в хоромині, не вимовив жодного слова. Ждали чуда. Всі хотіли, щоб воно звершилося, щоб болість відступила і дівчина розплющила очі.

Безперервно дзюркотіла вода з кухлика, мерехтів, потріскуючи, огарок свічки, вів у кутку свою нескінченну пісню цвіркун, а Славута не відходив від ліжка.

Проспівали треті півні. Скоро світатиме. Незабаром наступить погожий весняний ранок. Що ж принесе він у цю тривожну господу? Радість? Чи горе?

Любава легенько зітхнула, довгі вії здригнулися. Славута поклав їй на чоло свою гарячу руку і раптом відчув, як воно зволожується прохолодним потом. Він повернув голову до Самуїла і Теклі, до хлопця-служки, і в його оці блиснула радісна сльоза.

— Житиме! Хай поб'є мене Перун — житиме! — прошепотів щасливо. — Смерть відступає... Відступає...

10

Ярило зборов зиму. Навіть у глухе підземелля дихнув теплим леготом, заглянув жовто-зеленими котиками вербиці у вузьке віконечко порубу.

Сонце підбивалося все вище й вище. В небі прокурликали журавлі, прокричали гуси, теплий дух землі, змішаний із бентежними пахощами весняного зела та клейкої брості, п'янив груди.

Ждан цілими днями не відходив від віконця. Дивився на невеликий косинчик двору і уявляв широкий, безмежний світ — повінь на Десні, зелені бори і темні, ще безлисті гаї на видноколі, вузькі смужки озимини на полях, темні провалля ярів, бездонну голубінь неба.

Як хотілося йому туди — на волю! Дихнути п'янким повітрям весни, босоніж промчатися по теплій зеленій бережині, підставити обличчя і руки золотому промінню Дажбога...

Та ланцюг дозволяв дотягнутися тільки до віконця.

І то добре. Стояти так годину і другу, дивитися й дивитися на волю! Аж поки не затремтять від утоми ноги та не зарябіє в очах від яскравих кольорів дня.



Одного разу — це було опівдні — ось так стояв він біля віконця і дивився зі своєї темниці на білий світ. І раптом побачив княгиню Ярославну. В барвистому весняному одязі, в жовтих чобітках, у білій хутряній шапочці, прудко збігла вона з дощаного ганку і зупинилася якраз посередині видимої з підземелля смужки двору, когось піджидуючи.

Підкоряючись якомусь незрозумілому поривові, що охопив його зовсім несподівано, Ждан припав до віконця і щосили загукав:

— Княгине! Княгине Ярославно!

Ярославна здригнулася. Голос із-під землі злякав її.

Ждан ще раз, уже тихше, погукав:

— Я тут, княгине, в підземеллі! В порубі! Княгиня з острахом наблизилася до віконця. Нахилившись, запитала:

— Ти хто?

— Я княжий конюший — Ждан. Порятуй мене, княгине! Я ні в чому не винен перед князем. Заступися за мене! Випусти звідси! Або вислухай мене!

Ярославна нічого не відповіла на це і на якийсь час зникла з-перед Жданових очей. Але незабаром загуркотів засув, скрипнули заржавілі завіси, і двері розчинилися. У супроводі гридня княгиня вступила до порубу. Довго при звичаювалася до напівтемряви, особливо непроглядної після яскравого світла сонячного дня, потім спитала:

— Хто мене кликав?

— Я, княгине, — виступив наперед Ждан, здригаючись від холоду.

— А то хто? — Ярославна показала в темний куток, де поблискувала пара палаючих очей.

— То смерд Будило... За давніх богів страждає тут... За тебе їм...

— Жахливо, — прошепотіла княгиня і повернулася до гридня: — Поклич князя! Хай прийде сюди!

Коли гридень вийшов, наказала:

— Розповідай, за віщо тебе посаджено. Тільки щирю правду!

— Княгине! — зойкнув Ждан. — Яка тут може бути лжа! Моя єдина надія — то правда... Сподіваюся, вона розчулить твоє серце, і ти заступишся за мене перед князем.

І почав розповідати.

І не помітив ні він, ні Ярославна, як у поруб тихо вступив князь Ігор і зупинився у дверях. Лише Будило хотів укланути на коліна, та князь приклав палець до рота — мовчи!

Ждан хвилювався, розповідав нескладно, уривчасто — і про половецьку неволю, і про зустріч із Кончаком, і про Самуїла, і про Любаву, і про Славуту та великого князя київського, і про князя Ігоря, якому служив самовіддано і служив би ще вірніше, аби лише князь того забажав... Та найчастіше він згадував Любаву і той день, коли вирвав її з пазурів смерті і повіз до Києва, бо лише там мав надію врятувати її.

Ярославну вразила ця розповідь, на очах у неї виступили сльози. Вона тихо запитала:

— Ти так сильно кохаєш ту дівчину?

— Кохаю, княгине... Хіба це вина моя?

— Ні, я ні в чому тебе не звинувачую, бо розумію, що це таке — кохання... Мені здається, що я зробила б так само, коли б мій ладо потрапив у становище, подібне Любавиному. Вірю, що й він рятував би мене, незважаючи ні на що... Я проситиму князя, щоб він випустив тебе з цього жахливого підземелля...

— І мене, княгине, — простягнув до Ярославни руки Будило. — Бо не вчинив я нікому зла: не вбив, не вкрав, не посягнув на честь... Всього й вини моєї, що до душі мені живі боги — сонце, вітер, води, ліси, зелені поля, а не мертві, намальовані людською рукою на стіні чи на шматку липової дошки... Заступися, княгине, перед князем, і я, всіма богами клянусь, слугуватиму тобі і твоєму князеві, довіку буду вірний душею і тілом.

Він намагався дотягнутися до княгині, щоб поцілувати її руку чи одяг, але не зміг, бо не пускав важкий заржавілий ланцюг, що глухо гримкотів при кожному його рухові.

— Хто ж тебе посадив сюди? — спитала Ярослава. — Чи знає про тебе князь Ігор?

— Схопили мене чорноризці з наказу єпископа, кинули до порубу і припнули на цеп з відома тисяцького, а князь Ігор, я думаю, і не відає про те...

— І за тебе, чоловіче, замовлю слово.

— Не треба, княгине, — раптом виступив на середину порубу князь Ігор. — Я все чув...

— Тим краще, ладоньку... То ти випустиш цих людей? Щоб не боліло моє серце від думки, що за кілька кроків від мене, під помостом моєї хоромини, зазнають тяжких мук оці безвинні, — сказала Ярослава, не виявляючи здивування з того, що князь підслухав їхню розмову. — В ім'я богів наших, нинішніх і колишніх...

— Цього старого, Будила, я відпущу зразу, — відповів князь, окидаючи поглядом кістляву, закошлячену постать смерда. — Я справді нічого про нього не знав і вилаю Рагуїла за самоправство... А Ждана посадив я, і посадив не за те, що він порятував кохану від смерті, а за довгого язика, за те, що залишив військо, не попередивши про це князя, що обмовив мене перед Святославом...

Жданові хотілося крикнути, що не обмовляв він, що розповів Святославові тільки те, що сам бачив на власні очі, але під застережливим поглядом княгині зціпив зуби і не промовив жодного слова.

Ярослава ж пригорнулася до Ігоря і тихо, довірливо, мов розповідала якусь таємницю, зашепотіла:

— Княже, я не вбачаю у вчинках твого конюшого зради чи якогось лихого наміру супроти тебе. Врешті, мав же він якось пояснити Святославові, коли, де і ким була поранена Любава. Та й справді: тайна — не втайна! Про Глібів чутка і так миттю рознеслася по всіх князівствах — як Ігор покарав Володимира. І покарав справедливо — за те, що той перший напав на твої землі. І якщо Святослав справедливий, то мусить

обвинуватити передусім Володимира... Тож при чому тут конюший твій? Яка його провина? Що поїхав, не попередивши тебе? Що розповів Святославу про Глібів? Але подумай: хіба, коли б я була поранена, ти не мчав би зі мною, нікого не спитавшись, туди, де мене могли б порятувати? Чи вигадував би бозна-що про місце та обставини мого поранення? Ні, мабуть, і ти, ладоньку мій, вчинив би так, як і твій конюший... Тож відпусти його! Заради справедливості! Заради сироти Любави та її кохання з цим хлопцем! Прошу тебе, ладоньку мій!

Вона дивилася на князя знизу вгору, і в її ясних очах, освітлених скупим промінчиком світла, що пробивалося в похмурі підземелля крізь вузьке віконечко, блищали сльози.

У твердому, суворому Ігоровому обличчі щось здригнулося, воно пом'якшало, розпогодилося, стало аж ніби вродливішим, добрішим...

— Хіба можна тобі відмовити, Ярославно? Ти маєш добре серце, спроможне не тільки відчиняти вутлі дверцята цього порубу, а й пробити мури кам'яниць, розтопити лід зачерствілих у боях та походах князівських сердець... Я відпускаю їх обох! Нехай ідуть!.. І будь спокійна: віднині цей поруб пустуватиме, щоб ти не тривожила себе думкою, що поблизу твоєї хоромини страждають люди... Для злочинців я знайду інше місце! — І він гукнув до гриднів: — Розкуйте цих людей! Віднині вони вільні і можуть іти, куди хочуть! А цьому отрокові віддайте його коня і зброю...

Жданове серце забухало, задвигтіло, мало не вирвалося з грудей. Він вільний! Ще сьогодні, не гаючись ні хвилини, він вирушить до Києва, де на нього жде Любава! Яке щастя! Яка радість! Дихнути повітрям свободи, глянути на золоте коло сонця, на зелені руна полів, на голубе небо, на світлі води рік та озер, сісти на коня і помчати з вітром навперейми куди хочеш — хіба це не найбільше щастя? Його не оцінить тільки той, хто не сидів на цепу у сирій темній ямі, хто не скнів від думки, що навіки похований у ній, хто втратив останню надію...

Йому на радощах хотілося цілувати княгині руки, він ладен був простити князеві його несправедливість, але з пересохлого горла виривалися лише два слова:

— Дякую, княгине! Дякую, княже! Дякую, княгине! Дякую, княже!..

Зате Будило висловив свої почуття щиріше. Він дотягнувся до Ігорової руки і, шкарубками пальцями погладивши парчевий князівський рукав, прорік:

— Княже, соколе наш придеснянський! Щоб твоїй княгині, нашій рятівниці, жура не затьмарила ясного чола, щоб її очі не поїнялися гіркими сльозами, я в скрутну хвилину своїми грудьми заступлю тебе! Я прикличу всіх моїх богів на допомогу, всіх моїх пращурів і прапращурів, щоб виручили тебе з біди великої у годину смертельну, люту! Тільки поклич, княже, сонце наше ясне! Тільки гукни!

Він раптом випростався, мало не досягнувши головою стелі, високий, дужий, кудлатий, щасливими очима крізь сльози поглянув на Ярославну, що з неприхованим подивом слухала його проникливі слова, сильно рвонув ланцюг, аж він забряжчав, задзвонив, загув, і крикнув радісно на гриднів:

— Та швидше ж збивайте, хлопці, з мене ці залізяки, хай би були щезли, бо

нетерпеливиться мені вийти з цієї ями та вклонитися і Ярилові, і Стрибогові, і полям, і лісам, і кущам, і всьому світові широкому!.. Швидше збивайте, щоб не вмер я від радості великої у цій ямі!..

І він знову так сильно рвонув за ланцюг, що той громом відлунився під вологою стелею затхлого підземелля...

## РОЗДІЛ ШОСТИЙ

1

До Києва Ждан прибув дуже вчасно: наступного ранку Самуїл з валкою вирушав у Половецьку землю.

— Ждане, тебе сам бог посилає мені! — вигукнув купець, розставляючи руки для обіймів. — Де ти пропадав? Нам же в дорогу пора! Та й Любава побивається за тобою... Ходімо хутчій до неї! Бо змучилася дівчина зовсім. Як ти поїхав, заслабла, так що ледве відхаючили гуртом, а тепер за тобою сохне... І чим ти її причарував? Здається, звичайний собі парубок...

Почувши про тяжку хворобу Любави, Ждан заспішив.

— Ходімо швидше, дядьку Самуїле! Ходімо! Боярин Славута зрадів хлопцеві, як рідному. Ці двоє молодят останнім часом повільно, але міцно ввійшли в його серце і зайняли в ньому досить помітне місце.

Він відчинив двері до Любавиної хоромини, пропустив Ждана вперед.

Любава сиділа біля вікна і вишивала. Та як вона змінилася! Змарніла, схудла, під очима — темні тіні, плечі загострилися, а тонкі кисті рук проти яскравого весняного сонця аж світилися.

— Любаво! — гукнув Ждан з порога.

— Жданку!

Дівчина схопилася із стільчика і захиталася. Ноги ще погано слухалися її. Ждан підтримав, посадив на ліжко, сам сів поряд і теплою рукою пригладив дівочі коси.

Дивився на неї з любов'ю і жалістю, відчуваючи, що бачить перед собою найдорожчу в світі істоту, без якої і світ білий був би йому не милий.

Славута і Самуїл переглянулися і причинили двері, даючи молодятм змогу побути на самоті.

— Я думала, ти забув про мене, — сказала з легким докором у голосі дівчина. — А мені було так важко, що й не знала, чи живу, чи вмираю. Вже й попа ладилися покликати, щоб соборував...

— Бідненька моя! Я рвався до тебе, та не міг приїхати. — Ждан не хотів розповідати про свої митарства, щоб не хвилювати дівчину. — Душа моя ніби відчувала, що тобі важко. Я кожного дня і кожної ночі думав про тебе, любя моя... І знову думатиму, бо завтра від'їжджаю з Самуїлом у Половеччину...

— Знову від'їжджаєш, — Любавин голос здригнувся, темні очі зволожилися.

— Але за місяць чи за два я повернуся і вже назавжди буду з тобою. Ми поберемося і поїдемо до мене на Сейм, у Вербівку. Збудуємо там хатку і вже ніколи не розлучатимемося.

Любава пригорнулася до нього, схилила юнакові на груди голівку. Але очі її були поійняті смутком.

— Не скоро ми поберемося, Жданку, — сказала сумно.

— Чому?

— Як же можна? Ще й двох місяців не минуло, як убили мого дідуса... Має рік минути — тоді хіба... А раніше — ні...

— Я ждатиму скільки треба... Та все одно ми будемо разом... От тільки з'їжджу в Половеччину...

Вони ще довго шепотілися, мріючи про своє наступне спільне життя. І здавалося воно їм, як здається всім молодим, і нескінченно довгим, і таємничим, і привабливим. Ну й, звичайно ж, хотілося, щоб було воно щасливим... їх уже не хвилювали пережиті небезпеки, хвороби, пригоди, бо всі їхні помисли були в майбутньому, у тому далекому прийдешньому часові, який манить молоду людину своєю таємничістю.

Крізь вікно до хоромини непомітно вкралися сині сутінки, і тільки тоді Ждан спохватився. Наступає вечір, а йому ж іще збиратися в далеку дорогу! Він востаннє обняв дівчину, попрощався, обіцяючи якнайскоріше повернутися, і рушив до дверей...

2

Залозний шлях починався в Києві і колись з'єднував його з Тмутараканню, а після захоплення її половцями — з Половецькою землею. Правим берегом він тягнувся до Заруба, де подорожні переправлялися бродом через Дніпро, і прямував на південний схід уже лівим, низинним берегом, густо порослим очеретами, вільшняком і найбільше — лозою. Тому й прозвали його Залозним тобто шляхом за лозами.

Через притоки Дніпра — Сулу, Псел і Ворсклу виводив він у Половецьку землю, що починалася на схід від Дніпра по річці Орелі, або Углу, як називали її наші предки — давні русичі. Шлях був нелегкий, небезпечний. Нерідко по ньому гасали половецькі орди. А в весняний час, коли в ріках піднімалася вода і затоплювала броди, доводилося споруджувати громіздкі плоті. Це забирало багато сил і часу.

Самуїлова купецька валка щасливо подолала цей шлях і в середині травня стала табором над Оріллю. Вози поставили в коло — для захисту від несподіваного нападу.

— Даю два дні відпочинку, — сказав Самуїл. — А потім поїдемо далі — до Кончака на Тор... Розкладайте багаття, варіть куліш, коней потриножте і пустіть на попас...

Молоді київські кметі, що вміли в однаковій мірі й біля коней ходити, і з лука стріляти, і мечем орудувати, миттю кинулися виконувати цей наказ, бо за довгу дорогу стомилися і тепер наперед тішилися дводенним відпочинком.

Попоївши, простелили тут же, на березі, проти сонечка, попони та свитки і повклалися спати. Лише один Ждан залишився на чатах: виліз на стару вербу, зручно вмовстився в розлогій розкаряці і уважно роззирнувся на всі боки.

Ген-ген на видноколі, в тій стороні, де сходить сонце, стоїть Голубий ліс, що тягнеться аж до річки Самари. Здалеку він справді здається голубим. З півночі, заходу і півдня розкинулися безмежні степи, вкриті буйними весняними травами: ковилою, буркуном, будяками. А посеред них — Оріль. Виблискує проти сонця сріблястими

плесами, шумить очеретами, поволі котить свої тихі води до гомінкого Дніпра.

Всюди тихо, ані душі. Однак тривога не полишає Ждана. Чужа земля! Половецька! Скільки люду з Русі — з Києва, Переяслава, Чернігова, Путивля — поглинула вона! Скільки сліз тут виплакано темними ночами, скільки крові пролито і нелюдських мук зазнано! Десь тут і він поневірявся, десь тут, у глибині степу, а може, й зовсім недалеко, і досі знемагають у неволі мати й сестриця! А скільки їх, безвісних жінок, дівчат, чоловіків, дідів і дітей, розкидано злою волею половчина по безмежному просторі між Дунаєм і Дніпром, між Дніпром і Доном, між Доном і Волгою, а в інший бік, на південь, — аж до Тмутаракані, аж до Обезів! І не злічити! Він добре пам'ятає, що в кожному половецькому роді полонеників було стільки ж, скільки і самих половців, а після розбійницьких нападів на Русь — і більше. І кожен з тих нещасних мріяв про визволення, про повернення на рідну землю. Та рідко кому щастило в цьому...

Потім Жданові думки шугнули в Київ, у хоромину доброго благодійника Славути, де залишилася Любава. Як вона там? Видужала? Чи знову хворіє? А якщо видужала, то чим займається? Що поробляє?

Він задумався і не зразу помітив, як із Голубого лісу виїхав загін вершників і попрямував до табору. А коли помітив, то враз скотився з дерева і почав будити сплячих:

— Вставайте! Вставайте! Гей, Самуїле, половці наближаються!

Табір миттю ожив, заворушився. Люди стривожено загули, вхопилися за зброю.

Самуїл вискочив на воза, глянув на вершників, що наближалися, підняв руки.

— Спокійно, хлопці! Спокійно! Не для того ми їхали сюди, щоб воювати зі степовиками, а для того, щоб торгувати з ними. Тому зброю держіть напоготові, а в діло не пускайте! Зав'яжемо переговори!

Половці зупинилися на пригірку.

— Хто ви? І куди путь держите? — спитав старший.

— Я купець Самуїл з Києва і держу путь на Тор, до стійбища хана Кончака.

— Що везете?

— Жіночі прикраси із золота, срібла, янтарю, скла, а також полотна, мед, віск, взуття, одяг, ножі, блюда... Все, що вам потрібно.

— Гм, і справді все це нам потрібно... А чому саме до Кончака, а не до Коб'яка, приміром?

— У мене тамга від Кончака.

— Покажи! — Половець під'їхав ближче. — Гм, справжня... І все ж таки ти поїдеш не до Кончака, а в стійбище Коб'яка!

— Але ж... Хто ти такий, що наказуєш мені?

— Я хан Алак! — випростався той гордовито в сідлі. — І ти не в землі урусів, а в Половецькій землі! І мусиш слухатися! Поїдеш до хана Коб'яка, а там — як уже він скаже...

Довелося підкоритися.

Переправившись бродом через Оріль, валка того ж дня прибула в кочовище

Коб'яка. І Самуїл, і Ждан відразу помітили, що між юртами зеленіла трава, яку ще не встигла витоптати людська нога, ще не видно куп сміття, як це буває, коли орда стоїть на одному місці довгий час, і стежки до річки не вичовгані до блиску, а ледь намічені в траві. Це могло означати лише одно: половці отаборилися тут зовсім недавно. Отже, прибули десь з півдня, з пониззя Дніпра? Яка ж причина того? Адже паші для коней і худоби зараз усюди вдосталь...

Валка зупинилася недалеко від річки, її відразу оточила галаслива юрба. Десятки рук простягнулися до возів, до коней, до попон, якими були накриті товари. Воїнам хана Алака, який супроводив валку з Орелі, довелося пустити в хід нагайки, щоб відігнати занадто цікавих.

— Не покрадуть? — затурбувався Самуїл, відбираючи подарунки для Коб'яка.

— Немає підстав хвилюватися, — відповів Алак. — Мої люди стерегтимуть... Ходімо!

Він повів Самуїла і Ждана до ханської юрти, що відрізнялася від інших розміром і кольором, — вона була не темно-сіра, а біла. Коло неї, на високій тичці, розвівався під вітром довгий кінський хвіст-бунчук, а поряд з ним, на другій тичці, майоріла золотиста корогва із зображенням змія-дракона з трьома головами. Трохи далі вишикувалися в ряд менші юрти — для ханських жон та дітей, а ще далі — для обслуги.

Біля входу стояли сторожові. Один з них, вклонившись Алакові, відкинув полог.

У юрті було прохолодно. Крізь відкритий верх вривається жмут яскравого світла, що вихоплював з напівтемряви барвисті килими на стінах та на долівці. Прямо проти входу, під протилежною стіною, на торі [35], сидів хан Коб'як, сухорлявий чоловік середніх літ, з вузькими чорними очима під важкими верхніми повіками, у червоному чепкені, підперезаному зеленим шерстяним поясом. Голова його і борода були голені, а чорні вуса, мов п'явки, підковою охоплювали міцно стулений рот. По праву і по ліву руку від нього півколом сиділи менш значні, підлеглі йому хани. Перед ними на великих бронзових мисках лежали недоїдки тушкованої баранини, а в дерев'яних тостаганах та ковшиках каламутився недопитий кумис.

— Великий хане, я з роз'їздом натрапив на тому боці Орелі на уреського купця Самуїла з валкою товару, — вклонившись, сказав Алак. — Він мав намір їхати на Тор до Кончака, але я завернув його сюди.

— Ти добре зробив, Алаку. Гадаю, купець Самуїл не пошкодує, що завітав до нас, бо і нам, як і Кончаку, потрібні і жіночі прикраси, і зброя, і одяг. А наше золото і срібло нічим не відрізняється від Кончакового. — І Коб'як широким жестом показав на цупкі подушки. — Сідай, Алаку! Сідайте, уруси, будете бажаними гістьми! — Він плеснув у долоні і, поки гості всідалися, наказав охоронцю: — Хай ще принесуть м'яса та кумису! — А коли той вийшов, глянув у вічі Самуїлові: — Я слухаю тебе, урусе!

Самуїлові не вперше зустрічатися з ханами та беями половецькими, знав їхню пожадливість, хіть до подарунків. Тому й розпочав з цього. Ждан розв'язав торбу, і Самуїл дістав звідти шмат сукна, кілька разків янтарного намиста для ханських жон, гарно оздоблений ніж у шкіряному чохлі, передав це все по колу.

Хани захоплено цмокали язиками.

— Ой-бой, які гарні подарунки! Ой-бой! Коб'якові очі забігали, радісно і жадібно заблищали.

— Бею Самуїле, ти дуже добре зробив, що завернув у мій стан. До Кончака ще встигнеш. А тим часом поїдеш по моїх стійбищах, і, я певен, твої вози скоро стануть легкими, а кишені наповняться половецьким золотом та сріблом. Ти і від мене одержиш тамгу на вільну торгівлю у моїх володіннях. Сміливо можеш їхати, куди тобі забажається, — ніхто тебе і пальцем не зачепить!

— Дякую, хане, — вклонився Самуїл, підводячись. Але Коб'як спинив його.

— Зачекай, Самуїле. Зараз принесуть кумис — вип'єш за моє здоров'я... Окрім того, хочу поговорити з тобою.

— Прошу, хане. Запитуй — я відповім на всі твої запитання.

Коб'як наморщив лоба, а вузькі, гострі, мов списи, очиці пронизали купця наскрізь.

— Скажи мені, Самуїле, що робиться в землі урусів, — чи й там зима була така люта, як у нас? Чи був падіж скоту?

— Зима була люта, але скот уцілів, бо тримаємо його не в полі, а в хлівах, і годуємо сіном та зерном, заготовленим улітку.

Коб'як похитав головою.

— Пай-пай! У вас, урусів, багато скоту... Це добре! Ми раді, що сусіди такі багаті... Ми теж зберегли свій скот, хоча зима була люта... А скажи мені, Самуїле, чи не було в землі урусів мору, пошесті якої? Чи живі-здорові князі Рюрик та Святослав? Як ведеться князеві переяславському Володимиру? Чи добре почуває себе Ярослав, князь чернігівський? А наш родич — князь Ігор? Як йому ведеться? Питаю про нього, бо його бабуся — то ж половецька князівна! О! Пай-пай! І диво мені, що він поклав гнів на родичів своїх, на свояків і погромив цієї весни хана Туглія...

Ця розмова насторожила Самуїла, і відповідав він обережно:

— Я рідко бачу князів київських. Хіба що на вулиці, коли вони їдуть куди-небудь... А переяславського та чернігівського і в очі не бачив. Однак не чув, щоб хто з них захворів чи помер. Всі живі й здорові... А про князя Ігоря і зовсім нічого сказати, бо далеко його земля Сіверська...

— Пай-пай, а скажи мені, урусє, яка весна була у вашій землі? Чи багато снігу було і чи й досі повинь держитися на ріках? Мабуть, нелегко тобі було добиратися сюди? Броди ще не обміліли?

Самуїл внутрішньо здригнувся. Так ось які наміри виношує Коб'як! — Вичікує слушного часу, щоб напасти на Русь! І здоров'я князів, і як перезимувала худоба, і броди на ріках — все це його цікавить тому, що хоче знати, коли розпочати похід і яка здобич там чекає на нього! І хто і з якими силами може виступити проти степовиків.

Не подаючи вигляду, що проник у таємні задуми хана, Самуїл спокійно відповів:

— Ріки у нас і влітку повноводі, а зараз всі вийшли з берегів. Я не знайшов жодного броду. Переправлялися на плотах. Тому й добиралися в Половецьку землю цілий місяць. А звичайно ж тут ходу два тижні.

— А може, вода вже спала?



— Не думаю. Ворскла розлилася, як море. А на ній ми були всього три-чотири дні тому...

— Ойє, ойє, дякую тобі, Самуїле, за приємну розмову, — сказав поважно Коб'як. — Тепер я хочу познайомити тебе з моїми родичами — ханами половецьких племен. Вони пригодяться тобі, коли ти поїдеш по наших улусах, щоб продати свої товари... Ось по праву руку від мене сидять хани — мій тесть хан Турундай, далі хан Осалук, хан Барак, хан Тетія, хан Ізай Белюкович, рідний брат київської княгині, жони Рюрика, хан Тарг... По ліву руку — хан Бокмиш, хан Данило, хани Содвак Кулобицький, Корязь Калотанович, Турсук, Башкорт, Єсна, Алак...

Хани по черзі, коли Коб'як називав їх, кивали головами і приязно усміхалися. Самуїл теж усміхався, а самого гризла досада: скільки їх тут зібралося! Чи не на військову раду? І кожен жде подарунка! Чи й залишиться що на продаж? І чи здобудуть вони зі Жданом для князя Святослава таку вістку, яка б по значенню переважила ці витрати?

Він прикидав у думці, коли їх обдаровувати — зараз чи тоді, як навідається в улус кожного з них? І вирішив не поспішати. А може, не до кожного доведеться заїхати?..

— Я радий зазнайомитися з такими поважними ханами, — сказав він уголос. — Ваші славні імена давно відомі на Русі. Бо хто ж не знає хоробрих воїнів, які не раз копитами свдїх бойових коней топтали ниви під Києвом, Переяславом та Черніговом? Але чи не краще нам жити у мирі, у дружбі? Ось зараз мир — і я привіз вам багато різних товарів. А коли б війна була — чи посмів би, чи привіз би?

— Ойє, ойє, — погоджувалися хани. — Мир — добре, дружба — добре, торгівля — добре...

Ждан швидко переклав, а сам думав про інше. Пригадувалося, як палала його рідна Вербівка, як накинули йому на шию зашморг і потягли у неволю, як у холоді й голоді нидів він у половецьких степах, як палали села довкола Дмитрова і лилася кров безвинних людей... Він дивився в хитрі ханські очі і розумів, що всі ці облесливі слова, приязні усмішки, кивання головами — то все облуда, обман. Насправді за всім цим приховується жорстокість, ненаситність здобичника, кровожерність завойовника.

Позад нього відхилився полог, і в юрту вступило дві жінки — молода і стара. Це були чаги, рабині. Молода йшла попереду, несучи на витягнутих руках блюдо з тушкованим м'ясом. Старша тримала в руках жбан з кумисом.

Поставивши блюдо на килим, молодша посторонилася, і наперед виступила старша. Жмут світла впав на її обличчя, на худі, загрубілі від безкінечної праці руки.

Ждан здригнувся і мало не скрикнув від несподіванки: перед ним стояла мати. Змарніла, постаріла, з потухлими, виплаканими очима. Але це була, без сумніву, мати...

Так ось де вона! В неволі у хана Коб'яка! Нещасна ханова чага!

Чи то якийсь його ледь помітний рух, чи погляд, яким він прикипів до її обличчя, привернули її увагу. Вона теж глянула на хлопця. А глянувши, остовпіла, змертвіла, руки її здригнулися, розціпилися — і жбан з гуркотом покотився по килиму. Кумис розлився, забризкуючи все довкола.

Хани схопилися на ноги, почали обтрушувати одяг. Коб'як вибухнув лайкою:

— Негідниця! Паршива вівця! Смердючий дух урського свинюшника! Запаскудила мої найкращі килими! Гей, люди, викиньте цю стару ослицю на смітник та всипте канчуків, щоб знала, як прислуговувати ханові!

Вбігла сторожа, потягла жінку надвір.

Все це скоїлося так швидко, майже блискавично, що сторопілий, до краю вражений Ждан не встиг вимовити й слова, лише зблід і, напружившись, завмер.

Його стан помітив Самуїл.

— Що з тобою? — нахилившись до нього, спитав пошепки.

— То моя мати.

Ніхто не чув їхніх перемов, — такий стояв у юрті гвалт. Кумис розлився по барвистому килимові, підтопив подушки для сидіння, і хани, гелґочучи, мов гуси, тиснулися попід стінами, щоб не замочити взуття.

Вражений Самуїл сплеснув долонями.

— О сили небесні! Твоя мати! — і після паузи, подумавши, додав: — Мовчи! Не признавайся поки що Коб'якові про це... Подумаємо, що робити...

— Як же не признаватися? Вони її закатують до смерті!

— Тоді покладись на мене... Я сам уладнаю цю справу, — і, повернувшись до Коб'яка, сказав: — Достославний хане, вина цієї жінки безсумнівна, але не така велика, щоб її карати батогамми. Якщо ж, на твою думку, вона заслужила кари, то я прошу помилувати її. Це моя землячка. І допустила вона провину через нас, бо задля нас ти звелів принести кумису... А спіткнутися і випустити з рук жбан чи глек може кожен... Тож не карай її! Прошу тебе, хане!

Коб'як усе ще був у гніві. Криво посміхнувшись, він відповів:

— Так, вона твоя землячка, уруска. Але вона невільниця, рабиня, чага, а рабів, якщо вони допускають провину, треба вчити батогамми... Якщо ти хочеш врятувати цю стару від покарання, то викупи її!

Це було так несподівано, що спочатку Самуїл аж розгубився. Та, побачивши, як радісно блиснули Жданові очі, поспішив запитати:

— І скільки хан хоче за цю стару?

— П'ять кун, — не довго думаючи, відповів Коб'як.

— Ого! — вигукнув Самуїл. — Забагато, хане! П'ять кун! Тобто двадцять ногат! І це за стару, виснажену чагу! Та вона вже ледь стоїть! Од вітру хитається! Якщо я й згоден тобі щось заплатити, то тільки з жалю до неї... Землячка ж!

Самуїл раптом відчув себе купцем і почав торгуватися.

— Скільки ж ти згоден дати? — спитав хан.

— Куну. Більшого не варта.

— Куну? Та краще хай вона здохне під батогамми, ніж мав би я віддавати її за таку плату! — Коб'яка, видно, торг захопив теж, очі його заблищали, а на лобі виступив піт. Він забув, що одержав щойно цінних подарунків більше як на півгривні. — Ти дуже скупий, урусє!

На Самуїловому обличчі буряковими плямами спалахнула образа. Ні, я не скупий і дам дві куни... Це моя остання ціна!

— Три — і жодної ногати менше!

В цю мить знадвору долетів болісний жіночий скрик. Ждан сіпнувся, схопив Самуїла за руку. В його очах стояла безмовна мольба.

— Ну гаразд, хай три куни, — поспішно погодився Самуїл. — Але негайно припини катування!

Коб'як похмуро повів бровою на Алака — і той хутко вибіг з юрти. Крик обірвався. Коб'як переступив через калюжу кумису, що сивіла на дорогому барвистому килимі, і привітно, мовби нічого й не сталося, усміхнувся до Самуїла і взяв його під лікоть.

— Ходімо звідси, поки тут приберуть. А потім я все-таки пригощу тебе, Самуїл-бею, і тушкованою бараниною, і кумисом або, якщо не хочеш кумису, айраном.

3

Два тижні Самуїл і Ждан жили в орді, їздили понад Самарою та Орілью від одного стійбища до іншого, спродуючи різний дріб'язок, якого захопили з Києва вдосталь, — мідні та бронзові персні, голки, сережки, прясла, кресала, фібули до плащів, залізні гапlickи та бабки до кожухів. Торгувалися запекло, не поступалися жодною ногою, щоб мати змогу довше побути серед кочівників, до всього придивитися і дізнатися, зрештою, про наміри Коб'яка. Нападе він на Русь чи ні?

Тривога їхня посилилася тоді, коли з півдня на Самару та Оріль прибуло ще кілька ханів з родами своїми. Схоже було на те, що Коб'як згуртовує сили. Чому ж тоді зволікає з виступом, чого жде?

Ясність внесла несподівана зустріч у степу.

А трапилося це так.

Усі ці дні Ждан не розлучався з матір'ю. Коли їхав на торги в далекий улус, то не залишав її у таборі, а брав з собою. Говорили вони безупинно і не могли наговоритися — і про свої поневіряння, і про батька, і про Настю, що, як подекують, стала жоною якогось хана, і про Івана, який хтозна-де подівся — чи то його половці вбили, чи якимсь урятувався, і про найменших Жданових братиків та сестричок, що погинули у Вербівці від рук нападників... Та хіба мало про що могли говорити мати з сином після трирічної розлуки, після того, що вони пережили!

Отож одного дня, коли вони поверталися до табору, Ждан попустив віжки, і коні самі поволі тюпали по ледь помітній доріжці, протоптаній у буйних заростях трав та пахучого зілля. Мати не зводила з сина своїх змучених очей і вдесьте слухала його неквапливу розповідь про втечу, про Кончака, про Самуїла, про князів... Шорсткою натрудженою рукою гладила його руку, а другою витирала сльози, що затуманювали їй зір, коли вона слухала про смерть батька чи про князівський поруб у Новгороді-Сіверському.

— Біднесенький мій! Ріднесенький мій! — шепотіли тоді її худі, посинілі губи.

Захоплені спогадами, вони не помітили, як з придорожнього гайка виїхав вершник і помчав їм навперейми.

— Урус, зупинись!

Ждан притримав коней.

Верхівець під'їхав упруго до воза, натягнув поводи.

Це був отрок-чабан. На плечах — витертий чепкен, на ногах — постолы з сириці, на голові — повстаний гостроверхий каук, з-під якого вибивалася кучма густого чорного волосся. За плечима — лук, при боці — шабля та шкіряний тул зі стрілами.

Ждан запитливо глянув на незнайомця. Що йому потрібно?

А той якийсь час мовчки дуже пильно розглядав матір і сина, а потім, оглянувшись, тихо промовив, мовби боявся, що хтось його підслухає в цьому безлюдному степу:

— Мерщій вирушайте додому! Невже ви не помічаєте, що ось-ось Коб'як рушить на Русь? Тоді ж вас затримують тут, як заложників!

Вражений Ждан уважно глянув на молодого чабана.

— Хто ти такий? Як тебе звати!

— Не питай.

— Звідки ти так добре знаєш нашу мову?

— Моя мати — уруска... Навчила...

— Але ж ти половець?

— То мій батько половець...

— А ти?

Чабан здвигнув плечима і промовчав.

— Чому ж ти вирішив попередити нас?

— Мене мати послала...

— А сам би ти не попередив?

— Може, й сам попередив би... Бо я люблю нашу мову, наші пісні, наших людей, нашу землю, якої я ніколи не бачив. Та про неї так гарно розповідає моя мама! І я вірю, що так воно і є, бо мати у мене — свята! А її земля для мене рідна! Можете вірити мені! їдьте звідси швидше!

— Дякую тобі, друже, і твоїй матері дякую за важливу звістку...

Отрок вдарив коня і хутко зник у зелених заростях верболозу.

Того ж вечора, почувши таку несподівану новину, Самуїл підняв людей і вирушив у зворотну дорогу, до Києва.

4

Перволока — одна з найвідоміших переправ через Дніпро в його середній течії поблизу Ворскли. Тут кам'яна гряда підперла води ріки і утворила широкий, зручний брід, яким з прадавніх часів користувалися і корінні мешканці Подніпров'я — слов'яни, і численні кочові племена, що одно за одним упродовж століть котилися, мов хвилі, по неозорих степах між Волгою та Дунаєм.

Самуїл став табором недалеко від броду, в затишній, лісом захищеній від стороннього ока долині, а на березі залишив у потаємному місці сторожу, яка мала повідомити про прибуття князя з дружинами, а також про появу половців чи якихось інших чужинців.

Три дні ніхто не з'являвся. А на четвертий, опівдні, на протилежному березі показалося два вершники. Вони постояли над водою, напоїли коней і, пересвідчившись, що на переправі, крім них, нікого не видно, пустилися перебродити Дніпро.

Якраз вартував Ждан з Васютою, вайлуватим, сумирним хлопцем. З гущавини кущів вони пильно зирили за тим, що робиться на ріці.

— Як нам бути, Ждане? Нехай собі їдуть чи сповістимо наших?

Ждан приклав козирком руку до лоба, примружив проти сонця очі.

Верхівці скидалися на степовиків, а степовики, навіть якщо їх тільки двоє, можуть привести за собою цілу орду. Треба сповістити Самуїла — хай вирішує.

— Мчи, Васюто! Клич наших!

Не встигли чужинці досягти середини ріки, як прибув Самуїл з хлопцями, наказав перекрити дорогу, що виводила в степ.

— Здається, половці. Чи не вивідачі Коб'якові?

— Хтозна. Схопимо — дізнаємося, — шепотом відповів Ждан.

Сторожко озираючись, верхівці вибралися з води на суше, трохи постояли, тихо перемовляючись, а потім поволі рушили до гаю, що вкривав схили гори.

Тут їх і перестріли Самуїлові хлопці. Вони несподівано вискочили з кущів, наставили списи і луки.

— Стійте! Хто такі?

Сторопілі вершники не вчинили спротиву. їх стягнули з коней, відібрали зброю, поставили перед Самуїлом.

Один, старий, був суворий на вигляд, дебелий чолов'яга. Він не виявляв страху, тільки похмуро бликав спідлоба і важко сопів широким м'ясистим носом. Другий, молодий, знітився, зблід, тремтів, ніби його біла пропасниця. Видно, ще ні разу не бував у бувальцях.

Самуїл пильно глянув старшому в очі.

— Половці?

— Ойє, ойє!

— Як звати?

— Я — Сай, а це мій син Чой.

— З якої орди?

— З Інгулецької...

— Чого опинилися тут? Куди прямуєте?

— Їдемо на Оріль до хана Башкорга. Туди я віддав заміж дочку. Кажуть, подарувала мені внука — хочу побачити.

— А Коб'яка знаєш?

— Чув. Хто ж у Половецькому степу не чув про великого хана Коб'яка? А бачити — не бачив.

Сай відповідав швидко, без заминки, і, схоже, казав правду. Самуїл нерішуче здвигнув плечима — вагався, видно, приймати рішення. Запитально глянув на Ждана.

— Що будемо робити?

Він усе більше переконувався в тому, що Ждан, незважаючи на молодість, мав тверезий, розсудливий розум, і не вважав для себе образливим прислухатися до його порад і думок.

— Я гадаю, відпускати не слід, — подумавши, відповів Ждан. — Хтозна, чи не брехня все це. Чому ми повинні вірити йому на слово?.. Накажи забити в колодки — повеземо до Києва. А там буде видно — відпустити чи обміняти на своїх людей...

Думаючи, що половці їх не розуміють, Самуїл і Ждан обмінялися цими думками відкрито, в їхній присутності. Як же вони були здивовані, коли Сай раптом упав на коліна, простягнув з мольбою поперед себе руки і заблагав на мові русів, трохи калічачи слова:

— Не везіть нас до Києва, прошу вас! Візьміть викуп! У мене є дециця зі мною! — і він поліз до кишені.-

Відпустіть нас з богом! Доньку хочу провідати, внука побачити!

Він витягнув капшука, витрусив з нього на долоню жменю золотих монет і великий срібний перстень з коштовним камінням. Але ні Самуїл, ні Ждан не взяли тієї плати. Швидко переглянувшись, разом прийшли до однієї думки — не відпускати!

— Забийте їх у колодки та прив'яжіть міцніше до возів! — наказав Самуїл хлопцям. — Подивимося, що це за птахи...

...Ні Самуїл, ні Ждан не знали і не могли знати, що цим самим вони стали у великій пригоді Святославу і всім руським князям, які в цей час саме простували і по Дніпру, і по суходолу до Половецької землі. Не знали вони і не могли знати, що їм до рук випадково потрапили Кончакові вивідачі, котрі побували у Торчеську, де зустрілися з Аяпом, і несли від нього Кончакові важливу вістку про виступ руських сил у великий похід на землю Половецьку. Просто їхнє внутрішнє чуття підказало їм рішення, яке допомогло Святославу повернутися з цього походу зі славою. Про Святослава літописці записали похвальні слова в літописах, про Самуїла і Ждана — нічого. Та це не применшує заслуги, як не применшує заслуг і тих безіменних воїнів, які своєю смертю, кров'ю і зусиллями здобувають славу вождям своїм, самі залишаючись на віки вічні невідомі.

...Того ж дня, надвечір, до Переволоки приплив на човнах з двома тисячами воїв князь Святослав і став табором на березі Дніпра, ждучи інших князів, що йшли сухопуттям. Протягом наступних днів прибули з дружинами правим берегом і переправилися на лівий Святославі сини: Гліб, Всеволод Чермний і Олег, Рюрик Руський, Володимир Глібович Переяславський, Всеволод Ярославович Луцький, Мстислав Ярославович, Мстислав Романович та Ізяслав Давидович — обидва із смоленських князів, Мстислав Городенський, Ярослав Пінський, його брат Гліб Дубровицький, а Ярослав Галицький прислав свої полки з воєводами.

Отже, зібралися всі, хто хотів разом з великими князями київськими взяти участь у поході.

Не прибули: Рюриків рідний брат Давид Ростиславович Смоленський, який відписав, що нездужає, і прислав замість себе сина Ізяслава з невеликою дружиною,

рідний брат Святослава Ярослав Чернігівський, котрий у березні, відмовившись від походу, гаряче ратував за літній похід, двоюрідні брати Святославові — Ігор Новгород-Сіверський та Всеволод Трубчевський.

— А наші брати не прийшли, — гірко, з образою в голосі сказав на київському снемі Святослав. — Відписали: далеко нам іти вниз до Дніпра. Не можемо своєї землі без захисту залишити. Якщо ж ти підеш на Переяслав, то й ми з тобою підемо і з'єднаємось на Сулі... Та не вірю я в те, що пішли б вони з нами і в тому випадку, коли б шлях лежав через Переяслав на Сулу. Хіба князям луцькому, галицькому чи пінському ближче, ніж смоленському чи новгород-сіверському? Хто хотів, той прибув. А хто не захотів разом з братією своєю стати на ворога, того ждати не будемо. Тож обоз залишимо тут під надійною охороною, а самі завтра вборзі, порожнем вирушимо в степ, на Оріль, а якщо потрібно буде, то й на Самару. Вірні люди сказали нам сьогодні, що там хан Коб'як гуртує сили для нападу на Русь, домовляється з Кончаком, щоб спільно ударити. Та ми не дамо їм з'єднатися! Ударимо раніш і, дасть бог, поб'ємо окаянних!

Другого дня, залишивши обоз на правому березі, з'єднане руське військо, що налічувало понад двадцять тисяч воїв, вирушило на схід. Вів його великий князь Святослав, а провідником у нього був Ждан. Самуїл же з валкою і Ждановою матір'ю попростував до Києва.

## РОЗДІЛ СЬОМИЙ

### 1

На привалі за Ворсклою до Святослава підійшов князь Володимир Переяславський. На голові золотом сяє шолом, міцну загорілу шию охоплює золоте ожерелля, що одночасно служило князеві і прикрасою, і князівською відзнакою; ліва рука лежить на рукояті меча, права поправляє на плечі червоне корзно, що шовково шелестить під вітром.

Зупинився, кресонув ясно-крицевим поглядом, схилив голову.

— Отче, дозволь поїхати попереду. Вся Переяславська земля винищена, сплюндрована. Кров тисяч переяславців і переяславок на половецьких шаблях, сльози моїх земляків і землячок наповнили ріки й озера Половецької землі, і вони стали гірки та солоні, як наше горе. Я бажаю помсти, а мої вої — військової здобичі! Не відмов, княже, не зроби так, як учинив мій лютий недруг Ігор!

Ні, цьому князеві не позичати сміливості! Ні в ратному ділі, ні в розмові з великим князем! Звичайно, він йому дозволить іти попереду. Чому б не дозволити? Не затишку ж шукає цей молодий витязь, а свисту ворожих стріл, брязкоту половецьких шабель, шалу кривавої січі! Чесний, відвертий, хоробрий! От тільки б стриманості більше та розуму державного — на користь Руській землі! Та цього, на жаль, бракує не тільки йому...

— А якщо не дозволю, то ти і мою землю потолочиш так, як Ігореву? — не стримався від докору Святослав.

— Ні, отче, твою не потолочу, — коротко відповів Володимир. — Але любові і поваги до тебе не матиму!

— Дякую за відвертість... А попереду йти дозволяю. Ждана візьмеш провідником. Тільки будь обережний, не заривайся! Важливо не для одного себе славу здобути, а принести користь усьому війську... Візьмеш під свою руку молодших князів з дружинами і дві тисячі берендейської кінноти. Знайди мені Коб'яка і наведи під мої стріли! А я йтиму услід за тобою на день путі...

— Дякую, отче-князю. Не зариватимусь! Але й хребта половцями не покажу! — Молодий князь випростався і глянув за далекий небосхил, ніби сподівався вже зараз уздріти там ворога.

Кілька днів рискав Володимир понад Оріллю у пошуках половців, та все даремно. Бурчав на Ждана:

— Де ж вони поділися, ті клятні степовики? Невже запримітили нас? Знаходимо пригаслі попелища та обглемедані кістки на покинутих стійбищах, а самих — як вітром поздувало!

Ждан спантеличено знизував плечима. Справді, де ж поділися половці? Там, де тиждень чи два тому їздили вони з вежами-юртами, де випасалися отари овець, табуни коней та гурти худоби, де гасали, об'їжджаючи гарячих жеребців та кобилиць, молоді джигіти, там тепер було пусто. Тільки орли-стерв'ятники при наближенні війська нехотя здіймалися вгору та посвистували ховрахи.

Де ж поділися половці? Що задумав Коб'як?

Перша зустріч відбулася на шостий день в межиріччі між Оріллю і Самарою. Вранці, коли вої, поснідавши, лаштувалися до походу, прискакали на змилених конях сторожі.

— Половці!

З-за далеких горбів показалися кінні половецькі роз'їзди. Згодом темною хмарою викотилась уся орда.

Князь Володимир зрадів. Нарешті! Настала хвилина, якої він ждав кілька літ! В його руках немале військо, і він всій Русі покаже молодецьку хоробрість і військовий хист! Сьогодні він або голову складе, або зламає хребта Коб'якові!

Він скочив на коня, покликав князів, наказав готувати до бою полки. По праву руку від себе поставив Святославового сина Гліба з дружиною і його тезку Гліба Юрійовича, по ліву — Мстислава Романовича Смоленського і Мстислава Володимировича, сам же "с протчими" став у бойовий ряд посередині. Сказав коротко:

— Братіє, велю держатися всім купно! Із бойового ряду нікому не виїжджати! Вперед не зариватися і ззаду не залишатися! Хто покаже ворогові хребет, тому ганьба на віки вічні! Хто зніме Коб'якові голову, а найпаче — приведе на аркані, тому честь і слава!

Руські полки, швидко перегрупувавшись, зібралися в один невеликий, але міцний кулак. Над ними замайоріли барвисті корогви, прапорці, піднялися вгору і застигли густо, мов щітка, довгі списи з блискучими крицевими наконечниками. Черлені щити яскраво горіли в промінні ранкового сонця.

Всі були готові до бою.



На протилежному боці, на горбах, став Турундай, тесть Коб'яка, з ханами Содваком, Єксною, Тетією та Бараком. Це був передовий загін хана Коб'яка, який, про всяк випадок відтягнувши свої роди аж на Самару, рушив з великим військом на Русь. Правда, йому не пощастило приєднати до себе полки хитрого Кончака, що не хотів посилення і прославлення свого суперника в міжусобній боротьбі за владу над Половецьким степом, але він мав достатньо сил, щоб погромити порубіжні руські поселення і захопити там велику військову здобич, а головне — худобу, якої так мало залишилося у половців після важкої зими.

Турундай відірвався від Коб'яка на половину денного переходу. Побачивши перед собою порівняно невелике військо урусів, він, незважаючи на немолоді літа, загорівся, мов хлопчисько, бажанням здобути перемогу і прославитися серед родів своїх. Під його рукою шість тисяч джигітів — немала сила! І він, не гаючись і не вагаючись, кине їх в атаку!

Він важко сидів на гнідому огиреві, огрядний, рідковусий. Кругле брезкле обличчя його потемніло від весняного сонця, а вузькі чорні очиці пильно вглядаються у далину, де червоніють руські щити. Хай червоніють! Не встигне сонце піднятися на половину свого кола, як він повергне ті щити додолу, а урусських батирів пов'яже по десятку, як валахів, і пожене у кіш Коб'яка!

Стугонить серце старого хана, стугонить радістю. Він наказує худому, кістлявому ханові Єксні, що сидить у сідлі прямо, мов жердина, розпочати атаку лівим крилом, а запальному, бистроокому Содваку — правим, щоб охопити урусів, узяти в лещата і не випустити жодного.

— Та князів мені, князів захопіть! Живих чи мертвих! — напучував хан своїх підлеглих. — З мертвих здеремо скальпи [36], з живих злупимо викуп! Тож, мабуть, краще живих!..

Він підвівся на стременах і махнув у бік руських полків шаблею. В ту ж мить тисячі кінських копит вдарили об землю, і вона загула, мов перед бурею, здригнулася, наповнилася лиховісним чеканням. Половці розпочали атаку.

### 3

Побачивши половецьку силу, що котилася прямо на них, тисяцький Шварн нахилився до вуха князеві, прошепотів:

— Не втримаємося, княже. Поки не пізно, повертаймо назад?

— Нізащо! Який нам сором буде! — вигукнув Володимир. — Пошли гінця до Святослава сказати, що ворог перед нами і немає мені часу ждати великого князя на допомогу. Приймаю бій, а він тим часом хай поспішає!

Гонець поскакав, а Володимир торкнув поводи і поволі рушив назустріч половцям. Передавав по рядах:

— Коней не стомлювати! Вони пригодяться нам свіжими! Не зриватися завчасно, ждiть мого знаку!

Так і рухались — поволі, тісно зімкнувши ряди, прикрившись щитами. Не чути

жодного слова. Навіть покашлювання, навіть дихання не чути. Лиш брязкіт зброї та глухе гудіння землі провіщали криваву січу.

Ждан відчуває лівою ногою праву ногу князя. Іноді зиркає на нього. Як він? Володимир спокійний, жодна рисочка не здригнулася на його вродливому обличчі, жоден м'яз не ворухнувся. Він пильно вдивляється в темну лаву, що збоку сонця накочується, мов грозова хмара, але мовчить. І всі розуміють — ще не час!.. Впевненість князя, його витримка передаються воям, ліпшим мужам, боярам. І всі без поспіху, але впевнено, грізно простують назустріч тій темній лавині, що швидко накочується на них.

Супротивники зійшлися на два польоти стріли і зупинилися.

Від половців рвучко вимчало кілька сотень лучників — випустили по стрілі. Їм відповіли руські стрільці. Хтось упав у бур'ян. Болісно заіржав поранений кінь. Бій зав'язався. Половці рушили в наступ. У Ждана зліва — князь Володимир, праворуч — колишній смерд із Глібова Івашко, якого князь уподобав і взяв гриднем у свою дружину. Це був дужий, як ведмідь, на вигляд трохи наївний, та насправді меткий і гострий на розум муж. Ждан із ним та ще з кількома найближчими воями, за наказом Шварна, мали охороняти в бою князя. З другого боку це мав робити з досвідченими воїнами сам тисяцький Шварн.

Як тільки лучники повернулися в свої ряди, Володимир Глібович опустив забрало. — Копія до бою! Вперед!

Ждан міцніше стиснув списа, вдарив коня. Через його голову шугонув рій стріл, що зустрілися в повітрі з половецькими. Ждан пригнувся. Дві чи три ворожі стріли дзьобнули в щит і впали додолу. Його не зачепили. А хтось зойкнув, хтось із гуркотом упав коням під ноги, — обірвалося чиесь життя.

Ждан краєм ока бачить, як з одного боку Шварн, а з другого — Івашко своїми довгими копіями-ратищами ціляться не в своїх супротивників, а в тих, що можуть зіткнутися з князем. Він теж повертає свій спис трохи вліво, насупроти половецьві, який мчить прямо на князя.

Гуркіт від зіткнення сотень коней, копій, списів, щитів на мить оглушив його. Однак він не згубив з ока половця, що, як йому здалося, цілився в князя, і направив йому вістря списа в груди. Сильний удар мало не скинув його на землю, та він утримався. Зате супротивник змахнув руками і впав з коня навznak, ламаючи ратище, що пронизало його наскрізь.

Ждан вихопив меча, кресонув по занесеній над ним шаблі. Другим ударом розрубав дерев'яний шолом ще одного кочовика — і той, глухо скрикнувши, нахилився до гриви коня.

Князь Володимир зі своїм полком все глибше врубувався в бойові ряди хана Турундая, наводячи жах на батирів. Заковані в лати, кольчуги та залізні шоломи переяславці одним могутнім ударом розкололи орду навпіл.

Ні Турундай, ні інші хани, ні рядові вояки не ждали від урусів такого шаленого спротиву і натиску. Гадали — відразу зламають хребта руському війську. А вийшло

навпаки: їхні чолові [37] загони були зупинені, а обидва крила, замість того щоб оточити урусів, самі опинилися перед загрозою оточення.

Не минуло й півгодини, як половці похитнулися, подалися назад, почали відступати. Даремно Турундай лаявся, погрожував — ніхто його не слухався. Батири завертали коней і, засліплені жахом, тікали в степ.

Володимир гнався за ними до полудня — рубав, колов, брав у полон. І тільки тоді, коли коні зовсім пристали, припинив погоню і наказав відступити до Орелі.

Здобич була велика — майже тисяча полонеників, зброя, одяг, коні... Та не в здобичі суть, а в перемозі, вагомій перемозі. Володимир відчував себе щасливим і на радощах послав до Рюрика та Святослава аж трьох гінців. Повідомляв про погром Турундая і просив поспішати на допомогу, бо на ранок сподівався приходу самого Коб'яка.

4

Зустріч Турундая з Коб'яком була малоприємною для старого хана. Коб'як не поражувався з тим, що Турундай — його тесть, а при війську, на виду у всіх, схопив за груди, люто струсонув.

— Старий осел! Скількох воїв утратив! Сам сорому набрався і мені завдав! — Від природи Коб'як був шалений, несамовитий, а тепер, роздратований нещасливим початком походу, не тямив себе від гніву. — Хоча б одного полоненика захопив, щоб дізнатися, хто з урусських князів прийшов на нашу землю і з якою потугою! Так жодного! Хоча б курам на сміх якогось недолугого чи пораненого... Горе мені!

Турундай поривався щось сказати, та з його сухих запечених губ зривалося лише невиразне бурмотіння.

Нарешті Коб'як відпустив його, і Турундай прохрипів:

— То був князь Володимир Переяславський... Я сам бачив його корогви...

— З якою ж він силою прийшов?

— Тисячі чотири, не більше... Я гадав, що роздавлю його, як муху... А вийшло...

— Гадав, гадав, — перекривив його Коб'як. — У військовому ділі уміння треба мати! Розуму хоч трохи! А ти поліз на рожен, мов дурний ішак!

В розмову втрутився хан Содвак:

— Даремно лаєш тестя, хане. Ми всі були впевнені, що одним ударом погромимо урусів. Та військова щастя прихилилося до Володимира. Однак якщо всією силою поспішити, то наздоженемо його. Переобтяжений здобиччю, недалеко він відійшов. Я певен, уруси не минуть наших рук!

Коб'як задумався. Ще роздувалися від гніву його широкі ніздрі, ще кривився в злобі хижий рот, але висловлена Содваком думка вже захопила його. Гм, Володимир, безперечно, допустився великої необачності, прийшовши в Половецьку землю з таким невеликим військом, і його неважко буде взяти в полон. Він, мабуть, не знав і не сподівався, що Коб'як зібрався в похід і стягнув в один кулак усіх джигітів Нижнього Подніпров'я. Тим гірше для нього! Гм, чотири тисячі урусських витязів на чолі з самим князем — то ласа пожива! Пощастило б тільки проковтнути! А чому б не спробувати?

Сили для цього є!...

— Ти гадаєш, ми наздоженемо його?

— Упевнений у цьому, — відповів Содвак.

— Тоді не гаймо часу! Вирушаємо зразу ж! Поміняйте стомлених коней на свіжих — і в путь!

5

Наступив жаркий ранок 30 липня 1184 року. Володимир Глібович з передовим полком і здобиччю отаборився на рівному березі, в закруті Орелі. Дав стомленому війську і полону денний спочинок. Далеко в полі, за горбами, чатувала кінна сторожа.

Скупавшись у теплій орільській воді, князь у білій лляній сорочці сидів на пригірку, сьорбав з дерев'яної миски гарячий куліш і дивився, як піднімається над обрієм сонце.

День обіцяв бути спекотний, задушливий.

У повітрі висіла жовтувата імла. Степове зілля на очах в'яло, никло додолу, віщуючи прихід недалекої осені.

Та на серці у Володимира було легко, радісно. Він здобув неабияку перемогу, і слава про неї, безперечно, рознесеться по всій Руській землі. Та й здобич немало взяв — одних полонеників скільки! За них виміняє таку ж або й більшу кількість переяславців!..

Його думки були перервані тривожним вигуком:

— Сторожа мчить! Половці недалеко!

Всі посхоплювалися на ноги. Князь підвівся теж.

Збиваючи куряву, з-за далеких горбів мчала сторожа.

— Княже, половці! Сила-силенна! Скоро будуть тут! До Володимира бігли князі і воєводи.

— Що будемо робити, княже? Може, відступимо за річку?

Володимир окинув поглядом табір. З трьох боків його охоплювало русло Орелі. Глибокі ями і широкі плеса надійно захищали обидва крила руського війська. В тилу — брід, що давав можливість у потрібний час перейти на протилежний берег. Кращого місця для захисту годі шукати. Тут можна триматися і день, і два, аж поки не підійдуть на допомогу основні сили.

— Ставте полки для оборони! Будемо стримувати половців! Полон — на той бік! Дві дружини — Мстислава Володимировича та Гліба Святославовича — теж на той бік, у закруті ріки. Будете обстрілювати ворога, щоб не зміг пробитися нам у тил понад берегом! А ти, Ждане, мчи до князів Рюрика та Святослава — хай, не гаючись, поспішають на допомогу! — розпорядився Володимир.

Половці виринули з-за горбів, що обрамляли зі сходу небокрай, раптово. Широким півмісяцем, оберненим вигнутою стороною наперед, вони швидко наближались до руського стану.

Тим часом князі Мстислав та Гліб перейшли вбрід Оріль, зайняли указані їм місця на протилежному березі. Полон швидко перевели теж на руський бік. Залишилися тільки три тисячі дружинників, що перегородили вузький перешийок між звивинами

ріки. Володимир поставив їх у бойові лави, висунувши наперед переяславців, у стійкості яких не сумнівався.

Бій розпочали половці. Не підозрюючи про подвійну засаду руських воїнів на тому боці Орелі, в заростях очеретів та верболозу, вони лавами ринули на Володимира. На цей раз без перестрілки — відразу пішли в атаку.

Перший удар був жахливий. Половецька кіннота з усього розгону ввігналася в руські лави, і, здавалося, ніяка сила не змогла б зупинити її. Та переяславці вистояли. Спочатку зустріли нападників роєм стріл, що внесли у ворожі ряди неабияке замішання, потім пустили в хід піки, короткі списи-сулиці та мечі.

В той же час дружини Олега і Мстислава почали стріляти через річку, вихоплюючи з безладного кінного натовпу ворога немало жертв.

Половці зупинилися, завертілися на місці, як вода у чорторії. Несподівано сильний опір урусів охолодив їхній бойовий порив. Обидва крила, не знаючи, де знайти захист від стріл, що виводили зі строю і воїнів, і коней, кинулися навтьоки.

Даремно Коб'як лаявся, погрожував, даремно хани періщили нагайками втікачів — ніхто не зважав ні на Коб'якові прокльони, ні на ханські нагаї. Кожен хотів вирватися з кривавої колотнечі, що завихрилася на неширокому просторі приорільського степу.

— Назад, боягузливі ішаки, дурні барани! Назад, вошиві свині! — верещав Коб'як. — Від кого тікаєте? Вас у п'ять разів більше! Одними копитами своїх коней ви затопчете в порох усіх Володимирових батирів! Уперед — на ворога!

Його ніхто не слухав. Орда так же швидко відхлинула від Орелі до далеких пагорбів, як і нахлинула, полишивши після себе вбитих та поранених.

6

Володимир добре розумів, що Коб'як неодмінно нападе знову, і не гайнував часу даремно. Коли половці відступили і ледь мріли вдалині, на горбах, коли вляглися серед руського війська перші радощі від досить-таки несподіваної перемоги над переважаючими силами ворога, він надовго замислився. Це ж початок. А що далі? Як затримати Коб'яка до підходу Святослава? Як урятувати військо від розгрому? Що тут можна придумати — в чистому полі?

Він поволі їхав на високому гнідому скакунові вздовж щойно відшумілого бойовиська, звідки вої прибирали трупи вбитих, виносили поранених, а кінські туші білували, м'ясо рубали на куски і кидали до котлів, і думав: яку військову хитрість застосувати, щоб раптово зупинити ворога, внести в його ряди замішання? На цей раз Коб'як напевне рине на його дружину не широкою, злегка вигнутою лавою, обидва крила якої вранці потрапили під нещадний обстріл засадних полків, а піде клином, і засадні полки тепер не зіграють тієї ролі, яку зіграли щойно. Отже, їх треба повернути назад, і вони зміцнять головний полк. Та все ж цього замало, щоб зупинити половецьку кінноту. Треба придумати щось таке...

Тут його кінь спіткнувся, потрапивши задньою ногою в ховрашину нору.

Від несподіванки Володимир аж підскочив у сідлі.

Ось що треба! Ось те, що зупинить ворога або хоча б набагато зменшить силу його

удару!

— Князів і воєвод до мене! — гукнув тисяцькому, що їхав позаду разом з десятком князівських молодших дружинників-охоронців.

Шварн підняв на списа шапку, і миттю з усіх кінців рушили до князя старшини. Стали півколом.

Промовив Володимир:

— Покликав я вас не для того, щоб ще раз порадуватися успіхові нашому, здобутій перемозі, що прославила наші знамена. Зібрав я вас на раду, щоб спільно подумати, як відбити наступ Коб'яка, що, судячи по всьому, незабаром розпочнеться. Хто що надумав, братіє, кажіть!

Всі довго мовчали. Ніхто не хотів говорити перший. Видно, кожного тривожила думка про недалеке майбутнє, що могло бути для руського війська фатальним. Але як відвернути це фатальне майбутнє — хто те знає?

Нарешті Шварн, як найближчий князів сподвижник, порушив мовчанку, що затяглася:

— Я думаю, княже, вдруге нам не втриматися тут. Якщо Коб'як не дурень, то пошле сильні орди на той бік, щоб задушити наші засадні полки і зайти у тил. Тоді всьому нашому війську — кінець...

— Що ж робити? — спитав князь.

— Негайно відступити через брід у степ і швидко йти назустріч Святославі!

— Тобто тікати?!

— Чому тікати? Відступ — не втеча...

— Половці зразу ж кинуться за нами, наздоженуть — у чистому полі не врятуєшся.

Знову запала тиша. Всі сиділи на конях похмурі, заклопотані. Задав князь загадку — не відгадати!

— Та кажи вже, княже, що надумав, — буркнув воєвода Хрущ, грубий голос, огрядність і високий зріст якого ніяк не гармонували з його найменням. — Бачимо по твоїх очах, що приготував Коб'якові несподіванку...

— Приготував.

— Яку?

— Друзі мої і братіє! — Володимир окинув усіх уважним поглядом. — Давайте гуртом поміркуємо: що треба зробити, щоб уникнути розгрому та полону або й смерті? Справді, ми можемо відступити за Оріль і, з'єднавшись з засадними полками, піти назустріч головним нашим силам. Та чи не наздожене нас Коб'як, чи не оточить своїми незчисленними ордами на голій рівнині, де ні ліска, ні ярка, ні річки, на які ми могли б опертися? Думаю, наздожене. Досить нам зрушити з цього самою природою укріпленого місця, як він поженеться за нами. Ви запитуєте — а що ж робити? Залишитися тут? Так, відповідаю я. Залишитися. Погляньте: з трьох боків половцям до нас не підступитися — річка, мочарі. Вони, як і вранці, можуть атакувати нас тільки в лоб. То давайте укріпимо цей перешийок так, щоб половецькі коні спіткнулися об нього! Щоб Коб'якові не пощастило одним ударом скинути нас в ріку! Тоді ми можемо

протриматися до підходу князів.

— Як же укріпити перешийок? Рів копати? Не встигнемо!

— Навіщо рів? Наріємо мечами вузьких ямок глибиною в лікоть, таких собі пасток для коней. Потрапить у неї кінська нога, як у ховрашину нору, — і полетить кінь разом з верхівцем шкереберть. А задній спіткнеться — та й собі...

— Скільки ж тих ямок треба! — вигукнув хтось. — Тисячі!

— Ну й що?.. Кожен воїн без великого труда вириє п'ять чи й десять — от вам і тисячі! Одну минеш — в другу вскочиш! Вірю я, що це буде важка перепона для половецької кінноти.

Воеводи переглянулися. Гм! А князь діло каже!

Всі схвально загули.

— Тоді до роботи! — повелів Володимир Глібович. — Попереду копачів поставте заслону зі щитів, щоб ворожі сторожі не запримітили, що ми тут затіваємо. Землю накажіть відносити в тил, а ямки — прикрити бур'яном, щоб не видно було! Утямили?

— Так, княже, так.

— Тоді до роботи, братіє! До роботи!

7

Сонце давно звернуло з полудня. Жовто-сірий степ, здавалося, заснув і млів у нестерпній спеці.

Пообідавши, руські вої вишикувалися на рівнині бойовим строем. Після цього Володимир дозволив людям, не сходячи з місць, розслабитися, відпочити, навіть прилягти. Вої зразу ж поставили проти сонця щити, попідпиравши їх списами, — полягали під ними в тіні, щоб заховатися від пекучого проміння. Нікого не турбувало те, що їх можуть застукати зненацька. На випадок половецької атаки всі мали достатньо часу схопити зброю і стати на свої місця, бо половці зупинилися не ближче як за версту.

Минали хвилини, збігали години. З-за Орелі прибули засадні полки, зміцнивши собою руську оборону. А половці все чомусь не розпочинали атаки.

Володимир і дивувався, і радів з цього: ось-ось мали підійти Рюрик і Святослав. Може, тоді Коб'як взагалі покаже хребет і дремене в степ? В усякому разі ця затримка хана Коб'яка на руку руському війську.

Вої ж скоро перестали думати про наступну битву, яка могла для багатьох із них або й для всіх закінчитися смертю, пораненням чи полонем. Може, Коб'як після ранкового прочухана не наважиться вдруге випробувати долю? Багато хто закуняв під щитом на теплій землі, а інші насолоджувалися бодай невеликою прохолодою в затінку і несподіваним відпочинком.

І саме тоді, коли їх майже не ждали, половці рушили в атаку. З-за горбів раптово виринула хмара куряви, потім показалися темні лави вершників. Над ними замайоріли бунчуки і довгі барвисті корогви з золотими зображеннями бичачих рогів, драконів, собак, різного гаддя. Чим ближче наближалися половці, тим яскравіше висвічувалися ті малюнки на широких полотнищах.

Руський стан враз заворушився. Різкі окрики воевод підняли на ноги всіх. Кожен поспіхом натягував на себе лати чи кольчугу, прив'язував поножі, надівав підшоломник, шолом, хапав зброю — лука, списа, меча — і ставав у стрій. Не встигли половці подолати і половини шляху, як русичі вже перегородили перешийок щільним живим валом.

Попереду в два ряди стали копійники, міцні зграбні гридні, кожен з яких мав на озброєнні, крім лука і меча, довгий спис і короткий спис-сулицю. Потім вишикувалися мечники, а за ними — у три ряди — стрільці. В тилу отроки тримали за повіддя осідланих коней.

Князь Володимир в оточенні найбільш досвідчених мужів став ззаду, за стрільцями. Під рукою, у запасі, мав два кінні стяги — на випадок ворожого прориву. Бояри і воеводи зайняли свої місця у бойових лавах.

Всі завмерли в чеканні.

Тим часом половці наближалися. На великій Коб'яковій корогві звивався довгий золотистий дракон з роззявленою червоною пащею, з якої виривався вогонь. Майоріли численні бунчуки.

Половці йшли не півмісяцем і не клином, а лавою. Глухо гула, аж стогнала земля. Важка хмара куряви піднялася в небо, сонце потьмяніло, стало сердито-кривавим, чужим, непривітним. З гиком, свистом, улюлюканням неслася орда на руський стан.

Напружена тиша зависла над завмерлими дружинами. Страшна сила летіла на них — як буря, як вихор, як смерч, що все ламає і трощить на своєму шляху. Чиє ж серце не здригнеться від одного її несамовитого виду, від гromу копит, що стрясають землю, від хропіння і важкого дихання тисяч коней, від незвичних чудовиськ, що, мов живі, звиваються над ордою на її корогвах?

Темна лавина половців накочувалася швидко, зловісно. Вже видно обличчя вершників, їхні ошкірені від люті і страху роти, їхні гостроверхі повстяні ковпаки, оторочені хутром, витягнуті в нестримному бігові тонкі спітнілі кінські шиї. А над усім — сині блискавиці шабель і дикий незатихаючий вереск: а-а-а!..

Володимир Глібович вибрав місце посередині війська — між лавами мечників і стрільців. Стрільці ждали його знаку — коли посилати назустріч ворогові свої смертоносні стріли. А він також терпляче ждав наближення ворога. Ще хвилина-друга... Ще мить...

Він був природжений воїн, з дитинства держав меча в руці і разом з князем Глібом, своїм батьком, не раз ходив, як це робили й інші княжичі, у походи в степ чи на князів-суперників. Він давно звик до посвисту стріл і брязкоту мечів, досконало знав військово ремесло і не відчував страху перед ворогом, бо не відчував страху перед смертю. Дивлячись, як летить на нього і на його військо об'єднана орда придніпровських половців, він думав не про можливу загибель чи поранення, не про юну княгиню Забаву, що зосталася в далекому Переяславі, а про те, коли ж нападники ступлять на оборонну смугу, зриту ямками, мов кротовинням, коли вони почнуть падати. І чи почнуть? Якщо ні, тоді й він сам і його дружина приречені на загибель!



Він ще дужче напружився, підвівся на стременах, лівою рукою тримаючи повід коня, а правою стискаючи держак меча.

Ще мить...

Передній ряд степовиків, не підозрюючи про небезпеку, що чигає на них під копитами коней, з усього розгону ввірвався на приготовлену для них западню. Кільканадцять вершників відразу разом з кіньми впали на землю. Потім почали падати й інші — і ті, чиї коні потрапили в ямки, і ті, хто ззаду налетів на них...

"Почалося!" — подумав радісно Володимир і високо над головою підняв меча.

Це був знак стрільцям, і ті миттю випустили у ворога раз за разом сотні стріл, і майже кожна з них знайшла свою жертву.

Крик болю і жаху пролунав над ордою. Передні падали і потрапляли під копита коней, що все напірало і напірало. Вигадка князя Володимира обернулася для нападників великими втратами, а головне, половці були затримані у передпіллі, за півсотні кроків від переяславських дружин, і їхня навальна атака, що, здавалося, мала змести все на своєму шляху, раптом обірвалася, захлинулася. Вже не десятки, а сотні ворожих вояків разом з кіньми лежали на землі і корчилися від нестерпних мук, а по них мчали інші і теж падали, збільшуючи завал із живих — кінських та людських — тіл.

Однак значній частині нападаючих пощастило перемахнути через нешироку оборонну смугу, їх зустріли металники списів. Прохурчали гострі сулиці, наїжачилися довгі піки, в хід пішли мечі.

То тут, то там зав'язалися рукопашні бої.

І все ж раптової навальності, могутнього приголомшливого удару, на що сподівався Коб'як, у половців не вийшло. Вони були зупинені несподіваною перепоною, змішалися, розгубилися, втратили бойовий порив. Завал, де борсалися покалічені коні й люди, зростав і заважав заднім лавам з ходу вдарити по руських воях...

8

В той час, коли Коб'як послав свої найвідбірніші полки в атаку, дружини київських князів наблизилися до Орелі. Славута взяв ліворуч і пішов над річкою в обхід Коб'яка, князь Рюрик поспішив зробити це з правого боку, а великий князь Святослав повів свою рать прямо до броду, на виручку Володимирові.

Однак перш, ніж перейти Оріль, і Славуті, і Рюрику довелося зустрітися з ханами Бараком і Єксною, які, не знайшовши урських засадних стягів, бо ті раніше приєдналися до Володимира, безцільно ризикали по заплавах у пошуку супротивника.

Сторожа Славуті першою помітила орду Барака. Стомлені половецькі вої, — а було їх біля тисячі, — поволі їхали понад Орілью. Коли на навколишніх горбах раптово з'явилися руські вої, хан Барак, думаючи, що має діло з засадним стягом урусів, рішуче кинувся на них в атаку, та дуже швидко зрозумів свою помилку. На нього зусібч мчало численне руське військо.

— Назад! — зарепетував він, перший повертаючи коня.

Та тікати було нікуди.

Позаду — грузьке болото, а біля самої річки — глибокі прогної. Застукані в цій

пастці половці заметалися, як загнані звірі. Одні здалися відразу, слушно вважаючи, що краще уруський полон, звідки рано чи пізно можна викупитися, ніж видима смерть, другі разом з кінями загрузли в багнюці, і їх кияни хапали і тягли на сухе, де в'язали по десятку, щоб не розбігалися, треті з відчаєм і ненавистю оборонялися. Таких рубали безпощадно.

Хан Барак, утлий, кістлявий, жовтолиций, не захотів помирати, і, коли перед ним виросла грізна постать київського гридня Кузьмища, кинув шаблю додолу і схрестив перед собою руки — в'яжи, мовляв. Кузьмище стягнув його з коня.

— Га-га, попалася птиця-синиця! Невже хан? — І рвонув у полоненого з шиї золотий ланцюжок з срібною пластинкою, на якій був зображений триголовий дракон.

— Хан Барак, — кисло усміхнувся той.

— Барак то й Барак, — погодився Кузьмище і, видобувши з-за пояса міцну вірвовку, зв'язав ханові руки...

Не минуло й години, як від Баракової орди не залишилося й сліду. Шлях у Заорілля був вільний. Залишивши сотню молодих гриднів стерегти полон, Славута перевів полк на протилежний берег річки і швидко рушив на захід, звідки долинав гомін бою. Він поспішав, не без підстав вважаючи, що Володимир тримається з останніх сил.

9

Володимирові довелося зазнати гіркої хвилини. Розлючений втратами і непередбаченою затримкою, Коб'як особисто повів орду науруські лави. Він щасливо пробився крізь завали з кінських та людських тіл. За ним ринули численні половецькі загони і міцно вдарили на переяславців.

Бій закипів, завирував по всьому полю. Скрегіт мечів і шабель, кінський тупіт, крики, лайки та бойові поклики воїв, стогін і зойки поранених і придушених, тріск списів — все це гуло і ревло, ніби сюди, на цей невеликий шматок землі, зібралися тури з усього безмежного степу.

Побачивши, як подалися назад під натиском Коб'яка його воїни, Володимир з двома стягами, що були в нього під рукою, поскакав туди і з ходу вдарив половцям у ліве крило.

Рубався він затято. Його дужий кінь, викоханий найкращими князівськими конюшими на переяславських полях, розштовхував грудьми низькорослих половецьких коней, і князь невтомно кресав своїм довгим мечем по дерев'яних шоломах степовиків — аж з них летіли тріски, обагрені кров'ю.

Цей удар князівських стягів на якийсь час зупинив Коб'яка, а руським воям надав сили. Вони закрили прорив і стійко стримували ворога.

Сонце почало помітно схилитися донизу, але спека не згасала. Залізні кольчуги, шоломи і лати нагрілися так, що до них не можна було доторкнутися. Піт заливав очі, їдка степова пилюка забивала ніздрі і рота — дихати ставало все важче і важче. Від спраги і стоми поприставали коні.

Володимир добре розумів, що стримати, а тим більше відкинути Коб'яка, як це він зробив уранці, зараз не пощастить. Сили були явно не рівні. На місце загиблих чи

поранених половців ставало зразу вдвоє більше. Що ж робити? Ніяка хитрість тут не допоможе. Залишалося одне — якнайдорожче продати життя.

Нарешті настала хвилина, коли руські вої подалися назад і поволі почали відступати. У половецькому війську зчинився радісний крик: степовики відчували, що перемога недалеко.

"Ну, почалося, — гірко подумав Володимир. — Досить нашим побігти — і всьому кінець!"

Він з тугою оглянувся назад, на пологий берег, що мав скоро стати полем ганьби, а можливо, і могилою для його полку, і раптом побачив, як через брід переходить стяг за стягом руське військо. Над ним розвівалися червоно-золотисті знамена князя Святослава.

Радісно загула кров у жилах.

— Допомога! — голосно, на все поле закричав князь. — Братіє, дружино! Допомога! Київські князі прибули! Тримайтеся!

Це була щаслива мить. Допомога і перемога! Тепер не про поразку думати, не про полон, смерть та ганьбу, а про перемогу, що вже яскріла на вістрях гострих київських списів!

Громовий крик радості розлігся над руським військом. А в половецькому стані пролунали вигуки відчаю і розпачу: половці теж побачили, як через Оріль переходять руські полки. Цей розпачливий крик знаменував собою перелом у битві. Половці враз припинили атаку, змішалися, почали завертати коней. Ніхто не слухався ханських наказів, тепер кожен розумів, що битва програна і що треба думати про порятунок. Коб'як та інші хани ще примушували ординців іти вперед, та невпевненість і страх пройняли вже їхні серця.

Загальна втеча почалася тоді, коли Святославові полки, розгорнувшись лавами, рушили в наступ.

З одного боку, руського, йшли свіжі кінні загони. Тріпотіли на вітрі князівські стяги, грали ріжки, виблискували проти сонця вояцька зброя і начищена кінська зброя. А головне — цілий ліс пік і сулиць колихався над щільними лавами. З другого — завихрена, розшаріла, різномаста орда, страшна і своїм бойовим поривом, і своїм розпачем. Все в ній зараз крутилося, клекотало, ревло. Задні загони, не знаючи, що до урусів прибуло велике підкріплення, напірали на передніх, а ті, охоплені жахом, завертали коней назад, намагаючись вирватися з цього киплячого казана.

Врешті, всі кинулися навітки. Але ж, звичайно, всі втекти відразу не могли. Хтось був поранений сам, у когось був поранений кінь. Задні взагалі не мали куди тікати, і переяславці, а потім і кияни хапали їх руками, стягували з коней, в'язали або просто залишали під охороною молодших гриднів. Багатьох було порубано.

Орда мчала наосліп до горбів, звідки почала свій наступ. Коб'як летів у тому вирі, кленучи все на світі — і урусів, і ординців, і свою долю. Бажав одного — якнайшвидше вирватися з цього пекла.

Та вирватися вже не зміг. Коли до порятунку, здавалося, був один крок, бо втікачі

досягли гребеня висот, він раптом побачив перед собою непробивну стіну урських дружин.

Його почет вмить розпався, розсіявся. Кожен обрав собі свій шлях. Усі кинулися від хана врозтіч. Коб'як залишився сам і, охоплений відчаєм, жахом і ненавистю, підняв перед собою шаблю і, шукаючи смерті, помчав прямо на супротивника.

Йому здавалося, що летить він на темну стіну. Та коли зіткнувся з нею, то побачив перед собою лише одного молодого джигіта.

— Клятий урус, я уб'ю тебе! — заверещав хан, високо піднімаючи шаблю.

Йому хотілося наостанку зазнати радощів перемоги. Хай миттєвої, скороминущої, але перемоги! Хотілося відчутти, як шабля з хряскотом ввіходить в цупкий череп противника, побачити, як той випускає з руки меча і, обливаючись кров'ю, падає навznak з коня...

А потім — хай і кінець!

Коні їхні зіткнулися. Молодий урус не проявив страху — підняв меча, а очима пронизав, мов списами, і погляд його був рішучий, твердий.

Та хан брав, бувало, і не таких!

— Ге-ех! — хекнув він, наносячи удар шаблею.

Назустріч піднявся меч і зустрів той удар у повітрі. Шабля дзвякнула і переломилася при самому руків'ї.

Коб'як отетерів. По гарячій спині прокотився крижаний холод. Потягся до булави, що висіла при боці на поясі, але тут шорсткий аркан здушив йому шию, вирвав із сідла, кинув на землю.

Все — кінець!

Над ним схилилося юне обличчя переможця. Блиснуло вістря меча.

Ханові стало лячно.

— Не вбивай! Одержиж великий викуп! Я Коб'як! — прохрипів хан з натугою, намагаючись пальцями послабити зашморг на шиї. — Хто ти?

Урус підвів його, поставив перед собою. Мимо них проносилися вершники, тупотіли копита, брязкала зброя, чувся натужний кінський храп. Руські вої перетинали половцям шляхи до відступу.

— Мене звати Жданом, — сказав урус, — і я радий, що до моїх рук потрапила така птиця — сам хан Коб'як! От не ждав! Ходімо до воеводи!

Ждан, не випускаючи з рук аркана і поводів ханського коня, повів знатного полоненика до пагорба, де зупинився зі старшою дружиною боярин Славута. Боярин стежив за тим, як розвиваються події на полі бою.

— Ось, боярине, подарунок великому князеві Святославу, — сказав урочисто Ждан. — Сам хан Коб'як!

Славута зараз був зовсім не схожий на того доброго, лагідного старого, яким звик його бачити Ждан у Києві. Тепер це був суворий воїн, що міцно і владно сидів на бойовому коні. Він весь був закований у залізо — сріблястий шолом, кільчату бармицю, що закривала шию, простору кольчугу з короткими рукавами до ліктів. З-під темних

брів, покроплених сивиною, пильно зорили ще молоді волошкові очі.

Славута відірвав погляд від поля, де руські вої ганялися за степовиками, беручи їх у полон, з цікавістю глянув на бранця.

— І справді — Коб'як. Пізнаю! Доводилося зустрічатись років десять тому! Правда, тоді я був полонеником у хана...

— Не пам'ятаю, — глухо озвався хан. — Хто ти?

— Ну, де б тобі пам'ятати! Пригадуєш? Це було під Лубном, на Войнісі, коли ти зустрівся з київськими і чернігівськими дружинами. Початок битви був для нас невдалий. Твій удар на чернігівців, де і я був разом з князем Святославом, відкинув нас мало не до Сули. Піді мною було вбито коня, і твої вої захопили мене і привели до тебе, як оце тебе нині до мене. Та не встигли ми перемовитися і двома словами, як наші так потисли, що ти кинув і полоненика, і свою сторожу — подався щодуху до Хоролу. Аж курява знялася за тобою! Мені тоді пощастило: за кілька хвилин я був у своїх...

— Тобі справді пощастило, — похмуро глипнув спідлоба Коб'як. — А то б я не стояв сьогодні перед тобою. Ван-пай!

— Однак не сподівайся, що й тобі пощастить, як мені. Бачиш, виловлюють твоїх недобитків! — і Славута рукою провів по виднокраю, де затихав бій. — Нікому визволяти свого хана! Закінчився твій кривавий похід на Русь, не розпочавшись!

Коб'як понурив голову, закусив губу. Тільки по тому, як люто бликав на переможців, можна було здогадатися, які страшні почуття нуртують у його душі і якою ненавистю сповнене його серце.

Незабаром битва затихла зовсім. Половців переслідували далеко в степ аж до вечора. У полон потрапило сім тисяч степовиків і сімнадцять ханів: Коб'як Карлиевич і два його сини-підлітки, Ізай Белюкович, Бокмиш, Осалук, Барак, Тарг, Данило, Содвак Кулобицький, його брат Корязь Калотанович, Турсук, Башкорт, Гліб Тириє-вич, Єсна, Алак, Тетія з сином, Турундай, тесть Коб'яка. Подібної перемоги над степовиками руські князі не одержували з часів Володимира Мономаха, тобто протягом останніх шістдесяти років.

...Заходило сонце. Над бойовищем спадав кривавий пил. На стомлених обличчях воїв цвіли радісні, щасливі усмішки.

Святослав проїздив уздовж війська, зупинявся перед кожним стягом і дякував за ратний труд, за перемогу:

— Дякую, сини мої, дякую вам, соколи! Велика сила половецька, та ви її підікли об'єднаними зусиллями багатьох князівств наших. Ще один такий удар, і я певен — залишать нас кочовики в спокої, не посміють нападати на нас, розоряти і плюндрувати землю нашу, наші окраїни! Честь вам, хоробрі вої, а князям — слава! Вічна пам'ять тим, хто поліг нині в полі чужинському за рідну землю!

Перед полком переяславців Святослав зупинився, зійшов з коня, обняв князя Володимира і тричі поцілував.

— Дякую, княже, витязю хоробрий! У сьогоднішній перемозі нашій твоїх трудів ратних найбільше! Честь тобі велика і слава довічна, Володимире Глібовичу!

Володимир спалахнув радістю. В очах забриніли щасливі сльози. Привселюдна похвала завжди окрилює, піддає духу, а особливо, коли ця похвала мовлена великим князем, за плечима у якого не тільки шість десятків літ, а й багато військових звитяг, коли вона мовлена не

просто так, для красного слівця, не десь на пиру, а на бранному полі, коли ще не охололи трупи повержених на землю ворогів...

Володимир схилив голову, мовчав і тихо усміхався. А за його плечима гриміла тисячоголоса яса:

— Слава князеві Володимиру! Слава-а!

## РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

### 1

Тим часом у Новгороді-Сіверському події розгорнулися по-іншому.

Коли гонець привіз листа, в якому Святослав запрошував сіверських князів узяти участь у поході, Ігор закликав до себе на раду брата Всеволода, племінника Святослава і сина Володимира. Ті прибули не гаючись.

— Братіє, що будемо робити? Великі князі Святослав та Рюрик збирають похід на подніпровських половців. Закликають і нас...

— А що робити — іти! — не довго думаючи, рішуче відповів Всеволод і поклав, стверджуючи вагу своїх слів, важкі кулаки на стіл.

— Ну, це ще треба подумати, — відповів на його слова Ігор. — Чи варто нам кидати свою землю без охорони і забиватися на край світу — аж до Дніпра? А якщо наскочать донські половці? Тоді хто порятує наших жон, дітей, ратаїв, люд простий?

— Справді треба подумати, — сказав розважливо Святослав Рильський, пильно дивлячись на дядків своїми сумними карими очима. — А Ярослав Чернігівський? Він іде?

— Ні, — Ігор усміхнувся. — Гонець сповістив, що князь занедужав. Але я думаю, це тільки про людське око. А насправді Ярослав думає так, як і я. Хто захистить наші князівства, якщо Кза або Кончак у цей час нападуть на них?

— То що ж нам робити? — спитав Всеволод. — Незручно відсиджуватися в затишку, коли інші воюватимуть.

— А ми й не сидітимемо. Ми теж підемо в похід. Тільки не до Орелі та Самари, а за Ворсклу...

— Моя дружина готова до походу! — перший відгукнувся Святослав.

— Моя теж! — продзвенів голос юного Володимира Ігоровича, князя путивльського, якому наприкінці літа мало виповнитися чотирнадцять літ. — П'ять стягів ждуть твого слова, княже!

Ігор поглядом приголубив сина.

Мужніє Володимир! Набирається сил і військового вміння! І так схожий на матір — княгиню Ярославну. Голубі очі під крутим чолом, по-дитячому ніжні, пухкі губи, прямий ніс з ледь помітною горбинкою, русявий чуб... Тільки голос почав ламатися, але і в ньому вчувається музика Ярославниної галичанської вимови.

— Славно, княже! — похвалив його батько. — Тоді, якщо князь Всеволод не проти, і виступимо не гаючись.

— Я не проти, — сказав Всеволод.

Домовилися дружину брати невелику: Ігор — тисячу вояків, інші князі — по півтисячі. Йти всім без обозу, взяти з собою в саквах пшона, сухарів і солонини лише на десять днів. Це дасть змогу швидше досягти рубежів Половецької землі, завдати несподіваного удару і так же швидко повернутися назад...

2

За річкою Мерлом, притокою Ворскли, починалася ніким не заселена нічийна земля. Буйні трави, бур'яни та ковила котили по неозорій рівнині зелено-сріблясті хвилі. Золоте сонце, встаючи щоранку на сході, вітало руське військо ласкавою усмішкою і верстало по небу далі свою одвічну путь. В розпеченому повітрі стояв густий дух чебрецю та полину, бентежив серця воїв близькою небезпекою, що чигала на них за синім небокраєм.

Ігор з братією та воєводами їхав попереду, не спускаючи з ока сторожу, яка ледь мріла вдалині. Спека зморилася всіх, розмовляти не хотілося. Кожен був заглиблений у власні думки та спомини.

Ігор думав про одержаний напередодні походу лист від тестя, галицького князя Ярослава. Ярослав відповідав сухо. Ні, він не хоче примирення з непокірливим сином Володимиром! У нього є інший син, Олег, який і посяде після нього Галицький стіл. А за Володимира Ігор хай і не просить — нічого не вийде...

Ігор сумно поглянув на сина Володимира. Невже і між ними коли-небудь спалахне ворожба? Невже і його сини пересваряться між собою і гризтимуться, як собаки, за кращий город, за багатшу отчину? Що за прокляття впало на Рюриків рід і тяжить над ним ось уже двісті літ, ще з часів старого Володимира! Чи це доля всіх князівських родів?

Хід його думок був перерваний умовним знаком, що подавала сторожа.

Ігор зупинив військо.

Назустріч мчав гонець, кричав здалеку:

— Княже, княже! Половці!

— Скільки їх?

— Чотири або п'ять стягів — не більше. Ідуть нам назустріч.

— Без веж, без жон і дітей?

— Самі вої, княже. І всі добре озброєні.

— Гм, сам бог посилає їх нам в руки, — тихо, сам до себе, промовив Ігор, а потім запитав: — Вони вас помітили?

— Ні, не помітили. Ідуть долиною. Ігор переглянувся з князями.

— Що робитимемо, братіє? Нападемо?

— А якщо це тільки чоловічий полк, а за ним ціла орда? — висловив сумнів обережний Святослав.

— Ну й що? — вигукнув Всеволод. У нього від передчуття близького бою вже

почали роздуватися ніздрі. — Оточимо! Блискавично ударимо, знищимо і, поки надійде орда, швидко відступимо! Така щаслива нагода — знищити або захопити в полон півтисячі половців — трапляється не щодня! До бою, братіє! До бою!

Всі пристали до його думки. Ігор тут же розпорядився:

— Я б'ю в лоб. Князі Святослав і Володимир обходять ліве крило супротивника, Всеволод — праве. Якщо ворог вчинить спротив — висікти до ноги! Якщо ні — полонити всіх! А потягнемо, братіє!

Готувалися недовго. За кілька хвилин дружини розділилися і пішли кожна своєю дорогою.

Ігоря, як завжди, супроводили Рагуїл та Янь із сотнею відбірних гриднів. Рагуїл нічим не виділявся з-поміж воїв, хіба що огрядністю. На ньому були звичайні, без прикрас, гриднівські шолом та лати, на лівій руці — окований бляхою дерев'яний щит, у правій — меч, сідло і чапак — теж без прикрас, і кінь під ним був не кращий, ніж у його воїв. Зате Янь хизувався посрібленими шоломом і острогами, новою кольчугою, що не встигла потемніти, багатим сідлом і ще багатшою вуздечкою, що ряхтіла бронзою та сріблом. Баский кінь міг би позмагатися по красі та прудкості з князівськими кінями.

Він перший домчав до сторожі і з-за кущів глянув на долину, де поволі, зовсім не підозрюючи лиха, наближався половецький загін. Попереду, судячи по одягу, похитувався на коні хан.

Янь подав знак, і князь, зупинивши дружину, під'їхав на край горба. Спішившись, прикрився гілкою і довго дивився вниз.

— Ідуть безпечно, — промовив стиха. — І їдуть не на прогулянку, а на баранжу [38]. І прямисінько до Путивля... Гадають, кляті, що ніхто не стереже сіверську країну, а ми тут мокрим рядом і накриємо їх!

— Ех, і вдаримо зараз! Аж пір'я полетить! — пристукнув кулаком по луці сідла Янь. — Дозволь, княже, взяти молодшу дружину та потішити серце! Бо так рука свербить!

І він стиснув правицею руків'я меча.

Ігор заперечливо похитав пальцем.

— Нападемо всією дружиною. Та з усіх боків, разом, щоб жоден не вислизнув! їдь до батька, скажи — хай ставить військо в бойовий ряд і жде мого знаку!

Янь поскакав. А Ігор озирнув далину — чи не видно там орди? Він знав, що самої орди, якщо вона далеко, не побачити, зате можна помітити куряву, збиту тисячами кінських ніг, а ще швидше — зграю чорного гайвороння у голубому літньому небі.

Однак ні орди, ні куряви, ні гайвороння не видно. Що ж — це на краще! Якийсь недоумкуватий хан-розтяпа сам веде своє військо в пастку!

Тим часом ворог наближався. Вже видно не тільки окремі постаті, а й обличчя половців. Розімлілий від спеки хан куняє на коні, його вої поволі плетуться за ним.

Ігор перелічив — чотириста чоловік. Проти його двох з половиною тисяч — жменька. Можна роздушити, мов комашку. Та Ігореві не хочеться втрачати жодного свого воя, і він усю надію покладає на несподіваність нападу. Приголомшити степовиків! Не дати опам'ятатися! Захопити зненацька! Взяти в полон! Щоб самі



здалися!

Думки скачуть одна за одною. А хвилини біжать, і половці все ближче і ближче.

Пора!

Ігор подає знак — і Рагуїл з дружиною рушає. Ігор сідає на коня, виймає меча.

На чолі своїх закутих у броню сіверян вилітає на узгір'я і пологим схилом мчить униз. Услід за ним ринула вся дружина — тисяча досвідчених у ратному ділі воїв, що стрясають землю тупотом копит своїх бойових коней, а повітря — громом дужих голосів.

Майже одночасно з обох боків долини появилися дружини Всеволода, Святослава і Володимира.

Вражені, приголомшені, мов громом, половці зупинилися, онімїли. Почулося протяжне виття, що переросло в крик відчаю і розпачу. Потім вершники враз повернули коней і кинулися тікати, не випустивши жодної стріли в бік урусів.

— Доганяйте їх! Переймайте! — гукнув щосили Ігор і вдарив острогами свого огиря.

Поряд з ним мчав Янь. Очі захоплено блищать, меч зі свистом розтинає повітря, з-під шолома вибилися густі русяві кучері...

— Ге-ех! — рубонув він степовика, що відстав від своїх. — Є один!

І не зупинився, не глянув на свою жертву, бо вже запримітив попереду себе червоний ханський каптан.

Їдучи на чолі загону, хан опинився тепер позаду. І хоча дужий, бистроногий кінь міг би винести його з цього киплячого виру, він не міг утекти, бо нікуди було, — всюди перед очима лише пилюка, розвихрені кінські хвости та згорблені спини ошалілих від страху родовичів.

Янь швидко наздогнав його. Хан навіть не витягнув шаблі.

— Не вбивай мене! Я хан Обовли Костукович! Я дам викуп! Не вбивай!

Янь здержав руку, схопив повід ханового коня, одним спритним помахом меча відрізав від пояса ханську шаблю. Очима пошукав князя, щоб похвалитися здобиччю. Та Ігорів золотий шолом уже виблискував далеко попереду, в самій гущі половців. Тоді Янь звернув убік, і, тягнучи за собою скакуна з обважнілим, ніби мертвим, ханом Обовли, що все ще прихилився до кінської гриви, виплутався з шаленої круговерті. Звідси він побачив, як спочатку князь Всеволод, а потім Святослав і Володимир перетнули втікачам шлях з долини. Лише десятку їх, чи й того менше, пощастило вирватися з оточення і дременути без оглядки в степ.

Короткий бій спалахнув, як жмут сухої соломи, і відразу згас.

Князі з'їхалися щасливі, веселі. Вітали один одного з перемогою, обнімалися, цілувалися...

— Оце побували в ділі! Оце звитяга! — гримів розкотисто Всеволод, знімаючи шолом і рукавом шовкової сорочки, що вибивалася з-під кольчуги, витираючи спітніле чоло. — Я радий за племінника Володимира, що став справжнім воїном. Та й Святослав проявив себе хоробрим витязем. Я бачу — князівські мечі обагрені ворожою кров'ю! Це

славно!

Він обняв юних князів дебелими ручищами і притиснув до грудей. Ті щасливо усміхнулися.

До них під'їхав Янь. Штовхнув до ніг Ігореві зв'язаного бранця.

— Хан Обовли, княже. Їхав на Путивльську землю, щоб пограбувати, взяти худобу, полонеників. Сам зізнався... Що робити з ним, княже? Голову зняти чи викуп узяти?

Князі стали перед ханом, мовчки дивилися на його зігнуту в шанобливому поклоні спину.

— Підведись! — неголосно наказав Ігор. — Ти ж хан, а повзаєш, мов черв'як...

Той підвівся. Однак запобіглива усмішка не сходила з його лиця. У коричневих очицях зачався страх. Тихо запитав:

— Ти стратиш мене, княже?

— Якщо вже тебе в бою не зачепила стріла і не торкнувся меч, то нині — живи! Твоє щастя, що зустріли тебе з порожніми руками, коли тільки йшов на Русь. Бо коли б повертався зі здобиччю, коли б руки твої були в крові наших людей, то, клянусь небом, я власноручно зітнув би тобі голову! А так — живи! Сплатиш викуп — відпущу на всі чотири вітри!

— Дякую, княже! — Обовли вклонився. — Тоді відпусти одного полоняника, мого довіреного, щоб я міг, не гаючись, послати додому за грішми... У скільки оцінюєш мою голову?

— Думаю, більше ста гривень [39] вона не варта.

— У сто гривень! — вигукнув вражено хан. — Та весь мій рід, якщо обдерти всіх, як липу, не нашкрябає стільки! Краще рубай голову!

Відчувши себе у відносній безпеці, зрозумівши, що смерть обійшла його стороною, він посмілішав і почав торгуватися.

Та Ігор суворо відрізав:

— Знаю, що ти голодранець! І сто гривень для тебе забагато. Але п'ятдесят знайдеш! Це моє останнє слово!.. А довіреного можеш послати хоч і сьогодні...

3

Мати рвалася додому, на Сейм, і Ждан, щойно прибувши з Поля до Києва, знову почав готуватися в дорогу. Тепер він був багатієм: мав шестеро половецьких коней. Трьох осідлав — для матері, для Любави та для себе, а на інших навантажив чимало всілякого добра, на яке не поскупилися Славута з Самуїлом, — жита й пшениці, щоб восени було чим засіяти нивку, ножів, серпів, наральників, сокир, сухарів, солонини.

Вирушили в суботу, зі сходом сонця.

Ждан їхав додому з великим острахом. Боявся, що від їхньої оселі не залишилось нічого, крім попелища та бур'янів, а ще більше боявся, що коли-небудь доведеться здибатися з князем Ігорем. Як він його зустріне!

То дарма, що випустив із в'язниці. Випустив усупереч своєму бажанню — здався на просьбу княгині. А сам? Чи не схопить знову та не запроторить у ще похмурішу кліть у Путивлі? Або, чого доброго, накаже підвісити на першій же гілляці?

Ні матері, ні Любаві про свої сумніви не відкрився. Навіщо тривожити їхні серця? їм, бідолахам, і так нелегко. Дорога важка, незвична верхова їзда геть змучила жінок. Любава молода, витриваліша, а стара мати ледве тримається в сідлі.

За денний перехід до Вербівки, полишивши Путивль збоку, Ждан звернув з дороги, облюбував затишну долину з невеликим воркітливим струмком і зеленою травною, кинув поводи.

— Відпочинемо тут!

Мати схилилася на луку сідла, безсило сповзла з коня і відразу лягла на постелену Жданом кошму. Любава присіла біля неї, зняла хустину, рукавом витерла спітніле чоло.

— Може, водиці принести, мамцю?

— Принеси, доню.

Важка дорога зблизила їх, здружила. У них ще не було ні спільної оселі, ні спільного добра, які часто роз'єднують не тільки невістку з свекрухою, а й матір з дочкою, у них була тільки спільна любов до Ждана та бажання бачити його щасливим. А така любов, якщо до неї не домішується нерозумна, сліпа ревність, швидко зближує жінок — стару і молоду.

Поки Ждан триножив коней, Любава принесла із струмка холодної води, нарізала хліба й сала.

— Їжте, мамцю, пийте! А неволю половецьку не згадуйте!

Підійшов Ждан, присів біля них.

Мати підвелася на руку, з'їла шматочок хліба з салом, запила водою. На її стомленому, змарнілому обличчі з'явилася подоба гіркої усмішки.

— Дякую, доню... А неволі довіку не забути, бо немає в світі нічого тяжчого, ніж неволя чужинецька, — хіба що смерть, голод або хвороба невигойна...

У Ждана від цих слів стиснулося серце. Йому, молодому, дужому, було важко. А як же їй? Втратила чоловіка, дітей, домівку...

Ну, тепер він матері нікому не дасть скривдити. Збудує хатину побіля Сейму, зоре шмат землі та засіє житом-пшеницею, розведе худобу, птицю — і заживуть вони втрьох тихо та любо...

Він жував черствий хліб з салом, а в мріях витав у майбутньому, що здавалося йому ясним і щасливим. Коли б то все збулося!

З роздумів його вивів приглушений Любавин скрик. Він підвів голову і глянув туди, куди показували розширені від жаху очі дівчини. Там, на горі, де пролягала дорога, на тлі синього неба темніли постаті кількох вершників.

— Половці! — змертвілими губами прошепотіла Любава.

Ждан схопився на ноги, приклав руку козирком до лоба. Ні, на половців не схожі! Червоні щити за спинами, мечі при боках. Свої! Сіверяни!

Вершники помітили їх теж і рушили в долину.

— Не бійтеся — це наші люди! — заспокоїв жінок Ждан, хоча у самого серце билосся тривожно. Кожна зустріч із незнайомими людьми таїла в собі небезпеку.

Незнайомці швидко наближалися. Ждан стрепенувся: попереду їхав Янь!

Янь теж був вражений.

— Ждане! От не чекав! Звідки ти тут узявся?

— А ти?

— Ну, ми трохи попатрали з князем Ігорем половців у степу і повертаємося додому!  
— не без гордошів відповів Янь. — Я сам своїми руками взяв у полон хана Обовли!

— Он як! Виходить, князь Ігор ходив у похід?

— Ходив. З князями Всеволодом, Святославом та Володимиром... А чого це тебе дивує?

— Та тому, що і я з походу. Був аж на Самарі з князями...

Він хотів запитати, чому Ігор не приєднався до Святослава та Рюрика, але вчасно прикусив язика. Яке його діло? Хай князі між собою в'ясняють це. Його діло — мовчати і жодним словом не обмовитися, що він полонив самого хана Коб'яка.

— О! — вигукнув Янь. — Ти повинен розповісти про той похід князю! Ось він їде...

З-за гори показалося військо. Стяг за стягом спускалося в долину до струмка, де вої напували коней і пускали пастися.

Під'їхали князі Ігор та Володимир.

Ждан схилився в поклоні.

Ігор окинув його бистрим поглядом, здивовано звів брови.

— Ти?

— Я, княже.

— А ті жінки? З тобою?

— Старша — моя мати, яку я вирвав з половецької неволі, а молодша — то Любава...  
З Глібова... Та дівчина...

— А-а, — якось непевно промовив князь, ніби силкувався пригадати, що ж трапилося в Глібові, хоча було видно, що пригадав він відразу все: і сварку з Володимиром Переяславським, і різанину в Глібові, і подальшу історію зі своїм конюшим, — пригадав — і насупився.

Хитрий, проникливий Янь помітив замінку в розмові і поспішив на допомогу:

— Ждан щойно з Самари та з Орелі, княже, — ходив з князями у похід на придніпровських половців... В Ігорових очах спалахнула зацікавленість.

— Ось як! З чим же повернулися князі? Ждан у душі був вдячний Яневі. Він полегшено зітхнув і почав розповідати про битви на Орелі, про перемогу і полонення Коб'яка, багатьох ханів і значної частини їхнього війська.

Спочатку по Ігоровому обличчю промайнула тінь досади. Видно, ця звістка вразила його. Тепер скромна перемога за Мерлом над ханом Обовли у порівнянні з перемогою Святослава та Рюрика здалася ще скромнішою.

Однак він скоро прогнав цю думку... Як-не-як, а все військо Обовли в полоні, він сам теж, а головне — половцям не пощастило пошарпати сіверські села та хутори!

Коли Ждан закінчив, він гордо сказав:

— Перемога князів велика, але ми теж з перемогою! Не з порожніми руками

повертаємося додому!

— Я знаю. Янь уже встиг повідомити... Я вітаю тебе, княже, і радію, що Сіверщину на цей раз, дякуючи твоїй хоробрості і хоробрості інших сіверських князів, оминула зла біда, — з почуттям промовив Ждан.

До Ігоря повернувся добрий настрої.

— Що ж ти тепер збираєшся робити? Куди мандруєш? Може, повернешся до мене? Мені завжди потрібні сміливі й досвідчені люди!

Ждан миттю оцінив великодушність князя. Це було прощення, і важило воно для нього немало. Але, кинувши погляд на згорблену постать матері і на засмучену Любаву, відповів ухильно:

— Княже, я вдячний тобі за доброту твою і при першій же нагоді стану до лав твого війська. Але зараз я не сам. Мати рветься у Вербівку... Невідомо, чи там після половецького погрому залишився хто... Однак вона хоче там поселитися...

— Там є люди, хоч і мало, — втрутився у розмову княжич Володимир. — Ідіть селіться! Я дозволяю... Це моя волость... І мені потрібні поселенці.

— Атож, ідіть селіться, — погодився Ігор. — Посем'я знелюдніло, і треба докласти багато сил, щоб воно знову стало багатолюдним і багатим...

Ждан полегшено зітхнув, бо одержав остаточне прощення князя і дозвіл розпоряджатися своєю долею на свій розсуд. Він низько вклонився і заспішив до жінок, щоб заспокоїти їх і поділитися радістю: тепер вони можуть безбоязно селитися у Вербівці чи там, де захочуть.

4

Наступного дня, опівдні, коли сонце стало майже над головою, стомлені подорожні переправилися вбхід через Сейм, піднялися на гору і зупинилися.

Ждан одним поглядом окинув усю широку долину, де колись було велике і гарне село. Які довкруг знайомі з дитинства рідні місця! На видноколі, за Сеймом, темний бір, куди влітку та восени він бігав по ягоди та по гриби, а взимку їздив з батьком по дрова. Ось попереду вузький узвіз з обривистими глинистими стінами, де в норах гніздилися чорнокриллі щурі, на рівнині розкинулися поля, тепер занедбані, порослі бур'янами, а понад берегом ріки — левади. І всюди верби, верби — гіллясті, рясні, зелено-сиві. Недарма село назвали Вербівкою...

Ждан пізнавав рідне село і не міг упізнати. Що ж від нього залишилося? З землі стирчали чорні обвуглені сохи. Де колись стояли хати, повіті, клуні, там тепер здіймалися купи золи, порослі бур'янами, городи теж позаростали, перетворилися на пустища. І тільки де-не-де під солом'яними та очеретяними стріхами темніли маленькі, мов гриби, хижки, зведені спішно, невміло — аби перебути зиму.

Він знайшов свій город, що левадою спускався до самого Сейму, і сам собі не повірив: на місці їхньої чималої хати тепер стояла хижка і над нею з обмазаного рудою глиною димаря вився в небо сизуватий димок. За ворітьми опускав у колодязь свого довгого носа журавель, а біля нього біліла чоловіча постать...

Хто ж там — свої чи чужі?

Ждан раптом відчув, як потерпли ноги. Хотів ударити під боки коня і не міг. Радість і тривога стиснули груди. Очі затуманилися слізьми.

— Мамо, там у нас хтось живе! — вигукнув хрипко. Мати крізь сльози мало що бачила вдалині.

— Хто ж, сину?

— Не знаю... їдьмо швидше!

Вони спустилися з гори, проминули одну запустілу вулицю, другу і, задихані, охоплені надією і страхом, під'їхали до рідного дворища. Ось перед ними чудом уцілілі від пожежі старі, виплетені з лози ворота. За ворітьми, біля дровітні, застиг з високо піднятою сокирою чоловік у білій полотняній сорочці. Очі його округлилися від подиву й страху, а губи шептали:

— Свят, свят, свят!.. Якщо це нечиста сила, то згинь, пропади! Цур тобі й пек!

Ждан притьмом злетів з коня, кинувся до нього:

— Іване! Братику! Живий!

Той оторопіло опустив руки, змінився на виду. Ждана не впізнав.

— Хто ти?

— Та Ждан я, Ждан! І мати зі мною! З полону повернулася... А то — Любава!

До двору вступила мати. Скрикнула глухо, схопилася за серце, схитнулася... Останні сили, що тримали її в дорозі до рідного порога, вичерпались.

І тут Іван ніби прозрів. Кинув набік сокиру, рвонувся назустріч:

— Мамо-о!

Вона впала йому на груди, заплакала. А він цілував її мокрі щоки, шкарубкою рукою гладив заплутані посивілі коси і шептав лише одне слово:

— Мамо, мамо!

Підійшов Ждан, обняв обох. Неповороткий, вайлуватий Іван кивнув йому чубатою головою, притулився плечем до його плеча, і так вони утрюх стояли: то плакали, то щось говорили, хоча жодне слово не доходило до їхньої свідомості, то завмирили від щастя і болю.

Тим часом Любава ввела на подвір'я коней, а з хижі, почувши крик, вийшла чорнява молодичка з немовлям на руках. За подолки її спідниці тримався замурзаний чорночубий хлопчик, спідлоба поглядав на незнайомих людей.

Іван опам'ятався перший.

— Мамо, Ждане, ось мої... Це Варя... Тобто Варвара... І дітки — Жданко та Настуня...

Мати пригорнула невістку, поцілувала дітей.

— Ріднесенькі мої! Я така щаслива!.. Вона знову заплакала. Варя почала втішати:

— Не плачте! Ви ж дома... Житимете у нас... А Ждан поселиться поряд... Не плачте! Ходімо до хати — пообідаєте та спочинете з дороги... Ходімо!

Сама, теж плачучи, взяла стару за руку і майже силоміць повела до хатини. Любава пішла за ними.

А брати поспішили до коней — напоїли, потриножили і пустили на леваду пастися.

Потім стали на обніжку, під старою розлогою грушею, всіяною дрібними жовто-брунатними гниличками. Ждан зірвав одну, вкинув до рота.

— Смачна яка!.. Не раз у неволі снилася мені наша груша. Не хатина, не двір, а груша на межі з Лебедами, на яку ми колись малими здиралися, мов вивірки, і ховалися там, серед гілля, від батькового чи матиного прочухана... А прокинувшись, думав: повернуся коли-небудь додому — поставлю під нею хатину...

— От і став на лебедівському городі, — сказав Іван, пригладжуючи розпатланого чуба, що кучмою звис над лобом. — З лебедівського роду нікого не залишилося... А ми гуртом допоможемо — я, мати, твоя жона...

Ждан усміхнувся.

— Ти про Любову?. Вона не жона мені. Але весною ми поберемося...

— Жона чи не жона — все одно допомагатиме.

— Допомагатиме, — погодився Ждан. — День чи два відпочинку — та й зачну тягати з лісу дерево. Щоб до осені поставити хижку.

— Не хижку, а хату, — заперечив Іван. — Досить, що в мене хижка. Тепер тісно... Але ж нас було тільки двоє — Варя та я. А ти не сам — гуртом зробимо.

Вони довго стояли у затінку під грушею, вели тиху розмову, міркували, як жити, де сіяти озимину, як вигідніше продати трое Жданових коней та купити за них худобу, свиней, птицю, яку зводити хату. Розмовляли б і далі, до самого вечора, та з хижки вийшла Варя, погукала:

— Досить вам, хлопці! Обідати пора!

## РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

### 1

Кончак скликав ханів усього Дешт-і-Кипчака [40] на воєнну раду. Причина її скликання була важлива: поразка хана Коб'яка та його союзників на Орелі похитнула і підірвала силу Половецької землі.

Кіш Кончака на Торі, неподалік від злиття його з Дінцем, вирував у той день, як вулик. Кожен хан, прибувши з почетом, ставив на вказаному місці, на високому березі річки, похідну юрту, охоронці ставили поряд ще одну — для себе. В коші лунав шум, гам, лемент. Хтось прибував, кудись мчали вершники, снували між дорослими всюдисущі чорноголові хлопчаки, іржали коні, палали багаття, в казанах кипіла, пінячись, конина, стікали смальцем над вогнем жирні баранячі туші, пахло смаженим м'ясом, часником і лавровим листом.

На горбі, навколо великої білої юрти Кончака, стояли колом бунчуки та корогви. На корогвах майоріли під вітром вишиті кнітеллю і шовком лебеді, вовки, собаки, тури — захисники половецьких родів, а ще — бичачі роги, довгошії дракони, з червоних пащ яких пашів вогонь, степові беркути та коршуни. Біля входу до юрти розвівався золотистий стяг з головою собаки та кольчужним наколінником — кончаком, від якого й пішло ім'я великого хана.

Тут зібралися найвпливовіші хани донських, лукоморських, поморських та "диких" половців: Кза, Туглій, брати Токсобичі, Колобичі, Єтебичі, Терьтробичі, Бурчевичі,

Улашевичі, Торголовичі. Прибули навіть Кулобичі з Куль-Оби — Керченського півострова.

Після ситого обіду, влаштованого на мальовничому пагорбі над Тором, звідки видно було далеко довкіл, всі перейшли до білої ханської юрти. Сіли кружка на вовняних подушках. Молоді гарні рабині-уруски внесли кумис та айран, поставили на дерев'яних тацях перед кожним гостем і, покірні, слухняні, мовчки вийшли.

Поки гості всідалися, Кончак стояв. Високий, широкоплечий, горбоносий, він підносився над усіма на цілу голову. Його розшитий золотом та сріблом візантійський одяг, виготовлений у майстернях Константинополя, сяяв самоцвітами, мов сонце, і коштував кількох кінських табунів. Дорога, дамаської роботи шабля висіла на барвистому шовковому поясі і теж яскріла коштовними камінцями. На широких грудях блищала розплескана в кружок золота гривня з прокресленими двома паралельними лініями — знаком кипчакських родів. А позад нього, на стіні, висіла ханська зброя — залізний позолочений шолом, кольчуга, зібрана з багатьох тисяч крицевих кілець київськими зброярами, круглий щит з зображенням собачої голови посередині, великий лук і шкіряний тул, начинений стрілами.

Коли останній з гостей усівся на своє місце в почесному крузі ханів, Кончак теж сів — на тор. Діждавшись тиші, випрямився, пригладив цупкими пальцями копицю шорсткого чорного чуба, обвів усіх важким поглядом.

— Достославні хани, володарі великого і вільного, як вітер, Дешт-і-Кипчака! — пророкотав басовитим голосом. — Настала для нас година печалі, невітшних сліз і лютого горя: наша братія, придніпровські хани, самочинно зібралися походом на урусів і, зазнавши страшної поразки, опинилися в полоні в урусських князів, а все військо хана Коб'яка, який не послухався мене, не приєднався до всіх нас, до великої об'єднаної половецької сили, наклало головами або теж пішло безславною дорогою

рабів в урусський полон... Кобяк захотів суперничати зі мною, захотів тільки для себе слави і багатства. От і доскочив! Осиротив свої роди, підірвав могутність Дешт-і-Кипчака, а сам, як останній раб, плететься десь у Святославовому обозі в ганебний урусський полон!.. Та не будемо нині осуджувати його — він сам себе покарав. Подумаймо, достославні хани, як вивернутися з тяжкого становища. Князі урусські Святослав і Рюрик зажадали великого викупу. Якщо піти на це, то все срібло і золото Половецького степу попливе до Києва... Вай-пай!

Хани, що досі слухали мовчки, враз стрепенулися.

— Йок, йок [41]! — почулися вигуки. — Тільки не викуп!

— Дешт-і-Кипчак збіднів! З року в рік страшна весняна посуха випалює наші степи, худоба гине від безкорм'я, а люті зими довели наші роди до крайнього зuboжіння! Де наберемо стільки золота, щоб викупити сім тисяч воїв і сімнадцять ханів? Якщо повириваємо з ушей наших жон і дочок сережки, познімаємо з їхніх рук персні, то й тоді не нашкробаємо стільки, щоб викупити таку силу людей!

— Війною треба йти на урусів! — вигукнув войовничий, запальний хан Кза. — Зібрати все військо, яке у нас є, промчати по землі урусів, потрощити їхні села та



городи і обложити Київ! Князі відпустять тоді ханів, і беїв, і всіх половецьких джигітів, та ще й заплатять нам, щоб ми відступили від стін їхньої столиці!

— Правильно, правильно! Провчити урусів! Піти на них війною! Виручити наших побратимів! Веди нас, хане Кончак!

Кончак торжествував: поразка Коб'яка обернулася для нього перемогою! Тепер усі половецькі роди об'єднуються під його рукою, як колись об'єдналися було під рукою його діда Шарукана, і він уже не випустить влади, а використає її для звершення своїх давніх задумів — об'єднати Дешт-і-Кипчак і стати його самовладним володарем.

— Достославні хани, — довірливо понизив він голос, — я цілком поділяю вашу думку, що урусам не викуп платити, а треба зібратися з силами і погромити їх, як ще ніхто ніколи не громив. Хтось тут сказав, що наші південні степи страждають останнім часом від жорстоких посух... Правильно. А в уруських землях посух немає. За Ворсклюю та Пслон бувають трави — аж до Сейму та Десни, плінуть повноводі ріки, шумлять безкраї ліси та гаї. Багата земля! То чому б нам не зробити її своєю? Чому уруси псують її, копирсаючись у ній ралами та мотигами? Чом би нам не випасати на ній своїх табунів? Га?

Думка була не нова. Вона давно жила серед половецької знаті — урвати цей ласий шмат руських земель і зробити їх частиною Дешт-і-Кипчака. Тільки як це зробити? Може, Кончак знає?

— Сил малувато, — сказав молодий хан Єльдечук із Вобурчевичів. — Одне діло — пограбувати, а друге — утримати ці землі за собою!

— Коли об'єднаємося, то сил вистачить, — заперечив Кончак. — Та й приготуватися треба як слід, а не так, як Коб'як... Чув я, що за Обезькими горами воюють живим вогнем. З вогняного рога летить полум'я просто у вічі ворожим коням і воям. Хто може устояти перед такою зброєю? Гадаю, якщо ми вирішимо йти на урусів, то треба нам її мати. Я пошлю своїх людей за нею. Ось на що ні срібла, ні золота не шкода!

-Це буде хтозна-коли, — розчаровано протягнув Кзаків син Роман Кзич. — А серце просить помсти зараз!

Кончак усміхнувся.

— Молодість нетерпляча... А в військовому ділі потрібне терпіння. У похід ми все одно не підемо раніше зими. На той час і живий вогонь роздобудемо...

— Яким же шляхом іти? Кого першого воюватимемо? — запитав старий Туглій, відсапуючись від випитого кумису і витираючи рукавом рідкі вуса. — На Переяслав, на Київ, на Чернігів чи на Посем'я?

Кончак давно все обдумав.

— Першого треба бити того, хто найслабший. А зараз найслабша Переяславська земля — все Посулля мною вже знесене, залоги залишилися тільки в небагатьох городках — у Воїні, Римові, Сліпороді, Лубні, Лохвиці, Ромні. Та вони для нас не перепона. Пройдемо непомітно між Лубном і Лохвицею прямо до Переяслава і з ходу візьмемо його. Князя Володимира, якщо залишиться живий, притягнемо на аркані до Орелі, де він бився з Коб'яком, і там скараємо. Погромимо всю Переяславську землю і

залишимося там на літо, а потім — і назавжди... Чи правильно я міркую?

— Ойє, ойє! Правильно! — закричали хани. — Слава ханові Кончаку! Слава внукові Шарукана!

Кончак і оком не повів, хоча радість розпирала йому груди. Нарешті досягнув він верховної влади! Довгий і нелегкий це був шлях — і ось сьогодні все Половецьке поле кричить "славу" на його честь, віддає свої військові зағони йому в руки.

Він розуміє, що завдячує Коб'якові, його нерозважливості сьогоднішню перемогу над родовичами. А перемога над урусами належатиме тільки йому і більше нікому! І вона зміцнить і утвердить владу над Дешт-і-Кипчаком за ним, а може, і за його нащадками.

Він подякував ханам за довір'я, за добровільно вручену верховну владу і на radoщах звелів подати п'янке червоне вино, привезене сугдейськими купцями з далекої Куль-Оби.

2

В юрті ставало душно. Настя відкинула вовняну ковдру, провела рукою по обличчю, мовби відганяла сон, і позіхнула, роздумуючи — вставати чи ні. Вставати не хотілося.

Надворі давно вже буяв сонячний літній день, а в юрті прохолодно, стоять густі сутінки, коливаються похмурі тіні. Сюди крізь подвійну повсть проникає зовсім небагато приглушених звуків гамірливого половецького стійбища — хіба що плач дитини чи далекий тупіт кінських копит, і коханій жоні хана Туглія не хочеться вставати і поринати в безладну і безглузду метушню чужого і ненависного життя.

За три роки неволі Настя звикла до розкошів, до ситості й неробства, бо була не рабинею, як інші її співвітчизниці, а катуною [42] хана, однак до чужини так і не звикла. Дітей від хана не мала і жила тільки для себе, ні в гріш не ставлячи ні свого старого чоловіка, який упадав біля неї і мало не носив на руках, ні його рід, ні всю половецьку орду. Користуючись сліпою любов'ю Туглія, вона робила, що хотіла, — ні в чому він їй не перечив. Мала гарний одяг, золоті прикраси, смачну їжу і вдосталь часу для спання, видивляння у бронзове дзеркальце чи для теревень зі своїми рабнями-землячками.

Вона подумала, вставати чи ні, — і не встала. Прислухалася до сюрчання степового цвіркуна, що вів свою без-

конечну пісню десь під килимом. Тут і цвіркуни не такі, як дома. Домашні жили під піччю і тихо заколисували — сюр-сюр... А тут голосисті, як півні, заведуть спів — не заснеш.

Не зацікавив її і приїзд багатьох ханів, про що вночі розповів їй Туглій, не змусив засвіт вилізти з теплого м'якого ложа, притьмом вискочити із затишної юрти. Чи й не диво — хани! Мало вона їх перебачила за ці роки! Такі ж кочовики, що кохаються в конях, вівцях, худобині, як і всі інші, хіба що ситіші та одягнуті краще.

Вона повернулася на другий бік і заплющила очі.

Та подрімати не пощастило. Раптом недалеко пролунав пронизливий жіночий крик і змусив її схопитися. По голосу впізнала — кричала тітка Рута, невільниця з

Переяславщини, сорокарічна дружина Туглієвого наймита-пастуха Торіата, або попростому Трата, як звали його всі родовичі, тобто Гнідого Коня, бо саме так він прозивався.

Кричала Рута. Це, правда, не було дивиною. Мусила кричати, бідна, бо навіжений Трат, коли йому щось входило в голову, частенько хапався за віжки чи обротьку і ганявся за нею довкола юрти, а траплялося — бив смертним боем. Бив за те, що був бідний і не бачив просвітку в своєму нужденному житті, бив, що взяв у жони уруську, бо за половчанку не мав змоги заплатити калим, бив за те, що народила йому тільки одного сина Овлура, якому, отже, теж потрібно, коли захоче женитися, готувати калим, і не народила жодної дівчини, яка принесла б йому багатство, коли б виходила заміж.

Хтозна, яка була причина сьогодні, але Рута кричала, ніби її вбивають до смерті. Тож причина, мабуть, була з поважних.

Настя поспіхом накинула на себе барвистий халат, вискочила надвір.

Біля Тратової юрти юрмився натовп. Однак ніхто й пальцем не повів, щоб порятувати нещасну. Трат звалив Руту на землю і перішив гарапником нещадно, ніби тварину.

Настя розштовхала людей і прожогом кинулася наперед, щоб припинити це бузувірство.

Та тут з протилежного боку вискочив задиханий від швидкого бігу вродливий кремезний юнак і повиснув на Тратовій руці.

— Батьку, що ти робиш! Отямся! Зупинись! Не бий матері.

Це був син Трата і Руди — Овлур. Йшов йому вісімнадцятий рік, і ставав він дужим вродливим парубком. Від матері успадкував густе, злегка кучеряве волосся, прямий ніс, білу шкіру, а від батька — чорні брови та виразні карі очі. Настя давно запримітила хлопця, але він не звертав на неї ніякої уваги.

Трат заверещав:

— Геть! Відпусти мене! Як смієш перечити батькові!

Овлур не відпускав. Трат лівою рукою ударив сина в обличчя.

— Геть-но, щеня!

Овлур спалахнув. Не тямлячи себе, вхопив батька за попереки, підняв над собою і щосили жбурнув у натовп. Трат гепнувся на землю і заскиглив від болю. А Овлур, не глянувши в його бік, узяв матір на руки і зник за пологом юрти.

Все це трапилося так швидко, що ні Настя, ні родовичі-половці не встигли й охнути. Такого ще не бувало! Щоб син підняв руку на батька?! Щоб посмів перечити йому?! Щоб порушив стародавній звичай степовиків — покорятися батькові, покорятися старшому, покорятися бееві та ханові?! Ні, такого, достеменно, ще не бувало!

Всі чекали — що ж буде далі?

Трат тим часом підвівся, безтямно глипнув на людей, в очах яких уздрів сміх і глум, бо вони глумилися з нього все життя, відколи він себе пам'ятає, з самого малку, і, не тямлячи себе, кинувся вслід за Овлуром до юрти.

— Я уб'ю тебе, уруський вишкребку! — заревів, видобуваючи зі шкіряного чохла

широколезого ножа.

У юрті враз зчинився крик. Стіни із старенької повсті задвигтіли, затріщали. Вслід за тим з неї вискочили обоє — батько й син. Власне, вискочив один Овлур з піднятим над головою Тратом і двигонув батька ще далі, ніж перший раз.

Трат покотився під ноги родовичам. Потому, проклинаючи все на світі — і жінку, і сина, і самого себе, — пошкутьгав до білої Кончакової юрти.

— Я знайду на тебе управу! Ти не битимеш більше батька! Начувайся! — помахав він кулаком.

Настя отерпла. Бути біді! Хани розправляються з непокірними безпощадно.

Вона кинулася до юрти. Рута лежала на шорсткій, побитій міллю кошмі і стогнала. Сорочка на ній порвана, закривавлена. Овлур сидів поряд і гладив її збасамужене гарапником плече. Погляд його був розгублений і блукав десь далеко-далеко.

Настя доторкнулася до юнакової руки.

— Овлуре, тікай! Трат побіг до хана! Коли б не схопили тебе...

Рута переполошилася теж, підвела голову.

— Ой лишенько! Що ж це буде! Овлуре!

Але Овлур мов задерев'янів.

— Ну і хай! — махнув рукою. — Ліпше смерть, ніж та ке життя!

— Дурненький! Що ти говориш? Буря минеться — і знову засяє сонечко! Батько пробачить тобі... На те ж він батько! — переконувала Настя.

— Авжеж! Батько! Крім батога, я нічого не зазнав від нього гарного! А матір катує, мов звірюка! Він мені, може, й пробачить, та я йому не пробачу ніколи!

Настя зрозуміла його. Овлур був сином полонянки Руди. Вигодуваний, вихований нею, хрещений попом-невільником і названий при хрещенні Лавром. З розповідей матері багато знав про її батьківщину — Русь, про її села і городи, про вишневі садочки і повноводі ріки, про зелені діброви і родючі ниви, а найбільше — про її людей, яких і тут, у Половецькій землі, було немало. Вивчив від матері їхню мову, їхні звичаї, пісні і почувався серед них як свій. Знав, що жінка там, у порівнянні з жінками кочовиків, живе вільніше, їй легше дихається, вона там часто вершить всіма господарчими ділами сім'ї. Так здавна повелося серед того народу. А тут, в орді, навіть жінки-половчанки — безправні і безсловесні істоти, а про невольниць нічого й казати. Рута ж натерпілася, мабуть, за всіх, — таке важке було її життя. Одного Овлура любила вона тут, один Овлур був тим промінчиком, що манив її до себе серед безпросвітнього мороку і тримав на світі. А син платив їй взаємною любов'ю. За неї він був ладен на все. Навіть на батька руку підняв через неї...

І це було найстрашнішим злочином. Половецькі звичаї такого не прощали.

— Овлуре, тікай! — мало не закричала Настя. — Ти краще за мене знаєш, що тебе чекає, як розправляються хани з непокірними!

Овлур стиснув рукою лоба і мовчав. Рута теж то благала його тікати, то раптом ставала безтямною і безсловесною.

Настя не знала, що робити.

— Божевільний, тікай! Сідай на коня — і в степ!

Та тікати було вже пізно. Хтось владною рукою шарпонував полог — і до юрти ввалилося троє ханських нукерів-охоронців.

— Де Овлур?

Його схопили, потягли — аж сорочка затріщала. Рута закричала, Настя кинулася вслід за ними.

На майдані зібралися всі — від старого до малого.

Окремо, посередині, стоять хани. Над ними височіє могутня постать Кончака. Біля його ніг, розтираючи кулаком по обличчю сльози, зігнувся старий змиршавілий Трат.

— Ведіть-но поганця сюди! — загримав Кончак. — Хочу глянути на нечестивця, що підняв руку на батька!

Овлура кинули йому до ніг, силоміць поставили на коліна. Кончак носком чобота ткнув його в груди.

— За віщо батька бив?

— За матір, хане. Щоб не знущався з неї, щоб не вбивав до смерті!

— Жона — пил на чоловікових підшвах! Що чоловік хоче, те й робить з нею — милує або лупцює... Та не в тім, зрештою, річ. Річ у тім, що ти виступив супроти освячених цілими поколіннями звичаїв — зняв руку на старшого! Сьогодні — на батька, завтра — на хана! Тебе мало висікти канчуками — тебе треба прив'язати коневі до хвоста і пустити в степ! Хай звірі зжеруть там твоє м'ясо, хай вітер і сонце висушать твої кості!

— Ойє, ойє! — закивали головами хани. — Він потоптав наш предковичний закон — хай поплатиться за це!

Настя обімліла. Прив'язати коневі до хвоста! Це ж вірна смерть! Який жорстокий степовий звичай!

Вона кинулася до ніг Кончакові. Плуताючи половецькі і свої рідні слова, заблагала:

— Великий хане, зглянься на хлопця! Його мати лежить при смерті — так скатував її ні за що Трат... А Овлур вступився за неї... Не бив він батька, а тільки відтрутив від матері, коли той ввірвався, щоб зарізати обох — матір і сина! Я цьому свідок!

Кончак насупився. А хан Туглій, що загубився в натовпі ханів, витріщився на дружину і не знав, що робити, — схопити непутящу за коси та відтягти до своєї юрти чи промовчати, щоб не стати посміховиськом перед усім родом. Вирішив промовчати.

Тим часом Кончак упізнав Настю. Його вразила її свіжа жіноча краса — пишне русяве волосся, ще не заплетене після пізнього сну, рожеві щоки, білі руки, що не знали чорної роботи, великі голубі очі, в яких, здавалося, можна було втопитися... Серце його пом'якшало.

— А чому ханша вступається за цього чабана?

— Бо його мати, Рута, — моя землячка... Мені жаль її. Настя ще більше зашарілася і сміливо глянула прямо в вічі грізному ханові. Сказала вона, звичайно, тільки півправди. Руту їй жаль, безперечно. Та ще більше жаль самого Овлура, такого гарного, мужнього, дужого, що запав їй у серце. То дарма, що він молодший. А хіба вона стара?

От тільки він, дурненький, не помічає її почуттів чи вдає, що не помічає, бо боїться хана Туглія... Але ж коли-небудь помітить! Прийде час!

Поки Настя так думала, Кончак дивився на неї і відчував, що її погляд обеззброює його.

— Гм, — буркнув він незлобливо. — Я не можу відступитися від щойно сказаних слів, жінко!

Зрозумівши, що її чари подіяли і тут, як діяли вони безвідмовно завжди, коли потрібно було полонити тверде чоловіче серце, Настя повела новий наступ:

— Я не прошу великого хана відступитися від власного слова. Я прошу лише зберегти життя цьому хлопцеві. А як — то вже турбота самого великого хана.

Дві пари очей: хижі, брунато-коричневі — ханові і великі, ясно-голубі — Настині, — якусь мить мовчки змагалися між собою. І це змагання було явно не на користь Кончакові, і його сувора, вовча натура почала поволі танути, м'якшати, поступатися перед вродою і волею цієї незвичайної уруски. "І треба ж, — подумав Кончак, — щоб така красуня дісталася отому старому бовдурові Туглію! Яка несправедливість! Ой-бой!"

А вголос промовив:

— Буде так, як уже сказано, — треба провчити непослуха. Та й іншим наука!.. Але пустимо коня не в степ, а проженемо по стійбищу, щоб усі бачили, що чекає того, хто не поважає старших!

Настя зрозуміла, що на більше розраховувати не можна. Однак і це була значна уступка з боку хана. Її потрібно було розширити і узаконити прямою згодою Кончака.

— Дякую, ханочку, — сяйнула білками Настя. — Звичайно, по стійбищу хай протягнуть — в науку іншим... Про одне прошу — дозволь принести йому одяг, який я захочу.

Кончак засміявся.

— Одяг? Він і так не голий... Але коли вже тобі так хочеться, то неси.

Поки ханські охоронці лаштували коня, шлею на нього та вірвовку, щоб прив'язати жертву, Настя метнулася в юрту, де в напівзабутті лежала Рута, шепнула їй, щоб не хвилювалася за сина, бо, мовляв, вона все зробила, щоб урятувати його, схопила Тратового старого, але досить міцного кожуха і валянки, заячого малахая і вибігла надвір. За нею виповзла з юрти Рута.

Настя схилилася до Овлура.

— Одягайся! Взувай валянки! Та швидше, поки ті бузувіри не потрощили тобі кості!

Здивований Кончак спочатку хотів заборонити юнакові так одягатися, та, згадавши, що він сам дозволив принести вдяганку, махнув рукою — е-е, хай!

Ханські охоронці підвели коня, запряженого в шлею, накинули попід руки Овлурові міцну вірвовку, прив'язали до барка. Один з них скочив коневі на спину, вйокнув:

— Вйо!

Юрба розступилася. Кінь рвонув з копита і пішов чвалом. Овлур ухопився за натягнуту, мов струна, вірвовку, підтягнувся на руках, щоб уберегти голову від ударів

об землю. Кожух і валянки захищали його тулуб і ноги.

— Вйо! Уля-ля-ля! Уля-ля-ля! — завершала юрба. — Вйо! Вйо!

Для всіх, крім Руди і Насті, це було захоплююче видовище. Очі палали, роззявлені роти кричали, понукали верхівця гнати швидше, хоча той і так мчав шпарко — аж курява здіймалася вслід за ним.

Стійбище розкинулося понад Тором на цілу версту. Наїжджена курна дорога, обабіч якої вишикувалися юрти і похідні вози з вежами-юртами на них, пролягала по узвишшю, і всім було видно, як за верхівцем підстрибувала на вибоях темна згорблена постать юнака.

Живий?

Овлур був живий, хоча відчував, що тримається з останніх сил. Земля, яку він знав змалечку і по якій ходив не раз, тепер йому була ворожою, вона біла його в спину, в лікті, в ноги, товкла і гамселила зі всіх боків. Коли б не кожух, валянки і шапка, то не витримав би й половини шляху. Дякувати Насті — поки що він живий!

Коли верхівець завертав назад і припинив коня, Овлур крикнув йому:

— Джигіт, у вибалку, на засохлому грудді, тихше їдь, прошу тебе! Бо й печінку відіб'єш!

Широколиций джигіт вищирив білі зуби, засміявся.

— Тримайся! Промчу, як вихор! Припиняти не буду — повеселю хана Кончака і його гостей! Пай-пай!

Овлур гірко скривив рота і ще міцніше стиснув вірьовку. Назад джигіт справді мчав, як вітер, весь час б'ючи коня гарапником і ногами під боки. Зупинився за кілька кроків перед Кончаком, сплигнув додолу і шаблею перерубав вірьовку.

Овлур не подавав ознак життя. Кожух звисав з нього клаптями, обличчя заюшилося кровлю. Лежав мовчки, мов мертвий.

Рута підвела голову, підповзла до сина і закричала:

— Синочку! Що ж вони зробили з тобою! Від того крику Овлур здригнувся, з його грудей вирвався болісний стогін. Клапті кожуха заворушилися — юнак силкувався підвестися, але не міг.

— Матінко, ти? — намагався впізнати її крізь кривавий туман.

— Я, синочку, я... Ось підведуся, допоможу тобі... Вона справді знайшла в собі сили підвестися, стати на ноги, але як не силкувалася, а підняти сина не змогла. Тоді Настя гарикнула на молодих джигітів, що стояли поблизу:

— Чого витрішки продаєте? Допоможіть жінці! Кончак мовчки кивнув головою, і джигіти обережно підняли Овлура на руки, понесли в юрту. Рута поволі подибала за ними. А Настя стримала себе, хоча їй теж хотілося бути зараз там, у юрті. Тепер, коли небезпека для Овлура минула, вона подумала і про себе. Що скаже на все це хан Туглій? Що то буде?

3

Туглій повернувся від Кончака, коли стемніло, добре напідпитку. Важко ввалився до юрти, дихнув вином і кумисом. Широкий вид його був насуплений, очі налилися

кровлю, рідкі сиві вуса наїжачилися, товста шия почервоніла, мов у півня гребінь. В руці він мав замашного гарапника.

Настя миттю схопилася з м'яких подушок, і від того різкого руху заколивалось жовтаве полум'я лойової свічки. З її округлих білих плеч вільно спадала гаптована шовком тонка лляна сорочка виробу київських умільців.

Туглій ступив крок наперед і зловісно прохрипів:

— Хр-р! Хр-р!.. Ну, негіднице-повійнице! Ось так ти бережеш чоловікову честь! Робиш мене, хана, володаря цілого степу, тисячних отар і табунів, повелителя племені, посміховиськом перед усім народом половецьким! Що надумала! Заступатися привселюдно за якогось шмаркача, жебрака, чабана! Та я тебе саму накажу прив'язати коневі до хвоста і голою пустити в степ! І ніхто тебе не порятує! Ніхто не заступиться! Та я з тебе живої шкуру спущу! Хр-р! Хр-р!..

Над його головою звився гарапник. Але не встиг він упасти на ніжне жіноче тіло, як Настя вихопила зі складок сорочки невеликого кривого ножа і наставила собі проти серця.

— Хане! — гукнула голосно. — Зупинись! Кого б'єш? Один удар — і не стане твоєї русокосої жони, твоєї відради і втіхи! Чи ти подумав, хто милуватиме тебе, хто цілуватиме тебе, хто привітає, коли повернешся з походу? Хто пригорне і приголубить, коли ти ляжеш у холодну постіль старого вдівця? В чиї очі заглянеш, коли важкі думи обсядуть твою сиву голову, і хто зігріє твою стару кров у довгі зимові ночі? Чи подумав ти про це? Якщо подумав, тоді бий!

Вона знала, що робити і що казати.

Туглій, мов заворожений, прикипів поглядом до тонкого блискучого леза. Гарапник здригнувся і впав додолу. Ханові губи затремтіли, а брови сивими дугами полізли на лоба.

— Настуню! — вигукнув він, простягаючи до примхливої і своєвільної дружини руки. — Не треба! Зачекай! Я пожартував! Давай поговоримо ладком! Ти ж знаєш, як я кохаю тебе! Справді — ти моя єдина радість і втіха! Хіба я посмію хоч пальцем зачепити тебе, люба моя! Та швидше я голову дам відрубати, ніж ударю тебе! Тільки будь моєю і більш нічиєю — і ти купатимешся, поки я живий, у розкоші й щасті! Настуню!

Настя подумала трохи, мовби вагалася і зважувала почуте, потім відвела ножа від грудей і пожбурила додолу.

— Хане мій! — її білі руки простяглися наперед, як для обіймів. — Хане мій!

Туглій з радісним стогоном кинувся до неї:

— Настуню!

Між ними знову, як це бувало не раз, запанував мир. Туглій роздягнувся, і вони забралися на м'яке ложе, під пухкі ковдри з верблюдячої шерсті.

— Весело було у Кончака? — спитала Настя, щоб звести розмову на інше. — Надудлилися вина, скільки хотіли?

Туглій плямкнув губами, покрутив головою.



— Вино те скоро кривцею проллється...

— Як то?

— Кончак замислив велику війну з урусами... Нині обрали його верховним ханом... Як тільки ляжуть на землю сніги і стануть ріки, підніметься весь Половецький степ!.. І здригнеться Руська земля!

У Насті стиснулося серце. Ні, не забула вона рідної землі! Не забула! Іноді така туга найде — хоч у Тор головою кидайся. І тоді встають перед очима зелені береги сріблястого Сейму, пахнуть у груди духмяними пахощами скошені трави на левадах та гіркі дими осінніх багать на городах, відізвуться гострим болем рідні голоси матері, батька, братиків і сестричок... Ніде правди діти, звикла вона за три роки, проведені в ханській юрті, і до ситої їжі, і до гарного одягу, і до прикрас дорогих — золотих перснів та сережок, срібних заколок, бурштинового намиста. Та до рідної землі на крилах летіла б — щоб хоч одним оком уздріти її, на рідні стежки-доріжки поглянути, зі своєї криниці води попити, пісень солодко-тужливих дівочих послухати, що бринять під місяцем...

Серце її стиснулося. Вона не забула того жахливого зимового дня, коли зненацька, зовсім несподівано, на Вербівку налетіли половці, пам'ятає, як закричали люди під шаблями половецькими, заревла худоба, коли її нападники почали виганяти з хлівів, як спалахнули стріхи хат і дим заступив сонце...

І ніколи не згладиться з її пам'яті та мить, коли її шиї торкнувся холодний половецький аркан, а важкий гарапник упав на дівочі плечі...

Це було жахливо!

Скільки ж інших молодесеньких русокосих дівчаток жде її доля? Скільки сіл попелом розвіються по білому снігу, скільки люду трупом ляже під шаблями половецькими?

— Чого ж замовкла? — торкнувся її руки Туглій. — Невже своїм патяканням я розвередив тобі душу? Так ти не бери до серця... Так було, так і буде!

— Я й не беру, — прикинулася Настя байдужою, щоб не викликати у хана підозри, як гостро вразила її ця новина, — Мало про що можуть говорити п'яні чоловіки...

І з відразою обняла нелюбого мужа за м'які бабські плечі.

А другого дня, вибравши хвилину, коли Туглій разом з Кончаком та іншими донськими ханами виряджав гостей, Настя шуснула в юрту до Руті.

— Сама? Трата і Овлура немає?

— Ох, ох, сама, — застогнала жінка, підводячи голову з постелі. — Трат і Овлур уже біля ханських табунів, а я колодою лежу і не можу підвестися — все тіло болить... Овлур, бідолаха, теж ледве підвівся...

Настя призвичаїлася до напівтемряви, простягнула Руті чималий вузлик.

— Я ось тобі тут дещо принесла — сиру, айрану та смаженого м'яса. Підкріпляйся та одужуй швидше!

— Щось знову трапилось? — кинулася Рута, по Настиному голосу догадавшись, що в тієї за душею якась таємниця.

— Трапилось! — Настя перейшла на шепіт. — Задумали хани взимку Русь звоювати, винищити всіх аж до Десни та Києва...

— Кляті!..

— І то не все... То буде не простий набіг, як бувало не раз до цього...

— Що ж вони надумали ще?..

— Хочуть усю Переяславську у країну навіки посісти, щоб стала вона їхньою землею! Хочуть ставити там свої вежі, випасати там свої табуни!

— Звідки ти дізналася про це?

— Туглій розп'яквся... Ти ж знаєш, що він, як баба, — що на думці, те й на язиці! Та ще коли напідпитку...

— О боже!.. Що ж нам робити?

— Звістку дати додому.

— Ніби це так просто!

— Знаю, що не просто... Особливо для нас, жінок... Але ж у тебе є син...

— Ти хочеш, щоб Овлур устр'яв у це діло? Що ж він може зробити?

— Я все обдумала. Коли б тільки Овлурова згода... Але ж він такий непідступний...

По колись вродливого, а тепер змученому Рутиному обличчю промайнула гірка усмішка.

— Ох, Насте... Знаю, не сліпа я, — сохне твоє серце за ним! Та не баламуть ти хлопця! Облиш! Чи хочеш йому ще більшого нещастя?.. Не рівня він тобі ні в чому...

— Тітонько Рудо, — почервоніла Настя, — не про те я зараз мовлю, хоча й не байдужий мені Овлур, а про те, щоб сповістити князів про намір Кончака...

— То ти вибрала для цього Овлура? Але ж він може голову втратити! Невже ти не подумала про це? Чи не жалко його?

— Чому не подумала? Думала і про це, всеньку нічку думала. Та нічого іншого надумати не змогла... Хіба самій їхати...

— Куди тобі!

— От бачиш? Залишається один Овлур. Він не раб, за яким пильнують десять очей, а вільний кочівник. Він чабан, тому може під час відгону табунів непомітно для інших зникнути з пасовища і за кілька днів домчати до Воїня чи Лубна і повернутися назад... Йому легше це зробити, ніж будь-кому іншому. Потрібно тільки, щоб ти його напоумила на це... Нікого іншого, крім тебе, він і слухати не захоче!

— А якщо і мене не послухається?

— Тоді Кончак застукає наших зненацька і пів-Русі потягне на арканах у неволю.

— Жахливо!

— Отож-бо!.. Навряд чи повернуся я коли-небудь на батьківщину, та забути рідної землі довіку не зможу — ні роду свого, ні села свого, ні тих стежок-доріжок, по яких походили мої босі ноженята, ні всього іншого, до чого прикипіло моє серце! Нічого цього не забути мені! Тому й не хочу, щоб гасав там, по наших селах-хуторах, по наших нивах та луках, хижий половецький кінь...

Рута схлипнула.

— Я і сьогодні, коли б мала силу, полинула б додому. Хай би там ні кола ні двора — аби на рідну землю! Та ще з Овлуром, синочком моїм єдиним... А без нього — ні! Без нього мені — смерть! Хоча і так вона не за горами! Доконає мене Гнідий Кінь, ох, доконає, хай би був шез!

Настя обняла її, і вони обидві заплакали.

## РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

### 1

На три листи князя Ігоря з проханням помиритися з сином Володимиром Ярослав відповідав коротко і сухо: "Ні!" Ігор досадував, злився, Володимир сумував, а княгиня Євфросинія плакала, бо шкода їй було брата. Після відповіді на третій лист не залишилося нічого іншого, як з жоною та дітьми вирушити на поклон до тестя.

І ось перед очима Галич — столиця могутньої Галицької землі. Здалеку сяють золотом хрести на банях Успенського собору, збудованого Ярославом. Високо здіймаються в небо на високій горі вали і заборол дитинця. Гудуть дзвони, і їхні солодко-тривожні звуки холодять душу.

Як то прийме князь Ярослав? Чи не вижене?

Поминувши гамірливе ремісниче Підгороддя з його кузнями, млинами, чинбарнями, олійницями, сукновальнями, зброярнями, з його невеликими хатками та напівземлянками, з його кривими вуличками, курми, гусьми, качками та свиньми на вигонах, із бродячими псами та запаршивілими котами, валка князя Новгород-Сіверського прогукутіла по дерев'яному мосту через Лукву, проїхала мимо боярських та монастирських садіб, огорожених такими міцними заборолами, ніби то були князівські городки, піднялася вузькою дорогою на високий пагорб і через каміну браму виїхала в дитинець, її супроводжували посланці Ярослава, вислані галицьким князем назустріч гостям.

Перед Успенським собором — невеликий гурт бояр та найбагатших і найвпливовіших городян, що вийшли зустрічати князевих дочку і зятя. На паперті одиноко стояв Ярослав. Посивілий, схудлий, згорблений. Горе не обійшло його стороною.

Євфросинія зіскочила з візка, притьмом кинулась до нього.

— Отче! Княже! — заридавши, впала йому на груди. Вони не бачилися кілька літ і тепер довго стояли обнявшись.

Ярослав був твердою, суворою людиною, але і в нього покотилася по щоці сльоза.

Підійшов Ігор. Почоломкався з тестем. Ярослав заглянув молодому князеві в очі.

— Чого приїхав? Просити за Володимира?

— І за Володимира теж, — з притиском відповів Ігор, витримуючи пронизливий погляд галицького князя.

— Нічого не вийде! — рішуче відрізав Ярослав, провівши вказівним пальцем поза золотим ожереллям, ніби воно заважало йому дихати. — І не проси.

— Таточку, про це потім поговоримо, — втрутилася Ярославна, — А зараз привітай онуків!..

З критого візка одне за одним вилазили діти, з цікавістю й острахом роздивлялися довкола, зиркали спідлоба на гурт бояр, на старого бородатого князя, про якого няня встигла шепнути, що то їхній дід.

Діти підійшли до Ярослава, і няня поставила їх рядочком по зросту. Одні були темніші — в Ігоря, інші — русявіші, як мати, але Ярослав відразу відзначив у думці, що у всіх є щось від нього.

— Твої онуки, батьку. — Ярославна витерла сльози, усміхнулась, побачивши, як перелякано зиркають діти на діда, і почала перелічувати: — Оце Олег, а то Святослав, а то Роман, а то Ростислав, а то Ольга... А найстарший, Володимир, зостався дома, князює в Путивлі, охороняє Сіверську землю, поки ми тут...

Ярославове обличчя розпогодилося, різкі зморшки на лобі розійшлися. Він раптом відчув у серці щось таке, чого ніколи не відчував і навіть назвати його не вмів. Ні донька Євфросинія, ні син Володимир, ні другий син — Олег, або Настасич, як його по імені матері-попаді прозвали в Галичі, не викликали у нього такого сильного почуття, як оці маленькі смішні чоловічки, його онуки. В ньому вміщалися разом і любов, і ніжність, і страх за їхнє майбутнє, і гордість та радість, що в них було щось твоє, що залишиться на світі після тебе, коли ти відійдеш у небуття.

Він знав, чув не раз, що дідусі та бабусі люблять онуків дужче, ніж колись своїх дітей любили. Чому так — хто-зна. Може, тому, що попереду у старих уже немає нічого світлого й радісного, крім оцих ясних личок? А може, тому, що онуки продовжують твоє життя, твій рід?

Як би там не було, а він раптом переконався у правдивості людських спостережень. Перед ним стояли маленькі, насторожені чоловічки, що трохи наївно і трохи налякано, але з непідробною цікавістю розглядали його, свого діда, як якогось казкового звіра чи якесь невидане чудо.

Він щасливо усміхнувся, присів і почав по черзі обнімати і цілувати малих, а найменшу — Ольгу — підняв, пригорнув, і вона, не проявляючи страху, охопила рученятами його шию і голосно засміялася, бо дідова кошлата борода була така лоскїтлива...

— Рідненькі мої, — прошепотів Ярослав. — Ходімо ж зі мною до хоромів! Така радість сьогодні буде у старого одинокого князя! Та й ви в дорозі притомилися...

Тиждень промайнув, як одна година. На честь дочки та зятя, князя Новгород-Сіверського, Ярослав щодня влаштовував лови на лисиць, кабанів, ведмедів, а вечорами у його кам'яній грідниці, оздобленій фресками та глазурованою плиткою, лилося угорське вино, гості стомлювалися від надміру страв, гули гуслі, гриміли бубни, бриніли цимбали, заливалися ріжки та сопілки. Ні Ігор, ні Євфросинія не могли вибрати зручної хвилини, щоб наодинці поговорити з батьком про княжича Володимира. Здавалося, Ярослав навмисне робив так, щоб такої хвилини не випало.

Закінчувався місяць жовтень, наступав падолист. Пора було вирушати у зворотну дорогу. І тоді Ігор, якому ніколи не бракувало рішучості, пішов напролом.

— Княже, завтра чи позавтрьому, якщо не зіпсується погода, ми хочемо вирушати

додому, — сказав він уранці, коли Ярослав вийшов до спільного сніданку. — А ми так і не поговорили з тобою про все, що нас турбує. Сьогодні, княже, ми з княгинею ні на лови не поїдемо, ні на пир не прийдемо. Стомилися ми від усього цього та й поговорити з тобою хочемо!

Ярослав утопив пронизливий погляд своїх примерхлих, вицвілих зеленувато-сірих очей у молоді Ігореві, в яких щасливо поєдналася небесна голубінь очей матері-новгородки і зоряна темрява прекрасно дикуватих очей бабусі-половчанки, жони князя Олега. Подумав, пожував сухими губами, сказав коротко:

— Як князь і княгиня бажають... Я звелю обідній стіл накрити для трьох.

Обідали у невеликій хоромині, суміжній зі спальнею князя Ярослава. Стрілчасті вікна з олов'яними рамами, в які було заправлене прозоре скло, виходили на південь, і осіннє сонце щедро заливало її теплим промінням.

Стіл був повен наїдків та напоїв. На срібних та золотих блюдах лежала смаженина — ведмежатина, поросятина, курятина, гусятина. Поряд з нею в череп'яних мисках духмяно парувала гаряча підлива на смак кожного — і з перцем, і з лавровим листом, і з грецькими горіхами. В полумисках біліла шаткована капуста з морквою, тьмяніли крутобокi солоні огірки, мариновані гриби, іскрився в щільниках мед. На дерев'яних різьблених тацях горою здіймалися скибки свіжого хліба, підсмажених на рижієвій олії грінок, пухких пиріжків з м'ясом та капустою до смаженини, з маком, сиром та калиною до меду. Вина теж було вдосталь, а ще стояв жбан медяної сити та запітнілий — з холодного льоху — глек хлібного сирівцю.

Сиділи по-сімейному, без служників і чашників, утрьох: по один бік столу — князь Ярослав у голубому оксамитовому каптані, по другий бік — князь Ігор з княгинею Євфросинією.

Їли мало, а пили тільки сити та сирівець. Виждавши для чемності якийсь час, Ігор рубонув з плеча:

— Княже, настав час повести розмову про те, заради чого ми з княгинею завітали до тебе, — про княжича Володимира...

— Я знав, що приїхали ви не мене, старого, провідати, а заради нього, — спокійно промовив Ярослав.

— Ти не хочеш зрозуміти, княже, що він твій єдиний син і законний спадкоємець...

— У мене є ще один син — Олег, — приглушено кинув Ярослав.

— Будемо відверті: ти старий, княже, і рано чи пізно прийде час, коли золотокований Галицький стіл осиротіє [43]. Хто ж посяде його? Невже Настасич, син попаді?

— Він — мій син! — наголосив на слові "мій" Ярослав. — Не забувай, Ігорю!

— Тату! — скрикнула Ярославна. — Володимир — твій син по закону! Ні бог, ні люди не зрозуміють тебе, якщо ти посадиш після себе Олега! Володимир — законний твій спадкоємець, і ти повинен помиритися з ним і визнати його за сина!

— За сина! — гнівно вигукнув Ярослав. — Та чи знаєте ви, що він засилав послів до короля польського та короля угорського, щоб заручитися їхньою підтримкою на

випадок моєї смерті?! Ніби не відав, недолугий, що вони тільки й ждуть цієї нагоди, щоб загарбати Галич! Вони й зараз роздерли б, розшматували б Галицьку землю, та бояться моєї сили! Бо я підпер гори Угорські своїми залізними полками, бо я замкнув на замок Сян і Буг!.. Він знюхався з галицькими боярами-можновладцями, що по багатству перевищують князів і прагнуть відокремитися від мене, хочуть самі стати князями! Вони вже не раз виступали проти мене! Вони підняли проти мене повстання, спалили на вогнищі жінку, яку я палко кохав, — Настю...

— А мати? — прошепотіла Ярославна, бліднучи. Ярослав не відповів на її запитання, а повів далі:

— Вони погромили мій дім, погрожували мені смертю, кинули в поруб мого сина Олега, порубали мою челядь!.. І все це робилося з благословіння Володимира і його матері княгині Ольги Юр'ївни, які не розуміли, що боярство — то найбільший ворог князів і держави нашої. Половці б'ють нас ззовні, бояри — зсередини... Галицькі бояри, як ті криваві собаки, ладні розірвати моє князівство на шматки, перебити князів, сплюндрувати городи, пограбувати наші добра, винищити наших дітей!.. У вас п'ять синів. Хто знає, як складеться їхня доля, — чи не впадуть їхні голови під сокирами зажерливих можновладних бояр, яких навіть мені важко приборкати [44]!.. Володимир не розуміє, що він потрібен їм тільки до того часу, поки вони не знищать мене, а як упаду я, упаде й він! Він слабший за мене і не зуміє загнuzдати їхню сваволю!.. Хіба я про себе дбаю? Я вже старий чоловік. Звичайно, і в старості є свої радощі, та не вони змушують мене чинити так, як я чиню. Я думаю передусім про те, як уберегти Галицьке князівство від загибелі, від занепаду. Я все життя зміцнював його, збагачував, розбудовував, і воно стало наймогутнішим на Русі. З ним тільки Володимиро-Суздальське князівство може зрівнятися силою. Це два крила Русі, що несуть наш народ у майбутнє. Київ занепадає, бо самі князі, гризучись за нього, як собаки, сприяли і сприяють цьому. Чернігів здавна суперничав з Києвом і намагався перейняти його значення як осереддя Русі, але ж ніколи не щастило йому зробити цього. Переяслав ледве тримається під ударами половців, а ваше Новгород-Сіверське князівство занадто бідне і слабе для того, щоб впливати на долю всієї Русі... Залишається Галич і Володимиро-Суздальське князівство. Два крила Русі! Уявляєте, що може статися, якщо комусь пощастить підтяти їх? А ненажерливе галицьке боярство заповзялося зробити це. І допомагає йому Володимир, бо в боротьбі проти брата Олега опирається на боярство... Ось чому я прогнав Володимира! Поки він не зрозуміє цього, поки не дасть клятви, що не підніме руки ні на мене, ні на Олега, свого брата, до того часу я не зможу простити його і взяти в своє серце...

Голос Ярослава зміцнів, і сам він преобразився — випрямився, розправив плечі, примерхлі очі загорілися, кулаки стиснулися, — став знову таким, яким його кілька літ тому знали і Євфросинія, і Ігор, — грізним галицьким князем, перед яким тремтіли і свої, і чужі.

Його слова справили сильне враження на Ігоря і Ярославну. Подружжя переглянулося і довго мовчало. А що казати?

Нарешті Ігор промовив:

— Мабуть, ти правий, княже, і тепер ми розуміємо, чому між тобою та Володимиром запалася земля, чому виникло неперехідне провалля... Однак непутить нас ще одно: твої колишні зв'язки з покійною Настею і твоя непомірна любов до її сина...

Ярослав спалахнув і перервав Ігорову мову:

— Не продовжуй! Я вас зрозумів!.. Що я мушу сказати на це? Одно можу сказати: князь теж людина і ніщо людське не чуже йому. Кохання теж!.. Між князями повелося здавна так: не княжич вибирає собі наречену до вподоби, а йому вибирають — батьки, дядьки, митрополити, бояри. Як молодята житимуть — чи кохатимуться, чи сваритимуться, — нікого це не обходить. Так і зі мною було. Так було і є з багатьма. Твій дід Олег, наприклад, перший серед руських князів одружився з половчанкою, донькою хана Осулка, внучкою хана Гіргеня, не тому, що покохав її, а тому, що хотів, поріднившись з дикими половцями, заручитися їхньою військовою підтримкою в майбутній боротьбі з Володимиром Мономахом. Він і сина свого, а твого батька Святослава, одружив з нелюбою половчанкою, яка не принесла твоєму батькові ні дітей, ні щастя, і він після її смерті одружився вдруге, уже сам, по любові, з простою, не князівського і не ханського роду дівчиною з Новгороду, де він тоді князував... Та й ти сам одружився з Євфросинією не тому, що вона тобі сподобалася, бо ти її і в вічі не бачив до заручин, а тому, що тобі вибрали її твоя мати та твій старший брат Олег. А вони знали, чію дочку вибрали, — самого Ярослава Осмомисла!

Ярослав хитро примружився і хихикнув у кулак. Ігор і Євфросинія почервоніли.

— Ми кохаємо одне одного, — тихо сказав Ігор. — Я щасливий, що моєю жоною стала твоя дочка, княже, — Ярославна.

— І я щаслива, отче, — опустила свої блакитні очі Євфросинія.

— Я радий чути це, діти мої. І дай вам бог такої любові на все життя! — розчулився Ярослав. — Але ж не завжди, далеко не завжди так буває. У мене теж... Коли мій батько, князь Володимирко, висватав за мене доньку Юрія Долгорукого Ольгу-Євфросинію, він був упевнений, що зробив добре діло, бо поріднив два наймогутніші руські князівства. Так, поріднив. Та чи приніс цей шлюб мені й Ользі щастя? Ні! Ось чому з'явилася на нашому сімейному овиді Настя, молода вдовиця-попада, з якою, не боюся сказати цього, я був щасливий...

Євфросинія мовчки плакала, а Ігор лляним рушником витирив спітнілого від хвилювання лоба і в душі дивувався, що розмова прибирала такого довірливого тону і такої відвертості, на які він, ідучи з Ярославною сюди, в Галич, далебі, не сподівався. Обеззброєний щирістю і прямою князя Ярослава, він все ж не хотів здаватися.

— Княже, все це ми можемо зрозуміти, навіть до якоїсь міри співчуваємо тобі, але в одному ніяк не можемо зійтися з тобою.

— В чому? — спокійно спитав Ярослав.

— У тому, що ти Олега Настасича хочеш зробити своїм спадкоємцем, хочеш віддати йому Галицький стіл. Як же можна? Адже він позашлюбна дитина!

Ярослав усміхнувся в бороду.

— Ну й що? Наш пращур Володимир Красне Сонечко до хрещення був язичником і взяв собі не одну, а кільканадцять жон — яку гвалтом, як Рогніду, яку військовою силою, яку сли привезли з-за моря... І з жодною з них не був він у законному християнському шлюбі, а сини від цих жон стали його спадкоємцями! Та й сам він був, як ти кажеш, незаконнонароджений, бо народився від любові князя Святослава з рабою-ключницею Малушею... Чим же гірший мій син Олег? Тим, що він незаконний! Але ж у його жилах також тече кров наших перших князів — Рюрика і Святослава, Володимира і Ярослава Мудрого! Чим же він гірший за мене, за тебе, за Євфросинію? Інша річ, чи буде і чи стане Олег князем? І чи варто йому ставати князем галицьким? Дуже вже неспокійне це місце — Галицький князівський стіл. Треба мати велику силу духу і тверду руку, щоб усидіти на ньому!

— Отже, як я зрозумів, ти не проти, щоб цей стіл зайняв Володимир?

Ви вже знаєте мою думку з приводу цього. Все залежить від Володимира. Він теж мій син!

Ігор полегшено зітхнув. Здається, не даремно сурганилися вони з Ярославною та дітьми в таку далечінь. Тепер, справді, все залежатиме від Володимира, від його мудрості й зговірливості. Князь-отець зробив перший крок!

На цьому можна було б і кінчати мову, та Ігор, коли їхав сюди, лелівав досягти ще однієї цілі. Як і всі Ольговичі, він був непомірно честолюбний, мав палкий неспокійний характер. Це честолюбство і ця нестримність характеру давно наштовхувала його на думку домагатися в майбутньому Київського великокнязівського стола. Для цього потрібні союзники. Одним з таких союзників — і могутнім союзником! — міг би бути Ярослав Осмомисл. Коли б захотів, звичайно. Його слово, його збройна підтримка багато важать на Русі! Однак чи захоче?!

— Княже, ми з Ярославною все зробимо, щоб княжич Володимир став добрим сином, — завершив Ігор розмову про свояка і тут же звів на інше: — Тепер хочу знати, отче, твою думку про діла київські. Вони всіх нас турбують...

Осмомисл пильно зазирнув Ігореві в очі, як це він робив завжди, коли хотів прочитати потаємні думки співбесідника, і тихенько побарабанив пальцями по столу.

— Діла галицькі мене турбують значно більше, ніж діла київські, Ігорю. Та коли хочеш знати мою думку, то я скажу, що відтоді, коли в Києві сів Святослав і поділив владу з Рюриком, в Київській землі нарешті запанував мир, якого там не було багато літ. А мир — це благо. Кажу про мир між руськими князями...

— Я згоден з тобою, княже. Але я не про те... Хто, на твою думку, посяде великокнязівський стіл після Святослава?

— А хіба Святослав захворів?

— Та ні, при здоров'ї.

— То чого ж ти його передчасно ховаєш?

— Боронь боже! Я не ховаю! Хай живе на здоров'я! Та в житті все буває, особливо, коли людині звернуло на друге півстоліття...



Ярослав сумно усміхнувся: йому теж давно звернуло.

— Якщо таке трапиться, то великокнязівський стіл посяде найспритніший... А чого ти завів про це мову? Чи не приміряєшся, бува, діткнутися стружієм стола Київського? — Ярослав знову пильно зазирнув в Ігореві очі.

Однак Ігор не збентежився. Він взагалі бентежився рідко.

— А чому б і ні, княже? Хіба я не князь, не Рюрикович?.. Звичайно, не зараз, а тоді, коли настане мій час. Та готуватися треба завчасно.

— Що ти маєш на увазі?

— Княже, мені потрібна твоя допомога — твоя доблесна дружина.

— Отак зразу? І для чого?

— Ні, ні, не думай, що я хочу йти на Святослава. Я не підніму котори. Правда, він ніколи по-дружньому, по-братерськи не ставився до мене та моїх братів, навіть, траплялося, чинив нам біди, а нині має серце на мене, та бог йому судія! Я ще молодий і ждатиму свого часу... А військо мені потрібне для війни з половцями. Ти сидиш від них далеко, у нас за спиною, і не відчуваєш, якою грозою на нас дихає степ. Посулля Кончак уже зніс. Все частіше заглядають половці і в моє князівство. Пора дати їм доброго одкоша!

— Святослав дав цього року...

— Я теж, хан Обовли і чотириста його воїв і досі сидять у мене в колодках. Ждуть викупу...

— То для чого тобі моя дружина?

— Для походу на половців.

— Хочеш слави зажити, щоб легше стрибнути на Київський стіл?

Осмомисл лукаво прищурився. Хитрий і досвідчений був старий галицький князь.

Ігор зрозумів, що з тестем треба говорити навпростець, бо він читав приховані думки співбесідника як по писаному.

— Так, отче, мені потрібна перемога, і не абияка, а славна, не заради самої перемоги, а для майбутнього. Вона допоможе мені прокласти шлях до Золотих воріт! Та власних сил у мене замало...

— У кожного з нас, навіть у мене, замало сил, щоб змагатися зі Степом. Тільки гуртом зуміємо ми зупинити поганих. Святослав навесні закликав і мене взяти участь у поході, але старий я вже став, щоб іти за тисячу верст, тому дав дружину і послав її з воеводами...

— От і мені дай, і я здобуду славу перемогу і для себе, і для тебе.

— Ні, Ігорю, не дам. Що подумают Святослав і Рюрик, якщо моя дружина помине їхню землю і піде аж у Сіверщину? Чи не подумают вони, що я хочу разом з тобою взяти Київ на щит з двох боків?.. А потім: не діло ти замислив — воювати самому половців. Якщо вже їх бити, то треба бити так, як робив колись Мономах, а тепер робить Святослав, — щоб аж курява з них летіла, щоб назавжди відбити в них бажання нападати на Русь! А ти хочеш подразнити, як ос. Від того вони тільки зліші будуть... Якщо вже хочеш іти на них, то йди разом з великими київськими князями. І половців

добре полякаєш, і слави заживеш. І дружину я тоді дам тобі, — завжди пришлю тисяч п'ять воїв... Це моє останнє слово. А тепер ходімо до дітей, хочу побавитись наостанку, перед вашим від'їздом, з онучатами.

Ігор стиснув губи і мовчки встав. Власне, він не дуже й сподівався на те, що Ярослав з першого слова так і дасть йому полк воїв, та все ж відмова була дошкульна і боляче хльоснула по князівському самолюбству.

— Шкода, княже, — сказав він з удаваною веселою усмішкою. — Доведеться твоїм онукам, як виростуть, ділити і так невелике Новгород-Сіверське князівство на зовсім дрібні уділи...

— Нічого, хай ростуть, а життя розпорядиться по-своєму — кому грива, а кому хвіст, — відповів Осмомисл і пропустив у двері поперед себе Ігоря і Ярославну.

3

З Галича Ігор з сім'єю виїхав у ясну морозну днину, та вже зразу за Дністром погода зіпсувалася: настала відлига, небо затягнуло хмарами, сійнули холодні осінні дощі. Дороги перетворилися в справжнє болото. Ярославна з дітьми не вилазили з критого воза, а Ігор, насунувши на голову каптур мокрої киреї, їхав верхи і слідкував, щоб усе в його невеликій валці було в порядку.

До Києва, замість десятого дня, як сподівалися, добралися увечері аж на п'ятнадцятий.

Ігор повернув валку в провулок до боярина Славута, де завжди зупинявся, коли приїздив до Києва.

Славута був дома. При світлі смолоскипа зійшов з ганку у двір, упізнав Ігоря.

— Княже! — розкинув для обіймів руки. — Дорогий мій! Звідки? Яким побитом?

Старий боярин безмірно зрадів несподіваному гостеві, якого не бачив кілька місяців. Він поцілував Ігоря в холодну мокру щоку і запросив до хоромів.

— Я з сім'єю, боярине, — зупинив його Ігор. — З княгинєю Ярославною, з дітьми та почетом. Їдемо з Галича.

— Так це ж чудово! Княгиня Ярославна! Діти! Зараз ми приготуємо все для дорогих гостей. — Він заметушився і почав гукати до челяді: — Гей, люди! Топіть грубки! Готуйте гарячу вечерю! Засипте вівса коням та покладіть сіна! Та швидше повертайтеся! Ну!

Широкий боярський двір ураз ожив. Запалали смолоскипи, в хоромях засвітилися свічки. Челядники борзо бралися до роботи: несли дрова, різали півнів, засипали в жолоби обрік, діставали з горища сіно.

Славута привітав Ярославну, як доньку, — обняв, поцілував у лоба, повів з дітьми до хоромів. Ігор деякий час ще порядкував у дворі, аж поки люди і коні не були поставлені на нічліг. Потім зайшов до боярської хоромини.

Тут уже палахкотів у грубці вогонь, діти пили з коржами та медом гаряче молоко, що виганяє простуду з горла. Текля вносила перини та ковдри — слала їм постіль на жовтій, вимитій до блиску дощаній підлозі.

Коли дітей поклали спати і погасили свічку, Ігор, Євфросинія та Славута перейшли

до боярської хоромини, де був накритий стіл. Все, що мав кращого і смачнішого, боярин звелів подати сюди.

Він наповнив келихи іскристою солодкою ситою.

— За ваше здоров'я, княже й княгине, за здоров'я ваших діток! Дякую, що не забули мене і завітали не до когось іншого, а до моєї господи!

— Ріднішої і дорожчої людини в Києві, ніж ти, Славуте, для мене немає, — з почуттям проказав Ігор. — За твоє здоров'я, вчителю! За те, щоб повнився достатком твій дім, щоб ясною була голова, а голос лунав по-молодечому! І якщо дозволиш, ми на кілька днів скористаємось твоєю гостинністю, бо додому ще тиждень путі, а коні стомилися і діти послабли...

— Княже! — вигукнув Славута. — Мій дім — твій дім. Все, що маю, що я нажив за своє життя, все те від князів Всеволода Ольговича, Святослава Всеволодовича, твого батька Святослава Ольговича та найбільше — від тебе, Ігорю. Всі мої статки-маєтки подаровані цими князями за мою вірну службу і належать їм, як і я їм належу тілом і душею. Ольговичі — моя доля...

— Я завжди високо цінив твою відданість Ольговичам, Славуте, але Ольговичів стало багато. Хто ж із них тепер займає перше місце у твоєму серці? Святослав?

— Уже з твого запитання, Ігорю, мені ясно, як високо ти ціниш мою відданість. Можеш не сумніватися, найперше місце в моєму серці належить тобі. Це всім відомо...

— Навіть не Святославові?

— І Святославові теж.

— Але останні чотири роки ти незмінно при його дворі і віддано служиш йому! — вигукнув Ігор.

— Ти теж, Ігорю, не раз воював на його боці, допомагав йому здобути Київ. І допоміг! І це велика перемога Ольговичів!.. Що ж стосується мене, то нас зі Святославом єднає і дитяча та юнацька дружба, і спільне бажання об'єднати довкола Києва всі руські землі, і, зрештою, те, що більшість моїх угідь розташовані на нинішній Святославовій землі... Моя батьківщина — Сіверщина. У Чернігові у мене є, як ти знаєш, кращий дім, ніж у Києві, та з Ярославом жити мені скучно... Є, правда, дякуючи тобі, дім і в Новгороді-Сіверському... І я ж наїжджаю до тебе в гості...

— Ну, от! Наїжджаєш! А кажеш, що я на першому місці в твоєму серці...

— І це так. Я люблю тебе, як сина! З усіх Ольговичів ти найбільше припав мені до душі — за щирість і відвертість, за безкорисливість і хоробрість... З малих літ припав!

— Ну, не такий уже я хороший! — не без задоволення сказав Ігор.

Славута усміхнувся і його очі засвітилися батьківською добротою.

— А я й не перехвалюю тебе, бо добре знаю, що ти, крім того, ще й упертий, запальний, честолюбний, а іноді й жорстокий... Ну, та про це у нас ще буде час поговорити, — ви ж не завтра вирушаєте в путь... Тим більше, що завтра доведеться йти до Святослава: він збирає князів на снем. Уже прибули Рюрик, Ярослав Чернігівський, Володимир Переяславський і твій любий брат Всеволод...

Ігор аж кинувся:

— Всеволод тут? Чому ж ти мені відразу не сказав?

— Бо ти б же миттю помчав до нього серед ночі. А тобі треба передусім добре відпочити, виспатися. А вже завтра зустрінетесь...

Ігор і Ярославна відчули, які вони страшенно стомлені. Тепло, що йшло від грубки, смачна вечеря та хмільна сита ще більше розморили їх, обличчя запашили гарячковитим рум'янцем. Уже ні їсти, ні пити, ні розмовляти їм не хотілося. Очі склеплювалися самі. Сон — це все, що зараз для них було наймиліше.

4

Святослав не вважав це зібрання загальноруським снемом, бо прибули до Києва, крім Рюрика, лише чотири князі: Ярослав Чернігівський, Володимир Переяславський, Ігор Новгород-Сіверський та Всеволод Трубчевський. Однак урочистості й пишності зібранню не бракувало. Святославова гридниця була прикрашена князівськими хоругвами, одягнуті в барвисте вбрання князівські гусярі, дудкарі та скоморохи ще до початку снему почали веселити ліпших київських мужів — бояр, багатих купців, дружинників — музикою, піснями та скомороськими жартами-витребеньками.

Ігор з Ярославною та Славутою трохи припізнівся і зайшов до гридниці тоді, коли там уже стояли Святослав з Марією Васильківною, Рюрик з Белуківною та прибулі князі.

Святослав широко розкинув руки, струснув сивою чуприною і пішов назустріч гостю.

— Княже, брате мій! — І міцно обняв Ігоря, потім Ярославну. — Який я радий, що ви з княгинею завітали до моєї господи! Який я щасливий, що ти, не пам'ятаючи дріб'язкових образ, прибув сюди, щоб спільно подумати про землю Руську!

Ігор переходив з рук до рук. Його щиро обняли Рюрик і Ярослав, а брат Всеволод згріб у ведмежі обійми і мало кісток не потрощив на radoщах.

І ось перед ним Володимир Глібович. Ігор глянув на його юне вродливе обличчя, заглянув у світло-голубі очі — і руки не простягнув, тільки процідив крізь зуби:

— Здрав будь, княже!

Володимир холодно кивнув головою:

— Здрав будь!

Святослав стежив за виразом їхніх облич, за кожним словом. Помітивши, що вони і рук не подають один одному, і не думають розходитися, а стоять, настовбурчившись, мов півні, поспішив до них, щоб не спалахнула сварка, взяв обох попідруки, рушив до князівського столу на підвищенні.

— Дорогі мої синовці [45], — сказав лагідно, як батько, що повчає недорослих синів, — є час битися, але є час і миритися. Що було, те загуло, те биллям поросло! Подайте один одному руки, як брати, і хай ніколи чорна тінь незгоди не затьмарить ваших сердець! Від цього виграє і кожен з вас, і вся Русь! Подайте руки, прошу вас!

Не дивлячись один одному в вічі, молоді князі простягнули руки, але потиск їхній був ледь помітний і ніяк не свідчив про примирення.

Святослав запросив усіх до столу. Чашники метнулися наповнювати чари, келихи,

роги, поставці.

— Братіє і дружино! — голосно, на всю гридницю, промовив великий князь. — Важкий і тривожний час настав для Руської землі. Заворушився Половецький степ, піднялися кочові племена і напосілися на українні наші землі. Ми було приборкали Коб'яка з його братією, та цього, виявляється, замало. Безбожний окаянний Кончак, якого на ханському снемі обрано великим ханом, задумав знести всю Переяславську землю і прилучити її до землі Половецької...

Святослав замовк, підшукуючи потрібні слова. А гридниця враз зашуміла, по ній прокотився грім обурення. Звістка була дуже важлива і вразила всіх.

— Звідки дізнався про це, княже? — запитав брат Ярослав. — Може, це вигадка? Святослав похитав головою.

— Ні, не вигадка... З Лубна прибув гонець. Посадник Мотиґа повідомляє: зі степу прискакав молодий половець, що добре говорить по-нашому, бо мати його — наша жінка, переяславка, він докладно розповів про ханський снем, про обрання Кончака верховним ханом, про те, що половці задумали великий зимовий похід проти нас, і навіть про те, що Кончак послав людей за Кавказькі гори, щоб придбати там лук-самостріл, що стріляє "живим вогнем". Щоб застрахати наших воїв...

Всі довго мовчали. Кожному з присутніх було добре відомо, якою смертельною загрозою для Русі були половці протягом останніх ста років, після того як вони могутньою хвилею вихлюпнулись з-за Волги, з земель незвіданих, таємничих, і, витіснивши своїх родовичів-печенігів, затопили неозорі степи між Волгою та Дніпром, а згодом і між Дніпром та Дунаєм.

Все, що сказав великий князь, ніяк не скидалося на вигадку. Не було того року, щоб минув для Русі спокійно, щоб та або інша половецька орда не топтала руські землі. Тепер же, коли половці об'єдналися, треба ждати гіршого.

— Що ж нам робити? Зима довга, а ми не знаємо, коли саме нападе Кончак, почав розмірковувати уголос Ярослав. — Не тримати ж у Полі цілу зиму об'єднане військо... Що порадить великий князь?

Святослав виділявся серед інших князів не тільки віком, сивою головою, а й дорідністю. Ні щуплуватий брат Ярослав з його куцуватими бровами, маленькими очицями і спокійним, урівноваженим характером, ні жвавий чорночубий Рюрик, ні Ігор та Володимир Переяславський, що були середнього зросту, не могли дорівнятися ні дорідністю, ні силою до великого князя. Один Всеволод, що сидів край стола, мав таку ж велику голову, крупне лице і могутні плечі, як старший від нього майже утрое двоюрідний брат.

Всі повернулися до Святослава. Справді, що порадить великий князь?

Святослав рукою відкинув назад сиву чуприну, трохи відпив з келиха сити і, подумавши якусь хвилину, сказав:

— Ми з великим князем Рюриком уже кріпко думали, що нам робити. Звичайно, посилати на всю зиму в Поле військо нерозумно. Та й хто витримає таку зимівлю?.. А от держати на Королі, Пслі та Ворсклі в зимівниках таємничих вивідачів можна. Як тільки

вони помітять половців, то від вити [46] до вити звістка за один день дійде до нас — у Київ, у Переяслав, у Чернігів... А ми, держачи рать наготові, негайно виступимо і зустрінемо супротивника десь на Сулі, а то й на Хоролі... Чи згодні на це? Чи так я кажу?

Першим відгукнувся Володимир Глібович:

— Я згоден.

— А ти, Ярослав? — Святослав повернувся до брата.

— Іншого виходу у нас немає, — відповів той ухильно.

— Отже, ти згоден піти разом з нами в Поле? — перепитав Святослав.

— Згоден, — нахилив голову Ярослав, і ніхто не міг побачити його очей.

— А ти, Ігорю?

— Сіверські князі підуть! — твердо сказав Ігор. — Всі підуть — і я, і Всеволод, і Святослав Рильський, і Володимир Путивльський...

Рум'яний Святославів вид прояснів.

— От і добре! Вісім князів уже згодні йти в Поле. А тим часом, поки Кончак збиратиме сили, домовимося з іншими князями. Половці об'єднуються для рішучого бою з нами, і Русь не повинна дрімати! Всі разом грудьми станемо на захист рідної землі!

Останні слова великого князя потонули в гучних вигуках:

— Не пустимо поганих на Русь!

— Загородимо їм дорогу своїми щитами!

— Смерть Кончакові!

— Слава князям!

— Хана Коб'яка сюди! Хочемо побачити поганина-коція в колодках!

— Усіх ханів приведіть! Хай поглянуть на руську славу, а свою ганьбу!

Ця думка сподобалася всім. Багато голосів підхопили її:

— Ханів сюди! Ханів!

Святослав подав знак гридню Кузьмищу:

Візьми сторожу, приведи Коб'яка з братією! Йому і самому хотілося показати полонених брату Ярославу і двоюрідним братам Ігорю та Всеволоду, які не брали участі в переможному поході.

Кузьмище вклонився:

— Миттю будуть тут, княже!

Однак з'явився він не скоро. Гості встигли випити чимало пива і сити, з'їли половину наїдків, перш ніж він з молодими гриднями ввів Коб'яка і ханів.

Полонених поставили на проході, між столами, неподалік від князів. За час, проведений у неволі, вони змарніли, жовто-сірі від природи, ще більше поблідли й посіріли. Коб'як теж схуд, гострі вилиці кістляво випирали з-під шкіри, вузькі очиці люто косилися на князів та боярство.

Кузьмище поклав йому на шию важку, мов довбешка, руку — пригнув ханову голову в низькому поклоні.

— Кланяйся князям, поганцю! Ще раз і ще! Молоді gridні зробили те ж саме з іншими ханами. Святослав махнув, щоб відпустили, повернувся до Коб'яка:

— Ну що, хане, важко в полоні? Не подобається? Крутиш носом? А скільки ж нашого люду ви тримаєте у себе? А скільки загнали в сиру землю? Думав про це?

Коб'як хитнув головою, як норовистий кінь, коли на нього насіли оводи.

— Прийде час, княже, і ти так стоятимеш переді мною та моїми родовичами, як я нині перед тобою, тоді і дізнаєшся, як бути в полоні!

Всі обурено загули: це була погроза. Але Святослав підняв руку.

— Чому ж не жив з нами, як добрий сусіда? Чого плюндрував нашу землю? Чому знову збирався напасти на нас? Легкої поживи захотілося?

— Ви самі накликали мене сюди... Поряд з тобою, княже, сидить князь Ігор і не дасть збрехати. Це ж він на твоє прохання покликав мене та Кончака разом воювати Рюрика! Хіба не так?

Ігоря пересмикнуло. Святослав спохмурнів. Що було, те було. І зовсім недавно, якихось чотири чи п'ять років тому. Та навіщо про це нагадувати тут?

У Рюрикових і Володимирових очах блиснули насмішкуваті вогники. А київські бояри, ці багатії, незалежні вельможі, що на свій розсуд запрошували до Києва князів і нерідко проганяли їх, відверто засміялися.

— Прикуси язика, рабе! Довгого маєш — вкорочу! — спалахнув Ігор. — Не тобі згадувати минуле! Ліпше думай про день завтрашній — що він тобі принесе. Ось ми дізналися, що Кончак підбиває ханів на велику війну проти нас. Так от, якщо він справді сунеться на нашу землю, то першою полетить твоя башка з пліч!

— Дякую, що сказав. Тепер знатиму, що мене жде. Але ти сам стережись! І думай не про день завтрашній, а про нинішній, — відрізав Коб'як, хижо повівши прищуреним оком по столу. — Бо хто відає, чий вік довший? Хто тут може сказати, до кого першого підійде щербата з косою? Може, до тебе, Ігорю? А може, до князя Святослава?

Коб'як раптом відштовхнув Кузьмища, нахилився над столом, блискавично вирвав застромленого в копчений окіст захального ножа і, майже не цілячись, сильно метнув його в Ігоря.

Ніж просвистів, мов стріла, направлений твердою рукою прямо в груди князеві, але Ігор устиг відхилитися. Ніж пролетів побіля його плеча і глибоко ввігнався в живіт молодому чашникові, що стояв позаду.

Чашник упав. Крик болю і жаху пролунав на всю gridницю.

Ігор зблід. Всеволод і Володимир Переяславський намагалися видобути мечі, та, сидячи за столом, у тісноті, не могли цього зробити. А Коб'як, побачивши, що промахнувся і ненависний йому князь сидить живий і неушкоджений, кинувся до нього з розчепіреними пальцями, щоб схопити за горло.

Тут його й наздогнав важкий Кузьмищів меч, в одну мить відділивши ханову голову від тулуба. І впав Коб'як у gridниці Святославова — без слави, як підлий убивця.

За Ігоревою спиною корчився в передсмертних муках Святославів чашник. У gridниці стояв неймовірний шум і гвалт. Гості посхоплювалися, вимагали скарати на

горло всіх ханів і, зібравши військо, не ждучи нападу Кончака, йти на нього війною.

Святослав сидів поблідлий, розгублений. Йому на допомогу кинувся Славута, нахилився до вуха.

— Княже, не піддавайся почуттям. Гарячі голови вмить порубають полонених, а це на руку Кончакові, бо полегшить йому об'єднання всіх племен половецьких. Та й похід не на часі. До походу треба готуватися...

Порада була слухна, а головне, привела до тьми великого князя. Він підвівся, розпорядився допомогти пораненому чашникові, ханів вивести, мертвого Коб'яка винести.

Гамір і пристрасті поволі затихли, вгамувалися. І хоча всі були пригнічені тим, що сталося, однак згадали, що на столах ще багато смачної їжі, що ще не подавав сьогодні свого голосу Славута, а смерть половецького хана — не така вже важлива причина, щоб перервати князівський пир. Згадали це всі і, заповзявшись біля наїдків та напоїв, поволі знову розвеселилися. Забули і про Коб'яка, і про його братію, і про похід, до якого щойно так палко закликали один одного. Хтось перший захотів почути спів Славути, інші підтримали.

— Славуту, заспівай!

Славута не примусив просити себе довго. Кинув руки на струни, пройшовся по них кілька разів, діждався тиші — аж у вухах від неї задзвеніло — і враз високо, протяжно завів:

Ой ти, степ мій, степ,  
без кінця, без меж!

Ой чому ти, степ,  
ковилом цвітеш?

Ковилом шумиш,  
кров'ю червониш,  
кістю білою

у траві дзвениш?

Чом по тобі, степ,  
не жита цвітуть,  
не жита цвітуть,  
а полки ідуть?

Чом на тобі, степ,  
нема ратая,  
скаче лиш орда  
розпроклятая?

— Що від крові я,  
від солоних сліз  
галиччю покривсь,  
ковилом поріс...

Степ, широкий степ,



мій привольний край!..

Що на серці — біль,

на душі — печаль...

Це була нова пісня Славути, складена ним після походу на Оріль. Її прості слова, що, здавалося, жили в серці кожного, хто ходив у похід, її розлогий, як безмежний степ, спів, її глибока туга й печаль приголомшили всіх, вразили, ніби громом, видавили з ока не одного суворого воїна пекучу сльозу. Справді, яка лиха година, яка напасть насунулася на рідну землю, на широкі прабатьківські степи!

Супився Святослав, витирав очі Рюрик, хмурився Ігор і Володимир, ридав, не стримуючись, гридень Кузьмище, і сльози текли по його чорній закошляченій бороді.

— Славуто, сьогочасний Бояне наш! — Святослав поцілував співця у сиву голову. — Незрівнянний наш! Дякуємо тобі!

І гридниця затула, заревла, застогнала сотнями голосів:

— Славуто-о!

5

По приїзді в Новгород-Сіверський Ігор запросив до себе княжича Володимира Галицького. Помітно схвильований і злегка зблідлий, той поспішно ввійшов до хоромини, обняв сестру і зятя і відразу, без зайвих слів, запитав:

— Ну, що? Батька бачили? Як він? Що сказав? .

Ярославна схлипнула, її рівний гарний носик зморщився, шовковисті брови здригнулися.

— Постарів... Схуд... Очі стали тьмяні, заглиблені в себе, ніби дивляться не вперед, а назад, на пройдене життя...

— Ну, це ясно — старість. А старість — не радість... Та не про те мова... Про мене ви з ним балакали? — нетерпляче запитав Володимир.

— Балакали, — відповів Ігор. — Спочатку й слухати не хотів про замирення з тобою, а потім погодився на твоє повернення, якщо даси слово, що порвеш з боярством і не піднімеш руки ні на нього, ні на брата Олега!

— Такого брата у мене немає! — скипів Володимир. — Чого захотів! Визнати братом сина попаді! Ніколи! Який він княжич! Байстрюк!

Ігореве обличчя посуворішало.

— Та ти не горячкуй! Вислухай спочатку!

— Ну? — Володимир дивився чортом.

— Ти міркуєш не як дорослий муж, а як отрок... Тебе жде золотий Галицький стіл, під рукою незабаром стануть залізні галицькі полки, під якими, коли вони йдуть, здригається земля і води розступаються!.. Князь Ярослав справді дуже постарів. Видно, ті незгоди, що впали важким тягарем на його плечі, укоротять йому віку. А ти не хочеш цього зрозуміти! Дався тобі Олег! Про князівство думай, а не про нього. Та й брат він тобі по батькові, від цього нікуди не дінешся! Серед князівських синів байстрюків не буває! Все одно в них князівська кров!

— Не визнаю я Настасича братом! Ніколи не визнаю!

— Визнаєш! — Ігор почав сердитися. — І напишеш про це батькові! Бо це для тебе єдиний шлях на Галицький стіл! Іншого я не бачу...

— А якщо не напишу?

Ігореве обличчя скам'яніло, очі похмуро блиснули. Він умів бути твердим і суворим.

— Якщо не напишеш, тоді їдь від нас, Володимире! Хоча, видить бог, я цього не хочу, бо люблю тебе як брата!

Ось як! — Володимир ще дужче зблід, по обличчю пробігла гримаса болю. Він повернувся до Євфросинії: — І ти, сестрице, так думаєш, як твій ладо?

Ярославна помертвілими губами прошепотіла:

— Прости мене, братику, але і я так думаю. І прошу тебе — напиши батькові! Помирися з ним! Не довго вже йому стежку топтати по білому світі, тож хай хоч наостанку знайде спокій... Напиши!.. Заради себе і всіх нас!..А ще — не вір боярам! Не вір! Це змії підколодні, підступні!

Вона обняла брата і на грудях у нього заплакала. Володимир обережно відсторонив її, посадив на лаву і сам сів поряд, охопивши голову руками. Довго так сидів непорушний, дивився у куток, і не можна було зрозуміти — думає він що-небудь чи ні, таким безтямним був його погляд.

Ні Ігор, ні Ярославна жодним словом не порушили цієї напруженої тиші, даючи княжичу можливість самому зважити все і знайти вихід із того становища, в яке він потрапив.

Нарешті Володимир важко зітхнув і тихо проказав:

— Гаразд, я напишу такого листа. Напишу... Хай усім вам буде легко!

## РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

### 1

Відразу після різдва до Вербівки прибув молодий князь Володимир Ігорович з почтом. Його супроводжували боярин Вовк, старий досвідчений воевода, якому Ігор доручив опікати сина, путивльський соцький, волосний тіун і півсотні гريدнів. Усі верхи, в дублених кожухах, хутряних і ялових чоботях, несподівано виїхали з-за горба, спустилися вниз, у безлюдне село, занесене снігами, і, не зустрівши жодної живої душі, зупинилися на вигоні, де колись, до нападу половців, стояла дерев'яна церковця, а тепер широко розкинувся пустир.

— Трубіть збір! — наказав князь, трохи здивований тим, що ніхто з мешканців хижок та землянок не помітив прибуття військового загону.

Молодий гريدень підніс до рота риг, щосили затрубив. Сильний протяжний згук сколихнув снігову тишу і луною відгукнувся в бору за Сеймом. І зразу ж із кількох найближчих хижок злякано визирнули люди. Чи не половці?

— Сюди йдіть! Сюди! — замахав руками тіун, — Не бійтеся! Прибув князь Володимир Ігорович!

Люди боязливо рушили навпростець, по снігу, і юрбою ставали перед вершниками.

Ждан обідав з матір'ю та Любавою. Хижку він встиг закінчити до холодів, і тепер стало вільніше: був час і коней попорати, і до сусідів заглянути, і спокійно біля столу за

мискою юшки посидіти. Любава остаточно видужала, розквітла, погарнішала, і Ждан, уже не ховаючись від матері (бо раніше соромився), зазірав дівчині в вічі, милувався її красою і чекав назначеного Любавою дня, коли зможе назвати її своєю жоною.

Жили сутужно: хліба не пекли, бо ні з чого було. Брат Іван позичив кілька корців проса та ячменю — товкли в ступі і варили кашу. З лози Ждан наплів десятків два верш, рубав лід і заставляв їх в ополонки у рибних місцях, де водилися лини, соми та в'юни, — і з улову, якщо щастило, варили юшку. Окрім того, кожного дня, взявши сильця, лука, списа та рогатину, ходив на лови. Бувало, вертався з порожніми руками, але, бувало, приносив зайця, козулю чи якусь іншу дичину, і тоді в хаті було маленьке свято — ласували свіжиною.

І сподівалися на краще. Восени Ждан, зробивши з міцної дубової гілляки рало, розорав чималий шмат землі і посіяв пшеницю та жито. Посів дружно зійшов, заврунився, зачучерявився, обіцяв, якщо буде з весни поліття, обернутися добрим врожаєм. А ще ж була надія і на яровину: на коня виміняли насіння гречки, проса, ячменю, і вона добре покільчилася, і якщо Ярило своїми гарячими променями не висушить ріллю, не зів'ялить паростків, теж дасть урожай. Тоді наступну зиму можна зустрічати без страху...

Ждан зачерпнув з дерев'яної миски-довбанки шмат білої розвареної линини і вже лагодився запустити в неї свої молоді зуби, як тут у хижку ввірвався протяжний звук рога — ту-ту-ту-у!

Ложка на мить застигла в повітрі, потім опустилася назад, у миску. Любава ойкнула:

— Ой, лишенько, що це?

Через невеличке кругле віконце в хижку проникало небагато світла, та все ж було видно, як і мати зблідла. Любава злякано глянула на Ждана, ніби шукаючи у нього захистку. Про їжу миттю забули, хоча були голодні.

Ждан зірвав з кілочка, забитого в стіну, кожуха, натягнув на голову шапку, вискочив надвір. Жінки поспішили за ним.

Різке сяйво сонячного дня після сутінок хижки примусило Ждана зажмуритися, затулити очі рукою. А коли трохи звик до сліпучого світла, то побачив на вигоні загін вершників, а попереду — князя Володимира Путивльського. Хоч було неблизько, він відразу впізнав його Гнідка, гривастого високого красеня з білими смужками на всіх чотирьох ногах, що не так часто буває, і білою зіркою на лобі. Це був подарунок князя Ігоря старшому синові.

Ждан полегшено зітхнув:

— Свої! Не бійтеся!

Вони побрели навпростець по снігу. А підійшовши, стали до гурту.

Князь Володимир відразу впізнав колишнього батькового конюшого.

— Ну, як? Знайшов своїх? Хату збудував?

— Брата знайшов і хижку поставив. Є де зиму перебути, — вклонився Ждан.

— Це добре. Обживайся, я звелів з вербівчан три літа ніякої данини не брати. З тебе

теж. А потім — тільки половину.

— Дякую, княже, — знову схилив голову Ждан. Він знав давній звичай — з погорільців та новопоселенців кілька літ данини не беруть. Та все ж було приємно, що молодий князь пам'ятає про це.

Коли вербівчани зібралися, Володимир підвівся на стременах. Його обличчя, на якому ще не висіялася борода, було заклопотане.

— Люди! — гукнув по-юнацькому дзвінко. — Не дивуйтеся, що я не посадника чи соцького прислав до вас, а сам приїхав. Хочу всю свою волость уздріти власними очима, хочу дізнатися, скільки люду живе в ній і скільки воїв може виставити на той випадок, коли доведеться проти половців стати.

— Та невже знову нападуть, окаянні? — запитав хтось із гурту.

— Нападуть... Кончак на одне око спить, а другим Русь бачить і зуби точить на неї! Нещодавно стало відомо, що взимку хоче він з усім половецьким військом захопити Переяславську і Сіверську землі аж до Сейму, наших людей висікти чи в полон забрати, а саму землю зробити своєю, щоб ставити на ній свої вежі, щоб випасати на ній свої табуни...

— Проклятий душогуб! Кошій Безсмертний! Виродок! — почувлися голоси. Володимир підняв руку.

— Ось тому я й прибув до вас. Хочу всіх, хто здатен тримати меча, хто вміє стріляти з лука і вражати ворога списом, закликати до війська. А хто ще не навчився, той мусить навчитися від бувалих воїв!

Ждан виступив наперед.

— Вербівчани всі підуть, княже! Бо тяжко постраждали вони від половців, бо люта туга і жадоба помсти змушують до цього! Небагато нас, зброї і коней у нас малувато, та, будь певен, життя свого не пошкодуємо, аби лиш помститися за свою біду і перекрити ворогові шлях на рідну землю!

— За зброєю та кіньми діло не стане: зброю візьмете у моїх коморах, а коней — з моїх табунів!

— Тоді, як настане час, дай нам знати, і ми прийдемо до Путивля! — твердо пообіцяв Ждан і звернувся до гурту: — Чи так я кажу, земляки?

Вербівчани загули одноставно:

— Так, так! Усі виступимо проти поганих! Не пустимо супостатів на свою землю!

Володимирове обличчя проясніло, розпогодилося: його невеличка волость таки виставить, як він обіцяв батькові, цілий полк у тисячу воїв! Не стільки, як батько чи старий Всеволод, та все ж цілий полк! І йому не соромно буде, поблискуючи золотим шоломом, стати попереду під барвистим князівським стягом.

2

Десь у ті дні, коли юний князь Володимир Путивльський об'їздив свою волость, київський гридень Кузьмище верстав разом з сотнею воїв нелегкий шлях з Києва до міста Лубна на Сулі.

Одержавши звістку від лубенського посадника Мотиги про те, що Кончак готує

великий зимовий похід на Русь, Святослав спорядив на нічийну землю між Сулою і Ворсклою сторожову сотню.

Виїхавши з Києва рано в середу, валка в суботу ввечері вже в'їхала через перекидний дерев'яний міст у Лубен. Поки вої порали коней і ставали на нічліг, Кузьмище поспішив до свого земляка і друга посадника Мотиги і застукав держакон меча у міцні дубові двері.

В добре натопленій горниці, освітленій восковою свічкою, сиділо двоє: сам посадник, плечистий рудобородий черевань, та кардокий чорнявий юнак, що обличчям і одягом дуже скидався на половця.

— Вечір добрий, друже! Не впізнаєш? — привітався прибулий.

— Кузьмище! От не ждав! — вигукнув Мотига і, схопившись з лави, кинувся обнімати несподіваного гостя. — Ти сам чи з князем?

— Сам, із сотнею воїв, — стримано відповів Кузьмище, скидаючи кожуха і підозріло глипаючи на незнайомця, що прислухався до їхньої розмови.

— Що ж тебе привело сюди?

— Твоя звістка, друже.

— Про Кончака?

— Угу, — похмуро прогукнув Кузьмище, незадоволення тим, що Мотига при сторонньому розпитує його про те, що не всім потрібно було знати. Не діждавшись від Мотиги пояснення, хто його гість, він запитав прямо: — А це що за хлопець? Не половець часом?

Мотига зареготав.

— Ну й око в тебе! Це справді половець, але незвичайний. Саме він приніс звістку про наміри Кончака. При ньому можна говорити відверто. Його звати Овлуром, тобто Лавром по-нашому, бо він хрещений половець. І, як я вже сказав, незвичайний!

Повісивши кожуха і баранячу шапку на дубовий кілочок, вбитий у стіну, Кузьмище сів до столу, пильно приглядаючись до зніяковілого молодика.

— Що ж у нього незвичайного? Мотига налив гостеві кухоль медяної сити, підсунув дерев'яне блюдо з вареним судаком та хлібом.

— Цей хлопець незвичайний тим, що він, хоч і половець, а наш з тобою земляк по матері і навіть близький твій родич, як я дізнався.

Кузьмище вихилив кухоль, гучно крякнув і вкинув у рота добрячий кусень хліба і шмат судака.

— Не пригадую такого родича, — закрутив головою, працюючи могутніми щелепами, як жорнами.

— Я теж не відразу признав у ньому земляка, — відповів Мотига, знову наповнюючи кухоль. — І не відразу повірив тому, що він розповів. Спочатку навіть подумав, що це половецький вивідач, і хотів кинути до ями. І тільки тоді, коли він сказав, що його мати переяславка, а він сам християнин, я пильніше приглянувся до нього. "Звідки ж твоя мати?" — спитав я. "З Баруча" [47]. Я мало не підскочив на лаві: адже я теж родом з Баруча!..

Кузьмище поперхнувся і витріщив на Овлура чорні очища. Він був такий вражений і здивований останніми словами Мотиги, що перестав жувати.

— То твоя мати справді з Баруча? — перепитав він юнака.

— З Баруча, — відповів той. — Її взяв у полон під час половецького нападу на Переяславщину мій батько Торіат, тоді ще зовсім молодий воїн.

— І давно це було?

— Мені зараз дев'ятнадцять літ, а я в неї один... Отже, десь років двадцять тому...

— Двадцять років!.. Ти чуєш, Мотиго? Це ж якраз тоді, коли Баруч був дотла спалений ханом Туглієм! Я, молодий київський гридень, почувши про таке лихо, стрімголов примчав додому і не застав із своїх нікого — ні батьків, ні сестер...

— Я своїх теж не застав, — похмуро докинув Мотига.

Кузьмище торкнувся Овлурового плеча.

— Як же звати твою матір?

— Рутою.

— Що? — вигукнув гридень. — Рутою? Тав усьому Баручі тільки й була одна Рута — моя сестра! То виходить... А батька її як звали, не знаєш? — засумнівався він.

Овлур схвильовано потер долоні.

— А батька її, тобто мого дідуся, звали Йовхимом, а по-вуличному Довгим, бо, казала мати, на їхній вулиці жив ще й Йовхим Короткий.

Кузьмище вперіщив кулаком по столу — аж задвигтіла горниця і сита вихлюпнулася із жбана.

— Побий мене грім і свята богородиця! То виходить, що ти мій сестринець, бо ж Рута — то моя рідна сестра, а Йовхим Довгий — то наш батько!.. Га? Мотиго, що ж це робиться на світі? Був я безрідний, мов бездомний пес, а тепер знайшов сестру і племінника.

— Виходить, тепер ти не безрідний, — сказав Мотига.

— Як же ти? — спитав Овлура Кузьмище. — Куди тепер? До матері чи залишишся тут?

— До матері!.. Я було занедужав після нелегкої зимової дороги і оце ледве вичухався. Тепер мені ліпше, і завтра збираюся рушати назад.

— Чому ж завтра? Поїдемо разом післязавтра — все ж безпечніше. Доведу аж до Ворскли, а звідти тобі до матері рукою подати!

— Гарзд, поїдемо, вуйку. Я дуже радий, що зустрівся з тобою...

Ще чотири дні, тепер уже не поспішаючи, мандрував Кузьмище зі своєю сотнею та Овлуром на схід по нічийній землі. Ні села ніде, ні хутора. Лише в затишних місцях, по лісах та в байраках, стояли невеликі хижі-зимівники, в яких Кузьмище залишав по два, по три вої з усім необхідним для життя — сухарями, солониною, мороженим м'ясом, крупою. На найвищих деревах вої влаштовували виту — невеличкий поміст, з якого видно було довкіл на багато верст, піднімали туди дерев'яний жбан зі смолою, щоб розвести вогонь і подати сусідній виті знак, що йдуть вороги, і, попрощавшись з товариством, ставали на чати.

Так поволі сотня танула і танула, залишаючи сторожу в тих місцях, де могли пройти половці. По правому, високому березі Ворскли Кузьмище поставив десяток сторож — і на одній з них, розставшись із Овлуром, залишився сам.

## РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

1

На початку лютого 1185 року, зібравши велике військо, Кончак вирушив у похід. Ішов у силі тяжкій. Тисячі вершників, ведучи запасних коней, нав'ючених зброєю та припасами, вкрили засніжений степ.

Позаду, на міцних санях, найбільш досвідчені воїни везли два тугі самострільні луки-катапульти, що натягувалися багатьма воїнами і метали через городські вали "живий вогонь", тобто запалювальні снаряди-шерешери, привезені з далекого Ірану. Разом з катапультами їхав і знавець цієї грізної зброї бусурманин Сулейман. "Живим вогнем" Кончак сподівався залякати русичів, спалити їхні городи, а вали зрівняти з землею, щоб і сліду не залишилося. Бусурманина берегли, як зіницю ока. Його везли в утепленій вовною та верблюдою шерстю кибитці під охороною цілої сотні воїв, годували добре, задовольняли кожну його забаганку.

Кончак вирушив у цей похід з великими надіями на перемогу. О, тепер він розгромить русичів, де б вони не були — в полі чи за городськими валами, знищить їх чи відкине далеко в лісі і, приєднавши обидва береги Дніпра до Дешт-і-Кипчака, стане ханом ханів, самодержавним володарем усього степу від Волги до Дунаю і від Кубань-ріки та Лукомор'я до витоків Дону та до прип'ятських боліт! Він створить могутню кипчацьку державу, про яку мріяв його дід, великий хан Шарукан, і утвердить її на тисячу літ!..

Він підставив морозному вітрові темне суворе обличчя і пильно вдивляється в обидва крила свого війська, а воно котиться на захід сонця, і немає йому ні кінця ні краю. І немає також зупину гордим помислам і райдушним мріям великого хана. Справді, такої сили кипчаки не збирали ніколи. Хто ж із уруських князів здатен протистояти їй? Ніхто! Він добре знає їх усіх. Ніхто! До того ж їх роз'єднують чвари і свари, яких вони не можуть позбутися ось уже сто років. Князівські чвари і свари — то найперший і наймогутніший його союзник, і їх треба підтримувати, підігрівати, щоб вони не згасли і не дали можливості князям об'єднатися.

— Ярослав — ось хто допоможе мені в цьому! — вголос промовив Кончак, відповідаючи на свої потаємні думки. — Ярослав Чернігівський.

Охоронець, що їхав позаду, почувши, що хан щось сказав, наблизився до нього і перепитав, що великий хан хоче. Але Кончак нетерпляче махнув рукою і різко кинув:

— Геть!

Охоронець злякано зіщулився, втягнув голову в плечі і відстав на половину кінського тулуба, щоб не бути на очах у хана і разом з тим не прогавити жодного його слова.

Опівдні передові загони підійшли до Ворскли і з ходу, не зупиняючись, перемахнули по льоду на той бік. І майже одночасно на гіллястому дубі-нелині, що

високо здіймався над лісом, спалахнув вогонь, завалував смолистий дим і чорним стовпом піднявся у синє небо.

Кончак люто вдарив кулаком по луці сідла.

— Прокляття! Уруська вита! Не пощастило скритно ввірватися на Посулля! — І, повернувшись до охоронців, кинув: — Погасити негайно! А спостерігачів піймати і привести до мене!

Сотня воїнів, збиваючи копитами снігову пилюку, швидко помчала через Ворсклу прямо на дим, що все дужче клубочився над лісом. Незабаром полум'я згасло, а дим поволі почав розвіюватись.

— Пізно, — процідив крізь зуби Кончак, з'їжджаючи на дзвінкий лід ріки. Назустріч мчав гонець.

— Ну? — зустрів його суворо хан.

— Погасили!

— Сам бачу... А полонені де?

Той знітився. Очі злякано забігали.

— Немає, хане... Уруси втекли, їх було двоє, і вони мали четверо свіжих коней... Наші погналися по сліду.

— Погналися! — передражнив Кончак гінця, ніби той був винен, що уруси втекли, і ледь помітним порухом руки відтрутив його від себе.

Два дні половці рухалися від Ворскли до Хоролу. І весь час Кончак похмуро горбатився в сідлі, ні до кого не заговорюючи, а на звертання відповідаючи односкладне. Важкі думи охмарили його чоло.

Хоча сила у нього була велика, ризикувати він не хотів. Ще вирушаючи з Тора, поклав з ходу захопити Переяслав і обложити Київ. Це при тій умові, коли б напасти пощастило несподівано. Та несподіваності не вийшло. Досі в Переяславі та в Києві б'ють на сполох. Святослав устигне зібрати князів, — у першу чергу закличе брата Ярослава та Ігоря Сіверського, — і зустріне його об'єднаними силами: сам Святослав, Рюрик, Володимир Переяславський, Ярослав Чернігівський, Ігор Сіверський з братією... Немало! А ще ж може закликати князів смоленських, волинських, турово-пінських... Ні, допустити цього не можна!

На Хоролі, проти Лубна, він раптом занедужав. Його трясло, поперек ломило. Ноги були як у льоду, а голова — як у вогні.

Він наказав вибрати зручне місце і стати кошом. Сподівався тут перебути хворість. Звідси послав нарочних до Ярослава — просити миру і дружби. Ними передав князю-срібллюбцю дорогі подарунки — трьох жеребців, шаблю дамаської сталі, шитий найкращими ромейськими кравцями одяг на сорок срібних гривень.

Приманка вагома. Чи клюне?

2

Святославові і Рюрикові дружини збиралися в Києві та на його околицях. По рихлому снігу сюди били дорогу кінні стяги і санні валки, що везли припаси для людей і коней, ставали у відведених їм місцях на постій.



Князь Рюрик, меткий, непосидючий, цілими днями гасав на змокрилому коні від одного стяга до іншого — наводив порядок у війську. Князь Святослав листувався з князями та воєводами, щоб залучити до походу якомога більше сил.

З кожним днем прибували все нові й нові загони. Київ і Київська земля виставили всіх, хто міг і вмів орудувати мечем, луком і списом. Володимир Глібович збирав свою дружину й ополчення в Переяславі. З дня на день очікували чорних клобуків хана Кунтувдея, що мали прийти з Росі. Святослав щодня писав братові Ярославу в Чернігів, щоб той не гаявся. Тривало безперервне і напружене листування Святослава з братом Ярославом.

Дізнавшись, що Кончак перейшов Ворсклу, Святослав послав ще листа: "Брате, а допоможи мені!" На це Ярослав, одержавши від Кончака багаті подарунки і запевнення, що половці хочуть миру і дружби з чернігівським князем, відповів: "Аз есмь послал к ним мужа своего Ольстина Олексича, а не могу на свой мужь поїхати!"

Гарячий, як і всі Ольговичі, Святослав вибухнув лайкою:

— Чортів син Ярослав! Він послав до Кончака ковуя [48] Ольстина із запевненням, що не братиме участі у поході, а нам тепер пише, що не може йти на Кончака тому, що боїться, як би той не перебив його послів, коли піде. Ярославе, Ярославе! Коли б ти не брат мій єдиний, я послав би свої полки на Чернігів, щоб провчити тебе! Я вигнав би тебе з білокам'яних палат чернігівських і пустив би по світу жебраком-ізгоем!.. Ярославе, Ярославе!

Отже, один з найсильніших руських князів відколовся, поставивши цим під загрозу успіх усього походу.

Святослав написав листа Ігореві: "Брате, я з військом вирушаю в останню неділю місяця лютого на безбожного Кончака, що стоїть за Лубном на Хоролі. А збирай, брате, свої хоробрі дружини та йди на поміч мені! Ждатиму тя під Лубном!" І послав гінцем досвідченого і витривалого гридня Гов'яду.

Гонець, не гаючись, помчав у далекий Новгород-Сіверський.

Нарешті прибули чорні клобуки. Вони отаборились понад Либіддю, де на лузі, під снігом, було багато трави для коней, поставили юрти і розіклали вогнища. З котлів на весь Київ запахло вареною кониною.

Хан Кунтувдей прискакав з почетом на Ярославів двір. Боярин Славута, одягнутий у теплий кожушок, при мечі, провів його в хоромину Святослава.

Кунтувдей приніс із собою густий запах кінського поту і гіркого диму похідних багать. Розстебнувши кожуха і скинувши вовчого малахая, схилив у поклоні круглу лисіючу голову.

— Салам-алейкум, княже!

— Хане, я радий бачити тебе! — підвівся назустріч йому великий князь київський.

— Скільки вершників привів?

— А привів я шість тисяч вершників, усі — молодець до молодця, бистрі, як вітер, а сміливі, як степові тури!

Святослав не зміг приховати радості. Широким помахом руки запросив хана до

столу, звелів чашникові наповнити келихи найдорожчим ромейським вином.

— Дякую, хане! Твоя бистра кіннота ой як нам потрібна! Тепер ми можемо вирушати!

— Коли? — спитав Кунтувдей, обгризаючи смажене стегно гусака.

— В останню неділю цього місяця. Могли б виступити й раніше, та ми з Рюриком хочемо, щоб з нами встиг з'єднатися Ігор Сіверський... А у нас тепер, з твоїм приходом, усе готове!

— Гаразд. Мої вої встигнуть відпочити, — хитнув головою хан і промовисто повів вузьким оком на череп'яну амфору з червоним ромейським вином.

3

У четвер, 21 лютого, Святославів гонець, їдучи навпрошки і міняючи у посадників коней, прискакав до Новгород-Сіверського.

Був сірий туманний ранок. Низькі хмари опустилися мало не до землі і, чіпляючись до дзвіниці соборів, що стояли на горах, і за верховіття дубів, котилися під поривами свіжого вітру із заходу на схід, із землі Полоцької в землю Половецьку.

Гонець застукав важким кованим кільцем у ворота фортеці. Йому відчинили і, незважаючи на ранній час, провели в князівські хорони. Незабаром туди ввійшов князь Ігор.

Гов'яда зняв шапку, вклонився в пояс.

— На Русь Кончак іде, княже. Безбожний триклятий Кончак... Уже стоїть на Хоролі. Князі київські зібрали силу немало і ждатимуть тебе, княже, з дружиною на Сулі...

— А князь Ярослав? — спитав Ігор. — Ти заїздив до нього?

Гов'яда зам'явся.

— Князь Ярослав повів дружбу з Кончаком, одержав подарунки від нього, посланців своїх послав у степ... Та й хворий, каже.

— Отже, він не піде?

— Не піде.

— Як же Святославові? — вигукнув Ігор. — Не дай бог самому їздити на поганих!

— А він не сам, — відповів Гов'яда. — Князь Рюрик, князь Володимир Переяславський, чорні клобуки, ти, княже, з братією! Це сила!

— Погані є всім нам спільний ворог, і їх треба відбивати спільними силами! — сказав Ігор. — Я негайно зберу боярську думу — порадимося, як нам краще йти до Лубна...

За годину до князівської гридниці зібралися новгород-сіверські бояри і ліпші мужі. Їх підняли з-за сніданку, а декого й з постелі. Вони всідалися на лави в кожухах, розгладжували — хто костяним гребінцем, а хто й п'ятірнею — чуби та бороди, позіхали, спантеличено переглядалися. Ніхто не знав, для чого їх покликано ні світ ні зоря.

Ігор увійшов до гридниці швидко, рвучко. Рагуїл ледве встигав за ним.

Привітавшись, князь відразу об'явив, чого так рано зібрав боярську думу.

— Кончак у силі тяжкій стоїть на Хоролі, думає, куди йти, — на Київ, на Чернігів чи

на Путивль. Святослав і Рюрик закликають нас, бояри, приєднатися до них. Що будемо робити?

Бояри переглянулися, загомніли. Із тих, хто позіхав, сон як рукою зняло. Війна, та ще й яка! Уже давно з Половецького степу долітали чутки, що Кончак збирає сили для великого походу на Русь. Отже, зібрав-таки! І вже стоїть на Хоролі.

Бояри тнуться, мнуться. Воно, звичайно, загроза велика. Не дай бог, поверне, триклятий, на Сіверщину — біди не минути! Але нікому не хочеться в оцю зимову непогоду розставатися з теплою хатою, з гарячими млинцями та солодким молозивом — корови ж почали саме телитися! — і брѣохати снігами хтозна-куди, аж на край світу, коли, може, той окаянний Кончак поверне в інший бік, і біда омине їх стороною!

Ігор жде. Він добре розуміє настрої своїх мужів. Коли б половці стояли на Сеймі, вони не сиділи б мовчки і не переглядалися б, як свати на заручинах, коли жених дівчині немилий, а відразу б схопилися за мечі. А тут...

— Ну що, Рагуїле, Жирославе, Чернишу, Добротворе? — Він навмисне назвав вельможних бояр, які держали владу над його дружиною і над чорними людьми, бо до їхніх голосів прислухалися всі. — Що будемо робити? Чого мовчите?

Рагуїл опустил очі, даючи зрозуміти, що говорити він не хоче. Янь з легким усміхом на рум'яних устах дивився то на князя, то на бояр, що сиділи під протилежною стіною. Він наймолодший, його не питають — у нього й гора з плеч. А запитають — скаже. Що йому? До його голосу все одно ніхто не прислухається. Тож хай старші думають!

Жирослав, дебелий, чорний, довгоносий, труснув копицею чуприни.

— Княже! По-пташиному не перелетиш з Новгорода-Сіверського аж на Сулу, до Лубна чи на Хорол. Се приїхав к тобі муж від Святослава в четвер, а сам Святослав пише, що йде з Києва в неділю, — то як же можеш, княже, встигнути? З Києва до Лубна бдижче, ніж від нас, а ми не птахи і їздимо на таких же конях, що й кияни. Та й до походу треба зібратися...

Він говорив повільно, з розсудом, і його слова справили на всіх сильне враження. Те, що нікому не хотілося йти в похід, ніхто прямо сказати не смів. Але ж і не потрібно. Хіба ми не хочемо? Ні, ми хочемо допомогти князям київським, але не можемо, бо не встигнемо з'єднатися з ними. Дуже запізно повідомив Святослав про похід, отже, сам винен, хай сам на себе й нарікає. Такий був смисл Жирославової мови.

Ігор тим часом, поки говорив Жирослав і гомоніли, підтримуючи його, бояри, думав. А чи він, князь, сам хоче цього походу? В першу хвилину, коли прибув Гов'яда з листом від Святослава, він згарячу ладен був зразу ж йти. Бо ж така загроза! Він і зараз думає так само. Але десь там, у глибині душі, заворушилося інше почуття: до якого часу він повинен ходити на побігеньках у Святослава? Йому вже тридцять чотири літа — зрілий муж, князь. Не з захудалого роду! З Ольговичів! Пора вже подумати і про своє майбутнє! Не вік же сидіти в окраїнному Новгороді-Сіверському! Є ж Чернігів! Та й Київ теж є! Хіба він гірший за інших? Чи бог розумом та хоробрістю обділив?

Він мучився цією душевною роздвоєністю і не міг пристати до якогось одного берега.

— Зібратися ми можемо за день і вирушимо завтра, — сказав твердо, переконуючи передусім самого себе, що йти треба і що вони встигнуть. — Святослав дійде до Лубна за чотири дні, ми — за шість... Важко буде, але встигнемо! Підемо прямо поперек поля до Сули та понад нею...

— Це справді важко, бояри, — підтримав його тисяцький Рагуїл. — Та коли дуже захотіти, коли треба, то встигнемо з'єднатися з Святославом. Чорних людей не скликатимемо, до князів Всеволода, Володимира Рильського та Володимира Ігоровича Путивльського гінців не слатимемо, а підемо з одною нашою дружиною, тоді встигнемо!

— От бачите! — вигукнув Ігор. — Та й як же нам не піти, коли перед нашими ворітьми стоїть ворог лютий? Коли він може повернути і на нас? І братія жде нашої допомоги!

Бояри мовчали. Ждали, що ще скаже князь.

І князь додав твердо:

— Ідіть збирайтеся! Вирушаємо завтра вранці! Наступний ранок видався, як і попередні, сирий, похмурий і разом з тим морозяний. Все вкривалося слизькою ожеледицею. По широкій заплаві Десни котилися сиві зимові тумани, затуляли собою і ріку, і далекі бори за нею, і весь білий світ.

Князівські стяги стояли рівними рядами на широкому майдані перед Успенським собором. Коні нетерпляче м'яли копитами рихлий водянистий сніг. Тужили матері і жони, шмигали поміж вояками дітваки, обозні їздові востанне оглядали і краще вкладали поклажу на санях. І безперервно лунали дзвони всіх соборів і церков — наповнювали серця і гриднів, і проводжаючих гострим смутком і щемом.

Прощання, як завжди, було тяжке й тужливе. Ігор попрощався з Ярославною і дітьми дома, в замку, і тепер шкодував, що не дозволив їм супроводити його сюди, до собору, звідки не один раз відправлялися новгородсіверці у щасливі й нещасливі воєнні походи.

— Пора! — сказав він тисяцькому.

Той подав знак — і зразу ж загриміли бубни, затрубили труби, сколихнулися хоругви. Вої востанне глянули на рідних, що раптом заголосили на всю околицю, і торкнули острогами коней.

Похід розпочався.

Всі їхали мовчки. Ні пісень, як це звичайно бувало, ні жартів. Ігор теж мовчав. На серці важко, неспокійно. Він поклав ліву руку з поводом на луку сідла, праву засунув за пазуху і так, поринувши в нелегкі думи, їхав аж до свого княжого села — Ігорового сільця, як називали його в народі. Тут він хотів хоч здалеку глянути на милі його серцю краєвиди, на будівлі — повітки, стайні, клуні, кошари, загони, пивниці й медуші, на високий журавель над колодязем, на свій загородній дім поблизу, в Путивську, але нічого цього не побачив: усе закрит туман. На землю падала мряка і тут же замерзала.

— Який серен [49]! — промовив хтось збоку.

Ігор зітхнув і почав спускатися узвозом до Десни. Туман тут погустішав. Військо

пірнало в нього, як у сиве кобиляче молоко. Коні почали ковзатися, падати, іржати, стяги враз змішалися, розтягнулися, розповзлися. Бояри і ліпші мужі почали перегукуватися, щоб зберегти стрій і порядок у війську. Під копитами лунко затріщала крига — хтось збився з дороги і потрапив у прогній.

Князь розпорядився попереду стягів і обозів нести запалені смолоскипи. Але це мало допомогло. Уже третій-четвертий ряд смолоскипів не бачив.

З великим трудом, поволі, військо перейшло Десну і широку деснянську заплаву, сподіваючись, що далі, на березі, мряка розсіється, порідшає. Та скільки не йшли, вона не розсіювалася, а ожеледиця все посилювалася. Не тільки молоді вої, а й літні, досвідчені гридні, що за своє життя сходили мало не всю Русь, зараз не знали, як їхати і куди.

Ігор зупинив військо, зібрав бояр. Всі були стурбовані.

— Що будемо робити? Серен покрив усю землю — йти далі ніяк... Коні поріжуть ноги...

— Княже, ми не тільки не дійдемо вчасно до Лубна, а й не знайдемо дороги до Сули і розгубимо людей, — сказав боярин Черниш, що вів чоловій полк. — Моя думка така: повертати додому!

— Повертати додому! Додому! — підхопили бояри.

— А ти як думаєш, Рагуїле? — спитав Ігор.

— Йти справді ніяк, — розвів руками тисяцький. — І ніхто не знає, коли і де скінчиться цей небачений серен, княже.

— Тобто повертати додому?

— Так.

— Тоді повертайте стяги назад. Видить бог, ми зробили все, що змогли, — сказав Ігор, полегшено зітхнувши.

4

Святослав і Рюрик вели на Кончака двадцятитисячну дружину та шість тисяч чорних клобуків. У Переяславі до них приєднався Володимир Глібович. Ідучи швидко, прибули вони в Лубен двадцять сьомого лютого пізно ввечері.

Ігоря в Лубні не було.

— Чортів син! — вилаявся Святослав. — Примушує ждати себе!

Славута заперечив:

— Далеко, дорога важка — от і не встиг. Мабуть, заночував у Кснятині.

Та й наступного дня Ігор не з'явився ні вдень, ні ввечері. Святослав з досадою сказав:

— Ждати не будемо! Завтра на світанку — в путь! До Хоролу! Щоб не прогавити Кончака!.. А Ігор, якщо прийде, хай наздоганяє нас!

В п'ятницю, першого березня, як тільки засвітлів край неба, руські полки перейшли по льоду Сулу і рушили прямо на схід. З півдня подихав теплий вітерець — сніг на очах темнів, брався водою. З низьких хмар накрапав дрібний дощик. Їхати стало важко. Та Святослав спочину не давав. До Хоролу тридцять верст, а там десь Кончак! Зустріти

його потрібно на підступах до Руської землі, не пропустити через Сулу!

Як і на Орелі, Володимир Глібович напросився в навороп [50]. Дорогу переяславцям показував Кузьмище. Серед сторожів він уподобав молодого переяславського гридня Івашка і їхав разом з ним далеко попереду.

Це був не перший бойовий Івашків похід, та він не міг приховати страху. Зирив на всі боки: чи не видно половців?

Кузьмище підсміювався:

— Та ти, братику, не з хороброго десятка! Вертиш головою, ніби вона у тебе вітряк!

І як тебе жона відпустила?

Івашко раптом перебив Кузьмища:

— Половці!

Кузьмище поперхнувся і теж злякано завертів головою.

— Де?

— Ген у долині! Ціла валка! — Івашко не зміг стримати усміху.

Кузьмище глянув у той бік, куди показував Івашко. Там справді їхало десятків два підвід і кілька верхівців.

— Та ні, це не половці, — зітхнув полегшено старий гридень. — Це, здається, купецька валка... Авжеж, вона!

Вони почекали, поки валка наблизиться. У старшому Кузьмище впізнав купця Самуїла, розкинув руки для обіймів.

— Братику! От щаслива зустріч! Як живеться-ведеться? Чи розпродав товари? Чи не пограбували погані? Кончака не зустрічав з ордою?

Змарнілий, стомлений нелегкою дорогою Самуїл серйозно відповів:

— Зустрічав.

З Кузьмищевого лица враз злетіла усмішка.

— Де? Коли?

— Зовсім недалеко — на Хоролі, біля Ведмежої долини. Ми сю ніч почували поблизу його стійбища...

— Стій! Не розповідай далі! — наказав Кузьмище. — їдьмо до князя Володимира Глібовича — хай він послухає!

Вислухавши повідомлення купця, Володимир запитав:

— Скільки ж веде Кончак поганих?

Самуїл знизав плечима.

— Важко сказати, княже. Багато! І не порахувати! На кілька гін простягнувся кіш — від річки аж до лісу! А коней — тьма-тьмуца!

— Що ще дізнався?

— Кажуть, везе Кончак якогось бусурменина з персіянськими луками-катапультами, що стріляють "живим вогнем", їх натягують п'ятдесят воїнів. Призначені вони для того, щоб спалити наші городи... Платить Кончак бусурменинові золотом і нашими дівчатами-полонянками... Та, я так думаю, дуже боятися "живого вогню" не слід. Головне — раптово напасти! Тоді бусурменин нічого не встигне зробити...

Володимир був стурбований.

— Дякую, Самуїле, за вісті, їдь по моему сліду — зустрінеш великих князів. Розповіси їм усе — хай наздоганяють мене! А я поспішу до Хоролу, щоб не випустити з ока поганих.

До Ведмежої долини дорогу він знав, тому військо повів навпростець, виславши наперед посилену сторожу. Сміливий до безумства, честолюбний, він горів бажанням з ходу вдарити на Кончака ще до підходу великих князів.

Яке ж було його розчарування, коли у Ведмежій долині сторожа застала тільки пригасаючий жар половецьких багать та свіжий кінський помет.

Володимир з досадою вдарив по луці сідла.

— Утік! З-під самісінького носа втік, клятий! Воевода Шварн розрадив його:

— Княже, не кажи: втік... Просто змінив стійбище, щоб коням був свіжий корм. Я певен, він десь недалеко, і ми знайдемо його. А тим часом підійдуть великі князі.

— Що ж ти радиш?

— Дати людям і коням перепочинок на обід. А підійдуть князі — разом рушимо услід за поганими. Самим зариватися не слід.

Володимир погодився.

Воїни швидко спішилися. Із дорожніх міхів, приторочених до сідел, насипали в похідні рептушки вівса, дали коням, а самі заходилися гризти житні сухарі — хто з солониною, а хто з в'яленою рибою.

Незабаром прибули князі та Кунтувдей. Після нетривалого перепочинку Святослав розпорядився лаштуватися бойовим строем. В чоло знову став Володимир, ліве крило зайняв Рюрик, праве — Всеволод Чермний з киянами, легка кіннота Кунтувдея трималася позаду.

Першим рушив Володимир. Його сторожа зразу поскакала на далеке шолом'я [51]. Попереду помчали Кузьмище з Івашком. Лець помітний, розмитий весняною водою слід вів їх все вперед і вперед.

Дощ перестав, хмари розступилися, і над неозорими хорольськими полями блиснуло веселе сонечко. Під його теплим промінням ще дужче задзюркотали струмки, на горбах зачорніла земля, в повітрі по-справжньому запахло весною.

Кузьмище їхав по гребеню шоломені, Івашко лівіше від нього, понад схилом, звідки було видно долину. Обидва пильно оглядали долину, але ніде нічого — ні людей, ні коней, ні гостроверхих темних веж.

Так тривало довго. В серця закрадалася тривога — де ж Кончак? Невже повернув назад, у свої придонські степи? Чи рушив якимось тільки йому відомим шляхом на Русь?

Івашко поправив за спиною лука, поклав списа на гри

ву коневі і підвівся на стременах, прикриваючи долонею очі від сонця. І раптом охнув з несподіванки:

— Половці!

За гребенем гори, в широкій долині, поміж лозняком та вільшняком, бродили в

пошуках корму незліченні табуни осідланих коней. Попід горою, на узвишші, палали вогнища, темніли вежі на широких санях, вешталися степовики.

Івашко гукнув Кузьмищеві, щоб стежив за ворогом, а сам чимдуж помчав до війська, що йшло слідом.

— Княже, половці! Стоять у долині!

Дочекавшись Святослава, Рюрика та Всеволода Чермного, що поспішали на допомогу, Володимир повернув полк лицем до противника і витягнув меч.

— А потягнемо, братіє! На супостата!

Заїхавши на гору, переяславці широкою хвилею ринули вниз. Слідом за ними рушили дружини інших князів. Володимир мчав попереду. Меч розтинав запашне, напоєне весняною вологою повітря, очі князеві сяяли, миготів на сонці його золотий шолом, а довгий червоний шарф, вив'язаний на щастя княгинею Забавою, розвівався за плечима, як стяг. Позад нього гримів гул копит.

Стрімка, смілива атака русичів була для половців і для самого Кончака як грім серед ясного неба. Ніхто не ждав нападу урусів. Коні в пошуках поживи розбрелися ген-ген по широкому лузі. Кожен був зайнятий своїм ділом: хто сьорбав з закіптюженого казана гарячу юшку, запиваючи нею солодку варену конину і гріючи перемерзле за багатоденний похід нутро, хто лагодив взуття чи зброю, хто білував коня, готуючи м'ясо до вечері, а інші просто тинялися по стійбищу без всякого заняття. Тому поява русичів, що темною хвилею котилася з гори, на якусь мить приголомшила всіх. Зчинився страшенний переполох. Покидавши все, половці з лементом помчали до коней. Бо чого вартий половець без коня? Без коня він — що кречет без крил!..

Охоплені жахом степовики, залишивши напризволяще стійбище з юртами, вежами, котлами, бігли по лузі, падали, лаялися, кричали, хапали коней і тікали на протилежний бік долини.

Кончак з трьома сотнями охоронців спочатку хотів було вчинити опір, але тут з-за горба виринули свіжі київські дружини, і він, завернувши коня, кинувся навтьоки.

Половці тікали, як хто міг: одні верхи, інші чеберяли по грузькому снігу пішки, їх наздоганяли, брали в полон, а тих, хто здіймав зброю, топтали кіньми, рубали мечами чи бойовими топірцями.

Сотні полонених, табуни коней, чимало саней з вежами, шабель, списів, луків, котлів стали здобиччю переможців.

Святослав сидів на коні в оточенні бояр та воєвод. Перемога була повна, і старий князь не міг приховати задоволення.

— Хане, — повернувся він до Кунтувдея, — наздожени втікачів! Спіймай мені Кончака! Приведи клятого на аркані! Вся здобич, що потрапить до твоїх рук, твоя!

Хан глянув удалину — ошкірився.

— Дякую за ласку, княже, — і, щось крикнучи почету, як вихор, полетів з гори.

За ним помчали чорні клубуки.

Та найбільшою радістю для князя була звістка, що в полон взято бусурменина з його "живим вогнем".



— Приведіть його сюди! — наказав Святослав. Бусурменина привів сам Володимир. Кузьмище та Івашко привезли вежу з "живим вогнем", поставили на горбі.

Святослав кинув пильний погляд на кремезного чорнобородого чоловіка середніх літ, на його величезний тюрбан та золоті персні на пальцях, суворо запитав:

— Як тебе звати?

Той кліпнув випуклими чорними очима, знизав плечима, — мовляв, не зрозумів.

Славута переклав запитання по-половецькому.

— Мене звати Сулейманом, мій шахиншаху [52], — відповів бусурменин.

Сулейман не знав, хто перед ним, але золотий шолом і важке золоте ожерелля, що, спадаючи на кольчугу, прикривало шию, підказали йому, що це верховний правитель урусів. І він схилився в низькому поклоні.

— Це ти, кажуть, привіз "живий вогонь" Кончакові з-за Обезьких гір? — прозвучало нове запитання.

— Я, шахиншаху.

— Покажи!

Той знову вклонився і мовчки підійшов до саней, біля яких стояли Кузьмище і Івашко, зняв повстяне покривало.

Святослав, Володимир та бояри з превеликою цікавістю глянули на ніколи не бачений ними лук-самостріл, що майже нічим не нагадував лука.

— Чим же він стріляє?

— Шереширами, шахиншаху. — І Сулейман взяв із саней довгасту череп'яну трубку з прядивним гнотом.

— Покажи, як це робиться!

— Мені потрібні десять воїнів для допомоги.

— Я чув, усі п'ятдесят?

— Як завжди, мій повелителю, люди все невідоме і незвичне схильні перебільшувати... Мені потрібно лише десять чоловік, щоб допомогти натягнути тятиву.

Святослав кивнув — підійшло десять гриднів.

Сулейман спочатку зняв шарф, розіслав його на мокрому снігу, став на коліна, помолився, потім поклав одну шереширу у дерев'яний жолоб катапульти і націлив його в поле. Показавши воям, як накручувати барабан, що, в свою чергу, натягував тятиву, викресав вогню і підпалив гніт. Потім ще раз прицілювався і смикнув за дерев'яну ручку.

Різно тенькнула тятива, грюкнув барабан.

Ні князі, ні бояри, ні гридні не встигли і оком змигнути, як чорна шерешира блискавично піднялася вгору, розсипаючи з гнота іскри, а потім дугою плавно опустилася в долину і впала в сніг, вибухнувши димним червонястим полум'ям.

Вражений Святослав не міг відірвати очей від вогню, що швидко розтікався по схилу. Здалеку здавалося, що то горить сніг.

Бояри і старші гридні перехрестилися.

— Славута, ти бачиш? — спитав оторопілий князь. — Що б було, коли б Кончак

обложив наші городи?

— Згоріли б дотла, — коротко відповів боярин. — Наше щастя, що ми погромили його сьогодні!

— Запитай бусурменина, чому Кончак відразу не пішов на нашу землю, а зупинився на Хоролі. Це мені не зрозуміло.

— Спочатку він захворів, хай береже його аллах, мій повелителю, а потім почалася сильна відлига, і великий хан все ждав морозів і кращої дороги, — відповів Сулейман.

— Справді, нам пощастило, — тихо промовив Святослав, а голосніше запитав: — Скажи мені, Сулеймане, звідки береться вогонь у твоїх шереширах?

— То горить нефт [53], шахиншаху.

Що це?

То кров землі... У нашій стороні є місця, де з глибоких тріщин виступає, мов із рани, чорна кров землі — нефт, що горить краще і жаркіше за дерево.

— І багато ти привіз її з собою?

— Десять бочонків, мій повелителю. Цього досить, щоб згорів Цар-город — столиця ромеїв! Святослав переглянувся зі Славуюю.

— Отже, Кончак мав намір спалити Київ?

— Переяслаф і Куяф, мій повелителю, — уточнив Сулейман, вирішивши, видно, що Кончак тепер далеко, а Святослав близько, і від шахиншаха урусів залежить подальша його доля, отже, потрібно говорити правду.

— О! — тільки й спромігся промовити на це великий князь. — Відтепер, Сулеймане, служитимеш мені, і я платитиму тобі, як платив Кончак, поки мої люди не навчаться користуватися "живим вогнем".

— Дякую за ласку, мій повелителю, — низько вклонився Сулейман.

Зі степу повернулися чорні клобуки. Кунтувдей під'їхав похмурий, злий.

Ну, що, хане, наздогнав Кончака? — спитав Святослав.

— Де там! Сніг весь узявся водою — тала стопа за Хоролом! А в Кончака свіжі коні, — втік!

— Ну, не сумуй! Здобичі вистачить на всіх, а супроти природи нічого не вдієш. Нам теж треба поспішати додому, бо незабаром ріки розіллються так, що й веснувати доведеться біля Дубна.

...Стомлене військо русичів стало на нічліг. На високих місцях вої ставили похідні шатра, розводили багаття, варили в казанах куліш. Молодші грідні для князів поставили посеред табору намети, воеводи вислали в усі кінці сторожу. Всюди лунали веселі голоси, палахкотіли багаття, мовби сповіщаючи Русь про велику перемогу...

## РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

1

Чутка про перемогу Святослава Київського та Рюрика Руського над половцями, на цей раз над самим Кончаком, весняним громом прокотилася по всій Русі. Князі і бояри, духовенство і купці, ремісники і смерди зітхнули вільно, на повні груди: народ радів, що відбито, відвернуто ще одну і, може, найбільшу загрозу, що нависла над Руською

землею.

Не радів лише Ігор. Тяжка досада гризла йому серце. Не міг він змиритися з думкою, що втратив таку щасливу нагоду прославитися.

І подумати тільки — що стало на заваді! Ожеледиця, туман! Коли б не вони, його дружина птахом перелетіла б через поле до Лубна і він обагрив би свого меча у битві на Хоролі. І дзвони всіх церков і соборів Русі воздали б нині й йому разом зі всіма хвалу!

Він уже встиг призабути або не хотів згадувати, що в глибині душі був радий їм. Бо то була природна і незалежна ні від кого причина, чому новгород-сіверські вої не зуміли прибути до Лубна, щоб з'єднатися з киянами та переяславцями.

Клятий туман! Відібрав у війська честь, а у нього — славу!.. Тепер усі дзвони Русі дзвонять славу Святославові, Рюрику, Володимиру Глібовичу, а він, Ігор, залишивсь осторонь ні з чим! Він! Ігор! Ольгович! Син Святослава, онук Олега!

Як тут не досадувати!

Наприкінці березня Ігор закликав брата Всеволода, синовця Святослава Рильського та сина Володимира в Новгород-Сіверський. Вони прибули в суботу, в передостанній день першого весняного місяця, і після щедрого обіду з Ігоревою сім'єю зачинилися в Ігоревій хоромині.

— Братіє, — сказав Ігор, заглядаючи пильно кожному в вічі. — Ви чули вже про погром Кончака на Хоролі, чули, як Святослав, Рюрик і Володимир Глібович, три мої родичі-недрузи, слави зажили. Тільки нас там не було. А ми есми чи не князі ж? Пойдемо також — і собі хвали добудемо!

Перший озвався брат Всеволод:

— Ах, Ігорю, як це було б славно — погуляти в чистому полі! Розім'яти застояних коней! Потішити себе поединком з поганином-половчином!..

Святослав і Володимир вигукнули в один голос:

— І ми підемо! І ми готові!

Ігор і не ждав іншої відповіді від своїх найближчих родичів, бо добре знав їх. Та й жили вони дружно, вирізняючись цим серед інших князів.

— Дякую, братіє, за підтримку. Тепер давайте обміркуємо: коли, куди і якими силами йти?

— Ти вже обміркував, брате, то й кажи, — поклав свою могутню руку на стіл Всеволод, аж стіл, здається, ввігнувся.

— Так, братіє, обміркував я, — послухайте. — Ігор стишив голос. — Виступимо в похід, як добре підсохне степ і заврунеться на ньому пашагдля коней. Думаю, що найкращий час для цього — кінець квітня...

— Двадцять третього квітня — день Георгія Победоносця, твого християнського патрона, брате, — сказав Всеволод. — От давайте у цей день і виступимо!

— Правильно! — підтримали молоді князі.

— Гарзд, — погодився Ігор. — Думаю, перший-ліпший день для цього годиться, аби щасливий був! Якщо на Георгія буде сухо і зазеленіє степ, виступимо в той день... Візьмемо з собою всі сили, які може виставити Сіверська земля. Залишимо тільки

невеликі залоги в Новгороді, Путивлі, Трубчевську, Рильську та Курську.. Про всяк випадок... Та закликаємо на поміч князя чернігівського. Я напишу Ярославу, щоб приєднався до нас Його могутні полки будуть великою допомогою нам!.. І останнє — куди йти?

Князі переглянулися.

— Як куди? — перепитав прямодушний Всеволод. — На половців, звичайно!

— Так, на половців. Але куди? І кудюю?

— Що ти надумав, Ігорю? Кажі! — нетерпляче вигукнув Всеволод.

— Надумав я ось що, братіє, — почав Ігор. — Прямий, узвичаєний шлях на половців здавна відомий: з Києва — це Залозний шлях, з Чернігова — уздовж Поля на Ромен чи Лубен, а там на Оріль та Самару, з Новгорода-Сіверсь-кого — поперек Поля до Сули і звідти вже теж на Оріль та Самару. Або прямо на дон через Мерло, як ми ходили торік... На цих шляхах половці ставлять бекети і заслони, легко можуть вислідити нас... Тому ми підемо зовсім іншим шляхом. З Путивля рушимо прямо на схід — аж до Осколу, а ти, Всеволоде, з Курська теж попрямуєш туди, там і зустрінемося. А вже звідти повернемо понад Осколом на південь і досягнемо половецьких кочовищ на Дінці, де й погромимо їх! Для них це буде велика несподіванка — наша поява не з заходу, а з півночі!

Молоді князі знову захоплено глянули на старшого з Ольговичів.

— А що!.. Надумав ти добре, Ігорю! — підтримав старшого брата князь Всеволод. — Так ми зайдемо в тил поганим! Погромимо їх — і назад! Нас там, у самому серці Половецької землі, справді ніхто не жде, — і Кончак, і інші хани стерегтимуть Оріль та Самару.

— У цьому вся суть, — сказав Ігор і поклав правицю долонею на стіл, мовби даючи зрозуміти всім, що іншої думки бути не може. — Хочу сказати ще про одне... Братіє, все це потрібно тримати в таємниці. Зробимо наш, окремий, сіверський похід! Досить одним киянам та переяславцям заживати слави! Зажиємо і ми! Адже ми теж князі!.. Їдьте і готуйтеся, бо часу в нас мало. Мої, Святославові і Володимирові стяги зберемо в Путивлі, подалі від очей. Та й ближче до Поля. Туди ж підійде і Ярослав з Чернігова... Святослав ждатиме нас на Пслі, а Всеволод — на Осколі... Пошукаємо, братіє, шляху до города Тмутараканя, що був колись теж Руською землею, отчиною Ольговичів!

2

Після сніданку Славута помив руки, розчесав перед бронзовим дзеркалом довге сиве волосся, рівно підстрижену бороду і тільки після цього, чистий, святковий, зайшов у простору хоромину, де він любив проводити довгі години.

Це була світла кімната, в якій одне вікно виходило на південний схід, а друге — на південний захід. Посередині її, якраз між вікнами, стояв широкий стіл. Побіля нього — важкий дерев'яний стілець з вузькою різьбленою спинкою. Між вікнами — лава, застелена вовняним ліжником, на ній — вишита покійною жоною подушка. На неї, стомившись, любив боярин схилити голову.

На одній стіні висіла зброя — мечі, луки, кольчуги, лати, шестопери, тули зі

стрілами, на протилежній — полиці з найдорожчим багатством, яким володів боярин, — книгами.

Славута збирав їх усе життя. Одні купував за великі гроші у монастирях, де їх виготовляли монахи, другі придбавав випадково у купців чи збіднілих книжників, треті переписував сам... І любив їх, як дітей. Любив дивитися на срібні, дерев'яні або шкіряні обкладинки, на жовто-сірий пергамент, любив гортати цупкі сторінки з чорним мереживом рядків на чолі з червоними заголовними літерами, йому навіть було просто приємно сидіти тут і вдихати неповторний запах — запах вичиненої шкіри і старовини.

Читав він їх безліч разів і кожну знав майже напам'ять. Та й як не знати! П'ятдесят літ минуло з того дня, коли він в хоромах покійного князя Всеволода, разом з княжичем Святославом, уперше сів за книгу і вслід за учителем-монахом вимовив: аз, буки, веді, глагол... П'ятдесят літ!

Він поволі підступив до полиць і вголос, як до живих, привітався:

— Добридень, друзі мої любі! Як ся маєте? Як вам ведеться? — Погладив холодну срібну обкладинку Євангелія, торкнувся пальцями Біблії, Псалтиря, що став букварем усіх великих і малих книжників того часу, переклав з полиці на стіл — для натхнення, щоб це велике творіння рук людських лежало перед очима. Любовним поглядом ковзнув по інших книгах. Ось "Ізборник" Святослава, "Служебна Мінея", "Патерик", "Апостол", "Александрія", "Історія іудейської війни" Йосифа Флавія, "Девгенієве діяння", "Сказання про Бориса і Гліба"... А там далі найцікавіші з усіх книг — літописи, в яких розповідається історія рідної землі — Русі... А ще далі — десятки книг, ба навіть сотні, що стали його другим "я". Без них він уже не уявляв свого життя.

Потім відчинив поцяцьковане візерунками віко невеликої скриньки зі срібними заціпками, дістав з неї обкладену сріблом і перламутром книжку, перевернув важку обкладинку. На титульній сторінці зачервонів, мов кров, зроблений кіновар'ю чіткий запис: "Пісні Бояна".

Багато років тому потрапила йому в Чернігові до рук обшарпана, без обкладинки і назви ця книжка. Він прочитав її і завмер від захоплення і зачудування. І раніше були відомі йому деякі пісні Бояна. Та вони передавалися з уст в уста. А тут — книга! Він зробив дорогі обкладинки, придумав для неї назву і довгі роки не розлучався з нею. Йому відкрився з неї цілий дивовижний світ — світ його предків-сіверян. Минуле життя постало перед ним, як живе... Могутні князі — Олег, Володимир Мономах, Всеслав, Роман... Прадавні боги, яким багато хто і досі поклоняється таємно в лісах та пущах, — Дажбог або Хоре, Троян, Велес, Перун, Смаргл, Мокош... Нечисті сили, що населяли домівки людей і ліси, поля, гаї, ріки й озера, — домовики, лісовики, польові та водяні русалки, берегині, потерчата, чорти та відьми... Та найчастіше в тих піснях ішлося про славних витязів, що в чистому полі перемагали чужинців-степовиків.

Коні іржуть за Сулою -  
дзвенить слава в Києві!

І зараз, як і сто літ тому, степовики набігають на Руську землю, на зелені береги Дніпрі і Сули, Трубежу і Сейму, і зараз, як і колись, помирає життя Дажбогових онуків...

Чи ж буде тому кінець? І хто зупинить їх? Святослав? Рюрик? Володимир Переяславський? Чи Ігор Сі-верський?

Славута зітхнув, поклав книжку назад у скриньку і сів до столу. Тут лежав розкритий десь на середині пергаментний зшиток. Ліва сторінка його була наполовину заповнена чітким напівуставом. Славута взяв гостро обрізане, розщеплене на кінці гусяче перо і, подумавши, почав писати:

"Кончак же стоял у лузі, його же едуше по шоломені оминуша. Ініе ватаги, узрівше, удариша на них. Кончак же, то видив, зане утече через дорогу, і меньшицю його яша. І оного бесурменина яша, у нього же бьашень живий огонь. То й того ко Святославу приведоша со устроеним огнем. Прочая же вся їх — оних ізбиша, а інех ізоймаша, а коні і оружїє многое множество ополониша... Святослав, увидивша те Кончака біжавша, посласта по нїм Кунтугдия в шість тисяч. Той же, гнав, самого не обрете, бьашеть, бо тала стопа за Хоролом..."

Тут прочинилися двері, і служник сповістив:

— Боярине, прибув посланець... Великий князь велить тобі прибути не гаючись. Славута кивнув головою.

— Іду.

Залишивши книгу розкритою до наступного разу, відклав убік перо і підвівся.

Святослав ніколи не проявляв до нього зверхності. Ще з дитячих літ між ними склалися рівні, дружні стосунки. Славута був одним з небагатьох, окрім княгині Марії та княжичів, хто користувався повною довірою і широю дружбою князя.

У князівській хоромині, де збиралася боярська дума, вже сиділи найближчі до князя люди — його сини Всеволод, Олег та Володимир, воєводи Роман Нездилович та Тудор, по другий бік столу — князь Рюрик зі своїми найближчими воєводами.

Святослав указав на місце поряд з собою.

— Сїдай, Славудо... Тепер, здається, зібралися всі, кому належить бути на цьому снемі, — і, обвівши пильним поглядом присутніх, тихо сказав: — Братіє! Минуло всього п'ять тижнів з того щасливого дня, коли ми погромили на Хоролі богопротивного Кончака. На жаль, нам не пощастило схопити його самого, подібно Коб'якові, і він, як сповіщають наші люди з Лубна та Римова, знову заворушився, знову збирає сили, щоб напасти на нас... Доки ж будемо терпіти це лихо? Чи не пора сильною збройною рукою перепинити шлях поганим на Русь?

— Пора, княже! Пора! — почувлися голоси. — Не ждати, поки він сам, окаянний, прийде в нашу землю, а зібрати силу і самим піти в Степ!

— Ми теж так думаємо, братіє, з князем Рюриком! На цей раз підемо не на Сулу і не на Оріль, а до самого синього Дону, в саме серце Половецької землі!

— Для цього потрібні немалі сили, — докинув воєвода Тудор.

— Ми зберемо такі сили, яких ще ніхто з нас ніколи не збирав! Князь Рюрик підніме всю Руську землю [54] та чорних кlobуків! Володимир Глібович тільки й мріє про новий похід! Я завтра вирушаю у свої Верховенські володіння [55] — зберу там немалу дружину! Поїду водою по Десні — тож заверну в Чернігів до брата Ярослава і

підніму його на цей похід! А потім — до Ігоря та Всеволода. Гадаю, і вони не відмовляться... Князь Рюрик, як мені відомо, уже послав гінців у Смоленськ до брата Давида Ростиславовича, і я не сумніваюся, що смоляни припливуть Дніпром... Закличемо інших князів!.. Як бачите, ми поведемо справді велике військо, і на цей раз Кончака спіткає безславний кінець!

Всі знову дружно загукали:

— Так, княже! Тільки спільними силами! Захистимо Руську землю від поганих!

— Коли ж вирушимо? — спитав Славута. — Може, варто було б завдати половцям попереджувального удару, щоб ввести їх в оману? Скубнути — і назад! Хай думають, що це справжній наш похід, і, відбивши його, хай розпустять свої сили! А ми тут як тут!

— Це розумна думка, — сказав Святослав і обвів оцінюючим поглядом воєвод. — А що, коли послати нам Романа Нездиловича з берендеями? Нехай цими днями зніметься і коротким, але сміливим ударом трохи полякає степовиків... Як ти гадаєш, Романе?

Наполовину берендей, воєвода Роман тріпнув смоляним чубом, відповів швидко, без вагання:

— Зроблю, княже! Два дні на збори — і гайда!

— От і добре! А ми виступимо десь наприкінці травня, коли будемо готові.

Всі погодилися з такою думкою.

Рішення снему було дуже важливе. Йшлося про велику війну, яка мала, коли пощастить, надовго відбити половцям охоту нападати на Русь. Та ніхто з учасників його і сном і духом не відав і відати, звичайно, не міг, що готує їм найближче майбутнє. А це майбутнє вже насувалося на Руську землю, і було воно неждане, грізне і криваве.

3

Князь Ярослав на честь брата, великого князя київського, звелів дзвонити у всі дзвони Чернігова. І поки Святославові човни приставали до причалу, поки великий князь із Славутою сходили на берег, де стояв в оточенні бояр, ждучи їх, Ярослав, у синьому надвечірньому небі пливли і пливли урочисті передзвони і линули за повноводу весняну Десну, що недавно звільнилася від криги, на Чорну могилу, на Болдині гори і на всі кінці світу — на Красне, на Любеч, на Городню та Мену...

Невеликий, ошатно одягнений, з рівно підстриженою чорною бородою та хитринкою в карих очах, Ярослав широко розкинув руки і тричі, хрест-навхрест, поцілував брата в уста.

-Здоров будь, брате мій, великий княже мій! Твій рідний Чернігів радіє з твого приїзду і щиро вітає тебе!

Потім обняв Славуту.

— Учителю! Мій дім — твій дім! У ньому ти будеш найбажанішим гостем! Не гостем, а господарем, бо Чернігівська земля — твоя вітчизна, і мені хочеться, щоб ти відчував себе тут, як дома!

Ярослав умів бути гостинним, коли хотів. Умів і лука вим бути одночасно. І важко було визначити, коли він той чи інший.

Цю братову рису добре знав Святослав, тому відразу обірвав його медоточиві слова:

— Не гостювати приїхали ми, Ярославе, а по великому і важливому ділу завітали до тебе... Тож на пир нас увечері запрошуй — вихилимо келих за твоє здоров'я, але перед тим знайди годинку, щоб порадитись з тобою!

— Гаразд, брате, — схилив голову Ярослав.

Баскі коні швидко винесли їх на невисоку гору, де здіймалися могутні вали та дубові, потемнілі від часу й негоди стіни города. Позаду гарцювали молоді гридні з охоронного стяга Ярослава. Тисячні натовпи людей вкрили узбіччя дороги та навколишні горби. Кожному кортіло ближче побачити Святослава — переможця Коб'яка та Кончака.

В'їхавши через Київські ворота в город, Ярослав відразу повів гостей до себе, усадив за стіл, звелів подати сити та березового соку, а потім прямо, без передмов, запитав

— Кажи, брате, що привело тебе нині до мене? Святослав усміхнувся в сиву бороду. Зацікавив Ярослава — кортить дізнатися. Таким він був і змалку — допитливим і разом з тим потайним. Сам хотів усе знати, а своїх думок нікому не довіряв.

— Ярославе, брате мій, княже чернігівський, — почав великий князь — Степ усе дужче й дужче натискує на нас. Тобі відомо, якої шкоди завдають погані Руській землі, зокрема Україні Переяславській, твоєму зятеві Володимирі Глібовичу. Постійні напади поганих украй зруйнували і знекровили її! Села спалено, городи сплюндровано! Посульські городки, збудовані двісті літ тому нашим пращуром Володимиром, у багатьох місцях зруйновані Кончаком.. Навіть на Київ та Чернігів зазіхає, окаянний!

Ярослав перебив його мову:

— Я все це знаю, Святославе, — сказав ласкаво. — Не розумію тільки, до чого ти вернеш...

Святослав перехилився через стіл і поклав свою суху гарячу долоню на твердий Ярославів кулак.

— Брате, замислили ми новий, третій, ще більший, ніж торік та взимку, похід на Кончака. У двох попередніх твоїх хоробрих полків, на жаль, не було. Сподіваюся, на цей раз ти приєднаєшся до нас і незмірно зміцниш наші сили. З цим і прибув до тебе, Ярославе! Що скажеш на це?

— Коли розпочнеться похід?

— Наприкінці травня або на початку червня. Ярослав через братове плече глянув на невелику шкатулку, що стояла під протилежною стіною на низькій пузатій шафі, — в ній лежав лист від Ігоря з закликом узяти участь у весняному поході сіверських князів на Дон. "З ким же йти? Що робити? — подумав Ярослав. — Сказати Святославу про листа чи промовчати? Звичайно, краще промовчати! Адже Ігор застерігає, що похід буде тільки їхній, сіверський... Тоді з ким же йти? З Ігорем? Зі Святославом? Чи ні з тим, ні з другим? Може, краще залишитися дома, як уже робив не один раз? Хай вони воюють, а я прибережу сили? Це, мабуть, найрозумніше, що тут можна придумати... Святослав уже старий, — хто відає, коли бог покличе його до себе? От і звільнитися в Києві великокнязівський золотий стіл — а я тут як тут! Та не сам, а зі своїми могутніми



полками! Звичайно, племінники, Святославові сини, так просто не поступляться Києвом, бо котрийсь із них — чи Гліб, чи Олег, чи Володимир, чи Всеволод Чермний, чи Мстислав — захоче посісти батьківський стіл, та що вони вдіють навіть гуртом, коли мене підпре вся можуть Чернігівської землі? Адже Київ нині не той, що був раніше, — не та сила в нього без Київської землі, яка належить Рюрику Ростиславовичу... Ох, цей Рюрик! Сильний князь! Він теж захоче повернути собі Київ! Тоді я об'єднаюся з племінниками проти Рюрика! А ще ж Ігор з братією буде за мене! Цих треба тримати при собі, щоб було на кого опертися!.. Ні, тут треба не схибити! Брат братом, а своя сорочка до тіла ближча! Думай, Ярославе, передусім про себе!"

Мовчання затягувалося, і Святослав стиснув Ярославів кулак, спонукаючи його до відповіді.

— Ну? Чого ж мовчиш?

— А що говорити? — запитанням на запитання відповів Ярослав. — Я не проти. Приєднаюся! Як усі!

Святослав полегшено зітхнув, відкинувся на бильце стільця.

— Дякую, брате, дякую... Тепер і з Ігорем легше буде домовлятися, бо останнім часом, помітив я, ви з ним заприятелювали. Тож коли він дізнається, що ти йдеш, і сам піде без вагання...

Ярослав якось непевно усміхнувся.

— Звичайно, звичайно, — і швидко перевів мову на інше. — А тепер, коли важливі діла залишилися позаду, якраз упору сісти і до трапези, бо вже час — княгиня жде... Прошу... Та й ви з дороги голодні, стомилися...

4

Ріки — найзручніші шляхи в такій безмежній низинній країні, як Русь. І великих рік, і менших річок тут усюди багато, вони повноводі, тихоплинні, без небезпечних порогів, окрім дніпровських, — пливи по них і їдь в усі кінці, куди хочеш! Влітку — по воді на човнах, взимку — по льоду на санях чи верхи...

Від Чернігова до Новгород-Сіверського проти течії три дні плавання, і Святослав, не затримуючись у брата жодної зайвої хвилини, наступного ранку вирушив у дальшу путь Попутний вітер пружко надув прямокутні вітрила, молоді дужі гридні вдарили дружно по воді веслами — і невелика флотилія шпарко помчала в глиб Сіверської землі.

Хоча верби вже красувалися в жовто-зелених котиках, придеснянська весна була не тепла. Від синіх талих вод, що прибували з півночі, віяло холодом. Великий князь востаннє помахав рукою братові Ярославу, що стояв на причалі, щільніше закутався в кожуха і сів на заслане ведмежою шкурою сидіння під дерев'яним дашком в носовій частині човна поряд із Славутою. Накинувши на ноги кошлату ведмежу шкуру, сказав:

— Не подобається мені останнім часом брат Ярослав. Як став після мене князем чернігівським, то дуже змінився. До мене — холодком, в'яже дружбу з Ігорем... Жодного разу не пішов зі мною в похід проти поганих, зате веде перемови з Кончаком... Невже мріє про великокнязівський стіл? Так цей коровай не по його зубах!

Славута заперечливо похитав головою:

— Не віряться, щоб Ярослав замишляв щось лихе проти тебе, княже Хіба що приміряється на майбутнє... Бо хто ж із князів, та ще чернігівських, не мріяв і не мріє стати великим князем?

— В тім і лихо, що кожен хоче стати великим князем, а слухатися його нікому! Всяк тягне у свій куток! Русь розвалилася, розпалася, і погані скубуть її зі всіх боків! — вигукнув гірко Святослав.

— Твоя правда, княже, — тихо мовив Славута. — Русь нині має два лиха: князівські чвари і половецькі напади... І яке з них страшніше — важко сказати... По-моєму, перше... Коли б князі слухалися великого князя, коли б усі були заодно, то й половці були б не страшні! Ми їх гуртом вигнали б з наших степів, як зробив це колись Володимир Мономах, який загнав Кончакового батька Атрака за Обезькі гори... А зараз вигнати їх ми не можемо, бо сили Русі розпорошені, роз'єднані. Навіть серце Русі — Київ і Київська земля — не належать одному князеві: Київ — тобі, а земля — Рюрикові. А між вами, хоча ви й мирно живете, не завжди є однастайна згода. Що ж говорити про інших князів?.. От і виходить, що головне зло наше — князівські незгоди, князівські міжусобиці!.. Утихомир князів, Святославе! Приверни до себе серця покірних ласкою, а на непокірних накинй вузду, щоб слухняні були! І тоді, зібравши сили в один кулак, удар на поганих, щоб назавжди відбити в них бажання ходити на Русь!

— Але ж їх треба відігнати від наших рубежів зараз, сьогодні! — вигукнув Святослав. — Бо поки ми об'єднаємося, то вони висічуть наш люд упень, — нікого буде об'єднувати.

— Для цього ми і їдемо нині і до Ярослава, і до Ігоря, і до Всеволода, щоб зупинити ворожу навалу... Та головною метою твого життя, Святославе, було і є об'єднання Русі! Хіба не мріяв ти про це тоді, коли був князем Новгород-Сіверським, і тоді, коли сидів у нашому благосло венному Чернігові?..

— Ми разом мріяли про це, друже, — Святослав по клав руку на Славутине коліно. — Разом! Та вже ось і чуби наші вкрилися густою памороззю, а ми все ще мріємо про це... Бо несила наша... Не об'єднати нам того, що не об'єднується!.. Спробуй прихилити до Києва гордого Ярослава Осмомисла — не прихилиться! Підпер гори Угорські своїми залізними полками і сидить собі, мов король, у своєму Галичі, на високій горі, воює з непокірним боярством, що теж стало таким же злом, як і князівські чвари, — і не думає про те, що Київ ледве тримається під натиском кочовиків... А Всеволод Володимиро-Суздальський! Могутній князь! Своїми полками міг би Волгу вичерпати і Дон розплескати! Та ба! Сидить за лісами, за глибокими ріками, і не страшні йому половці, бо далеко сидить... І про всю Русь голова йому не болить!.. Навіть брат, рідний брат Ярослав не пособляє мені, а таємно ставить палки в колеса! То що говорити вже про інших князів!

Святославів голос затремтів.

Славута обняв його за плечі.

— Важко тобі, княже-друже! Важко! І все ж треба вистояти! Половці — сила грізна,

та все ж не така, що зламає нас на корені! Ми зуміємо протистояти їй!.. Страшно інших — тих народів невідомих, племен диких — гогів та магогів [56], які прийдуть із земель східних, незнаних, щоб покарати нас за гріхи наші! Перед ними Русь не встоїть, якщо залишиться роз'єднана, як нині!.. Ось цього треба боятися нам, княже! Від цього щодня і щоночі проймається тугою моє серце!

Тихо за бортом човна хлюпочуть сині води Десни, і дзвінка тиша стоїть над весняною землею і так же тихо точиться розмова двох сивоголових мужів, яких доля поєднала в дитинстві і провела через довге життя незрадливою стежкою дружби.

На підході до Новгород-Сіверського Славута несподівано занедужав Його раптом затрясла пропасниця, поперек мов переломило навпіл, голова запалала вогнем, а ноги так охололи, ніби їх обкидало снігом

— Ох, важко мені, — поскаржився. — Невже це смерть моя? Хоча б до Ігоря допливти та побачити мого князюшка любого...

Святослав не ревнував свого друга до Ігоря, бо знав, що то була не дружба, як між ними, а зовсім інше почуття — батьківське. З особливою силою воно розгорілося тоді, коли Славута осиротів, утративши майже одночасно жону і сина. Не дивувало його й те, що з усіх молодших Ольговичів Славута найбільше уподобав Ігоря. Чесний, прямодушний і безмірно сміливий, Ігор завжди привертав до себе серця всіх, хто його пізнавав ближче. Був час, коли і між Святославом та Ігорем тривала якщо не дружба, то братерська приязнь, і тільки великокнязівський стіл, якого не без допомоги Ігоря домігся Святослав, охолодив цю приязнь і вніс у їхні стосунки якусь незрозумілу холодність чи навіть ворожнечу. Бо ж володаря або бояться, або зневажають і завжди заздять йому.

— Ну, що ти, друже! Допливемо! — підбадьорив боярина князь.

З Путивська він послав гінця в Новгород-Сіверський до Ігоря, щоб той ждав їх на пристані з носилками.

Ігор зустрів їх з великим почтом. Хворого на кінних носилках вивезли на гору, в князівський замок, де Ярославна вже розпорядилася приготувати для нього простору, добре натоплену хоромину, і постельничі миттю поклали його в ліжко. Князівський чашник приніс гарячого молока та миску шуликів з медом, а древній знахар Гук, що знахарював при князях уже півста літ, — жбан холодної води з оцтом, щоб охолоджувати недужому лоба, та торбину гарячих висівок, щоб зігрівати ноги. До шуликів Славута не доторкнувся, а молока випив. Мокрий холодний рушник, якого Гук щохвилини прикладав до палаючого лоба, витягував з голови жар, а гарячі висівки змусили застиглу кров швидше зануртувати в ногах, і вони небагом зігрілися.

Славуті стало легше.

Після вечері до нього прийшли обидва князі — поважний срібноголовий Святослав та стрункий чорнобровий красень Ігор.

Ігор присів на ліжко, потиснув Славуті руки.

— Як тобі, учителю? Важко?

Славуті справді було нелегко, але все ж не так, як на човні, де, як не кутайся,

продимає вітер. І він сказав:

— Від турбот Ярославни та твоїх, княже, мені стало ліпше.

— Я чекатиму, поки ти видужаєш, Славуте, — підсів до ліжка Святослав.

— Ні, ні, — заперечив боярин. — Не жди мене, княже... Я не знаю, коли підведуся, а ти повинен їхати! Час загубимо — не наздоженемо! Пливи — збирай дружину!.. З Ігорем домовився?

Святослав ствердно кивнув головою.

— Домовився... Ігор охоче погодився взяти участь у літньому поході на Дон і жалкує, що туман та ожеледь перешкодили прибути взимку на Хорол.

— Я радий це чути, — сказав Славута і підвів очі на Ігоря. — Княже, сину мій, наступають нелегкі літа для Русі. Погані об'єднуються, щоб гуртом столочити нашу землю. А що ми протиставимо їм?.. Моє заповітне бажання — побачити вас, нащадків Володимирових, у єдності і любові! Тоді нам ні половці, ні ляхи, ні литва, ні гоги та магоги не страшні! Тоді й умерти можна спокійно, бо знатиму: Русі ніхто здолати не зможе... Почніть же ви, братове, це єднання!.. Ігорю, сину мій, прислухайся до голосу Святослава, підкоряйся йому, він старший віком серед вас, він великий князь київський, володар землі Руської!.. Почни ти — і за тобою підуть всі молодші Ольговичі, а там і Мономаховичі та Всеславичі схаменуться...

— Учителю! — вигукнув Ігор. — Ти говориш так, ніби прощаєшся з нами і залишаєш нам свій заповіт!.. З чого б це! Хіба так зле відчуваєш себе? Сам же сказав, що тобі ліпше стало...

— Поки маю сили, хочу сказати те, що думаю... Щоб не було пізно...

— Не буде! Я вірю — ти житимеш...

— В шістдесят літ пора оглянутися назад, зважити, чи по правді жив, чи залишив після себе добро чи зло, чи полишив по собі хоч який-небудь слід на землі — синів та дочок народив, дім збудував, поле розорав, грудьми ворога зупинив, мудру книжку написав... Чи ніякого сліду по тобі не лишилося — ні доброго, ні злого.

— По тобі помітний слід залишиться, учителю, — сказав Ігор. — Твої учні, твої літописи, твої пісні...

— Е-е, мої учні... Зараз вони вирости, стали князями і роблять те, що їм на розум спаде... Мої літописи... Хто відає, в чії руки потраплять вони після мене? У дружні чи в зловорожі? Чи не витлумачить мій наступник-літописець мої записи на догоду собі та князеві своєму? І чи взагалі судилося їм довге життя? Бо пергамент такий нетривкий, а вогонь такий всепожираючий!.. Одні пісні якийсь час житимуть, бо розлетілися по світу, мов ластівки, — дивися, якась і зів'є собі гніздечко у чиємусь серці!

— Ну от, бачиш!

— Ні, мені здається, що не все я зробив, що міг... Доля була щедрою до мене. Син смерда, я став, дякуючи долі і добрим людям, боярином, темний як ніч хлопчина з берегів Дніпра-Славутича, я, знову ж таки завдяки долі і добрим людям, прозрів, став освіченим книжником на Русі, мені відкрили свої знання Нестор і Сильвестр, Володимир Мономах і Кирило Туровський, Іларіон і Боян, мудреці грецькі і єгипетські,

іудейські і ромейські... Протягом півста літ я жив при наймогутніших володарях землі нашої, не раз у походи з ними ходив, славу і неславу ділив... Я дуже любив Руську землю, наші ріки і ліси, степи і луки, наших людей. Багато я бачив, багато пізнав, і шкода, що зі мною все це відійде у небуття... А мої знання, мої слова так би пригодилися люду нашому, землі нашій!

Святослав і Ігор переглянулися, і в їхніх очах промайнула тривога. Схоже, що Славуті важко і цю розмову завів він неспроста, — видно, відчув наближення смерті.

Вони обидва підвелися.

— Ми стомили тебе, друже. Відпочивай і не думай ні про що... Хай легкою буде для тебе ця ніч!.. А Гук побуде біля тебе і дасть тобі такого зілля, щоб ти заснув і на ранок прокинувся дужим! — сказав Святослав, а вийшовши, повернувся до Ігоря: — Доведеться мені побути у тебе, Ігорю, кілька днів, поки він видужає або...

— Звичайно, брате, — схилив голову Ігор, зрозумівши, що має на увазі великий князь. — Гостюй стільки, скільки потрібно буде.

Однак на ранок Славуті полегшало, і Святослав, повагавшись, вирушив далі в путь — спочатку у Трубчевськ до Всеволода, а звідти у свої верховенські володіння. І не знав він, що на світанку від Ігоря помчав до Всеволода гонець з попередженням, що їде великий князь київський і щоб Всеволод не обмовився перед ним жодним словом про їхній наступний похід.

6

Тиждень Славута не піднімався з постелі. Та хвороба — чи то завдяки дочірньому піклуванню Ярославни, чи травмам та нашіптуванню старого Гука, чи природному здоров'ю хворого — у ніч на восьмий день раптово відступила, зійшовши рясним потом. Уранці Славута встав і забажав, щоб йому натопили лазню.

Ігор полегшено зітхнув: Славута видужав! Вмирущий у лазню не проситься...

Разом з тим князеві додалося і тривоги. Як же тепер, коли Славута виходитиме на люди, приховати від нього підготовку до весняного походу? Поки він був прикутий до ліжка, можна було про це не турбуватись. Дружина і ополчення рать за раттю, стяг за стягом вирушали кожного дня до Путивля, де був назначений збір головних сил.

А як же бути тепер? Славута став на ноги і рано чи пізно дізнається про все. Що ж робити?

Ігор поділився своїми турботами з Ярославною, і княгиня, не роздумуючи, порадила:

— Треба не ждати, поки дізнається сам, а чесно і відверто розповісти йому про все! Ігор здивувався.

— Як? Він же, без сумніву, буде проти нашого походу!

— Ну й що? Краще хай буде проти, ніж ти постанеш у його очах нечесним, неправдивим... Безперечно, він буде проти. Я теж проти, і ти це знаєш, бо я боюся за тебе, коханий мій, за сина Володимира, за наших родичів і за всіх воїв. Та що я можу вдіяти? Зупинити тебе? Несила моя... Та й розумію я, що краще зустріти ворога в чистому полі, ніж відбиватися від нього у власному домі... Славута — воїн, і він зрозуміє

тебе також!

— Але ж я не сказав про похід Святославі!

— Тоді не йди!

— Ні, ні, я цього не зроблю! — вигукнув Ігор. — Я сам задумав цей похід, домовився з братією, Ярослав досі зібрався, мої теж у дорозі до Путивля, в суботу я й сам вирушаю... Як же тепер не йти? До того ж цей похід обіцяє нам перемогу і славу! Половці не ждуть, що ми вдаримо на них...

— Тоді скажи Славуті всю правду і не муч себе, не край думами серце! Так буде найліпше — відверто, чесно! А йти чи не йти — вирішуєш ти сам, бо ти — князь!

Ігор повеселів, пригорнув княгиню.

— Дорога моя, ти у мене мудра! Справді, найкраще самому розповісти все бояринові — і хай думає, як хоче! Піде зі мною — буду радий, не піде — хай жде Святослава! А я в суботу — в путь!

Ярославна пригорнулася до нього, зазирнула в вічі.

— Княже, я теж з тобою!

— Тобто?.. — Ігор здивовано відсторонив її від себе. — Як — зі мною?

— До Путивля... Хочу провести тебе, хочу побачити сина Володю... А також брата Володимира Ярославича.

— Це ж порубіжний город! Небезпечно!

— Але ж ти там десь поблизу будеш з військом! А вали Путивля не нижчі, ніж у Новгороді-Сіверському! Ще ні разу половці не взяли його! Та й під захистом брата Володимира не страшно буде...

Ігор задумався.

Так, це правда. Розташований на високому шпилі, що панував над широким повноводим Сеймом, Путивль був невеликим, але неприступним городом. Високі вали, зведені понад крутими схилами, глибокий рів, міцна брама — все не гірше, ніж тут, у Новгороді-Сіверському. А якщо додати, що в Путивлі залишиться значно більша залога на чолі з досвідченим у військовій справі князем Володимиром Галицьким, то виходить, що Ярославна з дітьми буд'є там у більшій безпеці, ніж тут.

— Розумнице моя! — поцілував він княгиню в лоба. — Я не проти... Поїдеш разом зі мною до Путивля!

Зі Славутю розмова відбулася наступного дня, після вечері, коли дітей відправили спати, а за столом їх залишилося тільки троє — Ігор, Ярославна та Славута. Відпивши ковток прохолодного березового соку, Ігор відставив келих і, нахилившись через стіл, тихо промовив:

— Славуте, учителю мій дорогий, маю зробити тобі одно признание, хочу відкрити таємницю, яку приховав від брата Святослава...

Здивований боярин підняв на князя очі.

— Кажі, Ігорю.

Князь зам'явся, почував себе трохи ніяково.

— Не дивуйся, Славуте, і вислухай мене з розумінням, так же стримано, як колись

давно ти розумно і стримано ставився до моїх дитячих витівок, — почав він здалеку

— Та кажи вже, я все зрозумію, — знизав плечима старий.

— Так от, — рішуче сказав Ігор, — в цю суботу, в день мого покровителя Георгія Победоносця, я з братією вирушаю на половців! У нас уже все давно домовлено і все готове до походу. Мої стяги стоять у Путивлі і ждуть на мене!

Коли б у хоромині розверзлася стеля і пролунав грім, це не більше вразило б Слауту, ніж ці тихо вимовлені слова. Він довго сидів мовчки, ніби сказане не доходило до його свідомості, і безтямно дивився на князя. Його бліді після хвороби щоки ще більше зблідли, а в очах поперемінно виростали то подив, то страх, то журба. Здавалося, йому відібрало мову, і Ігор у душі пожалкував, що послухав княгиню і завів цю розмову.

Врешті Слаута подолав заціпеніння, яке охопило його, і тихо запитав:

— Ігорю, невже це правда? Я відмовляюся вірити цьому! — А потім простягнув через стіл до князя руки і схвильовано заблагав: — Ігорю, княже мій дорогий, скажи, що ти пожартував, що це твої давноминулі дитячі пустощі, якими ти захотів розвеселити свого старого вчителя!

Ігор на якусь мить розгубився, зніяковів, на його смаглявих щоках спалахнули рум'янці. Але відразу ж вид його посуворішав, чорні брови насупилися, — князь узяв себе в руки.

— Ні, Слауту, це не пустощі, це правда! — сказав твердо. — Похід задумано задовго до приїзду Святослава, полки зібралися — ждуть мого наказу, і я в суботу вирушаю з Новгород-Сіверського...

— Ось як! — похитав головою Слаута. — Якими ж силами?

— Зі мною підуть усі князі сіверські — Всеволод, Святослав Рильський, Володимир Путивльський та Ярослав Чернігівський...

— І Ярослав з вами? — ще більше збентежився Слаута.

— Так, і Ярослав.

— Отже, він теж, як і ти, приховав цей задум від Святослава! — вигукнув Слаута з осудом і сплеснув з досади руками. — Що ж ви надумали, нерозумні! Що затіяли!.. Напередодні великого, може, найбільшого за півстоліття походу на поганих відколюватися від усіх, робити свій окремий похід! Чому ж не почекати місяць чи півтора і не піти сукупно? Адже спільний похід принесе безсумнівну перемогу! Та ще яку!

Ігор задумався. Безперечно, Слаута правий. Але відступати йому не можна, і, коли самому собі признатися, не хоче він цього.

— Ми завдамо короткого удару кочівникам у передпіллі, розвідаємо їхні сили, захопимо полон і швидко відступимо назад! Святослав ще не збере рать, як ми повернемося з перемогою і приєднаємося до нього!

— А якщо без перемоги?

Ігор випрямився, карі очі його блиснули грозою.

— Такого не може бути, учителю! Невже ти гадаєш, що ми зазнаємо поразки? У

мене разом з братією буде шість тисяч воїнів! Та Ярослав приведе тисяч п'ять!.. Це ж сила!.. Який з половецьких ханів витримає наш натиск?.. До того ж ми не будемо зариватися... Адже Святослав сам послав Романа Нездиловича з берендеями у степ і не побоявся, що половці потріпають їх!.. Ні, я все передбачив... Ходімо з нами, учителю, — сам переконаєшся, що я правий! А до полку Святослава ми встигнемо. У нас ще буде час і для відпочинку, і для зборів... Раніше як на початку червня він не виступить.

Славута задумався.

Звичайно, Ігор — досвідчений полководець. Він устиг побувати в багатьох походах і битвах, не раз перемагав, не раз і сам був битий. А сміливістю, хоробрістю бог його не обділив, — може, навіть аж занадто гарячий!.. В інший час хай би йшов — потріпати степових розбійників не зашкодило б! Але тепер... Тепер, коли готується один з найбільших походів, що може остаточно приборкати Кончака і забезпечити Русі спокійне життя на багато літ, Ігорів похід з усіх боків видається і ризикованим, і нерозумним.

Кончак не змирився з поразкою. Зі степу доходять вісті, що він знову готується до походу. Тому Святослав і послав Романа Нездиловича в поле розвідати наміри і сили половців, поганятися за родами половецькими, що посунули на нічийні землі між Ворсклою та Хоролом на весняні випаси. Але Святослав виділив воеводі Роману лише невеликий загін берендейської кінноти, а Ігор веде у степ усю силу Сіверщини. І добре, якщо його чекає удача. А якщо ні? Важко передбачити наслідки такого необдуманого вчинку...

— Ні, Ігорю, не поїду я, — сказав Славута. — І тобі не раджу... Дождися Святослава і порадься з ним. Якщо він схвалить твій намір, якщо дозволить...

Ігор спалахнув.

— Схвалить! Дозволить!.. Хіба я не такий же князь, як Святослав? Хіба я не господар у своїй землі? Чому ж маю питати дозволу Святослава?

— Він великий князь! Він отець руським князям!

— Великий князь! Одна назва!

Славута гірко усміхнувся.

— В тім і біда наша, що так стали думати всі князі і відмежовуватися від Києва. Розпалася земля Руська — і невідомо, хто і коли її збере... А погані тим часом не дрімають — намагаються відхопити від неї ласий шмат... І відхоплять коли-небудь, якщо не станемо розумніші... Якщо ви всі, князі, не перестанете люто гризтися за Київський стіл і так же люто не перестанете зневажати його і цуратися, коли досягти його не пощастило...

## РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

1

23 квітня 1185 року, у вівторок, у день Георгія Победоносця, християнського патрона князя Ігоря, над Новгородом-Сіверським затрубили бойові труби, їхні радісно-закличні мідні голоси полинули з високих валів фортеці далеко навкіл — на посад, що розкинувся на горі, на Поділ та розлогі яруги, де серед гущавини дерев тулилися



халупи бондарів, стельмахів, шорників, ковалів, кожум'яків, зброярів, щитників, за Десну — на широкі луги і темні бори, на сріблясті заводі та озера, на весь зелений весняний світ, що милувався собою і своєю красою у потоках ранкового сонячного проміння.

Всі мешканці міста і околиць зібралися біля собору Успення божої матері та на дорозі, що вела з фортеці до нього.

Був тихий теплий ранок. Над Подолом кружляли голуби, а у високості, у синьому безхмарному небі, шугали бистрокрилі соколи.

Дзвонили в усі дзвони.

Ворота фортеці були відчинені, міст опущений.

Молодша дружина Ігоря вишикувалася у фортеці, на майдані перед собором святого Миколая, і вельми тучні, застояні за зиму коні нетерпляче переступали з ноги на ногу. Виблискували начищені крицеві шоломи гриднів, колихалися над ними золотисті полотнища князівських корогов та вузькі трикутнички барвистих прапорців, прикріплених до списів, сяjala міддю та бронзою кінська зброя. Багрянцем осінніх гаїв та лісів горіли проти сонця черлені щити.

Перед хоругвою, поклавши на груди широку чорну бороду, сидів на спокійному ситому коні боярин Рагуїл, пбряд з ним, хизуючись дорогим убранням та не менш дорогою зброєю, гарцював на нетерплячому огирі, як завжди, щасливий, усміхнений золотоволосий Янь.

На паперті собору чекав виходу князя з хрестом у руці старенький отець Ісидор.

Нарешті важкі, оковані залізними шпугами двері князівської палати розчинилися, і з них вийшов князь Ігор у похідному військовому обладунку, княгиня Ярославна з дітьми та боярин Славута. Вони перейшли двір і стали перед собором на простелений барвистий килимок. Отець Ісидор відправив короткий напутній молебень, дав князеві і княгині поцілувати хреста. Потім Ігор провів княгиню з дітьми до критого візка, там попрощався зі Славutoю.

— Не журися, учителю, повернемося з перемогою!

— Щасливо, щасливо! — Славута поцілував князя і княгиню, підняв руку, благословляючи від'їжджаючих. Та погляд його був сумний, — чи то йому не хотілося залишатися, коли всі вирушають у похід, чи гризло якесь передчуття, якого він не міг ні висловити, ні пояснити.

Ігор скочив у сідло і став попереду дружини.

— В добру путь!

— В добру путь! В добру путь! — відгукнулися ті, хто залишався.

Знову затрубили труби, і дружина рушила.

На горі, перед Успенським собором, на князя чекали два стяги старшої дружини, а на паперті — весь клір на чолі з самим єпископом. Довкола товпилися сотні людей: проводили на війну, бо з кожної сім'ї хтось ішов — чи батько, чи син, чи брат, чи коханий.

Ігор перед єпископом преклонив коліно. Єпископ теж, як і отець Ісидор, відправив

короткий молебень, дав князеві поцілувати хреста. Хор прогримів "Многая літа", а дружинники і городяни-севрюки прокричали:

— Слава князеві! Слава княгині!

Можна було рушати.

Ігор сів на коня, підняв руку.

— Людіє і дружино! — гукнув на весь майдан. — Допоки кривава шабля поганих падатиме на голови наших людей? Допоки оратаї наші, виїжджаючи в поле, поглядатимуть за небокрай — чи не підкрадається половчин, щоб забрати у нього коня, а самого заарканити і потягти в неволю? Допоки земля Руська житиме в страсі, що не нависна орда прокотиться по ній вогняним смерчем і випалить усе доценту? Чи не пора нам підняти свій меч супроти ворога? Нині настав такий час! Нині вирушаємо, дружино, у землю незнану, до синього Дону! На кощія-супостата! Хочу вам честі здобути, а собі — слави!

Сотні воїв на ці слова підняли вгору списи і, потрясаючи ними, прокричали:

— Слава князеві Ігорю! Слава! Ігор вклонився городянам, що зібралися сюди, щоб провести його в похід.

— Прощайте, люди православні! Побажайте нам удачі на нашій нелегкій дорозі! А нам пора! У путь!

Торкнув коня, і військо рушило.

Люди доземно кланялися князеві і воїнам, плакали, щось кричали навздогін воям. Безперервно дзвонили дзвони, трубили труби. Глухо загула, застогнала під кінськими копитами тверда сіверська земля, що за всю весну ще не прийняла в своє лоно жодної краплини дощу, — така невидана досі суша встановилася. Услід за воями довго, аж у поле, бігли табунцями босоногі хлопчаки й дівчатка, проводячи батьків, старших братів.

Та скоро й вони відстали, і три стяги князівської дружини по битому шляху, здіймаючи куряву, попрямували до Путивська, на переправу через Десну.

Коли князь із княгинею, що їхали попереду, наближались до лісу, далеко позаду почувся кінський тупіт. Услід за військом мчав одинокий вершник. Не стишуючи бігу, він звернув на обочину дороги, обігнав молодшу та старшу дружини і, лише порівнявшись із князем, зупинив змокрілого коня.

— Славутю! Ти? — вигукнув збентежено Ігор. — Що трапилося?

— Нічого не трапилося, княже... — Старий боярин витер спітніле чоло, віддихався. — Просто така туга раптом накопилася на груди, коли ви поїхали і я залишився один, що й не сказати! Розумом розумію — правильно зробив, що лишився, що діждуся Святослава і з ним через місяць чи півтора піду в Степ, а серце розривається від болю і велить наздогнати тебе... Отож я, мов отрок, а не сивий муж, послухався серця — схопив коня і навздогін за тобою, княже, хлопчику мій-дорогий! Може, для чогось пригоджуся в поході — пораду дам, билицю розповім, пісню заспіваю, рану переважу, серця воям добрим словом звеселю чи на битву настрою... Та мало чого я вмю! Гай-гай, за довге життя дечому навчився!.. А прийдеться до діла — і меча в хід пуцу!.. Сина

втратив на полі бою — ачей, тебе, княже, при нагоді захищу!.. Ось чому я тут... Не зумів відмовити від походу, то хоч у пригоді чимось стану... А Святослав простить старому другові мою дитячу витівку!.. Та, може, ми й повернемося, поки він їхатиме назад...

Ігор подобрів на виду.

— Дякую, дорогий мій учителю! Дякую за щирість, за те, що з дитячих літ і до зрілості незмінно любиш мене, за те, що не залишив мене сьогодні наодинці з моїми думами, а йдеш, незважаючи на літа, в цей многотрудний похід, щоб розділити зі мною радість перемоги чи гіркоту невдачі!

Він перехилився з сідла і, обнявши Слауту за плечі, поцілував у бліду після хвороби щоку.

Незабаром полк спустився узвозом з гори до Десни, перейшов її по зв'язаних плотах і прямим, наїждженим шляхом рушив до Путивля.

Бої не поспішали — їхали поволі, щоб не запалилися та не підбилися коні, що за зиму нагуляли чимало зайвого жиру. їхали тихо, без розмов, жартів та сміху. Кожен заглибився в себе, адже попереду слалася не святкова прогулянка...

У четвер надвечір Ігор прибув до Путивля. При радісних вигуках вишикуваних на плацу хоругов, під веселе калатання дзвонів князь і княгиня в'їхали в місто, їх зустріли з хлібом-сіллю юний щасливий Володимир, який на радощах мало не кинувся матері на шию, та, вчасно спохватившись, лише поцілував отцю й матері руки, та князь Володимир Галицький.

Хоча дорога була стомлива, Ярославна побажала відразу піднятися на забороло, щоб, як вона сказала, окинути оком всю синову отчину — Путивльську землю — і благословити її.

Відправивши дітей з нянями до палат, князі у супроводі боярина Слаути та Володимирового воеводи Вовка скрипучими дерев'яними сходами зійшли на південну вежу. Звідси відкрився величний краєвид на розлогі яри та долини, порослі густими гаями, на широкі сріблясті плеса Сейму, на безмежні луки за рікою та темно-сині бори ген на видноколі.

В обличчя ввійшло теплим вітром і сонцем

Ярославна не стрималася:

— Ой леле, яка розкіш!

З путивльського заборола відкрився величний краєвид. Повноводий весняний Сейм під скісним промінням сонця, що заходило за далекі бори, блищав, мов щире золото. Лежав він ген-ген унизу, і Путивль з його високими валами і ще вищими заборолами та вежами, здавалося, пливе по тому щирому золоті, мов велетенський казковий корабель.

Ярославна не вперше в Путивлі, та все не може нами луватися красою, що кожного разу відкривається їй. Її око вишукувало і вишукувало щось незвичайне, чарівне, від чого їй забивало дух, а з уст зривалося захоплення:

— Ой леле, яка розкіш!

А довкола справді було гарно. Буяла рання весна. Ніж ною зеленню вкрилися гори

й доли. На сході, на високих горбах, серед лісу, блищали золочені хрести монастиря, на заході гострим шпилем здіймалася Перунова гора, де, кажуть, був похований прадавній сіверський князь Путив, що зрубав цей город, за Сеймом темніли незорі бори, а внизу, під горою, синіло широке плесо, прозване Братом і Сестрицею, бо там колись, рятуючись від половців, потопилися брат і сестра...

— Як гарно довкола! Яка гарна дунай-ріка! захоплено вигукнула Ярославна.

— Не Дунай, а Сейм, княгине, — поправив Ігор. Та Ярославна заперечила:

— Дунай... У нас, в Галичині, всяку річку називають дунаєм. Навіть у піснях про це співається:

Тихо-тихо дунай воду несе,  
а ще тихше дівка косу чеше...

Ігор не став сперечатися, а відразу погодився:

— Хай буде так! — І повернувся до сина: — Твій полк уже готовий до походу, княже?

Володимир радісно зашарівся від батькового урочистого звернення — "княже".

— Готовий, отче, — схилив шанобливо голову. — Чотири стяги gridнів, окрім путивльської залоги, що залишається дома, та шість сотень чорних людей, зібраних з усієї волості. Всі добре озброєні. У кожного — щит, меч, спис, лук, по сотні стріл, захальний ніж... По двоє коней — верховий та сумний [57].

Володимир і далі розхвалював би свою дружину, та Ігор перебив його:

— А що чути від Святослава Рильського?

— Був гонець. Князь Святослав ждатиме нас, як і домовилися, на Пслі.

— Це добре... А Ярослав Чернігівський прибув уже?

— Князя Ярослава немає.

— Тобто... Як немає? — не повірив Ігор, темніючи на лиці. — Мав би уже тут бути!

— Його не буде, отче, — опустив ясно-голубі, як у матері очі Володимир, ніби завинив у тому, що Ярослав не прибув. — Зате прислав тисячу ковуїв з Ольстином Олексичем. Ним же передав, що сам не може прибути, бо захворів...

— Захворів, захворів! — вигукнув сердито Ігор. — Знаю я його хворобу! Хитрий лис! Ще ні в один похід на половців не ходив! Недарма Святослав, хоч і рідний брат, недолюблює його! Захворів!.. Крутій! Боягуз чортів!.. Обіцяв сам привести чи прислати дружину на чотири або п'ять тисяч воїв, а прислав лише ковуїв...

Він не міг приховати досади.

Славута тихо промовив:

— Ігорю, а може, відмовишся від походу? Адже немає тієї сили, на яку ти розраховував. Зате коли долучиш свої полки до Святославових, то буде неабияка поміч князям київським, а половцям — страх великий!

Ігор розсердився. — Ти знову за своє, боярине! Мабуть, і наздоганяв

мене для того, щоб при слушній нагоді завернути мою рать назад? Так знай же — ніщо не змусить мене повернутися безславно! Похід відбудеться, хоч би всі сили, земні й небесні, ополчилися проти мене!

Славута замовк. Видно, не переконати йому Ігоря! Що ж, хай іде! Іноді з меншими силами князі ходили і поверталися зі звитягою.

Сонце хилилося до небосхилу. З лугів потягнуло прохолодою. Ігор накинув княгині на плечі теплу вовняну хустку і почав спускатися вниз.

Настав погідний зоряний вечір. Путивль довго не лягав спати: у таборі, де спинилося на нічліг Ігореве військо, горіли вогні, форкали коні, перекликала сторожа, по хатинах та хижках чулися людські голоси, в садках шепотілися дівчата зі своїми коханими, що вранці вирушали в похід, витьохкували у левадах солов'ї.

А в князівських палатах, у заклечаній зеленим гіллям гридниці, князь Володимир пригощав прощальною учтою князя, княгиню і воевод.

Не поскупився юний князь! На олив'яних та череп'яних блюдах, на срібних та дерев'яних мисках лежали гори смаженої риби та птиці, свинини та яловичини, вепрятини та оленятини, житнього та пшеничного хліба. Поміж ними стояли широкі чаші з огірками, капустою та клюквою. В макітерках мліли в сметані гарячі, з печі, налисники з сиром, в ринках вивершувалися пухкі золотисті пампушки, перемашені олією з товченим часником, а над усім цим здіймалися високі глечики, жбани та барильця із солодким грушевим узваром, холодним пивом та свіжим березовим соком.

Прославляли князя Ігоря, княгиню Євфросинію, князя Володимира Ігоревича. Прославляли воевод та військо. Бажали один одному удачі в поході — перемоги над поганями.

Гридниця шуміла, веселилася, співала. Ріжечники та гусярі вдарили танець, їм завторували бубни. З-за столу вискочив Янь Рагуїлович, колесом пішов по соснових дошках підлоги, вибиваючи підкованими закаблуками такі дрібушечки, що пилюка здіймалася стовпом, розмахував руками, прицмокував язиком, висвистував, сам собі приспівував:

Ой цур та ще й пек  
із його бідищем!  
Ой бив мене муж  
та й від бочки днищем!  
Ой бив, волочив,  
у грязюці намочив.  
"Лежи тут, лежи тут,  
поки піду найду прут!"  
Поки прута найшов,  
то й одсердився,  
наді мною, молодою,  
змилосердився!

Всі плескали в долоні, заохочували його до танцю, а він високо ніс кучеряву голову, прижмурював свої гарні очі, блискав білими зубами і, похитуючи стегнами та плечима, приказував далі:

Ой кріп, та ромен, ще й петрушечка...

Кучерявий Іван — моя душечка!  
Кучерявий Іван на капусту орав,  
а мене, молоду, поганяти найняв.

Ой Іване, мій Яне,  
моє серденько в'яне!

Ой чи в'яне чи не в'яне -  
поцілуй мене, Яне!

Він танцював би й далі, та Рагуїл махнув ріжечником, щоб перестали дудніти, а на сина нагримав:

— Досить тобі, баламуте! Здійняв пилюку — аж дух забиває! Ти не один тут — дай людям повеселитися та поспівати! Серед нас же є соловей Славута. Дозволь його послухати! Та й князюшко наш з княгинею можуть закаблуки відірвати у танці не гірше за тебе...

Витираючи з чола рясний піт, Янь востаннє тупнув ногою і сів на лаву. А кругом загукали:

— Княже, до танцю! Княгине, удар закаблуками! Ярославна глянула на Ігоря, усміхнулася, повела бровою, ніби запитала: як? Ігор розвів руками, поморщився.

— Друзі мої, Янь тут стрибав гарно. Чи й стрибне хто вище! Та що личить Яневі, те, мабуть, не личить князеві!

Личить! Личить! Танець кожному личить! — загукали довкола.

Ігор стенив плечима і подав княгині руку. Вони вийшли з-за столу — і музики почали тихо, плавно, урочисто пісню про гридня. Князь із княгинею закружляли у нешвидкому спокійному танці.

І тут до музик долучився тихий Славутин голос:

Понад долом, долом  
та й пшениченька з льоном,  
а попід горою -  
комиш із травою.

Ой там гридень ходить -  
коня в руках водить,  
траву прогортає -  
водиці шукає...

Всі замерли, охоплені чаром пісні, музики і танцю, забули про все і дивилися, як танцюють князь із княгинею.

Гарна це була пара! Ігор, міцний, ставний, кароокій, з густим рум'янцем на загорілому лиці, тримав Ярославну за стан і невідривно заглядав у її великі голубі очі. А вона, у білому платні з широкими рукавами, поклала йому руки на плечі, злегка схилила голову набік, так що руса коса упала їй на груди, і, ніби лебідка, пливла поперед нього, теж не відриваючи погляду від свого лада.

Були вони задумані, сумні: прощалися перед далекою і небезпечною дорогою, що завтра вранці чекала князя і його воїв. Чи ж повернеться він до неї? Чи зустрінуться

вони знову?

Довго у Володимировій гридниці стояв гамір, лунали пісні, велися неквапливі бесіди, довго ще гості пили, їли і знову пили, аж поки Ігор не прикрив рукою свого келиха, коли чашник хотів наповнити його. Ніхто цього не помітив, крім Славути. Старий співець не дарма все життя провів поряд з князями — добре вивчив кожен князівсь кий рух, кожен погляд. І тепер відразу зрозумів, що Ігор хоче припинити, закінчити учту, бо і він стомився, і княгиня стомилася, і юний князь Володимир сидів зморений, засмучений. Тому відклав набік гуслі і, підвівшись, сказав:

— Братіє, пора і честь знати! Складемо князеві Володимиру щирю дяку за хліб та сіль, за мед та за пиво, за втіху і веселощі та на прощання заспіваємо йому пісню.

І він широко розкинув руки, запрошуючи всіх приєднатися до його голосу:

Ой місяцю-князю, чого зажурився,  
чого засмутився?

Чи орда напала та полон забрала,  
чи кінь притомився,  
чи кінь притомився?

Орда не напала й полону не брала,  
і кінь не стомився, —

я в чистому полі, у чистому полі  
з дівчиною стрівся,  
з дівчиною стрівся...

Всі підвелися, і грім дужих голосів здвигнув стіни, сколихнув стелю, вирвався крізь розчинені двері на волю і гучною луною покотився з гори на широку долину Сейму:

Я в чистому полі, у чистому полі  
з дівчиною стрівся,  
з дівчиною стрівся...

Юний Володимир стояв зніяковілий і щасливий. Це ж він місяць-князь! Це ж про нього співають! Чи ж відчував він, чи ж відав, якою пророчою стане для нього ця прекрасна Славутина пісня?

2

Тривожним і сумним був прощальний вечір у Вербівці. Всі чоловіки й парубки, що могли носити зброю, йшли до княжого війська. Оскільки дорога на схід, у Половецький степ, вела мимо села, воевода дозволив їм переночувати сю ніч дома, а рано-вранці гуртом ждати на шляху князів — Ігоря та Володимира.

Ждан домовився з братом Іваном провести цей вечір разом. Як посутеніло, пішли до нього. З собою мати та Любава взяли смажену дροхву, що напередодні потрапила у поставлене Жданом сильце, десяток житніх пиріжків з сушеними грибами та глечик хмільного, перебродженого березового соку.

Варя теж приготувала на стіл усе, що мала. Довга зима з'їла запаси, тому й тут було не густо: якийсь темний глевкий корж, банячок рибної юшки, миска гречаної лемішки та глек узвару з кислиць, груш та калини. Але й цього було немало!

Коли сіли до столу, Іван, як старший і господар хати, поналивав у кухлики березового соку, а в горнятко насипав кілька ложок лемішки і поставив на покуть — домовикам.

Перехрестивши стіл і наїдки на ньому, сказав:

— Во ім'я отця, і сина, і святого духа!.. Щоб усім нам зібратися знову після походу та відгуляти ваше, Ждане і Любаво, весілля! А то — як же воно? Вже й поминки, відбули по Любавиному дідусеві, і всі пости минули, а ви все того... ждете... Вже й сусіди питають коли ж.

Ждан сумно усміхнувся.

— Ото кому нетерпець!.. Повернуся з походу — поберемося... Недовго залишилося!.. Правда, Любаво?

Дівчина зашарілася. На очі їй навернулися сльози, їй стало страшно від однієї думки, що Ждан не повернеться. Де ж їй тоді подітися? До кого прихилитися?

— Правда, Жданку, — промовила тихо. — Я так виглядатиму тебе! Повертайся скоріше! Бо без тебе...

В її останніх словах прозвучала така болюча туга, що Ждан аж похолов. А якщо він не повернеться? Що вона робитиме тут, у Вербівці, серед чужих їй людей?

Мабуть, усі відчули те ж саме, і за столом на якийсь час запанувала гнітюча тиша. Потім гуртом заповзялися біля страви.

Малий Жданко, швидко наївшись, почав пустувати: то штурне Настуню ложкою під бочок — аж та зареве, то потягне kota за хвіст — і той дико заверещить на всю хату, то рогачем шаргоне під піч, де в старому решеті сиділа квочка...

— Ось як візьму деркача! — гримнула на нього мати і пацнула долонею по спині.

Жданко запхикав, спідлоба поглядаючи на дорослих і щиро не розуміючи, чого мама сердиться. Потім пригорнувся до стрія.

Ждан приголубив хлопця, посадив собі на коліна.

— Не треба пустувати, Жданку, бо почує злий баба ага [58] — забере тебе в шкіряну торбу і повезе за триде в'ять земель... Аж у Половеччину!

Оченята у малого заблищали: запахло цікавою казочкою, яких так багато знав стрий.

— А хто така Баба Яга? — запитав хлопчина, відразу переінакшивши незрозуміле йому слово "баба-ага" на зрозумілішу Бабу Ягу.

— Не Баба Яга, а баба-ага, — поправив його Ждан, усміхнувшись з вигадки хлопця.

— Лозкази, стлійку, лозкази казоцку про Бабу Ягу! — заблагав Жданко.

— Це не казочка, а билиця, те, що було насправді, — пояснив Ждан. — Послухай... Була колись у мене та у твого тата сестриця Настя... Настуня... Така гарна була, розумна, метка, але неслухняна. Все норвила мене або твого тата, своїх братиків, дубчиком хльоснути, за чуба скубнути, kota за хвіст потягти чи, як ти, квочку з кубла зігнати. От і догралася!.. Одного разу налетів на наше село старий баба-ага, хан половецький, з ордою, багатьох побив, село спалив, а мене, твою бабусю Якилину і дідуся, а також Настуню пов'язав і потягнув у Половеччину. Ми з дідусем утекли, і



дідусь по дорозі помер, бабусю я визволив, а сестриця Настя, твоя тета, і досі десь знемагає на чужині. Не відпускає її баба-ага... Такий клятий!

— Баба Яга — костяна нога! Баба Яга — костяна нога! — вигукнув Жданко і погрозив кулачком далекому, страшному ворогові, а потім підвів оченята на Ждана. — А ти, стрію, убий Бабу Ягу, визволь тету Настуню! Щоб не мучилася! Підеш? Поборешся з нею?

— Піду, Жданку, піду! Визволю сестрицю! Догоріла лучина в челюстях печі, вечерея закінчилася — пора на спочин. Мати збрала посуд, Любава зав'язала його в вузол, і всі підвелися. Не хотілося розставатися — коли-то зйдуться знову разом? Але пора...

Біля хатини, пропустивши матір у двері, Ждан притримав Любаву за руку.

— Солов'ї які! — і потиснув їй гарячі пальці.

Вони поволі пішли стежкою в леваду. Прямо проти них, за Сеймом, на синьому небі висів круглий місяць, мов князівський щит, і в його яскравому промінні на городі було видно кожную галузку, кожную травинку. В густих кущах калини витьохкували солов'ї, на плесі скидалася риба, і теплий весняний опар котився понад рікою.

Рання весна, без затяжних холодів і дощів, давно пробудила трави й дерева. Все довкола дихало, буяло нестримною жагою життя, насичувало повітря такими пахощами свіжого зела, що голова йшла обертом. А від стіжка, що залишився з зими, пахло далеким торішнім літом.

Ждан зупинився і заглянув Любаві в очі. У них плавав місяць в оточенні зірок, а в кутиках блищали сльозинки.

— Люба моя, як мені важко залишати тебе одну!

— Жданку, моє серце в тривозі. Ние воно, болить... Хоч би чого-небудь не трапилося з тобою!

Ждан знав, що з кожним, хто йде на війну, може трапитися найгірше, але втішав дівчину:

— Не тужи, серденько, я не загину: у мене є оберега, яка не дасть мені згинути.

— Що ж це за оберега?

— Ти, моя люба! І кращої обереги я не бажаю!

Любава заховала обличчя у нього на грудях і з тремтінням у голосі прошепотіла:

— І ти, Жданку, моя оберега! Ти моя доля і мій світ ясний! А без тебе і світ білий буде мені не милий!

Він відчув у себе на грудях її гаряче дихання і своїми вустами знайшов її м'які трепетні уста.

Ім обом здался раптом, що земля сколихнулася під їхніми ногами, що небо, і місяць, і зорі пустилися навколо них у шалений дикунський танок, а солов'ї так розспівалися-розщебеталися, мов весільні дружки.

Вони взялися за руки й пішли до стіжка, а там упали на м'яке прохолодне сіно і забули про все на світі — і про Кончака, і про князя Ігоря, і про наступний похід. Тільки місяць та вони. Тільки місяць, зорі срібні та їх двоє на всьому широкому безмежному світі.

В ту саму ніч на далекій Росі, де жили чорні клобуки, відбувалася подія, що мала відношення і до сіверських князів, і до їхніх воїв, і до Ждана.

Аяп, по уриському звичаю, поставив собі дерев'яну хатину і в ній проводив усю зиму. Однак, як тільки з землі сходив сніг і починали броститись дерева, як тільки степ за Россю вкривався молодого травою, він виганяв туди на випас табун коней, ставив юрту і там жив, уже за звичаєм своїх предків, усе літо. Удень його підміняли батраки, і він днював у Торчеську, а на ніч знову повертався в юрту, бо там йому легше дихалося. Та й інші причини, про які він не розповідав нікому, навіть рідним, змушували його до цього.

Юрта стояла на горбочку, щоб не було в ній сиро і щоб вітром здувало мошкару. Тепла місячна ніч повнилася таємничими звуками, що прилітали зі степу та з луку. І Аяп, лежачи на теплій кошмі, дивився крізь відкритий отвір, бо полог був відкинутий, на зоряне небо. Йому не спалося. Тривожні думи снували в його старій голові. Вже більше півроку немає вістей від Кончака. Що з сином? Живий він? Здоровий? Чи досі хижі птахи й кістки рознесли по білому світу?

Собачий гавкіт обірвав його думи. Невже вовки?

Він вийшов з юрти і глянув на долину, де паслися коні. Вони спокійно скубли траву. Отже, не вовки.

Собачий гавкіт наближався з боку степу. В синій імлі вималювалася постать верхівця, який довгою хворостиною відбивався від собак. Хто б це міг бути?

Аяп відчув, як у нього раптом потерпли ноги. Невже Кончаків посланець?

— Віджени собак, старий! — почувся приглушений голос. — А то бабки пообгризають коневі! Тсе-тсе!

З вимови Аяп відразу зрозумів, що це справді гість з берегів Тору, і прикрикнув на собак.

— Аяп? — запитав незнайомиць.

— Аяп, — тремтячим голосом відповів той, — Хто ти, джигіте? Звідки путь держиш?

— Привіт тобі від сина Куна, — сказав той, не відповідаючи на запитання старого, і простягнув на долоні ханську тамгу.

— Він живий? Здоровий? — аж кинувся Аяп.

— А що йому подіється? Тиждень тому я бачив його, як ось тебе. Велів кланятися...

— Дякую. Заходь, дорогий гостю, до юрти. Поп'єш кумису, поїси бешбармаку, — стара приготувала мені, щоб не голодний був... Як же тебе звати, джигіте?

— Джабаєм.

— Заходь, Джабаю. Тут безпечно — я сам. Поки зголоднілий гість їв і запивав з бурдюка холодним кумисом, Аяп мовчав. А коли той закінчив, запитав:

— А що хан Кончак — живий, здоровий?

— Живий і здоровий, Аяпе, і велів тобі передати через мене все, про що ти дізнався.

Що робиться в Києві? Аяп промочив кумисом горло.

— Князь Святослав задумав на літо великий похід.

— Куди?

— Хан Кунтувдей каже, що на Дон. Тобто на самого Кончака.

— Ов! Якими ж силами?

— Зараз він поплив Десною у свої землі збирати військо і домовлятися з сіверськими та смоленськими князями. А князь уруський Рюрик уже готується, — нещодавно прикликав до себе у Білгород хана Кунтувдея і наказав на кінець уруського місяця травня з усіма чорними клобуками зібратися біля Заруба на Дніпрі і ждати на нього там... Щонайменше сім князів — Святослав, Рюрик, Володимир Переяславський, Ярослав Чернігівський, Ігор Новгород-Сіверський, Всеволод Трубчевський та Давид Смоленський, рідний брат нашого князя Рюрика, — підуть у похід. Сила велика!

— Коли ж на них сподіватися?

— Хай великий хан Кончак сам думає... А я б уже зараз готувався!

— Дякую, Аяпе, — сказав Джабай. — Ти зібрав дорогоцінні вісті... Хан Кончак звелів передати тобі, що в Куна й волосина не спаде з голови, якщо ти і далі вірно служитимеш Дешт-і-Кипчаку!

— Вірно служитиму. А що мені робити? — зітхнув Аяп.

4

Рано в четвер, залишивши в Путивлі за старшого князя Володимира Галицького, Ігор з сином та ковуями Ольстина Олексича, яких прислав Ярослав Чернігівський, вирушив у похід. В суботу до нього на Пслі приєднався зі своїм полком князь Святослав Рильський, і з'єднане військо, що налічувало тепер шість тисяч воїв, попрямувало ледь помітним путівцем на схід — до Дону великого. Йшло воно з обозом і сумними кіньми і розтягнулося на добрих п'ять верст.

Князь Святослав привів з собою тисячу воїв, як і Володимир Путивльський. Був він веселий, щасливий, сидів у сідлі прямо, як це звичайно роблять люди невисокого зросту, підставляв сонцю своє довгасте тонке обличчя, обтягнуте матовою шкірою, і видно було, що весняний похід тішив його, що йшов він у Степ, як на веселу прогулянку.

При зустрічі Ігор поцілував племінника в обидві щоки. Святослав спалахнув радістю. Він любив стрія Ігоря, як батька, і в усьому слухався його. Великий князь Рюрик, вуй по матері, княгині Агафії Ростиславівні, за тодішніми звичаями вважався після батька найближчим родичем, але Рюрик був далеко, в Білгороді, а Ігор — під боком, до того ж не Рюрик, а Ігор виділив із Сіверської землі волость молодому князеві. Тому й тримався він дядьків своїх по батькові — Ігоря та Всеволода. Та й лицем і характером — гарячим, нестримним — скидався більше на Ольговичів, ніж на Ростиславовичів.

— Я такий радий, що полк [59] наш розпочався і що суха сонячна погода сприяє нам, — признався Святослав, заглядаючи стрієві в очі.

— Я теж радий, але давай відкладемо цю радість на потім, коли будемо повертатися з походу, — стримано відповів Ігор.

Об'єднаний Ігорів полк [60] ішов не поспішаючи: вої берегли необ'їжджених після

зимі коней, щоб не підірвати, не запалити. Чотири дні — в дорозі, на п'ятий, як звичайно це робиться при далеких походах, ставали на спочив.

Та як не берегли, біди не минули. На підході до Ворскли несподівано зашкутильгав під Ігорем його улюблений кінь Сірий. Славута глянув — тріщина в копиті. Це була погана прикмета! Ігор розгнівався.

— Конюшого Ступку сюди!

Примчав вайлуватий, неповороткий товстун Ступка, далекий Рагуїлів родич по жоні, низько вклонився. З переляку у нього одвисла щелепа.

— Княже?

Ігор ледве стримався, щоб не вдарити.

— Я більше не хочу тебе бачити! Лежень! Ненажера! Тільки спиш та їси! — гримнув зозла. — Зовсім не дивишся за кіньми! Не пообрізував копит вчасно — і загубив мені Сірого, мого найкращого коня!

— Я зараз подивлюся, княже...

Ігореві було досадно не тільки за коня. Головне — що віщує ця прикмета в поході? Поранення, смерть, поразку, нещастя?

— Зараз, зараз! — гнівно обірвав він конюшого. — Я бачити тебе не хочу! Забирай Сірого — і веди назад! Та доглядай так, щоб по приїзді я міг сісти на нього!

Ступка мовчки схилив голову.

Славута обрізав коневі копито, змастив маззю для затягування ран, натягнув цупку шкіряну панчошу і зав'язав її сирицею вище бабки. Не кажучи ні слова, Ступка вклонився князеві і повів Сірого до князівських коней.

— Хай мені приведуть Воронця! — навздогін гукнув йому Ігор і скрушно розвів руками: — Ну, от і залишився я без конюшого...

— Отче, в моєму полку йде в похід твій колишній конюший Ждан, — сказав Володимир. — Може, прислати його?

Ігор наморщив лоба.

— Але ж він сидів у мене в порубі! Таємний вивідач Володимира Переяславського і Святослава! Як же мені довіряти йому?

В розмову втрутився Славута.

— Ніякий він не вивідач ні Святослава, ні Володимира Глібовича... Так, чого доброго, княже, ти і мене назвеш вивідачем, бо ж я давно дружу з князем Святославом, а Володимира поважаю за незвичайну хоробрість і військове вміння!

— Не вигадуй, Славуте, ти — це ти, а не якийсь там смерд!

— Я ручався за Ждана і зараз ручаюся. Це чесний хлопець! — стояв на своєму боярин. — Він хоч і молодий, а багато чого встиг навчитися! Та, власне, я й не наполягаю, щоб ти його брав конюшим... Він і воїном буде добрим! Я знаю!

Ігор обняв старого.

— Ну, ну, не бурчи, учителю. Хай Ждан приходить! Врешті, я й сам мав нагоду пересвідчитися, що той парубок знається на конях...

Так Ждан зовсім несподівано для себе знову став конюшим князя Ігоря. Чи зрадів

він цьому? Не дуже. Бо ще й досі холодила йому серце темна князівська в'язниця, ще й досі у вухах лунав брязкіт важкого заіржавілого ланцюга. Та що мав робити? Не перечити ж князеві! Зате безмежно зрадів, коли уздрів Славуту. Кинувся до нього і, мов батькові, поцілував руку.

— Боярине! Боярине!.. Я такий щасливий, що й ти тут, разом з нами!.. Коли б Любава могла тебе увидіти, то була б теж щаслива! Бо ти її врятував! Ти повернув її з того світу!

Ігор з подивом спостерігав цю незвичайну зустріч. І навіть відчув якийсь порух ревності. Чомусь думалося, що своє серце Славута цілковито і назавжди віддав йому одному, а виходить — він любить багатьох, і його люблять усі, хто знає його. Чим же старий прихиляє до себе людей? Піснею? Правдою? Добротою?

Князеві підвели іншого коня — Воронця. Він узяв повід, поклав руку на сідло, але тут до нього підступив Славута.

— Княже, тебе не стривожила недобра прикмета? Ти твердо намірився продовжувати путь? — спитав тихо, щоб чув один князь. — А може...

— Ні, учителю! — аж вигукнув Ігор. — Дон мене кличе! Великий Дон! Там моя слава! Там шлях до града Тмутараканя, яким володіли мої предки.

І він легко злетів у сідло...

На девятий день путі, у середу, першого травня, в післяобідню пору, Ігорів полк досягнув Дінця. Сторожа розвідала зручний брід і вела військо на переправу.

Ігор з князями, боярами і воєводами стояв на пригірку, звідки було видно і тих воїв, що вже спускалися в долину, до річки, і тих, що ще тільки підходили з глибини степу.

День був безхмарний, жаркий, як і всі попередні дні. Стомлені й спечені палючим сонцем, припорошені дорожньою пилюкою вої зраділи, уздрівши річку. Нарешті можна і коней напоїти, і самим освіжитися! А може, князь звелить і на спочив стати? Та усміх на їхніх обличчях здався Ігореві неясним, неприродним, ніби воїв прикрила якась тьмяно-багрова, з зеленкуватим відблиском тінь, ніби на них падав відсвіт далекої нічної пожежі. Спочатку він не надав цьому значення, та щодалі тінь згущалась, а вої вкрилися якоюсь імлісто-кривавою пільмою. Почали то тут, то там іржати коні.

Невже збирається на грозу? Так ніде ж ні хмаринки! І тут несподівано для всіх, а передусім для князя, зі строю вирвався підстаркуватий бородатий вершник і, показуючи вгору списом, заволав:

— Княже, поглянь на сонце! На преславного золотого Дажбога! Що з ним сталося? Його затуляє якась нечиста сила! На його ясний божественний лик насувається чорний змії! Він хоче поглинути наше денне світило! О, ми, нещасні Дажбожі онуки, велика біда гряде на Руську землю! Що робити нам, княже?

І князь Ігор, і Ждан, що відтепер мав постійно перебувати поблизу князя, у вершникові миттю впізнали путивльського коваля Будила. В ковалевих очах світився жах.

— Який змії? Яка біда? Звідки ти взяв це, Будило? — спитав Ігор.

— Та на сонце подивись, княже! На сонце! Воно зникає! Це грізне знамення, що

всім нам віщує біду!

Ігор увесь час, поки вої спускалися в долину, стояв спиною до сонця. Тепер же, після Будилкових слів, повернувся до нього лицем — і остовпів. У грудях похололо, язик затерп. Будило не брехав: на сонце справді насувався чорний круг, схожий на голову змія. З нього виривалися зеленкуваті полум'яні роги. Той круг закривав уже всю верхню частину сонця, і лише нижній його пруг, схожий на серп місяця-молодика, ще світився, як і раніш, своїм гаряче-жовтим природним промінням.

Князеві на кілька хвилин відібрало мову. Мов заворожений, дивився він на сонце і не міг відірвати від нього очей. Бояри і воеводи були приголомшені теж.

— Славуто, що це? — нарешті видавив із себе Ігор.

— Знамення! — голос боярина затремтів, зазвучав хрипко. — Знамення, що застерігає нас від біди і лиха великого!

Ігор поглянув на військо, що зупинилося в бентезі і замішанні, — і не побачив його. Усі вої були тьмою від нього прикриті! Ні лиць, ні зброї, ні коней не видно! Чи то сонце зовсім погасло, чи останні його промені осліпи ли йому очі?

— Славуто, я осліп! — гукнув у тривозі.

— Ні, княже, ти не осліп, то ти довго дивився на сонце. Зараз це пройде! — заспокоїв його боярин.

За хвилину Ігор прозрів. Знову з'явилось і військо, і небо, і високе дерево, на вершечку якого сидів диводуд [61], що розпустив свою корону, наставив на сонце, мов списа, довгого дзьоба і тривожно кричав, мовби попереджав Ігоря про небезпеку, що насувається на нього із землі незнаної — Волги, і Помор'я, і Посулля, і Сурожа, і Корсуня, і з заморського краю, де стояв Тмутараканський бовван.

А що творилося в степу! Тривожно кигикали чайки-зегзиці, б'ючись грудьми об срібні плеса ріки, на протилежному березі промчало стадо наляканих турів — аж земля загула під їхніми важкими ногами, заклекотали орли у високості, дихнуло з далини вітром, ніби перед грозою, і погнало по молодій ковилі незвичні для ока червонясті хвилі. Коні іржали, били копитами, і вої в сум'ятті і розпачі кричали, зводили до неба руки, молилися.

А сонце зменшувалося і зменшувалося. Залишався лише вузький пруг, як серп місяця.

Молоді князі, бояри і воеводи стояли пригнічені, налякані, розгублені.

— Чи видите? — спитав Ігор. — Що означає знамення се?

Всі мовчали. Хіба не ясно? Знамення на горе! А Славута сказав:

— Княже, не на добро єсть знамення се! Не на добро! Ігор похилив голову. Тривога і розпач холодили йому серце. Що робити? Що сказати боярам і дружині? Повернути полки назад? Не зустрівшись із половцями? Який же сором буде йому! Як же після цього дивитися князям і людям у вічі!

Він похитав головою, і цей порух усі розцінили, як знак, що в Ігоревій душі боролися два почуття: страху перед грізним знаменням і сорому, що пектиме його до самої смерті, якщо він, зганьблений, без бою поверне ться з походу.

Славута підступив ближче, промовив стиха, і голос його затремтів:

— Княже, знамення грізне, і я боюся за тебе...

— Не слід боятися, учителю, — похмуро відповів Ігор. — На війні всі ризикують однаково: і князь, і рядовий воїн.

— Ти, мабуть, не знаєш, Ігорю, що це знамення торкається передусім тебе...

— Мене? Чому?

— Бачиш, я не казав тобі раніш, а тепер скажу: над усім родом Ольговичів чомусь тяжіє лиха доля, пов'язана з цим знаменням. Я прослідкував по літописах за сто років твій родовід — з тисяча сімдесят шостого по тисяча сто сімдесят шостий — і виявив, що за цей час відбулося дванадцять подібних знамень і в ті ж роки, перед знаменням чи зразу після нього, померло тринадцять Ольговичів... Невже ти хочеш стати ще одною жертвою?.. Чотирнадцятою!.. Ігорю, сину мій, вернися додому! Ніякий це не сором! Тебе зупиняє сама рука долі!.. Ромейські, гішпанські, франкські та чеські астрологи вважають, що долями людськими, зокрема долями володарів, розпоряджаються зорі. А долями Ольговичів, як бачиш, вершить само сонце. Ні, нехтувати цим знаменням не слід, Ігорю! Бо це рука самого Дажбога!

— Вернімося, княже! — підступив і тисяцький Рагуїл. — Все військо в тривозі! Поглянь, в якому сум'ятті і молоді вої, і старі мужі! В наші серця закрався страх се боже знамення не на добро єсть нам! Вернімося, княже!

Загули глухо бояри і воєводи

— Вертаймося, княже! Перст божий застерігає нас! Вертаймося, щоб не було нам лиха!

Ігор довго сидів на Воронці мовчазний, заглиблений у важкі думи. І всім, хто зараз бачив князя зблизька, здалося, що він постарів на добрих десять літ. Різкі тіні — чи то від того, що сонце пригасло, — упали на його лице і зробили його якимось чужим, суворим, потемнілим, ніби то був п'ятдесятилітній муж, хоча князеві щойно виповнився тридцять четвертий рік і він, по суті, був ще зовсім молодим чоловіком.

У війську почувалися спочатку несміливі, а потім усе дужчі й дужчі голоси, в яких забриніла ледь уловима радість.

Ігор підняв голову і стрепенувся, мов скидав з себе важкий тягар. Сонце почало прояснюватися, згонити зі свого ясного обличчя темну облуду! Ще тільки невеличкий його пруг був закритий круглою заслонкою, та й він помітно зменшувався.

Із Ігорових грудей вирвалося радісне зітхання. Він почекав, поки сонце очистилося зрвсім, а потім натягнув поводи, підвівся на стременах і голосно, на все поле, де згромадилося військо, промовив:

— Браття і дружино! Таємниць божих ніхто не знає! Бог — творець і знаменням,! всьому світові своєму! Ми ж потім побачимо, що нам бог дасть — добро чи зло... Ви ось наполягаєте, щоб я повертав військо назад. А я не можу повернути його і йти додому! Не можу! На Осколі мене чекатиме брат мій Всеволод з дружиною. Що ж з ним станеться, якщо ми не прийдемо? Невже залишимо його на поталу ворогові? Ні, я цього не зроблю, хоча б усі знамення світу стали на моєму шляху?.. Хочу копіє надломити

кінець поля Половецького, з вами, русичі, хочу голову свою зложити або ж іспити шоломом Дону!..

Він промовляв натхненно, голосно, і його палкі слова розносилися довкіл, долітали аж до останніх копій, наповнювали серця мужністю, підносили дух, підбадьорили воїв, змусили їх підтягнутися після знічення, приниження і душевного розладу, підняти голови і, потрясаючи списами, прокричати славу своєму молодому войовничому вождеві.

— Слава Ігореві! Слава князеві нашому! А він в цю хвилину був прекрасний — Ігор! Гарцював по високому пригірку на вороному коні, ніби й не було щойно відшумілого лихого знамення, і його легкий червоний плащ майорів за плечима на вітрі, мов знамено. Золотий шолом блищав, як сонце, очі сяяли молодечтвом, а міцна рука вирвала з піхов меча і показала ним на схід, за Донець, туди, де в землі незнаній плинув великий синій Дон.

— Уперед, браття! До великого Дону!

Військо пішло на переправу, і не було серед воїв жодного, хто б ремствував, огинався чи непомітно шуснув у кущі, мов останній боягуз.

## РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

### 1

Ігор тільки зовні здавався спокійним і впевненим у собі. Насправді ж у його серці бушувало сум'яття, а голова тріщала від тривожних думок і передчуттів. Він розумів, що без бою з половцями, бодай без короткої зустрічі з якою-небудь, хай і невеликою, ордою, без перемоги над нею повертатися з півдороги додому — смерті подібно. Вся Русь насміхатиметься з нього! А більше всього на світі боявся він насмішки, зневаги. Його самолюбна душа не винесла б такого безчестя! Душа гордого Ольговича! Ні, краще смерть, ніж зневага! Смерть у бою, на людях — красна!

Разом з тим його глибоко вразили суворі застереження долі — спочатку кінь під ним підбився, а потім бог явив небесне знамення, що було, як засвідчив Славута, пророчим і фатальним для його роду.

Йому загрожує явна небезпека! Смерть? Полон?

Що ж, він воїн і давно звик до думки, що одного разу шабля або стріла, бойова сокира чи спис можуть не оминуть його, як і він не може оминуть своєї долі!

Тривожні думки й сумніви тіснилися в Ігоревій голові і сповнювали серце гризотою. Та зовні князь здавався спокійним, упевненим, іноді навіть усміхався і весь час знаходився попереду війська, ведучи його все далі і далі на схід. За два дні полки подолали відстань від Дінця до Осколу і, вийшовши на Ізюмську сакму [62], досягли умовленого місця. Всеволода тут ще не було.

— Почекаємо, поки підійде брат мій, — сказав Ігор і дозволив ставати на спочив.

Всеволод прибув через два дні, привівши з собою дві тисячі кметів-трубчевців та курян. Це були відбірні рослі воїни, під стать своєму князеві, добре озброєні та споряджені всім необхідним для далекого походу.

Наступного ранку об'єднане військо сіверських князів під загальним керівництвом



Ігоря круто повернуло понад Осколом на південь, до половецьких степів. Замір Ігоря був хитрий і обіцяв безсумнівний успіх. Князь вирішив ударити на половців не в лоб — через Сулу, Псло і Ворсклу, звідки Кончак, Кза та інші хани могли чекати нападу русичів, а обійти їх з тилу і завдати короткого, але сильного удару по їхніх стійбищах та кочовищах там, де вони не чекають, — з-за Дінця.

Шлях лежав прямий — по Ізюмській сакмі — на Сальницю, невелику, але добре відому військовому люду, купцям та мандрівникам річку, що впадала з північного, руського, боку, якраз навпроти Ізюмського кургану, в Донець, де здавна існував брід, перевіз і де колись Володимир Мономах вщент розгромив сильні половецькі полки.

З нижнього Осколу Ігор послав Яня з копієм гриднів-сторожових наперед, щоб розвідати брід через Донець і прилеглий до нього степ на половецькому боці.

Увечері восьмого травня русичі підійшли до Сальниці і стали на нічліг за горбом, який приховував їх від половецьких спостерігачів, коли б вони зачалися на високому Ізюмському кургані. Багать не розпалювали, шуму не здіймали.

Увесь день дев'ятого травня військо спочивало. І дружинники, і вої помилися в теплій воді Сальниці та її мілководних обрічків, рдяглися перед наступними боями в чисті сорочки, попідстригали чуби та бороди, полагодили взуття, одяг, збрую. Молодики пасли в лузі коней. А біля похідного Ігоревого намету, що стояв на зеленому пригірку, під тінистими вербами, зібралися бояри, воєводи та ліпші мужі на боярську думу. Обмірковували, як краще і в якому порядку перебродити Донець, куди скерувати перший удар — понад узбережжям Дінця на нижню течію Тору, де були кочовища Кончака, чи поза Сюрлієм на верхів'я Тору, а чи повернути на захід у тил орільським половцям, погромити їх і вже Муравським чи Залозним шляхом навпростець, щоб було ближче, повертатися додому?

Всі сиділи кружка, просто на траві. Перед кожним на простелених рушниках — сухарі, солонина, цибуля, часник, дерев'яні чаші з джерельною водою. Каші чи кулешу не варили, щоб не виявити себе димами багать.

Розмова велась без поспіху. Кожен говорив те, що думав, знаючи, що останнє слово все одно буде за князем.

Воєвода Ольстин Олексич, круглоголовий, чорний, з бистрими, трохи розкосими очима, які він успадкував від матері-ковуйки, гаркавив:

— Княже, бгатіє! А повегнімо на Огіль та вдагимо тамтешніх половців! Вони нас не ждуть, і ми їх легко поколошматимо, а звідти нам пряма дорога додому — через Ворсклу та Псло...

Тисяцький Рагуїл був іншої думки.

— Щоб ударити на орільських половців, не треба було йти аж до Осколу, а повернути поза Ворсклою на південь і Муравським шляхом досягнути Орелі. По-моєму, нам слід від Ізюмського кургану піти прямо на Сюрлій, де весною паші для коней та скоту невпрогорт і де зараз, напевно, кочує яка-небудь орда. Розгромимо її, захопимо полон, табуни, отари — і цим же Ізюмським шляхом назад!

Молоді князі Святослав і Володимир, двоюрідні брати, пошепталися між собою, і

промовляти став Святослав:

— Князі і дружино, знаючі люди кажуть, що до Тору звідси п'ятдесят верст, а на Торі, як відомо, кочовище і стійбище самого Кончака. То чому б, коли ми вже тут, не погромити його? А заодно і половецькі городки зимівники, що стоять, як кажуть, між Ізюм-курганом і Тором... Тут і здобич була б багатша, і слава більша!

Бояри загули, зважаючи, куди краще направити удар. Про грізне знамення, що явилось їм на Дінці, всі ніби призабули, а якщо хтось і пам'ятав, то не наважувався згадувати.

Думки розділилися.

Мовчали тільки князь Всеволод та боярин Славута. Всеволод знав, що ось-ось повернеться з розвідки Янь і тоді буде ясно, що робити, куди йти, а до того краще послухати інших — адже серед багатьох слів завжди можна впіймати кілька розумних. Тому розстебнув сорочку і, прислухаючись до розмов, підставив свої широкі груди приємній прохолоді, яку приносив з річки легкий вітерець. А Славута сидів одинаком під вербою і не встрявав у розмову, бо відчував себе тільки гостем в Ігоревім війську. Якщо Ігор побажає почути його думку, — а не побажати цього він не міг, — тоді і він мовить.

Ігор побажав. Вислухавши всіх, він повернувся до Славути.

— Учителю, а що ти скажеш?

Гомін відразу влігся. Славуту знали не тільки як учителя — князевого наставника, коли той був отроком, як великого книжника, а й як досвідченого воїна, мудрого радника і ще більше — як уславленого співця.

Славута підвівся, щоб усі його чули, розправив сиву бороду.

— Моя думка така. Щоб зариватися глибоко в Половецький степ, сил у нас недостатньо. Тому швидкість і несподіваність удару — запорука нашого успіху. Я знаю, що за верст тридцять звідси, між річками Сюрлієм і Каялою, є гарні випаси і місця для кочовищ. Не думаю, щоб цієї весни там нікого не було. Там напевне стоять вежі якоїсь орди. Якщо нам пощастить непомітно підійти до неї, то ми візьмемо великий полон, захопимо коней, худобу і швидко повернемося назад.

— Як же це зробити?

— Туди треба йти не вдень, а вночі, щоб ми звалилися на половців, як сніг серед літа!

— Уночі? По чужій землі? — почувлися тривожні голоси.

Славута розвів руками.

— Я ж сказав уже, що знаю ці місця, як свої п'ять пальців, і проведу вас туди навіть з зав'язаними очима. Ми підемо понад берегом річки Ташлик, тобто Кам'янки по нашому, і в нас буде вдосталь води. Ми матимемо час погодувати коней тими запасами вівса, що в нас іще лишилися, і вранці, зі свіжими силами, нагрянемо на кочовища по обидва береги Сюрлію! Якщо нам пощастить удень розбити половців, ми вночі повернемося знову сюди, за Донець, і нам звідси відкриється безпечна дорога на Русь!..

— Їде Янь! — раптом вигукнув князь Володимир Ігорович. Всі миттю схопилися на

ноги. Що скажуть вивідачі?

Понад Сальницею у супроводі кількох вершників мчав Янь Рагуїлович. На вітрі розвівався його золотисто-пшеничний кучерявий чуб.

Залишивши своїх супутників на березі річки, він швидко піднявся на узвишшя, до князівського намету. Бояри розступилися, впускаючи його в коло.

Ігор ступив крок назустріч.

— Ну, що? З чим приїхав? — спитав нетерпляче. Янь був стомлений і несподівано для всіх серйозний.

— Княже, ми далеченько проїхали в степ. Спочатку нікого не зустріли і вже думали повертати назад, аж раптом, визирнувши з-за горба, я побачив половецьких ратників із зброєю — вони об'їздили, мов сторожа, всю околію...

— Помітили вас?

— Ні. Але здалося мені, що вони чимось стривожені і ведуть пильну охорону шляхів...

— Невже щось пронюхали про нас?

Янь здвигнув плечима.

— Княже, або треба їхати швидко туди і напасти на них, або повертатися додому, бо, мабуть, не наш це є час!

Ігор випрямився, обвів бистрим поглядом князів і гордо сказав:

— Якщо ми повернемося додому не бившись, то сором нам буде паче смерті! Йдемо! І як нам бог дасть!.. Піднімайте людей і переводьте на той бік! Щоб дотемна бути нам усім на тім боці шолом'яні!

2

Переправившись через Донець на половецький берег, Ігореве військо по крутій стежині піднялося на високу Ізюмську гору і, дочекавшись у заростях її пологого південного схилу вечора, рушило в степ. Попереду — сторожові, за ними — передовий полк князя Святослава, потім — головний полк Ігоря, куди входили його дружина та Всеволодова, а ще далі розтяглося прикриття.

Просувалися по чужій землі обережно, не поспішаючи. Боялися, щоб гулким тупотом копит не викрити себе передчасно.

Степ жив своїм звичним, предковичним життям. Густо пахло полином та чебрецем, сюрчали — аж заливалися — голосисті цвіркуни. Здалеку доносилося протяжне вовче виття, уривчасто гавкали дикі собаки та лисиці, що вийшли на нічне полювання, з-під кінських ніг спурхували налякані птахи. А з високого темно-синього неба тихо усміхалися зорі, мерехтливим своїм промінням скупно освітлюючи воїнам путь у землю незнану.

Коли військо поминуло широку долину і поза горбом почало повертати на південний схід, Ігор зупинився і оглянувся.

Позаду, закриваючи півнеба, темніла похмура Ізюмська гора.

Ігореві перехопило дихання. Від неясного тривожного передчуття стиснулося серце. Там, за горою, залишилася рідна сторона, мила серцю зелена Сіверщина,

залишилося все, що він любив, — розлогі поля і дрімучі ліси, гамірливі городи і тихі села, повноводі ріки і озера, знайомі стежки-доріжки, по яких ходив тридцять і чотири літа, ніжно-спокійна синьоока жона Ярославна, маленькі синочки і крихітка доня... Чи повернеться він до них знову? Чи складе голову в цьому чужому полинному степу?

З його грудей вихопилося мимовільне, як стогін, зітхання, а з вуст гострим бодем вирвалося:

— О Руська земле, уже за шелом'янем еси!

Усім, хто оточував князя і хто почув ці слова, стало сумно, аж моторошно. Хтось теж, як і князь, важко зітхнув, хтось перехрестився, у когось в очі блиснула проти зір сльоза. А над військом, перелітаючи з вуст до вуст, прошелестіло-пронеслося тисячократно повторене:

— О Руська земле, уже ти за горою! Уже ти за горою еси!..

Важко, як важко розставатися з рідною землею, коли надовго вирушаєш у чужий край! А ще важче, коли йдеш на війну і не знаєш, чи повернешся!..

Невдовзі показалася невелика степова річечка Ташлик. Її долиною війська пішли вперед — назустріч течії. Опівночі зробили привал — напоїли коней, трохи перепочили, а потім, по знаку Ігоря, рушили далі — в глибину Половецького степу.

Перед світанком зробили ще один привал. На цей раз довший. Воїни погодували коней вівсом, що залишався в дорожніх саквах і який берегли для такого випадку, попасли, напоїли їх вволю, самі підкріпилися і полягали спочивати. Та мало хто спав. Зі сходом сонця всі знову були на ногах. Ігор наказав роздати важке військово спорядження, що везли з собою на запасних та сумних конях, — лати, кольчуги, шоломи, щити, луки, тули зі стрілами, поручі, поножі, — бо розраховував на скору зустріч з половцями.

Тепер дружини вишикувалися так, щоб відразу можна було стати в бойовий порядок. Рухалися від Кам'янки до Сюрлію — десять верст — без поспіху, виславши наперед і на обидва крила посилену сторожу.

Прекрасне видовище являв собою в ці сонячні ранкові години 10 травня 1185 року, в п'ятницю, Ігорів полк! Ішов він зімкнутим строем, щільно, по вісім вершників у ряду, розтягнувшись на таку відстань, скільки око могло сягнути. На лівій руці кожного вершника — руський червоний щит, що проти ранкового сонця багрянів, мов стяг, і здалеку здавалося, що із краю в край широке Половецьке поле перегороджене тими черленими щитами. На срібних стружках майоріли над військом барвисті Ігореві корогви, розвівалися знамена інших князів, тріпотіли на вітрі різнокольорові трикутнички прапорців, прикріплених до списів старших дружинників. Ряхтіла кінська зброя, блищали крицеві лати, сонцем горіли золоті князівські шоломи. Тішили і милували око різної масті коні — вороні, сірі, гніді, білі, карі, солові... Та все ж головним кольором, що впадав в очі, був багряний колір руських черлених щитів, — вони, мов мечем, розділили, перегородили навпіл зелений весняний степ...

Ігореві очі блищали захопленням. Оглянувшись, він вигукнув:

— Славуто, поглянь! Яке військо іде! Які соколи! Військо йшло бадьоро, гордо —

милуватися справді було чим.

Перед ранньою обіднею [63] прискакали сторожові.

— Княже! За річкою — половці! Шикуються поспішно! А далі, за ними, — вежі з жонами та дітьми! А ще далі — стада, отари!

Ігор зібрав князів і воєвод.

— Браття, от і зустрілися ми з кочовиками. Видно, для них це несподіванка. Уряджайте полки до бою! Я зі своїм полком стану посередині, по праву руку від мене — брат мій Всеволод, по ліву — Святослав. Перед Святославом стане Володимир, а перед Всеволодом займуть місце ковуї. Наперед же виведемо від усіх князів стрільців добрих, щоб зав'язали бій!

На ходу перешикувавшись у бойові порядки, шість Ігорових полків швидко пішли низиною на зближення з противником.

Ігор виїхав на пагорб, з якого відкрилася широка долина половецької річки Суурлик [64], назву якої руські воїни переінакшили на свій лад — Сюрлії, бо так легше було вимовляти. За річкою, на протилежному пологіму березі, гарцювали на конях половецькі лучники-стрільці, далі стояли нерівними рядами полки, зібрані, видно, в поспіху великому, бо стрій їхній ламався, хвилювався, а ще далі, в полі, темніли на возах юрти-вежі, метушилися жінки й діти, зганялися стада й отари.

Ігор здивив гарячого коня, показав мечем на ріку.

— Браття, сього єсми шукали! А потягнемо!

Полк стрільців, Святославів і Володимирів полки та ковуї швидко помчали до берега. Половецькі лучники випустили в них через річку по стрілі, не завдавши, однак, нікому ніякої шкоди, а потім, побачивши, що руські полки з ходу пішли в наступ, повернулися назад і помчали до своїх.

Тут, на полі, за Сюрлієм, зав'язався короткий, але гарячий бій. В атаку пішли чотири полки, що складала по кількості воїнів більше половини всього війська. Ігор і Всеволод поволі йшли позаду, готові допомогти тому, кому така допомога була б потрібна.

Випустивши рій стріл, руські стрільці вийняли мечі, зімкнули ряди і з голосними криками кинулися на половців. Володимир поспішив за ними. Святослав почав тіснити праве крило противника, ковуї налягли на ліве.

Половці прийняли удар, намагаючись прикрити свої вежі з жінками і дітьми. Та відразу ж були збиті з місця і покотилися назад. Охоплені жахом, зрозумівши, що утриматися не пощастить, вони проскочили мимо веж, не зупиняючись і кидаючи все своє добро та рідних напризволяще. Три руські полки — Святославів, Володимирів і Ольстина Олексича — рубали їх, брали в полон, а потім стрілами розсипалися по полю, захопили вежі з красними дівчатами та жонами половецькими, захопили одяг, золото, срібло, всіляке узороччя половецьке і, не зупиняючись, кинулися далі — переслідувати ворога, що поспіхом відступав до Дінця та верхів'я Каяли.

Ігор в'їхав у розгромлене половецьке стійбище. Тут верещали діти, голосили жінки, стогнали поранені. Меткі вої збивали до гурту стада й отари.

Бояри піднесли Ігореві ханський бунчук — посріблений спис, до якого був прив'язаний довгий пушистий кінський хвіст, та білу короугву з намальованим на ній страшним драконом-змієм, що видихав з роззявленої пащі вогонь.

— Княже, це тобі, — сказав Рагуїл. — Захопили у ханській вежі... Виявляється, ми попатрали самого хана Кзу!

— Хай знає, старий розбійник, як нападати на наші села і городи! Хай відчує тепер на власній шкурі силу руського меча! — загули бояри.

Ігор був радісний, щасливий. Перемога! Досягнув, чого хотів, — напився шоломом з великого Дону, переміг самого хана Кзу і взяв полон!

— Забирайте найцінніше — і гайда звідси! Тут ні паші для коней та скоту, бо все витоптано, ні дихнути буде від трупного духу! Підемо до умовленого місця, діждемося наших — і рушимо у зворотну путь!

Славута нахилився до Ігорового плеча.

— А може, послати гінців услід за князями, щоб зразу поверталися?

Ігор був радісно збуджений перемогою, аж хмільний від неї, а тому безпечно відповів:

— Повернуться — не діти... Хай трохи потішаться!

За кілька верстов від бойовища знайшли гарне рівне поле і стали табором. Полон поставили під охороною посередині, коней і скот пустили пастися...

Збігала година за годиною. Звернуло з обіду. Полки Святослава, Володимира і Ольстина Олексича чомусь не поверталися.

Ігор почав нетерпляче поглядати на сонце. І чого баряться?

Славута хвилювався ще більше.

— Даремно ти їх відпустив від себе, княже. Зразу після бою потрібно було повертати назад. До вечора були б на Сальниці. Бо степ уже заворушився.

— Ну, не так скоро збере Кончак свої орди! — відповів Ігор. — Поки гінці домчать до Орелі та Самари, до Дніпра та Помор'я, поки тамтешні хани зберуть своїх людей, не один день мине...

— Не легковаж, княже!

Ігор промовчав. Йому й самому було досадно.

Перед вечором повернулися ковуї, за ними прибув Володимирів полк, і лише перед самим смерком у табір поволі всунувся, переобтяжений полоном та іншою здобиччю, полк Святослава.

Здобич у всіх була велика, і молоді князі раділи, мов діти.

— Я погромив Сугрівське городище і захопив майже тисячу полонеників, — хвалився Володимир.

— А ми набрали стільки паволок та дорогих оксамитів, що на все інше й дивитися вже не хотіли! Половецькими накидками, покривалами та кожухами мости мостили по болотах та грузьких місцях, коли поверталися з-під Шаруканя! — вторив йому Святослав.

Небагатослівний, стриманий Ольстин Олексич не проявляв так гучно почуттів, та

по його очах було видно, що він також задоволений і перемогою, і здобиччю.

— Добре ми їх потріпали! — сказав коротко.

— Се бог силою своєю потріпав ворогів наших, а на нас возложив честь і славу! — промовив Ігор і скося глянув на Славуту, мовби запрошуючи його прислухатися до того, що буде сказано далі. — Та ми поки що зробили тільки півділа, браття. Друга половина діла — попереду...

Ви самі бачили, що на Сюрлії перед нами стояли невеликі сили половецькі. Але завтра їх буде ціла тьма! Тож не будемо гаятись і ждати, поки вони прийдуть, а нині ж знімемося з місця і підемо через ніч! А якщо хто з половців завтра і нагряне сюди, то не всі поженуться за нами, а тільки ті, в кого добрі коні. Отже, сили їхні значно зменшаться, і нам тоді — як бог дасть! Будемо битися!

Славута слухав уважно й схвально кивав головою. Це була розумна думка. Мети походу досягнуто — тож, не гаючись, назад! Щоб не було біди!

Та тут схопився Святослав, заблагав:

— Стрию, далеко я ганявся за половцями, і коні мої не витримають ще одного нічного переходу! Це ж непосильно для них — ніч, день та й знову ніч! Вони падають з ніг!

— Візьмеш половецьких коней, княже, — сказав Славута. — Їх достатньо маємо...

— Поки ми їх потемну половимо, поки пересідлаємо, то світати стане... Та й люди стомилися! Не витримають! — І Святослав повернувся до Всеволода: — Скажи їм, стрию! Ми ж упадемо по дорозі! Відстанемо!

Всеволод підтримав Святослава.

— Ігорю, треба дати людям і коням перепочинок! Весняна ніч коротка — не встигнуть половці за одну ніч прийти сюди! А ми тим часом перепочинемо і на зорі зі свіжими силами — в путь!

Ігор завагався і мовчав, поглядаючи по черзі то на Всеволода, то на Святослава, то на Ольстина, то на Володимира.

Чашу терезів на бік Святослава перекинув Ольстин Олексич.

— Княже, коні справді стомилися... Люди теж... Ігор надовго задумався, дивлячись, як пригасає малиновий жар багаття. Потім хитнув головою і тихо промовив:

— Гарзд. Ставте сторожових, відпочивайте. А з зорею — в путь!

А хан Кончак сю ніч не спав.

3

Дізнавшись опівдні про несподіваний напад урусів, він спочатку здивувався, не розуміючи, як вони могли непоміченими пройти від Ворскли аж до Сюрлію, а потім, не знайшовши пояснення цьому, задоволене потер руки, подумавши: "На ловця і звір біжить! Ну, Святославе, тепер ти мій! Сам лізеш у розставлені мною тенета!"

Він не мав ні найменшого сумніву, що на Сюрлії прийшов сам Святослав Київський з братією. Ще два тижні тому з Росі повернувся Джабай і привіз від Аяпа надзвичайно важливу звістку про те, що Святослав задумав великий похід на Дон і зараз поплив по Десні збирати сили!

"Швидко ж ти їх утратиш, Святославе! — злорадно усміхнувся тоді Кончак. — Тепер, знаючи твої наміри, я нанесу тобі попереджувальний удар!"

Однак він скоро передумав. Для чого сурганитися аж під Київ, коли уруси самі йдуть до рук? Чи не краще приготувати Святославі пастку тут, у Половецькій землі?

Ця думка йому сподобалась. Знаючи зі слів Аяпа, куди і якими силами ударить Святослав, він вирішив ждати його приходу дома, на Торі. Сюди та в найближчі навколишні степи він зразу ж закликав орільських та приморських ханів, які й прибули з ордами. Примчали навіть кулобичі з далекої Куль-Оби! Є чим пригостити зарозумілого Ольговича! Буде кому відплатити і за Коб'яка з братією, і за недавню хорольську ганьбу! Всі сили Дешт-і-Кипчака стягнуті в один кулак!

Ну, Святославе! Начувайся!

Після полудня примчав до нього хан Кза. Мов паяний, заточуючись, ввалився в юрту, в знеможі опустився на подушку, простягнув уперед благально руки. На зморшкуватому, подзьобаному віспою обличчі брудні патьоки поту, рідке сиве волосся збилося в ковтюхи.

Кончак уже знав, з чим прибув Кза, в душі зловтішаючись, мовчки ждав, що скаже хан-суперник.

Кза одним духом випив чашку холодного кумису, на яку очима показав йому Кончак, промовив хрипко:

— Хане! — і тут же поправився: — Великий хане! Прокляті уруси захопили мої вежі і мої табуни! Половили усіх жінок і дітей мого роду! Я ледве встиг вивести військо з-під удару! Що мені робити? О, я нещасний! Скажи, що мені робити?

Кончак ледве стримав у собі хвилю радості, що раптом розперла груди. Кза, той самий Кза, який завжди ставав на його шляху, який не визнавав за ним верховної влади над Дешт-і-Кипчаком, нині сам назвав його великим ханом! Яка примхлива доля! Вороги своїми руками прочищають йому шлях до влади! Спочатку уруси прибрали Коб'яка, хитрого і могутнього Коб'яка, який хотів одноосібно правити Степом, а тепер поставили перед ним на коліна сильного і гордого Кзу!

Та хитрий Кончак жодним словом, жодним порухом не проявив своїх почуттів. Навпаки, нахилившись, обняв Кзу за плечі, підбадьорив:

— Не сумуй, хане! Ти врятував військо, а поки за твоїми плечима військо, ти — хан! Жінок же та дітей твоїх визволимо! І стада твої нікуди не дінуться! Іще завтра Святослав розплатиться з тобою за кривду сповна!

— Який Святослав? — здивувався Кза. — Київський? Я його там не бачив... Над полками урусів майоріли стяги Ігоря Сіверського...

— Ігоря Сіверського? То й він тут, мій сват? Пай-пай! — Кончак узявся в боки. — Упізнаю гарячого Ольговича! Видно, напросився, щоб Святослав дозволив іти в голову... Отже, це він тебе сьогодні гарненько попатрав!

Кончак усе-таки не втримався, щоб не вколоти хана-недруга.

Кза схопився на ноги. Кончакові слова боляче вдарили його по серцю.

— Я відомщу йому!



— Ми помстимося! Ми! Гуртом! І не тільки йому, а всім князям і передусім Святославові! — жорстоко кинув Кончак і взяв Кза за плечі. — Настав наш час, хане! Круг мене нині зібрався весь Половецький степ! Я приготував Святославові добрячу петлю, і він уже всунув у неї свою голову! Залишилося зашморгнути!.. Якщо ми тут погромимо урусів, тоді ніяка сила не спинить нас у нашому поході на Русь! Ти розумієш, що це означає?

Кза, звичайно, розумів: Русь залишиться без захисту. Але він також розумів і те, що ця перемога незмірно зміцнить владу Кончака над степом. Коли б Кза не думав про визволення своїх родовичів з урусського полону, він і пальцем не ворухнув би, щоб допомогти Кончакові. Та що зробиш — мусиш!

— Ми розгромимо їх! — озвався похмуро. Кончак струснув його за плечі.

— Кза, допоможи мені! Кза! Хай твої вивідачі слідкують за кожним кроком Ігоря і про все повідомляють мені! Це добре, що він відірвався від Святослава! Ми погромимо спочатку Ігоря — завтра погромимо! А потім гуртом навалимося на Святослава з братією... Кза!

Кза вийшов, а Кончак плеснув у долоні і владно кинув молодому вилицюватому джигітові, що заглянув у юрту:

— Коня мені!

4

Дрімає у полі хоробре Ігореве гніздо. Далеко залетіло! Сонна ніч зависла над ним темним половецьким шатром. Тільки вряди-годи хтось хрипло забелькоче вві сні чи захропе стривожено кінь, натрапивши в траві м'якими рухливими губами на щось бридке, відразливе — на слизького слимака чи на холодну земляну жабу.

На сході ледь-ледь зажеврив край неба. Кривава зоря світ ізвістує. Із широкої долини Сюурлію потягнуло туманною прохолодою і терпким запахом лепехи.

Славута підвів голову, розплющив очі. Прислухався. Що його збудило? Чи комарі завели свою передранкову пісню, чи десь у норі розтривожилося кубло степових джмелів? А чи...

Він нахилився, припав вухом до землі. Завмер. Ні, не комарі то і не джмелі. То гуде земля. Степ стугонить від тисяч кінських копит! З усіх усюд той гул долітає!

Де й сон подівся!

Славута кинувся до Ігоря, що спав неподалік на м'якій половецькій кошмі, затермосив щосили.

— Княже, вставай!

Ігор протер очі.

— Що? Пора вже?

— Половці!

Ігор підскочив.

— Не може бути! Звідки?

— Ідуть — і від моря, і від Дону, і від усіх сторін. Сам послухай!

Ігор ліг на землю.

— Ну, що? — заквапив його Славута.

— Ти не помилився, учителю... Справді, коні копитами б'ють! Земля гуде, мов перед грозою! Обступають нас бісові діти зі всіх боків! Ну й веремія здійметься уранці!..

Славута скрушно похитав головою.

— Якби тільки веремія...

— Ти думаєш — гірше? Що ж нам робити?

— Передусім будити людей, готуватися до бою, а потім усією силою пробиватися до Дінця!.. Тільки тепер не до Сальниці — туди далеко, а до найближчого берега навпростець! Тут усього сім-вісім верстов... І броди є... Нам би тільки дістатися ріки — там ліси, вони сховають нас, прикриють, та й половцям ніде буде розвернутися...

Ігор почав будити брата Всеволода і сина Володимира.

Прибігла сторожа, сповістила:

— В степу показалися половецькі ратники!

Незабаром весь табір заворушився, загув. Одно слово — половці! — враз підняло всіх на ноги, навіть тих, кому сон був миліший за все на світі. Ще толком ніхто нічого не знав — де половці, скільки їх, — а тривога вже полонила людей, змусила їх мовчки, без зволікань вхопити зброю, сісти на коней і стати у свої копія, стяги, полки. Полон з вежами поставили всередину, посилили охорону. Ждан підвів Ігореві Воронця.

Минуло небагато часу. Небо посвітлішало, піднялося. Погасли зорі. Над степом поволі вставав новий день — субота, 11 травня 1185 року. Скочувалося з горба і тануло в долинах клоччя нічного сірого туману.

І коли посвітлішало настільки, що став прозиратися виднокіл, всі — і князі, і бояри, і дружинники, і вої — раптом замовкли, заціпили, мов приголомшені, ніби вражені громом, не в силі вимовити й слова. Зі всіх боків — куди не глянь — їх оточували, обступали густі, непроглядні, мов ліс, половецькі полки! Темними хмарами облягли вони Ігореве військо, підходячи все ближче і ближче. Маяли вдалині половецькі стяги, метлялися на довгих тичках пишні кінські хвости — бунчуки, в небо здіймалися стовпи руді степової куряви. І не знали руські князі, кому проти кого виступати.

— Боже! — тільки й вимовив Ігор помертвілими вустами.

А Всеволод у збудженні великому вдарив кулаком по луці сідла, вилаявся:

— Прокляття! Грім і блискавка на мою голову! Яким же я був недоумком учора, що не послухався тебе, брате!

Святослав зблід і стиснув тонкі збляклі вуста. Це ж він у всьому винен! Він погнався за половцями далі за всіх, він повернувся пізніше за всіх і, головне, наполіг, щоб заночувати в цьому проклятому полі Половецькому!.. Зараз він ладен був покласти голову під меч, аби лиш повернути минулий вечір і виправити свою помилку!

Всі довго мовчали. І тиша ця була важка і гнітюча.

А земля гула, стугоніла!.. І підходили вони все ближче!

Немало літ прошуміло над Славутиною головою, не раз смерті в очі заглядав він у багатьох боях, — здається, пора звикнути до небезпек, але й він, коли уздрів ту темну хмару, що обступала Ігорів полк, здригнувся і відчув, як попід серцем війнуло зимовою

стужею.

Такого він ще не видів! Бути грому великому! Іти дощу стрілами з Дону великого!

Першим опам'ятався Ігор. Приструнчивши срібними острогами Воронця, підвівся на стременах, підняв руку і гукнув скільки духу було, на все поле:

— Браття і дружино! Доля послала нам важке випробування, а мене покарала за те, що я злегковажив суворим знаменням! Видно, зібрали ми проти себе усю землю Половецьку! Бій буде жорстокий — не на життя, а на смерть, і ні на кого нам надіятися — тільки на самих себе! Тож сміливо на ворога! Краще кістьми ляжемо, ніж безчестям себе знеславимо! Хай ліпше хижі птахи та дикі звірі тіла наші шматують, ніж осоромимо ми землю Руську!.. Станемо, браття, в круг! Станемо в такому порядку: я — попереду, ліворуч від мене — Святослав, за ним — Володимир, потім — Ольстин з ковуями і, нарешті, по праву руку від мене — Всеволод! І будемо, стримуючи ворога зі всіх боків, пробиватися до Дінця! Тут недалеко! Тільки там, на Дінці, у темному лузі, наш порятунок! Там шлях на Руську землю!

Полки швидко стали в бойовий круг — давнє відоме шиккування війська при круговій обороні. Передній ряд закритися стіною щитів, виставив у бік ворога частокіл довгих списів. Внутрішні ряди приготували луки і стріли. Всередині поставили половецькі вози для поранених, послали охорону біля полону та стад.

Міцний це був горішок — Ігорів полк, опоясаний непробивною стіною черлених щитів, наїжачений гострими списами та смертоносними стрілами, захищений міццю лат, кольчуг та шоломів! Нелегко його розкусити нікому — навіть Кончакові з усіма його ордами!

Ігор зі своєю дружиною, закованою в броню, став на вістрі всього руського війська. Саме тут і саме він повинен був прорвати вороже кільце і вивести всіх до Дінця.

Половці зупинилися на відстані польоту стріли, заповнюючи в своїх рядах прогалини, облягали сіверян щільно зі всіх боків. А зі степу до них підходили все нові й нові загони. І руські князі та воеводи були у подиві великому: як зумів Кончак за одну ніч зібрати всю силу половецьку?

Побіля Ігоря стали Славута, Ждан та Янь. Ігор узяв Славуту за руку.

— Учителю, прошу тебе, вийди з ряду! Не по твоїх літах це діло! Займися пораненими — їх буде сьогодні немало!

Славута хотів заперечити, та Ігор насупив брови.

— Не треба! Поранених буде невпрогорт — хто допоможе їм краще, ніж ти? А якщо мене поранить, чи Всеволода, чи Володимира?..

Славута вжахнувся.

— Бог з тобою, Ігорю? Що ти говориш перед боєм?

— Все може бути. Війна!

Старий боярин схилив голову, поцілував князя в плече.

— Гарзд. Іду!

Тут вони розсталися: Славута поїхав до веж, а Ігор повернувся у свій полк. Ждан зняв з нього золотий князівський шолом, що міг бути дуже помітною ціллю для

ворожих лучників і копійників, подав звичайний, гриднівський.

З-за обрію поволі виринав кривавий пруг сонця.

Битва розпочалася раптово, відразу по всьому полю. На половецькому боці пролунав чийсь гортанний, схожий на рик ведмедя голос, Ігореві здалося, що то був голос Кончака, — і тисячі й тисячі половецьких стріл хмарою знялися в блакитно-малинове світанкове небо і рясним дощем пролилися на Ігореві полки.

Впали перші убиті, застогнали поранені, збилися і понеслися схарапуджені коні, що втратили верхівців.

У відповідь проспівали пісню смерті співучі сіверянські стріли і вирвали з Кончакових полків немало молодих чорнооких джигітів.

Стріли сипалися безугавно, стукали, мов град, об шоломи, об лати й кольчуги, об щити та обшиті залізними бляшками кінські попони, вириваючи з рядів то одного, то іншого воя.

Видно, Кончак, використовуючи кількісну перевагу, вирішив не вступати поки що в рукопашний бій, а лучним боєм знекровлювати руське військо.

Ігор зрозумів це відразу. Тоді він видобув меча і підняв коня на диби.

— Уперед, русичі! Уперед! За мною, браття! Гридні-списники опустили напереваги міцні довгі списи і, набираючи розгону, понеслися на половців. За ними мчали мечники, а потім уже лучники, що на ходу випускали рій стріл, щоб ними прикрити передні ряди нападаючих.

Удар був жахливий. Над полем пролунав гуркіт — то списи русичів зустрілися з половецькими щитами і заgrimкотіли об них, ніби грім грянув над самою головою. Задзвеніли, задзвякали мечі і криві половецькі шаблі; заіржали, здиблюючись і ошкірюючи зуби, знавіснілі коні; тисячами горлянок закричали у бойовому шалі воїни.

Передні ряди половців були враз зім'яті, розтрощені, повергнуті на землю. Задні теж здригнулися і під натиском Ігоревої панцирної кінноти почали відступати в степ.

Ігор підбадьорив своїх:

— Уперед, браття! Ще удар — і прорвемо вороже кільце! Дужче нападайте! Сміливіше! А за нами прорвуться усі!

Він бився в передніх лавах, і його прямий двосічний меч не знав спочинку. Воронець грудьми, прикритими кольчужною сіткою, розштовхував низькорослих коней степовиків, копитами вдавливав у землю тіла поранених чи вибитих із сідла ворожих воїнів. Поряд з князем билися наймогутніші новгород-сіверські витязі. Вони глибоко врубалися в густі ряди ординців — уже зовсім недалеко виднівся голий степ. А там десь і Донець з його рятівними для руського війська лугами, заростями та лісами!

Ні на крок не відставали від князя Янь Рагуїлович та Ждан. Як завжди, радісно усміхнений, відчайдушний Янь кидався навперейми степовикам, що мітили зчепитися з князем, і невідворотним ударом меча перетинав їм дорогу життя. Ждан вів на повіді запасного коня — на той випадок, коли Воронець під князем упаде чи буде поранений, — а довгим списом не менш успішно, ніж Янь, захищав князя зі свого боку.

До відкритого поля залишалося зовсім недалеко.

— Ще трохи, браття! Ще піднатужмося — і перед нами вільна дорога до Дінця! — гукнув Ігор. — Уперед, браття!

Та половці теж зрозуміли, до чого прагнуть русичі, і докладали всіх зусиль, щоб зупинити їхній бойовий порив. Сюди вже поспішали свіжі половецькі загони, оговталися від несподіваного сильного удару Кончакові батирі, з обох боків на Ігорів полк, що глибоко ввігнався у ворожий стрій, розколюючи його, мов клин дерево, знову сипонув рясний дощ половецьких стріл.

Від них зразу впали десятки новгородсіверців.

Ігор підняв щита, щоб захиститися, та раптом відчув болючий удар в шуйцю [65]. Стріла влетіла в широкий рукав кольчуги, знайшла єдине незахищене місце між кольчугою та поручами і пронизала руку наскрізь.

Щит упав на землю. Ігор схитнувся.

— Княже, що? — скрикнув перелякано Ждан. — Поранений?

Ігор зблід. В рані бриніло тонке дrevко стріли з білим оперенням. На гриву коневі бризнула кров.

Ждан схопив поводи Воронця, завернув назад.

— Князя поранено! Прикрийте його!

Янь прикрив Ігоря щитом, дружинники зімкнули позад нього ряди, поволі почали під роєм стріл відступати.

Замішання в рядах русичів не залишилося непоміченим половцями, і вони посилили обстріл.

Ігор від болю й досади зціпив зуби. Яке нещастя! Все втрачено! А так же було недалеко від прориву!

Стріла ятрила рану, пекла вогнем. А голову свердлила думка: "От коли знамення дало про себе знати! Нещаслива доля Ольговичів не оминула й мене!"

— Не відступайте, браття! Не відступайте! Я зараз повернуся з підмогою! — гукнув він воям, що здригнулися в замішанні.

Та звістка про поранення Ігоря блискавично поширювалася серед війська і засмучувала всіх. Тільки початок битви — і вже поранено князя! Як же бути без нього в такий час!

— Рагуїле, очолюй полк! Не відступай, пробивайся далі вперед! Мені перев'яжуть рану — і я повернуся! — гукнув він тисяцькому, а Жданові і Яневі сказав: — Ведіть мене до Славути!

Посеред табору, на половецьких возах, застелених нікому тепер не потрібними паволоками та оксамитами, лежали поранені. Одні стогнали, інші просили пити. Біля них клопоталися знахарі та костоправи, що витягали з ран стріли, тамували кров, складали і зв'язували розтрощені кістки, накладали пов'язки.

Слаута вже почув про поранення Ігоря і біг йому назустріч.

— Стріла? Знімайте з коня!

Ігор сів на воза. Слаута обережно підняв важкий рукав кольчуги, відламав наконечник стріли і витягнув з рани дrevко. Потім зняв поручі, закотив рукава

кольчуги й сорочки, дістався до рани.

— Ну, що? — спитав Ігор, кривлячись від болю.

— Дякувати долі, кістка ціла, — зрадів Славута. — А рана, хоч і болюча, не страшна. Ось ми тобі зав'яжемо її — і відразу стане легше!

Він дістав з торбини сувій чистого, добре вибіленого полотна, відрізав чималий шмат, один кінець густо помастив маззю, що пахла медом і чистотілом, і перев'язав рану. Потім підв'язав руку перед грудьми.

Ігор відразу сплигнув з воза.

— Куди? — сторопів Славута.

— Як — куди? — здивувався князь і правицею показав на битву, що вирувала, ревля, біснувалася довкола. — Туди!

— З одною рукою? Ти ж поранений!

— Ну й що! Мое місце там! — Ігор повернувся до своїх молодих супутників: — Допоможіть мені сісти на коня!

Ті переглянулись. Як же допомогти? Не піднімати ж князя руками!

Тоді Ждан став на коліно, нахилив плечі, Янь нахилився поруч з Воронцем, і Ігор по їхніх спинах зійшов угору і сів у сідло.

Його побачили воїни, і з сотень грудей вирвався радісний поклик:

— Князь Ігор живий! Князь Ігор з нами! Вперед, браття!

5

Страшно довгим і важким був той суботній день для Ігоревого полку. Проти восьми тисяч руських воїнів билосся щонайменше двадцять, а то й тридцять тисяч степовиків, і до них все прибувала й прибувала підмога.

З полудня почала дошкуляти спека. Хоча стояла тільки перша половина травня, сонце пекло немилосердно, по-літньому. Металеві шоломи, кольчуги і лати нагрівалися так, що здавалося, лини на них води — зашкварчать! Суха земля під кінськими копитами здіймалася їдкою курявою, забивала горло, ніс, а піт, змішаний з нею, виїдав очі.

Хоча ніхто не снідав, їсти не хотілося, зате дедалі все більше допікала спрага. І люди, і коні знемагали без води... А її не було!.. Води! Води! За один-єдиний ковток без роздумів кожен віддав би всю вчорашню здобич!

Кілька разів Ігор кидав свої дружини в атаку на північ,

у той бік, де відкривався найближчий шлях до Дінця. В кольчугах і латах, зі списами напереваги безстрашно летіли руські витязі в саму гущу половецьких полків — кололи, рубали, били сокирами та булавами, топтали кіньми, арканили і стягували з сидел... З боєм просунулися далеко в степ, та до Дінця пробитися не зуміли. їм насупроти ставали нові, свіжі загони половецької кінноти, і, здавалося, не було їм ні кінця ні краю.

Найвищої напруги битва досягла в другій половині дня і перед вечором.

Відбивши всі намагання русичів прорватися до Дінця, Кончак зрозумів, що чаша терезів перехилилася на його бік і ключі від перемоги опинилися в його руках. Він

посилив натиск з півночі, від Дінця, і з заходу та півдня від Сюурлію, залишаючи більш-менш вільним, прикритим лише слабеньким заслоном, шлях на схід, до невеличкої, довжиною всього в вісім чи дев'ять верст річки Каялі, що текла в глибокій долині з крутими скелястими берегами з півночі на південь і впадала в Сюурлій неподалік від великого озера. Він уже дізнався, що цілком несподівано, замість Святослава Київського з об'єднаною силою всієї Руської землі, зустрів лише одного Ігоря з братією. Дізнався — і злорадно вигукнув:

— Зарвався, Ігорю! Хоча й сміливий ти, хоча й досвідчений воїн, а нині зарвався! Знехтував, злегковажив небезпекою, що чигає на тебе! Отут ми тебе й пристьобнемо! Отут, на Сюурлії чи на Каялі, тобі й кінець буде! Ой-бой!

Вимотавши сили русичів безперервним обстрілом, короткочасними, але гострими і кровопролитними кінними наскоками, а особливо тим, що змусив їх терпіти спеку й безводдя, Кончак перед вечором кинувся всіма силами в атаку.

І знову гаряче небо затьмарилося роями половецьких стріл. Знову задзвеніли шаблі, закричали вої, заіржали коні, застогнали поранені. Шум, тріск, гам, скрегіт, тупіт, крик знялися над кривавим бойовищем і не вщухали ні на хвилину.

З палаючим поглядом і запеченими, почорнілими вустами, з закривавленою пов'язкою на руці Ігор гасав по полю, піддавав воям духу. Мчав від Святослава до Володимира, від ковуїв до Всеволода, а потім до новгород-сіверців — підбадьорював, закликав триматися і щосили пробиватися до Дінця, надихав і добрим словом, і мечем, а головне, одною своєю появою в самій гушці бою.

— Ігор тут! Ігор з нами! — лунало по рядах, і вої з новим завзяттям кидалися в бій, забуваючи і про те, що ось уже який час б'ються вони без їжі та води, що пече їх сонце і палить сухий степовий вітер, що коні ледве тримаються на ногах від втоми й спраги, що майбутнє невідоме. Смерть? Полон?

Вечір приніс легку прохолоду, але не приніс перепочинку. Бій тривав далі. Коли стало особливо важко, примчали Ольстин Олексич та Рагуїл з декількома воеводами.

— Княже, усім нам тут кінець! І вої, і ковуї, і витязі, і вся братія ляжуть трупом! — схвильовано загаркавив Ольстин. — Треба тікати!

— Як же втекти? — не зрозумів Ігор. — Ми оточені!

— Вночі невеликою дружиною можна буде пробитися, княже, — почав пояснювати Рагуїл. — Пересядемо на підмінних коней, знайдемо прогалину серед половецьких полків — і проб'ємося!

— А чорні люди? А вої, у яких немає підмінних коней? Як же вони? Залишити їх?

— Усі ми не врятуємося! Марна надія! Ігор спалахнув.

— Що ви мовите? Одумайтеся! Як же я можу покинути ти простих воїнів, а з одними воеводами тікати! Або нам добре, або зле станеться — то всім гуртом! Бо якщо я втечу з воеводами та старшою дружиною, а простих воїнів залишу в руках іноплеменників, то який одвіт дам перед богом? Тоді довіку каратимуся більше, ніж коли б я смерть прийняв! Будемо вночі всі разом пробиватися до Дінця! Такий мій рішенець!

Присоромлені воеводи поскакали до своїх стягів, і бій розгорівся з новою силою —

нічний бій!

Вістрям своїм Ігорів полк був націлений на Донець. Мечем і списом прокладали собі шлях сіверські дружини, встилаючи його своїм і ворожим трупом. Коли коні почали падати від знемоги і спраги, воїни спішилися.

Ігор заохочував:

— Браття і дружино, тут зовсім близько! Бувалі люди кажуть, що за той час, скільки потрібно доброму молодцеві, щоб пообідати, ми туди навіть пішки дійдемо! Так піднатужмося, браття! Вперед!

Окремі стяги під натужувалися і глибоко врубувалися в темні й непроглядні полки половецькі, відтискуючи їх усе далі й далі в поле. Здавалося, ще одне зусилля — і залізний обруч половецький трісне. Ігор кидався до них і захриплим голосом гукав:

— Соколи! Витязі руські! Ну, ще трохи! Ще!

Та прорватися ніде не щастило. Всюди на цьому шляху темною непробивною стіною стояли кочовики, які супроти одного руського воїна виставляли трьох чи чотирьох своїх. І під ранок стало ясно: тут не пробитися.

А на світанні, у неділю 12 травня, трапилося найгірше: раптом почали тікати ковуї. Скориставшись тим, що Кончак з-перед них відтягнув значну частину своїх сил на північ, вони, як тільки загорілася ранкова зоря, прорвали німецький половецький заслін і кинулися без оглядки в степ. Вони ще не знали, що це була пастка, хитромудре поставлена на них Кончаком.

Над полем пролунав чийсь стривожений голос:

— Ковуї тікають! Ковуї!

Ігор щосили ударив острогами Воронця, помчав услід за втікачами. Ні Янь, ні Ждан на своїх стомлених конях не змогли його наздогнати.

— Верніться, браття! Верніться! — гукав розпачливо Ігор.

Та ковуї, чи то не впізнаючи його, чи, охоплені жахом і бажанням будь-що врятуватися з цього пекла, не хотіли впізнавати, мчали далі, не звертаючи на нього уваги.

Тоді Ігор скинув шолом і ще дужче приострожив Воронця.

Невже ніхто не впізнає князя?

— Воеводо Ольстин! Браття ковуї! — загукав щосили. Та захриплий голос потонув у гучному тупоті копит і дикому лементі, що знявся над головами втікачів. Лише один вершник оглянувся і зупинився. Це був Михалко Гюргович, син ковуйського хана з Остра.

— Прости, княже, — схилив він чорночубу голову. — Злякалися ми! Смерті злякалися!.. Адже половці вважають нас відступниками, зрадниками і в полон не беруть — січуть усіх підряд!

За ковуями здіймалася хмара куряви, а в широку прогалину, що утворилася в оборонному кільці русичів, хлинули загопи кочовиків.

Ігор зрозумів: це кінець! Ніяка гать не спинить весняну повінь, якщо вона прорвала собі прірву! Ніяка сила не спинить тепер половців, що скористалися боягузством ковуїв і



ринули в саму серцевину руського війська!

— Прокляття! — вигукнув він. — Що ж вони нарobili! І самі загинуть, і нас усіх віддадуть на поталу ворогові!

— Там Каяла, а за нею — озеро, — пояснив Михалко Гюргович. — Вони хочуть дістатися до води, а звідти, напоївши коней і самі напившись, далі в степ... Якщо пощастить, звичайно...

— Якщо пощастить.... Нещасні! Там далі — Каяла! Чи ж зуміють перебратися через неї... Та, врешті, що нам зараз до них!..

Різкий окрик Яня, що разом зі Жданом наближався до князя, вивів Ігоря з заціпеніння:

— Половці!

Ігор підвів голову. Половці були недалеко. Вони мчали йому навперейми. Вже добре видно оскал кінських морд, хижий блиск очей розпалених боєм верхівців.

— Тікаймо! — пригнувся в сідлі Михалко Гюргович і вдарив князевого Воронця батогом по крупу.

Коні бігли з усіх сил. Та сил було мало. Ні гострі остроги, ні батіг, ні лайка, ні понукання, ні благання, — ну, виручай, друже! — ніщо не могло примусити бігти їх так, як бігли напоєні, нагодовані і не змордовані половецькі коні.

Ось Янь і Ждан. Вони тікають разом з князем, але скоро відстають. Відстав і Михалко Гюргович — Ігор вирвався вперед. Йому залишається один перестріл із лука до своїх. Зовсім близько! Один перестріл!

— Ну, конику, ну, Ворончику, виручай! Воронець мчить. Змучений, знесилений, спраглий, витягується в нитку, хрипко дихає. З нього клоччям спадає на землю піна, болісно зойкає селезінка. Сили його вичерпалися, він спотикається, ледве не падає з ніг...

Тоді з гушавини руського війська виривається високий бородань, хапає першого ж коня, що, втративши господаря, никає по полю, і мчить князеві на виручку. Його розкошлячена борода розвівається на вітрі, в жилавій руці виблискує проти сонця двосічний меч, він здалеку гукає захриплим голосом:

— Князюшко, тримайся! Я Будило! — зістрибує на землю. — Бери мого коня!

Але тут помічає, як передній половчин на повному скаку натягує лука.

— Не стріляй! Це князь Ігор! — кричить щосили Будило і кидається навперейми стрілі, підставляючи їй свої груди.

Стріла пронизує його наскрізь.

Будило голосно охнув, змахнув руками, мов крилами, але на ногах утримався і ще раз крикнув:

— То наш князь! Не вбивай його! — І, збитий копитами половецького огиря, важко упав навznak додолу.

Половець нарешті зрозумів його, опустив лука і схопився за довгий аркан, що висів при боці. Не встиг Ігор зіскочити з Воронця, як тонка петля зашморгнулася довкола тіла, вирвала з сідла і жбурнула в потолочений бур'ян.

Все! Кінець! Смерть!

З рани на руці знову хлинула кров, в очах потемніло. Потім він відчув, як на плече лягла чиясь важка рука, підвела, поставила на ноги. Як із туману, впливло широке темне обличчя з кущуватими бровами, що зрослися над переніссям. Вузькі хижі очі блищали радісно-здивовано.

— Князь Ігор?

— Ти хто? — спитав Ігор, ще не зовсім усвідомлюючи того, що з ним сталося.

— Я Чилбук із роду Тарголовичів... Тепер ти мій полонений, князю! — І половець вправно захалявним ножом відрізав від пояса прикрашеного сріблом і самоцвітами князівського меча. — Їдь зі мною. Ти вже відвоювався!

Ігоря оточили Чилбукові родичі, щось радісно загелготали, мов гуси, і помчали з поля бою до ліска, що виднівся вдалині, намагаючись якомога швидше вивернутися з-під темної лави своїх одноплемінників, які клином заганялися в розірвану оборону русичів — на місце ковуїв.

З руського стану їм навперейми вимчав вершник. До Ігоря долетів його розпачливий крик:

— Княже, княже!

Чилбук підняв лука, хижо вискалив зуби. Ні, він нікому не віддасть князя — таку дорогу здобич! Грудьми захищатиме його! Ще мить — і стріла проніже груди необачному!

Ще мить...

Та тут пролунав Ігорів голос:

— Не стріляй! Це мій лікар! Славута! Чилбук опустив лука.

— Він хоче здатися мені в полон?

— Він поспішає, щоб лікувати мене!

Славута наблизився, зі слізьми в очах обняв князя.

— Ігорю, ти ще раз поранений? Ні? Слава богу! А пов'язка знову закров'янилася, почала сповзати... Ось я накладу тобі нову!..

Чилбук відвів Ігоря у безпечне місце, на вершину горба, звідки було видно все поле бою, дав попити кумису. Славута заново перев'язав князеві руку.

Сюди ж Чилбукові люди привели Яня, Ждана і Михалка Гюрговича, приставили до них сторожу.

Всі були в розпачі, пригнічені. Янь кусав губи і плакав, мов дитина. Ждан зчорнів на лиці, міцно зціпив зуби, а князь Ігор смертельно зблід і палаючим поглядом дивився туди, де знемагали, де сходили кров'ю його полки.

Після втечі ковуїв половці швидко розітнули руське військо навпіл. Всеволода, оточивши, тиснули до великого озера, маючи надію добити його там. А Володимира, Святослава і Рагуїла, воїни яких зовсім знемогли від спеки, спраги та втоми, почали припирати до крутих берегів Каяли. Біля озера гинули під шаблями оточені ковуї. Недалеко ж вони втекли! Дві чи три сотні кинулися вплав, сподіваючись досягти протилежного берега, та стомлені, ледь живі коні, напившись без міри води, швидко

потонули, затагуючи за собою на дно і вершників.

— Боже, що робиться! — прошепотів Ігор. — Усе пропало! Все загинуло!

Половці справді обсіли русичів, мов сарана, і розстрілювали з луків. Вої падали, устидали землю трупом. Ті, що прорвалися до Каяли, з високих круч бачили внизу воду, та напитися не могли — річка в'юнилася в глибокій ущелині. Окремих сміливців, які спускалися вниз, вражали стріли кочовиків, що стояли на протилежному боці.

До обідні з цими полками було покінчено. Полонених половці в'язали, важкопоранених добивали, а з мертвих здирали зброю, одяг, взуття.

Тримався ще Всеволод зі своїми трубчівцями та курянами. Ігореві добре було видно, як він прорубався крізь половецький заслін до Каяли, перейшов її, кинувся до озера, що голубіло вдалині, і там, ідучи понад берегом, відбивався від ворога. Частина його воїв пустилася, як і ковуї, вплав до того берега, та вони не допливли й до середини — потопилися в ньому разом з кіньми.

Довго виблискував проти сонця Всеволодів шолом. Ігор бачив, з якою запеклістю відбивався його єдиний улюблений брат від степовиків, як він шаленів у бою, рубаючи ворогів своїм важким двосічним мечем, як танула горстка його відчайдушних витязів, і з жахом зрозумів, що й Всеволода не мине зла доля.

Ось переламався в його руці меч. Хтось подав йому списа, і молодий князь прохромив ним груди нападникові, що заніс над його головою шаблю...

— Брате мій, хоробрий буй-туре Всеволоде! — вигукнув Ігор. — Прости мене, що завів тебе сюди на погибель... Боже, дай мені смерті, щоб не бачити, як упаде мій брат! Бо це я в усьому винен! Я! Великий грішник! Тепер споминаю я гріхи свої перед господом богом моїм, — як багато убивств заподіяв я і крові пролив у землі християнській! Це ж я не пощадив християн, взявши на щит город Глібов біля Переяслава! Тоді немало завдав я горя, розлучаючи батьків з дітьми своїми, брата з братом, друга з другом, жінок з чоловіками, дочок з матерями, подруг з подругами своїми! І все тоді полоном і горем було покрито! Живі мертвим заздрили, а мертві радувалися, що в вогні, як святі мученики, спокус життєвих позбулися! Старих повбивали, юнакам же люті, без жалю, рани завдавали, мужів сікли, жінок оскверняли! І те все зробив я!.. Не пристало мені тепер жити!.. І се нині виджу кару від господа бога мого!.. Де нині улюблений брат мій? Де нині брата мого син? Де чадо моє? Де бояри думаючі? Де мужі хоробрі? Де полк мій? Де коні і зброя многоцінна?.. Чи не через все те віддав господь мене, зв'язаного, в руки поганинам? Се воздав мені господь за беззаконня моє і за злість мою! І впали сьогодні гріхи мої на голову мою!..

Він ударив себе здоровою рукою в груди і, щоб ніхто не помітив сліз в його очах, опустив голову. А коли підняв, то вже не видно було ні брата Всеволода, ні його славних витязів, ні черлених щитів, ні барвистих руських стягів...

Затих над Половецьким полем гомін бою, що тривав без перерви суботу, ніч на неділю і неділю до півдня. Затих брязкіт мечів, і гуркіт щитів, і тріск списів, і тупіт кінських копит. Чулися тільки радісні вигуки переможців, стогони вмираючих сіверян та каркання воронів, що зліталися на покорм.

— Навіщо я залишився жити? — прошепотів Ігор. — Чому мене не вразила гостра шабля чи половецька стріла?..

Під'їхав з ханами Кончак. Сидів на коні прямо, гордовито. У чорних блискучих очах неприхована радість. Радість перемоги!

— От ми й зустрілися, Ігорю! І я не заздрю тобі! — сказав бундючно. — Ти хотів завоювати Половецький степ, а став невільник, рабом простого кочівника Чил-бука! Ой-бой!.. Що тепер скажеш?

Ігор мовчав. Очі його погасли, щоки поблідли.

Кончак повернувся до ханів.

— А хто полонив князя Всеволода?

— Роман Кзич, син хана Кзи, великий хане, — відповів хтось.

— А князя Володимира?

— Копті з роду Улащевичів!

— А Святослава Ольговича?

— Єлдечюк з роду Бурчевичів!

— Отже, всі князі в наших руках! Що ж будемо робити з ними, хани? Скараємо смертю, продамо в неволю чи визначимо викуп?

— Викуп! Викуп! — закричали хани. — Та такий, щоб Русь застогнала! Щоб князі запродали не тільки табуни свої, не тільки поля й ліси свої, не тільки смердів і холопів своїх, а й дітей та жон своїх!

— Ти чуєш, Ігорю? — знову повернувся до новгород-сіверського князя Кончак. — Ми даруємо тобі, і всім князям, і воеводам, і боярам, і твоїм дружинникам, і воям життя! Але за життя треба платити!

Ігор підняв голову

— Скільки? Передусім — за воїв!

— За воїв? Тут просто: у вас, на Русі, багато наших людей, у нас — ваших. Тож обмінємо воя за воя!..

— А за бояр, воевод?

— По сто та по двісті гривень — хто чого коштує!

— А за князів?

— По тисячі гривень!

— А за мене?

Кончак завагався

— Дві тисячі гривень! — вигукнув хан Кза

— Дві тисячі! Дві тисячі! — підтримали його інші хани.

Ігор скривив у гіркій усмішці рота.

— Все моє князівство не нашкребе стільки!

— Нашкребе! Дістане! Або згинеш у неволі! Як хан Коб'як у Києві! — зі злістю кинув Кза.

— Мене взяв у полон ваш муж по імені Чилбук. Що ж він скаже? Якого він викупу хоче? — спитав Ігор.

— Чилбукові буде за це винагорода, а в полоні ти у мене, Ігорю! — пояснив Кончак. Бачачи, що його здобич вислизає з рук, Чилбук випхався з натовпу наперед, слізно заблагав:

— Але ж, великий хане... Великий хане... Справді...

Кончак перебив його.

— Я беру князя Ігоря на поруки, Чилбуку! Він поранений і потребує лікування та догляду, якого ти не можеш йому дати. А князь, як бачиш, коштує дорого! Він житиме у мене, бо належить не одному тобі, а всьому племені половецькому! А навзамін одержиш удвічі більше, ніж одержить нині перший-ліпший наш воїн! Тсе! Тсе!

Чилбук скривився, скрушно похитав головою, поцмокав язиком і відійшов убік. Не сперечатися ж з самим Кончаком!

Кончак дав знак, і хани почали роз'їжджатися. Кожен зі здобиччю потягнув у свої стійбища, до своїх веж.

6

Додому, на Тор, Кончак повертався переобтяжений полоном і здобиччю. Ігореві дозволив узяти з собою кого побажає і приставив до нього сторожу. Князь побажав, щоб біля нього були Славута, Янь і Ждан.

Сонце схиялося до заходу. Курява, що протягом двох днів висіла над степом, вляглася, розсіялася, і зорові вершників відкрилося жахливе видовище.

Скільки сягав погляд, у столоченому бур'яні лежали, мов снопи, вбиті і вмираючі. Поміж ними бродили поодинокі степовики, підбираючи те, що ще залишалося і мало хоч яку-небу дь вартість.

— Боже, боже! Тут цілий полк! Дві або три тисячі! — з болем вигукнув Ігор. — Погляньте, які витязі! Які сміливці! Це ж я завів вас сюди на загибель, браття мої!

Ось, розкинувши руки, зі стрілою в грудях лежить і дивиться розплющеними очима в голубе небо безвусий юнак. Лице біле, кучері русяві, а темні брови навіки застигли на мертвому чолі.

Красень!

Чий же то син? Чиє материнське серце обилеться кровлю в далекій Сіверській землі, коли туди прийде звістка про нечуване побоїще? І старий батько заціпеніє від горя, і кохана дівчина затужить-заголосить над блакитним Сеймом чи над чарівницею Десною, і сестриці заквилять, мов чаєнята, на порозі рідної хатини! Але ти, витязю, вже не почувеш їх...

А ось, либонь, смерд — плоскінна сорочка, постолі на ногах, борода скуйовджена... Розкинув руки, лежить у бур'яні спокійно, мов живий. І коли б не стріла в грудях, можна було б подумати, що приліг спочити після важкої цілоденної праці біля рала...

Хто ти? Звідки? Щось знайоме ввижається в обличчі твому!

Ждан торкнув князя за руку.

— Це ж коваль Будило, княже! Пам'ятаєш? Заступив тебе собою!

Ігор збентежився. Як не пам'ятати! Коваль Будило з Путивська! Язичник! Поклонявся своїм предковічним прабатьківським богам — Дажбогу, Перуну, Велесу,

поклонявся нивам і лісам, рікам і озерам, дубам і березам! І за це сидів на цепу у князівській темниці! А нині віддав за князя життя своє!

І перед ним ти винен! І перед ним ти в неоплаченому боргу!

Ігор їхав мовчки. Стогони, що долітали з усіх боків, гнітили його, розривали серце. Він ладен був затулити вуха й очі, щоб нічого не чути й не бачити.

Нараз Ждан кинувся вбік, скочив з коня. Тужливий крик вирвався з його грудей:

— Брате! Братуку Йване!

Від того крику всі зупинилися. Кончак зупинився теж.

Іван лежав горілиць і був ще живий. В його животі стриміла стріла, а поряд з ним темніла вузька стрічка закипілої крові.

Почувши крик, він розплющив очі, ворухнувся. Довго дивився на Ждана, мовби не впізнавав, потім перевів погляд на князя, на половців, на Кончака. Нарешті розціпив сухі, вкриті смертельною смагою уста, тихо промовив:

— Ждане, ти? Я так тебе кликав, брате мій! І ти прийшов!

— Я тут, Іванку! Я допоможу тобі! Я зараз... Іван заперечливо похитав головою.

— Мені вже ніщо не допоможе... Хіба не бачиш? — і поглядом показав на стрілу. — Не в ногу, не в руку, навіть не в груди, а в живіт, — а це завжди смерть... Послухай... Якщо ти повернешся додому...

— Я в полоні...

— З полону повертаються... Тож якщо повернешся додому, доглянь моїх сиріток... Допомагай їм, поки виростуть... І матері... Матері не кидай...

— Все зроблю, як кажеш!

— От і добре... А тепер ще одне прохання... Уволь мою волю — добий мене!.. Щоб не мучився... Добий!..

— Ну що ти, Йване! Як можна! Іван з великим зусиллям простогнав.

— Молю тебе — добий!.. Візьми що-небудь... Уламок списа або що — і добий!

Ждан затулив обличчя руками, схилився коневі до гриви і голосно заридав. А Кончак, що уважно слухав цю розмову, красномовним жестом показав охоронцю на пораненого, і той одним ударом шаблі позбавив його нелюдських мук...

Шлях їхній лежав на Тор, у кочовище великого хана, понад озером, де загинули ковуї і де до останнього бився яр-тур Всеволод. Береги озера, як і поле, були завалені вбитими і пораненими. На них з огидно-радісним карканням уже спускалося вороння. Чим далі вони від'їздили від Каяли, тим більше серед кочівників проявлялася радість перемоги. Назустріч воїнам, що поверталися з кочовища зі здобиччю, поспішали всі, хто міг ходити. Лунали співи, гули бубни. Половецькі дівчата радісно зустрічали переможців-батирів, приймали від них подарунки — золоті та срібні хрестики, персні, фібули-застібки, гривні. Радість і веселість переповнювала серця кочівників.

А на серці у Ігоря та його супутників було нелегко... "Пересів ти, княже, із золотого сідла в сідло поганина-кочівника, у сідло рабське!" — думав Ігор, з болем і тугою озираючись на безкрай Половецький степ, де полягло його військо.

На Торі, біля броду, Кончак під'їхав до Ігоря.

— Княже, ради нашої колишньої дружби, ради тих двох тисяч гривень, які ти рано чи пізно внесеш як викуп за свою свободу, я не закую тебе в залізні пута і не кину до ями. Я відведу тобі простору юрту, де ти житимеш зі своїми людьми, з якими побажаєш. Тобі слугуватимуть двадцять джигітів з ханських та байських родин, вони ж і охоронятимуть тебе від розбійників-татів, якими повниться степ. Ти зможеш вільно їздити по кочовищу, полювати, розважатися, джигіти завжди будуть до твоїх послуг...

— Дякую, хане. Ти добрий, — відповів Ігор.

— Я не втрачаю надії породичатися з тобою, Ігорю. Адже ми свати, і діти наші підросли. Твій син — витязь, а моя донька — на виданні.

— Майбутнє покаже, — байдужно відповів на це Ігор.

— Так, майбутнє покаже, — погодився Кончак і підвів очі. — Чого ще бажаєш, княже? Кажі! Вволю!

Ігор пильно подивився на хана. Чого він заграє з ним? Які його потаємні наміри?

А вголос сказав:

— Якщо живий мій тисяцький Рагуїл, то пришли його до мене, хане. І священника б мені...

— Ну, попів та дяків ваших у нас хоч відбавляй! Якого захочеш, такого й пришлю...

— Я не хочу, щоб це був раб... Я хочу, щоб був зі святою службою! — І таких є достатньо! Серед половців уже багато хрещених.

Особливо, коли мати — русинка... Мій син Юрій теж похрещений... Отже, піп тобі буде!.. Навіть з Русі привеземо... З города Дінця... Ще що?

— Більше нічого.

— Ну, тоді прощай... Сторожа допроводить тебе куди слід, а я — до свого народу! Перемога ж! Та ще яка!

І Кончак, зловтішно посміхнувшись, приострожив свого баского коня і погнав через річку на той берег.

А там, серед темних гостроверхих веж, кипіли веселі юрмища кочівників, гриміли тулумбаси, заливалися ріжки, гули домри, то тут, то там спалахували й радісно дзвеніли тягучі половецькі пісні... Половці урочисто відзначали перемогу над Ігорем.

7

Ігор думав, що з від'їздом Кончака його душевні муки стихнуть. Він пірне у темне нутро половецької юрти, впаде на шорстку кошму і забудеться у важкому непробудному сні.

Та він помилився.

Як тільки перебралися на той бік Тору, кожному бранцеві половці накинули на шию аркан і, хоча й не змусили злазити з коней, у такому ганебному стані потягли через усе стійбище — напоказ людям.

Попереду тягнули Ігоря.

Краще б йому було загинути, лягти трупом на бойовищі, ніж терпіти таке приниження! Кругом нього і його супутників ревла, біснувалося розбурхане людське море. Воїни, потрясаючи зброєю, погрожували їм смертю, жінки простягали до них

руки, вимагали повернути загиблих чоловіків і синів, щось кричали, посилали вслід прокляття, чорноголові босоногі дітлахи вищали, жбурляли на них гарячий присок з-під ніг і бігли попереду, показуючи язика.

Ігор нахилив голову, зіщулився і ні на кого не підводив очей. А звідусіль летіло:

— Князь Ігор! Князь Ігор! У-лю-лю-лю! У-лю-лю-лю!

Раптом все завмерло, мов обірвалося. Настала мертва тиша.

Ігор підвів голову і на узвишші побачив Кончака, що в своєму бойовому обладунку, так, як прибув з Каяли, сидів, вивищуючись над іншими ханами та баями, на своєму гарячому коні. Десниця його була піднята вгору. То вона, видно, раптово обірвала те страхотливе ревище, що можливе тільки в розлютованій орді.

— Зніміть з них аркани! — наказав Кончак. — У бою князь Ігор був нашим ворогом, противником, а нині він мій гість! І хай ніхто не посміє ображати його ні словом, ні ділом!

Аркани миттю впали додолу. Натовп розступився, утворюючи широку дорогу аж до Тору, де на високому березі, у затінку верб та тополь, темніла одинока юрта. Бранці зрозуміли, що то їхнє житло і їх зараз допровадять туди.

Ігор був такий приголомшений, що навіть не міг уторопати, чи все, що скоїлося з ними щойно, було заздальгідь придумане Кончаком, щоб принизити його ще раз, дати відчутти йому ганебність рабського становища, а потім показати себе з найкращого боку, чи хан нічого не знав і все те зробила на свій розсуд сторожа. Чи так, чи інак, а принизили його достатньо — довіку пам'ятатиме!

Мовчанка затягувалася. Охоронці ждали знака, щоб рушати, та Кончак незворушно, мов закам'янілий, сидів на коні і пильно дивився на Ігоря та його супутників. Про що він думав? Що ховалося під його нахмуреним чолом? Які нові заміри виношував він?

Ігореві ж хотілося якнайшвидше втекти звідси, щезнути з-перед сотень очей, що невідривне стежили за ним, обмацували його доскіпливими поглядами з ніг до голови. Врешті він не витримав і торкнув острогами коня.

Та Воронець не встиг зробити й кількох кроків, як у напруженій тиші несподівано пролунало два голоси. Спочатку жіночий:

Ждане! Братуку! Ти?

І тут же чоловічий:

— Вуйку Славуто! Це я! Самуїл!

Ігор оглянувся.

З натовпу пробиралося двоє: з одного боку — гарно вдягнута молодиця, з виду русинка, а з другого — рудо-чубий кремезний муж, русич, що і одягом, і статурою своєю, і кольором чуба та бороди відрізнявся серед чорноголових, переважно тонкостанних половців.

Жінка припала до Жданового коліна, заридала.

Жданчику, братиму мій! Невже це ти? Як же? Звідки?

— Я, Настуню, я! — вражений несподіваною зустріччю, Ждан гладив тремтячою



рукою русяву сестрину косу, що вибилася з-під барвистої хустини.

— А як же наші? Батько, мати, брати, сестри? Де вони? Що з ними?

Ждан спохмурнів.

— Одна мати дома залишилася... Та Йванова жона Варя з двома дітками... А більше нікого з нашого роду немає. Менші ще тоді, коли тебе забрали, погинули, батько торік помер, а брата Йвана сьогодні не стало... На Каялі... Стрілою в живіт...

Настя заридала ще дужче, забилася в невітшному горі.

— А-а-а... — квила вона.

Тим часом між Самуїлом і Славую відбулася інша розмова.

Потиснувши бояринові обидві руки, Самуїл спитав:

— Вуйку, як ти опинився тут? От не сподівався на таку зустріч!

— Про це потім, — коротко відповів Славута. — Скажи ліпше, що в тебе? Чому не повертаєшся додому? Вже час!

Самуїл понизив голос:

— Вуйку, я ще тиждень тому мав виїхати з орди, але Кончак затримав. Зібрав зі всього степу військо... Мені здається, що він якось пронюхав про намір князя Святослава йти цього літа на Дон і приготувався, щоб зустріти його... Ну, а князь Ігор, не відаючи про те, тут якраз і нагодився... І потрапив йому в руки, яко кур в ошип!.. Та тепер не об тім мова. Я думаю — як визволити тебе!

— За мене назначено високий викуп — п'ятдесят гривень.

— Ого! Ну, та в мене є трохи... Я перебалакаю з Кончаком... А за Ждана?

— Він княжий конюший. Навряд чи Ігор відпустить його зараз від себе...

В цю хвилину Кончак подав сторожам знак, і вони рушили.

— Я знайду тебе, вуйку, — шепнув Самуїл, потискуючи Славуті руку.

Він кивнув Жданові, що саме виривався з обіймів сестри, і пірнув у натовп.

Ігоря сторожа допровадила на берег Тору. В юрті було напівтемне й прохолодно. Посередині, на килимку, стояла велика миска з вареною бараниною, поруч лежав мокрий, витягнутий з джерела бурдюк з холодним кумисом. Ігор не їв нічого — випив дві чаші кумису і відразу, не проронивши ні слова, ліг у куток.

Сон не йшов. Боліла рука. Боліла душа. Перед заплющеними очима, мов покара, стояло широке поле, всіяне тілами загиблих руських воїнів, зринали обличчя брата, сина, племінника, у вухах лунав невгаваючий шум бою — крики, стогони, брязкіт шабель, тріск списів, іржання коней... Боже, боже, яке нещастя!

Він довго стогнав, вертівся, міцно склеплював повіки — і все ніяк не міг заснути. І тільки десь опівночі, коли у половецькому кочовищі завмер людський гомін і затих гавкіт собак, він поринув у забуття...

Славута, Ждан і Янь послули теж.

Прокинулися від того, що хтось досить голосно сперечався зі сторожею. Янь відкинув полог, виглянув надвір.

Сонце вже стояло високо — добиралося до полудня. З кочовища долітали вигуки, співи — там відновилися розпочаті вчора вечором гуляння.

Перед юртою двоє сторожів — а це вже були не підстаркуваті воїни, а молодецькі джигіти, судячи по одягу і зброї, з багатих родин — сперечалися з Настею. Ханша стояла рум'яна, гарна, розгнівана, з кошиком у руках. Перед нею молодики схрестили списи й не пускали до юрти, де відпочивав полонений урусський князь.

— Та пропустіть же, іродові душі! Там мій брат! — гарячкувала Настя і напирала грудьми на списи. Джигіти вертіли головами.

— Не велено!

— Хто не велів? Та я поскаржуся ханові Туглієві, моему чоловікові, і він вас, молокососів...

Тут вона побачила Яня і завмерла, вражена красою молодого витязя-сіверянина. Злий вираз миттю злетів з її лица, а рожеві губенята розтулилися у приязній усмішці, показуючи білі, блискучі, мов перламутр, зуби. Великі очі сяйнули блакиттю весняного неба.

Вона таки була гарна, ця Настя-ханша! її слов'янська врода, одягнута в барвистий східний одяг, була така яскрава, вражаюча, що Янь на якусь мить позбувся мови.

Учора, коли вона, схвильована, зарюмсана, тулилася до Жданового коліна і щось жебоніла йому крізь сльози, він не звернув на неї уваги. Та й не до того було йому! Стомлений, спраглий, пригнічений нечуваною поразкою, він тоді ледве тримався в сідлі... А нині, дужий, молодий, відпочилий, знову відчув у своєму тілі нестримну жагу життя. Знову сяє сонце, співають птахи, лунко б'ється в грудях серце... Ні, він був не з тих, хто довго сумує, хто живе спомином про вчорашній день, коли є день нинішній, що несе нові радощі і свіжі відчуття!

— Хто ти? Дівчино! — нарешті спромігся він намову. Настя потягнулася до нього, мов квітка до сонця.

— Я Жданова сестра — Настя... Жона хана Туглія... Власне, полонянка... А ти хто?

— А я — Янь... Тобто — Іван, син новгород-сіверського тисяцького Рагуїла, я кщо чувала...

Він підійшов до джигітів і розвів їхні списи. Ті, видивившись на багате вбрання бранця і думаючи, що це сам князь Ігор, розступилися, даючи дорогу Насті.

Янь узяв її за руку, повів до юрти.

— Дякую, Яню, — шепнула Настя. — А то ці цербери...

— Коли б мені крила, то я соколом злинув би в небо і вирвав тебе з пазурів цих степових стерв'ятників, красуне! — запально вигукнув Янь. — Хіба твоє місце тут?

— Я з радістю полетіла б з тобою, мій соколе! — не менш палко відгукнулася Настя, стискуючи парубкові руку. — Від цих полинів, від цих табунів, від гірких димів, від свого старого осоружного хана-мужа! На край світу!

У них, видно, були однакові серця, однакові душі — палкі, вразливі, безпосередні, влюбливі, і досить їм було обмінятися поглядами, доторкнутися одне до одного пальцями рук, як від цих поглядів і дотиків, як від удару кресала об креміль, раптово спалахнув вогонь.

— Ждане, сестра прийшла! — гукнув у юрту Янь і шепнув Насті: — Ти

приходитимеш до нас? Приходь!..

— Не часто... Але якщо ти зможеш, то прийдеш до мене...

— А хан?

Хан Туглій натякав, що скоро піде в похід...

— У похід? Куди?

— А куди ходять половці? Звісно, на Русь... Кляті!

Вийшов Ждан. Зрадив сестрі — обняв, поцілував.

— Дякую, що прийшла.

— Принесла вам ласощів, бо хтозна, чи нагодують тут. — І всунула Жданові в руки кошика.

— З голоду не помремо. Кумис і м'ясо дають. Від одніс кошика в юрту і зразу ж повернувся, щоб розпитати сестрицю про її життя, та Настя раптом метнулася тікати.

— Кончак! — показала вона в бік половецького селища і шаснула в кущі, що густо кучерявилися по березі.

З юрти вийшли Ігор і Славута, примружилися проти сонця.

До них наближався загін вершників. Попереду на гнідому огирі горбатився Кончак. Від його могутньої статури віяло нестримною дикою силою і хижістю. Він чимось скидався на степового беркута: гострий погляд вузьких очей, гачкоподібний, злегка приплюснутий при кінці ніс, чіпкі руки...

Сторожі-джигіти завмерли перед ним у шанобливому поклоні.

Не злазячи з коня, Кончак привітався:

— Здоровий будь, княже! Привіз я тобі твого тисяцького, як ти просив, — ось він! — і показав на Рагуїла. Той зліз з коня, вклонився князеві, а Кончак повів далі: — А забираю боярина Славуту, якого викупив його племінник Самуїл, київський купець і мій приятель... Вони сьогодні ж, негайно від'їжджають додому... Гадаю, що це добра нагода для тебе, княже, сповістити кого слід, щоб готували викуп... За тебе — дві тисячі гривень, за князів — по тисячі, за думних бояр — по двісті, за воевод — по сто, а дружинників і простих воїв обмінємо на наших бранців, яких на Русі також достатньо... Чим швидше прибуде викуп, тим раніше поїдеш до своєї Ярославни, княже... Що хочеш передати додому, кажи, бо я поспішаю і Славуту зараз візьму з собою. Самуїл уже зібрався в дорогу...

Ігор обняв боярина, заглянув в очі:

— Учителю, я каюся, що не послухався тебе, — промовив глухо, з болем. — Але є каяття, та нема вороття!.. У тому, що трапилося, один я винен — і більше ніхто! Так і на Русі скажи — один я!.. Єдиним виправданням для мене є те, що бився на полі бою, скільки сил мав! Всі князі, бояри, воеводи і вої билися ще краще. Звідси скачи прямо в Путивль до княгині Євфросинії — розповіси, як усе було... Ну, сам знаєш... Скажи, хай відправить заупокійну молитву за убієнних, а молебень — за живих... Знаю, що такого викупу, якого хочуть хани, не тільки моє князівство, а й Чернігівське не назбирає. Тож хай просить батька, князя Ярослава Галицького та Святослава Київського... Хоча на Святослава надія мала — не друг він мені, не друг...

— Як і ти йому, Ігорю, — тихо вставив Славута.

— Мабуть, що так, — погодився князь. — Ну, їдь! І хай бережуть тебе всі святі!

Він обняв Славуту, поцілував у лоба. Розчулений Славута поцілував князеві поранену руку.

— Там у моїй торбині залишилася мазь — прикладатимеш до рани, Ігорю... І хай береже тебе бог!

Він ще раз поцілував князя, обняв Ждана, Яня і Рагуїла, що приєднався до них, і сів на коня, яким приїхав тисяцький. Помахав рукою:

— Прощайте! І хай вам добре ведеться!

8

Того ж дня, в обідню пору, до Кончака на курултай [66] зібралися хани, що брали участь у битві на Каялі. Велике ханське шатро ледве вмістило всіх.

Сиділи кружка, попід стінами, на шовкових подушках, набитих перемитою вовною. Крізь відкритий верх юрти золотим потоком вривалося яскраве сонячне проміння, грало веселкою на дорогих ханських шаблях.

Перед кожним на лляних урських скатертинах стояли вишукані страви та напої, на які заради перемоги не поскупився Кончак, — плов з ізюмом, политий топленим маслом, плов з бараниною, приправлений шафраном, засмажені лебеді та гуси, тушкована баранина та лошатина, урські шулики з медом та пшеничні пироги з м'ясом та ізюмом, солоний овечий сир, кумис, ромейські вина, хмільний березовий сік, урський варений мед, заправлений хмелем, холодна просяна буза.

Хани їли вволю, пили скільки хотіли, хвалилися своїми подвигами на полі бою, співали пісень, слухали акинів, які, награвши на двострунній домрі, прославляли їхні перемоги, а потім знову їли й пили...

Коли миски й глечики спорожніли, а хани почали попускати шовкові пояси, Кончак підняв руку, просячи уваги.

Акини і служниці-полонянки враз, низько кланяючись, вийшли з шатра, а хани, витерши масні губи і руки вишиваними урськими рушниками, замовкли.

— Преславні достойні хани! — гучний Кончаків голос прозвучав урочисто. — Нині ми здобули велику перемогу — вщент розбили дружини сіверських князів, які, зарозумівшись, увірвалися в саме серце Дешт-і-Кипчака. Такої перемоги кипчаки, відколи поселилися між Волгою і Дунаєм, не здобували ніколи!

Кончак трохи помовчав, промочив горло бузою. Хани слухали уважно: йшлося про славу їхньої зброї! Але у декого, особливо ж у хана Кзи, роти скривилися в недобрій посмішці. Ще б пак! їм ясно, що всю славу цієї, без сумніву, значної перемоги Кончак намагатиметься привласнити собі.

Рябе, віспувате обличчя Кзи червоніє, зоб надувається, як у гюрзи, а очі наливаються жовчю. Та він стримується, мовчить. Не час! Бо ще не забув, як сидів у цій юрті нещасним прохачем, коли Ігор погромив його орду на Сюрлії... Послухаємо, що скаже великий (гм, великий!) хан далі.

— Преславні хани, — повів знову свою мову Кончак, ніби й не помічаючи косого

погляду Кзи, — а чи не скористатися нам з такої щасливої нагоди та не вдарити на Переяслав та Київ, щоб погромити і їх, як нині погромили Сіверську землю? Взимку нас спіткала на Хоролі невдача, зате нині перевага за нами! Майже всі наші сили зібрані в один кулак, — і він простягнув наперед важкий, як молот, кулак, — а уруси в розгубленні, вони пригнічені нечуваною поразкою, якої зазнав Ігор зі своїми родичами на Каялі. Святослав Київський ще не зібрав свого війська, а Володимир Переяславський не жде нас! Я закликаю вас, хани, скористатися цією слушною нагодою і звршити те, до чого прагнули великі хани Шарукан, Тугоркан, Боняк, до чого прагнемо і ми, — потіснити Русь так, щоб вона вже ніколи не вилізла зі своїх лісів та боліт, щоб ніколи не була загрозою для Половецької землі! Я вас слухаю, хани!

— В похід! На Русь! На Київ! — схопилися Токсобичі, і Колобичі, і Єтебичі, і Терьтробичі.

— На Київ! — підтримали їх, трохи подумавши, Тарголовичі.

Але мовчав Кза Бурнович, мовчали його родичі Бурчевичі й Улашевичі.

— А що скаже преславний хан Кза? — спитав Кончак. — Я закликаю тебе, хане, піти на Київську сторону, де колись побиті були браття наші і великий хан наш Боняк, де нині склав голову хан Коб'як! Об'єднаймо весь язик наш на Руську землю!

Всі повернулися до Кзи.

Він випростався, темним суворим лицем і твердим поглядом показуючи, що має свою думку, і сказав:

— Преславні хани, я гадаю, треба вдарити по найслабкішому місцю Русі — по Сіверській землі! Підемо на Сейм, де залишилися самі жони та діти, — це ж готовий, зібраний полон! Візьмемо городи їхні без опаски!

Його підтримали Бурчевичі й Улашевичі.

— Підемо на Сейм!

Кончак аж позеленів:

— Та ні ж, хане, треба вдарити по Києву — і тоді впаде вся південна Русь! Що нам жони та діти сіверянські!

Кза нахилив голову, уперто промовив:

— Ні, я піду на Сейм! Я маю серце на князів сіверських, бо покійний Ігорів брат Олег, батько Святослава Рильського, взяв колись мої вежі, і жону, і дітей моїх, і скарби мої! А Ігор хотів тут розорити гніздо моє!

— А ми на Київ, на Святослава, бо він узяв у полон нашого хана Содвака! — рявкнули Кулобичі. — Нашого отця!

— Як хочете, а я на Сейм! І завтра ж вирушаю! — твердо сказав Кза і, підвівшись, попростував до виходу.

За ним вийшли його спільники.

Кончак скрипнув зубами і похмурим поглядом обвів своїх прихильників.

— Ми теж виступаємо завтра! Ідть готуйтеся! Ойе!

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Залишивши валку на візників, Самуїл і Славута, ведучи на повіді підмінних коней, щодуху мчали на Сейм. Кончакова тамга-оберега відкривала їм усі степові шляхи-дороги, — жоден половець, уздрівши її, не посмів їх затримати. На Русі вони помчали ще швидше, бо воеводи, посадники, огнищани, дізнавшись про поразку Ігорового війська, давали їм свіжих коней. Путь від Тору до Сейму вони подолали за шість днів, а на сьому, рано-вранці в неділю, загнукали у ворота Путивля-града.

— Хто такі? — позіхнув хтось на вежі спросоння.

— Від князя Ігоря! Відчиняйте скоріше! — гукнув Славута.

Нагорі заохкали, затупцяли. Ворота розчинилися. Почали збігатися дружинники, стовпилася дворова служба, прийшов князь Володимир Галицький, прискочив путивльський тисяцький Вовк. Вістка про страшну поразку в далекому Половецькому степу приголомшила всіх, мов грім, відібрала в людей мову. Тисяцький схопився за голову: з князем Володимиром пішли його два сини. Славуті довелося нагадати, що прибули вони, власне, до княгині, щоб повідомити про страшне лихо.

— Де вона? Ще спить?

— Де там! — махнув рукою Володимир. — Уже на валу... Відколи князь Ігор пішов, вона, бідолаха, не знає ні сну, ні спочинку — ні світ ні зоря піднімається на вал і подовгу стоїть там, мов сновида, дивиться в той край, звідки має прилетіти її ладо...

Славута сумно похитав головою.

— Не скоро прилетить... Шаблями поганих підрізано йому крильця!

На вал Славута вирішив піднятися сам. По вичовганих соснових сходах зійшов на забороло і побачив Ярославну — в самому кутку, біля південної вежі, звідки відкривався неозорий краєвид на Сейм, на широкі засеймські далі. Там десь залягла таємнича і хижа Половецька земля.

Княгиня не помітила його. Стояла в задумі, заломивши руки, дивилася, як випливає з ранкової імли велике червоне сонце, як починають золотом горіти чисті плеса ріки, як тануть, розвіюючись по лугових заростях, рожеві тумани. Дивилася. Та чи бачила те все?

Біле шовкове платно з довгими і широкими рукавами вільно спадало з пліч, невиразно окреслюючи струнку її постать.

Тут, на горі, подихав свіжий вітерець, та вона, здається, не помічала того, — невідривне зорила в той край, де сходило сонце.

— Княгине! — тихо окликнув її Славута. Ярослава стрепенулася, накинула на плечі велику квітчасту хустку, що висіла поряд, на поручні, і повернулася на його голос. В її очах спочатку сяйнула радість, промайнув подив, а потім, коли придивилася до боярина пильніше, почав наростати страх. Вона схопилася за серце. Зблідла.

— Славуту, що? Чому ти такий змарнілий і засмучений? Чому сам? Де князь?

Славута поволі, не поспішаючи, ніби збираючись з думками, рушив до неї.

— Не хвилюйся, княгине... Князь живий. Лише поранений у руку...

— Поранений у руку! І ти так спокійно говориш про це!.. Чому ж не йде? І що з

Володимиром? — Голос її затремтів.

— Усі князі живі, Ярославно!

— Повернулися?

— Ні.

— Чому?

— Вони в полоні.

— В полоні! Боже мій! А військо?

— Військо теж... Одні вої загинули, інші потрапили в неволю.

Ярославна зблідла ще дужче. В очах зблиснули сльози.

— Одні загинули, інші в неволі!... Так ось чому останні дні я не знаходила собі місця! Ось чому люта туга тиснула мені серце. Мій коханий ладо в полоні! Його вої погинули або потрапили в неволю! Боже! Боже! — Вона затулила обличчя долонями і заридала. Потім, схлипуючи, витерла сльози краєчком хустки, сіла на приступець сходів, що вели на вежу, і якимось чужим, здерев'янілим голосом сказала: — Розповідай мені все! Все, як було! Хочу знати!

Ярославна слухала, не перебиваючи розпитуванням. В її очах стояли сльози, а білі руки, мов чайні крила, тріпотіли-тремтіли у великому збудженні.

Особливо вразило її те, як страждали від спеки й безводдя люди й коні, як хмарами летіли на Ігорових воїв половецькі стріли, як мучився Ігор від болючої рани та ще більше від думки, що то він став винуватцем великого нещастя рідної землі.

Коли Славута скінчив свою сумну оповідь, вона довго мовчала, ковтаючи сльози, що котилися по її зблідлому обличчі, потім раптом схопилася, простягла вперед, через забороло, руки і неголосно, зі щемким болем затужила-заквилила:

— Ой, полечу я чайкою-зигзицею по дунаєві [67], омочу бебр'яний [68] рукав у Каялі-ріці, утру князю криваві його рани на дужому його тілі!

Ой Вітре-Вітрило! Чому, господине, насупроти вієш? Чому мечеш хановські стрілки на своїх легких крильцях на воїв мого лада? Хіба мало тобі простору вгорі, під хмарами, віяти, гойдаючи кораблі на синьому морі? Чому, господине, мою радість по ковилі розвіяв?

Ой Дніпре-Славутичу! Ти пробив еси кам'яні гори крізь землю Половецьку, ти ніс на собі Святославові човни до полку Коб'якового! Принеси, господине, мого лада до мене, аби не слала до нього сліз на море рано!

Ой світле і трисвітле Сонце! Всім тепле і красне еси! Чому, господине, простерло гарячі свої промені на воїв лада, в полі безводному спрагою їм луки стягнуло, тугою їм тули заткнуло?

Вона все далі простягала через забороло свої трепетні руки, мов і справді збиралася полетіти по дунаєві, що щирим золотом блищав унизу, в незнане поле Половецьке, ніби своїми мольбами-заклинаннями хотіла допомогти і коханому ладукнязеві, і його воїнам у їхній важкій біді. Вражений Славута зацікавився від глибини почуттів, що виривалися з серця цієї незвичайної жінки, і довго мовчав, не знаючи, з якого боку підступити до неї, а коли вона замовкла і здригнулася від ридання,

обережно торкнувся її ліктя, промовив тихо:

— Годі тужити, Ярославно! Ходімо! У мене зовсім мало часу — я зараз же мчу до Києва! Бо захмелілі від перемоги половці, як виводок барсів, от-от накинуться на Руську землю, і хтозна, чи не найперше сюди, на беззахисну Сіверу... Тож хай князь Володимир готується.

Вона перестала плакати, ще раз глянула в імлисту далину, що розділяла її з найдорожчими людьми, змахнула з ока сльозу, а потім покірно, мов дитина, дозволила взяти себе за руку. І Славута почав поволі зводити її з високого путивльського валу вниз.

...І покотилася страшна звістка про загибель Ігорового полку по всій Сіверській землі, і застогнали, заплакали люди від великої біди-напасті.

"То бо слишавше, возмятошася городи Посемьские і бисть скорбь і туга люта, яко же ніколи те не бивало во всім Посемьї і в Новгороді-Сіверьском і по всій волості Черніговьской: князі ізимані, і дружина ізимана, ізбита.

І мятяхуться, аки в мотві. Городи воставахуть і немило бьашеть тогда комуждо свое ближнее, мнозі тогда отре-кахуся душь своїх, жалующе по князях своїх", — записав літописець.

У доброму настрої повертався до Києва князь Святослав із своїх корачівських та вщизьких земель, що на багато десятків, ба навіть сотень верст простяглися по верхній Десні аж до Оки. Чотири полки відбірних воїв вів він звідти: два кінних ішли правим, високим берегом — старою, наїждженою дорогою, а два піших пливли разом з ним на човнах.

Поспішали. Тому князь у Трубчевськ, до Всеволода, не заїздив— проплив його вночі з надією, що ранком, на сніданок, прибуде в Новгород-Сіверський, до Ігоря, і там остаточно домовиться з ним про майбутній похід.

Ніч була тиха, ясна. Між скромними, сором'язливими зорями гордо красувався місяць-молодик. В його сріблястому холодному сяйві мріли далекі весняні береги. За кормою шуміла темна вода. Спали вої, вільні від веслування, спали на помості, вкрившись кожухами, молоді князі — син Володимир та Олег, а Святославові не спалося: нили суглоби, і в голові роїлися думки.

Здається, все він зробив, аби наступний похід на Дон був найбільший з часів Мономаха і закінчився щасливо. Зібрав немалу свою дружину, Рюрик приведе не меншу, а ще чорні клобуки, Володимир Переяславський, Ярослав Чернігівський, Ігор Сіверський з братією... Напевне, прийдуть самі, як і торік, або пришлють дружини Всеволод Луцький, Ярослав Пінський, його брати Гліб Дубро-вицький, Мстислав Романович та Ізяслав Давидович — обидва із смоленських князів. Обіцяв прибути сам Давид Ростиславович Смоленський, Рюриків рідний брат, який не брав участі ні в поході 1168 року, ні в поході 1184 року, відмовившись тим, що нездужає... Написані й відправлені з гінцями листи у Галич Ярославу Осмомислу і в Володимир Всеволоду Юрійовичу, князеві Володимиро-Суздальському [69] — двом наймогутнішим володарям. Якщо вони приєднаються і пришлють свої полки, тоді хай тремтить Кончак — майже



вся Руська земля стане на нього!

Лише опівночі Святослав заснув.

Розбудив його легкий поштовх: човен пристав до причалу.

— Новгород-Сіверський! — почувся голос княжича Олега.

Святослав відкинув кожуха, зачерпнув пригорщу м'якої деснянської води, хлюпнув собі на обличчя. Сон враз мов рукою зняло. Йому подали рушника — витерся, звівся на ноги і глянув на безлюдний причал.

"Гм, ніхто не зустрічає, — подумалося прикро. — Невже сторожа на валу не помітила сотень човнів, що спінили всю Десну?"

Але тут почувся тупіт копит. З узвозу виринуло кільканадцять вершників. Попереду на сірому огиреві мчав боярин Черниш. На березі кинув поводи гридневі, швидко збіг на дощаний причал.

— Княже, я радий пригостити тебе, твоїх синів і бояр на Горі, — вклонився він. — А твоїм воям сніданок привезуть сюди.

— Де ж князь Ігор? Бува, не захворів? Черниш витріщив очі.

— А хіба князь не знає?

— Що?

— Ну, як же? Минув майже місяць, як князь Ігор пішов з князями Всеволодом, Святославом, Володимиром та чернігівськими ковуями у похід на половців...

Святослав сторопів. Аж відсахнувся, мовби від невидимого удару.

— Як — на половців! Не діждавшись мене? Не попередивши мене? Та чи він сповна розуму? Отее так новина для мене!

— А я гадав, князю відомо...

Розгубленість, що вималювалась на обличчі боярина, свідчила, що він дійсно був глибоко вражений і збентежений.

Підійшли княжичі Володимир і Олег, наблизилися бояри та воєводи. Вістка про те, що скоро минає місяць, як сіверські князі пішли в похід на половців, приголомшила всіх.

— Що ж чути від Ігоря? — ледве спромігся на слово Святослав.

— Нічого не чути.

— А боярин Славута? Живий він?

— Боярин Славута помчав услід за князем Ігорем.

— Як — помчав? — вигукнув ще більше вражений Святослав. — Та чи вони не показалися тут? Хай Ігор — він завжди був дещо легковажний... А щоб Славута!.. Просто неймовірно!..

— Наскільки мені відомо, боярин залишився дома. Я сам бачив, як він прощався з князем та княгинею. А потім, коли я порядкував у городі, бо князь Ігор усе залишив на мене, він вибіг з палат, скочив на коня і помчав услід за військом... З того часу я його не бачив. Гадаю, він наздогнав князя Ігоря і пішов з ним...

— Дивно... З хвилини на хвилину не легше... А княгиня Ярославна — вона де? Теж пішла в похід? — Святослав сумно усміхнувся.

— Ні, вона з дітьми залишилася в Путивлі. Від неї були гінці.

Святослав розвів руками.

— О боже! Дивні діла твої, господи! Усе, що я з таким трудом ладив, розсипалося в одну хвилину!

Він затулив обличчя долонями і скрушно похитав головою.

Всі мовчали. Було ясно, що в серці старого князя зараз бушує буря, і ніхто не наважувався розраджувати, втішати його, а головне, ніхто не знав, як це зробити. Кожному було нелегко на душі.

Нарешті Черниш порушив тяжку мовчанку.

— Княже, прошу до сніданку, бо лихо лихом, а їсти все одно треба...

— Та який може бути сніданок! — скипів князь. — Ігор утаївся від мене, обманув мене, а я за його столом стану нині трапезувати! Не буде цього! Зразу ж рушаймо до Чернігова! Поснідаємо на човнах!

Два дні, що пливли до Чернігова, Святослав був сердитий і все підганяв гребців: швидше, швидше! Нарочних до брата Ярослава не посилав, хотів заявитися несподівано як сніг на голову і виказати йому все, що накипіло на душі. Ярослав обманув його теж. Знав же, що пошле на поміч Ігореві ковуїв, а промовчав! Ігор став йому ближчий, ніж рідний брат! Ну, що ж коли так, то й він не буде з ним няньчитися, потурати його витівкам. Тепер або зі мною, або проти мене! — вирішив Святослав.

Ніхто не зустрічав його. І справді з'явився в Чернігів мов сніг на голову. В'їздив у ворота злий, лютий. Ну, начувайся, Ярославе!

І все ж Ярослава встигли попередити. Чернігівський князь зустрів старшого брата посеред широкого майдану перед Спаським собором і відразу кинувся йому на груди.

— Брате мій, таке лихо! Таке лихо! Якби ти тільки знав! — схлипнув він, обнімаючи і цілуючи Святослава в обидві щоки.

— Що трапилося? Хтось захворів? Помер? — сторопів Святослав, відчуваючи, як щось обірвалося в грудях і з серця щезли всі гіркі слова, які він приготував для молодшого брата.

— Ні, ні, дякувати всім святим, усі живі й здорові.

— Так що ж тебе так схвилювало? Кажі!

— Ігорів полк загинув! А сам Ігор, поранений, потрапив до Кончака в полон!

— Звідки ти дізнався? — Святослав відчув раптову слабкість, ніби ноги підігнулися. — І невже так-таки весь полк? Це ж шість, вісім або й десять тисяч воїнів!

— Щойно прискочив Біловолод Просович, боярин торкський, — він і розповів...

— Веди мене до нього! — аж крикнув Святослав. Обидва князі в супроводі княжичів та Святославових воевод зайшли до GRIDNICI. їм назустріч підвелися чернігівські воеводи і могуті [70]. Низько вклонився схудлий, обшарпаний боярин-торк Біловолод Просович, а коли підняв голову, то всі побачили в його запалених, почервонілих очах сльози.

Святослав зупинився перед ним.

— Біловолоде, розкажи, як це було! Торк з натугою проковтнув гіркий клубок, що

здавив йому горло.

— Княже, це був з самого початку нещасливий похід. Сонячне знамення застерігало князя Ігоря і всіх нас від великої біди, але князь Ігор не зважив на нього і повів нас далі — аж на Сюрлій та Каялу. У першій битві з ордою хана Кзи ми перемогли, та другого дня рано-вранці побачили, що вся сила половецька оточила нас. Почалася битва. Відразу був поранений у руку князь Ігор. Весь день і всю ніч ми пробивалися до Дінця, але дістатися не змогли. Стріли летіли на нас хмарами спозаранку й до вечора, коні знесилили від голоду й спраги, багато воїнів полягло в тій битві. У неділю опівдні упали знамена Ігореві...

— Де ж князі?

— Усі в полоні.

— А військо?

— Половина воїв лягли трупом у степу понад Каялою та були поранені, інших похапали половці. Не знаю, чи й пощастило кому втекти з того побоїща...

— А тобі?

— Коли нас притисли до озера, многі кинулися вплав до протилежного берега, але і люди, і коні були такі стомлені, такі спрагли і так понапивалися води, що не могли пливти і всі потопилися. А я та ще кілька моїх воїв зуміли перепливти, заховатися в кущах і пересидіти там, поки стемніло...

Святослав важко зітхнув:

— О любі мої братія, і синове, і мужі землі Руської! Дав би мені бог притомити поганих, та не стримав юності і цим створив поганим ворота на Руську землю. Воля господня да буде в усьому! Наскільки раніше ремствував я на Ігоря, настільки нині жаль мені Ігоря, брата мого!.. О, мої синовці, Ігорю і Всеволоде! Рано еста почали ви Половецьку землю мечами разити, а собі слави шукати! Безславно ви перемогли, безславно пролили кров поганську! Ваші хоробрі серця з твердого булату сковані, а в звитязі загартовані! Що натворили ви моїй срібній сивині? — Він знову заплакав, а заспокоївшись, махнув Біловолоду Просовичу, щоб вийшов, і, коли той причинив за собою двері, повернувся до Ярослава: — Брате, збирай боярську думу — будемо радитися, що нам тепер робити.

— Майже всі мої бояри тут, княже, а твої теж, — відповів Ярослав. — Ти старший — сідай на моє місце і кажи, що нам робити, а ми послухаємо.

— Гаразд. Хай буде так. Зараз не до сперечань, — погодився Святослав і зайняв чільне місце за князівським столом. Коли всі повсідалися довкола, зміцнілим голосом, у якому вже відчувалася давно вироблена звичка наказувати, промовив: — Братіє і дружино, замислив я цього літа великий похід на половців — аж на Дон. Та бог розсудив інакше. Молоді, нерозумні князі Ігор та Всеволод, утаївшись від мене, самі пішли в степ, щоб тільки собі слави зажити, — і зазнали страшної поразки. Такої ще й не бувало на Руській землі! Не бувало! Вся Сіверська земля залишилася оголена, беззахисна. Ігор та Всеволод відчинили половцям ворота на Русь! Не сьогодні, то завтра вони будуть на Сеймі — і потече кров люду нашого, запалають городи і села...

Він замовк і задумався. Пригнічені бояри мовчали теж.

— Що ж нам робити? — спитав Ярослав тихо. Він відчував свою провину.

— Що нам робити? — перепитав Святослав і тут же твердо відповів: — Загородити Полю ворота на Русь черленими щитами! Зупинити Кончака і Кзу та інших ханів! Рятувати землю нашу від спустошення, а люд наш від загибелі!.. Передусім треба захистити беззахисне Посем'я!

— І як же це зробити? Якими силами?

— А ось як... Мої сини Олег і Володимир з двома полками, що йдуть зі мною, повернуть зараз же на Сейм, до Путивля. З ними піде воєвода Тудор, воїн сміливий і досвідчений... Зробіть там, князі, все, аби захистити ту землю! Не гайте ні хвилини! Там залишилася княгиня Яро-славна з дітьми!..

— Слухаємося, княже, — схилили голови молоді князі.

— Ти, Ярославе, негайно збирай дружини свої і стань по Острі! Жди з Києва моїх нарочних. Може бути, що половці, охоплені гординею після перемоги над Ігорем, підуть не на Сейм, а на Переяслав або й Київ. Швидше всього на Київ! Тоді ми станемо проти них!

— Добре, — відгукнувся Ярослав.

Нині ж я напишу листа у Смоленськ до князя Давида Ростиславича! У Турів, у Пінськ, у Луцьк пошлю гінців, щоб ішли князі, не барячись, на допомогу Києву... І зразу ж, ще сьогодні, сам відправляюся до свого стольного града!.. Тепер нема чого думати про похід. Тепер головне — зібрати всі сили Руської землі на відсіч Кончакові та його ордам!.. Ідуть усі і робіть те, що велить вам ваш обов'язок! Ідуть!

3

Любава витягла з жлукта ще гарячі, добре визолені сорочки та спідниці, повісила на коромисло, підняла на плече і гукнула в розчинені двері хатини:

— Мамо, я до річки! Поперу білизну!

З хати долинув материн голос:

— Іди, доню... Та будь обережна — не впади в воду, бо кладка ще від батька залишилася — стара і хистка вже!

Вони вже звикли одна одну називати матір'ю і донею, і були раді, що між ними установилися такі приязні, родичівські взаємини.

З дверей вибіг Жданко. У вибілених на сонці полотняних штаненятах, що трималися на шлейці, перекинутій через плече, у такій же сорочечці, білявочубий та синьоокий, він скидався на тендітного житнього колосочка, який щойно викльонувся зі стрілки.

— І я з вами на річку! — гукнув з порога і застрибав на одній нозі.

— А бабуса пускає?

— Пускає, пускає! Вона годує Настуню, бо та маленька... А я сам поїв! Я вже великий!

Любава усміхнулась і подумала: як же любитиме вона свого Жданка, якщо так прив'язалася до цієї, по суті, чужої їй дитини!

— Ну, йди! Та не пустуй! А то впадеш у річку та втопишся! Мама Варя плакатиме дуже! І ми всі будемо плакати!

— Я не пустуватиму! Я слухняний! — гукнув зраділий Жданко і вистрибом пустився по стежині.

Кладка була справді стара, почорніла, хистка і на два чи три пальці покривалася водою. Однак прати на ній було зручно.

Поряд з нею колихався на хвилях легкий сосновий човен, видовбаний Жданом узимку. У ньому лежав довгий гладенький бовт, щоб заганяти рибу в сіть, та липовий ковшик — вичерпувати воду. Відколи Ждан пішов у похід, стоїть човен без руху — чекає на свого господаря.

Склавши в нього білизну, Любава заходилася прати. Жданко бігав понад берегом — ловив прудкокрилих метеликів.

Сонце підбивалося все вище й вище. Скоро й обідати пора!.. Та раптом відчайдушний жіночий крик струсонув і сонячну тишу, що зависла над Сеймом і над левадами, і все навкіл:

— Людоньки-и! Половці!.. Убивають!.. Рятуйте!.. Прач випав із Любавиних рук. Дівчина глянула на село і замерла від жаху: з трьох боків його затоплювали степовики, вони мчали вулицями, навпростець городами, вривалися, мов хижаки, у двори, в хати, нишпорили по хлівах, клунях, коморах, наздоганяли людей, що тікали в поле чи до річки, в левади чи в ліс, одних в'язали, інших убивали, тягнули все, що потрапляло під руку, виганяли з повіток худобу, коней, птицю... Ось запалав один куток, задимів другий. Стовпи диму й вогню шугнули в синє небо... Всюди крики, тупіт, чужинська лайка, дитячий вереск, стогін поранених, чоловічі прокляття...

Жданко зіщулився, притулився до Любавиноного коліна голівкою і тремтів, мов перелякане пташеня.

— Мені страшно!

Вона теж боялася. Страх скував її серце льодяним панциром, а потерплі ноги мов прикипіли до землі. Щось подібне вона відчула торік у Глібові, коли на нього несподівано напали сіверяни.

Жданків голос вивів її з остовпіння. Треба ж щось робити! Треба рятувати матір. Варю, маленьку Настуню! Ось-ось половці нагрянуть і до них!

— Мамо! Варю! Тікайте сюди! У леваду! — гукнула вона щосили.

Та її голос розтанув, загубився у страшному гвалті, що охопив усеньке село. Тоді вона кинулась бігти — і враз зупинилась. Хіба встигне? Ген на їхнє подвір'я завертає один чужинець, другий, третій... Вриваються в хатину... Чується приглушений скрик, дитячий вереск... О небо! Що там діється!... Невже і мати, і Настуня вже мертві, загинули?

Вона переводить погляд на Іванове обійстя. Звідти долітає несамовитий крик Варі:

— Дітоньки-и!

Половець тягне її за коси, вона пручається. Тоді він б'є її, мов скотину, ногою в живіт, в'яже сирицею руки..

Любава хапає Жданка, хоче занести його за кущі, щоб не бачив того жаху, але хлопчина вже почув материн голос і кричить щосили, пронизливо:

— Мамо-о!

Половці почули той дитячий крик, побачили Любаву і Жданка. Один з них відразу ж метнувся вниз, до річки, швидко зачеберяв своїми викривленими ногами, що зви кли до верхової їзди. На ходу ладнав лука...

Любава із Жданком стрибнула в човен, бовтом щосили відштовхнулась від берега. На той бік! В очерети! До лісу! Швидше! Швидше! Тільки там можна сховатися від хижих людоловів!

Яка, одначе, широка ріка! Як поволі пливе човен! А половець уже збігає в леваду, піднімає лука, цілиться.

Стріла плюхається в воду зовсім недалеко — за кормою. Половець вищирив зуби, регоче і накладає другу стрілу. Він упевнений, що влучить!

Швидше! Швидше! Вона упирається бовтом у дно — раз, другий! Шумить прозора вода, все ближче зелена стіна очеретів. Чи ж устигне?

Стріла цвьохнула над вухом, опекла плече.

— Тетю Любаво! У тебе кров! — кричить Жданко, показуючи на білий рукав, що почав червоніти.

Та думати про це ніколи. До кущів, до заростей зовсім недалеко — десять кроків, п'ять...

Вона оглядається. Половець усе ще регоче і накладає третю стрілу.

Ну, кінець! Тричі долю не випробовують!

Але тут човен із шелестом розсуває високий очерет і ховається в густих його заростях, а через мить упирається в твердий берег. Любава хапає на руки Жданка і, прозидаючись крізь жовто-зелений верболіз, біжить лісом. Біжить, не відчуваючи болю ні в плечі, ні в босих ногах, що ступають по колючій глиці, натикаються на сухе гілля та пеньки, ні в обличчі, по якому шмагає ялинове віття... Біжить до знемоги... І коли вже відчула, що останні сили залишають її, упала в траву, притиснула до себе маленьке тремтяче тільце хлоп'яти і безсило заридала...

4

В той час, як хан Кза із синами Романом та Чугаєм, зятем Костуком та своїми прибічниками плюндрував обидва береги Сейму, поволі наближаючись до Путивля, Кончак, розділивши свої сили на кілька загонів, напосівся на Посулля і винищував ті поодинокі селища й городки, які уціліли від попередніх нападів або зусиллями Володимира Переяславського були відбудовані. Терьтробичі спалили П'ятигірці, Тарголовичі — Лукім'я, Токсобичі дотла сплюндрували Мгар та Луку, Колобичі приступом узяли міцний кснятинський городок, а Єтебичі винищили все, що було живого, між Щеками і Сенчою. І тільки сам Кончак забарився під Лубном. Думав узяти його з ходу, та виявилось, що це міцний горішок — не по зубах, тому покликав на допомогу Токсобичів та Колобичів.

Посадник Мотига стояв на заборолі і дивився вниз, на берег Сули, де спішувалися

свіжі половецькі загони. Був він заклопотаний, сумний. За чотири дні облоги і безперервних боїв на валах схуд, змарнів, очі запали, почервоніли від безсоння, борода скошлатилася, а руді вуса підгоріли, коли гасив пожежу, і з двох боків підковою охоплювали міцно стиснутого рота. Причому один кінець їх був довший, а другий, більше присмалений, коротший, і від того обличчя здавалося скривленим, ніби болів зуб чи підпухла щока.

— Що, брате Мотиго, сунуть поганці? Тепера нам непереливки будуть? — прогук у нього над вухом Кузьмищів голос. — Бачу, бачу... Що ж робити?

Кузьмище тихо підійшов і став поруч. Він теж змарнів. Воронячим гніздом стирчав на всі боки чорний чубисько, а таке ж чорне й густе, мов ліс, бородище, як і вуса Мотиги, присмалилося на вогні і позакручувалося поруділими баранчиками.

— А що робити — триматися! — відповів Мотиго. — Скільки сил наших стане!.. Іншого виходу в нас немає!

— І я так думаю... От тільки чи довго протримаємося? Уже половина людей або вбита, або поранена... Та ти дивися — вони, здається, відразу підуть на приступ! Га?

Кузьмище показав рукою вниз.

Половці справді заворушилися. Одні погнали коней на луг, а ті, що лишилися, — не менше двох тисяч, — почали здиратися по крутому схилі до валу. Ладнали луки, несли палаючу смолу.

— А йдуть, кляті! — І Мотиго раптом загукав охриплим голосом: — Браття! Пильуйте! Знову починається!.. На забороло! На забороло!

Він залишився на східному валу — від Сули, а Кузьмище прудко побіг до воріт. Там було найбільш небезпечне місце, бо коли зі всіх боків городище оточували глибокі яри та урвища, біля воріт, від материка, його відділяв лише сухий рів.

У городищі тривожно сурмили труби. З усіх усюд до валу зібралися лубенці. Вони несли луки-самостріли, довгі дерев'яні вила-дворіжки, щоб відштовхувати драбини нападаючих, лозові кошелі з піском та землею, щоб засипати їм очі, розтоплену смолу та окріп... Чоловіки ставали до бійниць, жінки, підлітки й старі подавали їм усе, що потрібно для оборони. Навіть поранені, хто ще почувався на силі, брали списа чи сокиру і ставали в ряди захисників.

Всюди діжки та цебри з водою, щоб гасити пожежі.

Лубен в котрий раз готувався дати відсіч ворогові.

Кузьмище піднявся на надбрамну вежу й охнув: тисячі половців оточували городище — і понад ровом, і по горі, і по яру, що зразу стрімко падав у кінці рову, і по широкій і глибокій долині, де текла Луб'янка, і попід Нижнім валом побіля Сули... За ровом, на високому горбі, стояв гурт вершників — ханів та ханських охоронців. Серед них горбатилася могутня постать великого хана.

Кончак!

Його Кузьмище впізнав відразу, хоча й минуло кілька років, як разом з князями гнався за ним та за Ігорем від Щекавиці аж до Дніпра. Ох, яка була добра нагода злапати сучого сина! Коли б не випадковий човен, припнутий біля берега, не

проливали б нині лубенці свою кров, не всівалася б Переяславська україна трупом та згарищами! Та ба! Не пощастило!

Сонце опускалося на захід і, визираючи з-за ханських спин, сліпило Кузьмищеві очі. Хитрий гаспид — Кончак!

І тут усе обміркував! І сонце, засліплюючи очі русичам, допомагає йому!

Кузьмище застромив за пояс бойовий топір, взяв до рук важкого довгого списа.

— Ну, братця, стіймо кріпко, бо чи так, чи інак — все одно смерть! Зараз почнеться!

Ніби вгадуючи його думки, Кончак підняв руку і подав знак до наступу.

На приступ ринули тисячі вояків. Вони, мов мурашки, лізли по крутих схилах нагору, пускали стріли з прив'язаними до наконечників палаючими шматочками смоли, розмахували шаблями та списами. Ті, що ринули через рів, несли з собою довгі штурмові драбини.

І над усім лунав протяжний грізний рев — а-а-а!..

В городищі спалахнули пожежі, їх гасили жінки й діти.

По всьому околу городища, де вал здіймався над крутими схилами яруг, половці зуміли піднятися лише до підніжжя валу, а в багатьох місцях взагалі не піднімалися. Бо як же видряпалися по прямовисних глиняних стінах? Вони тільки запускали вгору стріли з палаючою смолою, сподіваючись підгладити сухе дерев'яне забороло, та безперервно кричала щоб нагнати на урусів жаху і щоб ті, перебуваючи в постійному страхові, не мали змоги перекидати підмогу туди, де вона потрібна.

Зате біля городо ської брами зав'язалася люта січа. Хоча степовики не були навчені штурмом брати укріплені городи і неохоче йшли на приступ, вони мали багатократну перевагу в людях і, користуючись цим, все лізли і лізли на забороло, мов сарана.

Кузьмище ледве встигав зі своїми людьми відштовхувати драбини і скидати з заборол тих найспритніших, яким пощастило задертися нагору. Він носився по дощатому помосту, як буря, і його громовий голос лунав усюди, де було найважче.

— Тримайтеся, братця! Тримайтеся! — підбадьорював воїв. — Половці видихаються! Уже всі драбини лежать унизу потрощені! А без драбин їм не залізти на вал! Та й вечір незабаром — і ми матимемо передишку!

Сонце справді Щоцвидко сідало за далекий небокрай. Ще година-друга — і стемніє!

Розумів це і Кончак.

Коли стало ясно, що захисників на заборолах так просто не дістати і що вони, незважаючи на великі втрати, і не думають здаватися, він наказав пустити в діло порок. Це був простий, нашвидкуруч приготовлений стінобитний пристрій — важка дубова колода, яку на арканах, на віжках та обротьках несли півсотні дужих вояків. Простий, але небезпечний. Воїни перетягли його через рів і поволі наближались до воріт. Ще сотня вояків ішла поряд і щитами закривала і товаришів, і себе від руських стріл.

Кузьмище відразу зрозумів, яка це велика загроза — цей порок — для воріт, і для городища, і для лубенців.

— Братця, стріляйте! Та стріляйте не поспішаючи! Цільтеся не кваплячись! В ноги,



в руки — куди зможете, аби не в щити! Аби хоч як-небудь вразити гаспидів! — гукав він, а молодому довгов'язому кметові, що трапився поруч, наказав: — Біжи хутко до посадника Мотиги — нехай бере сотню чи й дві людей і мчить не гаючись сюди! Та хай захопить міхів і заступів — закладати землею ворота! Біжи!

Жінкам звелів нести і тягти до воріт усе, що згодилося б для цієї мети: дошки, плахи, кошелі з землею, лави, столи, рогачі, вози, засіки, кадуби — все, чим можна загатити, забити велику діру в валу, коли б кочовикам пощастило висадити дубові, обковані залізними шпугами ворота.

— Давайте сюди окріп! Підігрійте смолу! Наливайте її в горщики, в глечики, в череп'яні кухлі! Щоб тріскалися на головах тих нечестивців! Несіть усе, що можна пожбурити на них, — каміння, колеса, жлукта, столи, бочки! Усе — навіть одяг, постелі, сідла... Аби лиш перешкодити поганцям розмахувати тією колодою!

І полетіло на голови нападникам усе, що можна було знайти в городищі. А тим часом Мотига з сотнею воїв закладав ворота міхами з землею, і незабаром тут виросла важка і міцна загорожа... Коли уже в сутінках, незважаючи на втрати, половці розтрошили дубові бруси брами, то раптом наткнулися на непробивну земляну стіну. Хан Туглій, що керував наступом, кинувся до Кончака — що робити?

Кончак скрипнув зубами, вилаявся і наказав знімати облогу. І так він згаяв тут скільки днів! А попереду ж нові бої — Переяслав, Київ! Що цей Лубен! Він візьме його на зворотному шляху! Та коли впаде Переяслав, коли схилить голову гордий золотоверхий Київ, цей горішок сам упаде йому до рук! Ой-бой!

Уранці лубенці висипали на вали і з подивом і радістю побачили, як величезне половецьке військо, здіймаючи за собою хмару куряви, швидко покотилося на захід. Важко було повірити цьому, але Кончак зняв облогу, що коштувала йому кількох сотень вояків і чимало даремно згаяних днів.

Кузьмище змахнув з ока сльозу, згріб друга Мотигу у ведмежі обійми і радісно загукав:

— Вистояли, братику! Вистояли, мат-тері його ковінька!

5

Кончак ішов на Русь швидко, а чутка про нього летіла ще швидше. Люди кидали все і тікали в лісові нетрі, в непрохідні болота, в глибокі яруги, ховалися за високими валами найближчих городів та острогів. Переяслав переповнився військовим і невійськовим людом. Смерди, холопи, закупи, ремісники, огнищани, купці брали мечі, списи, луки, щити і ставали на заборолу.

Сам Кончак іде! Всі готувалися до зустрічі з жорстоким, безпощадним ворогом.

І все ж поява половців, які в неділю вранці мов чорна хмара посунули з-за Трубежу, була для багатьох, як це часто буває в подібних випадках, і несподіваною, і приголомшливою. Всі — від старого до малого — висипали на вали і вжахнулися: ніколи ще не приходили степовики такою силою!

Розуміючи, що Кончак незабаром обступить весь город так, що з нього й миша не вишмигне, Володимир Глібович поспішив послати гінців до Святослава, Рюрика і до

всіх князів: "Се половці у мене — а допоможіте мі!" Гінцям відчинили Київські ворота — і найбистріші князівські скакуни вихором понесли їх у різні боки до Дніпра: до Києва, до Трипілля, до Івана [71], Чучина [72], Канова, де, напевно, не сьогодні, то завтра, як повідомляв Святослав, стануть війська для оборони того берега.

А половці все сунули, каламутячи копитами світлі води Трубежу, і поволі охоплювали весь город зі всіх боків.

Володимир Глібович обняв княгиню Забаву, мов хотів захистити від біди, і з гіркотою вигукнув:

— Ну, от, удружив Ігор! Не діждався, щоб сукупно з усіма піти в Поле! І свою силу погубив, і на нас погибель навів!.. Бідна україна Переяславська! І знову ти розплачуєшся, як не раз бувало, за чужі гріхи! І знову проллється невинна кров люду твого! Прокляття!

— А може, і нема Ігоревої вини в цьому? Може, Кончак і без того посунув би на нашу землю? — висловила сумнів княгиня Забава.

— Ні, княгине, зараз в усьому, що скоїлося на нашій землі, князь Ігор винен, — підтримав Володимира Глібовича боярин Шварн. — Це він відкрив ворота половцям на Руську землю!

Надвечір Кончак обложив Переяслав зі всіх сторін, а рано-вранці розпочав сильний обстріл городських заборол звичайними і запалювальними стрілами. Сухе дерево займалося швидко, і в багатьох місцях спалахнули пожежі. Їх заливали водою. На валах появилися перші вбиті та поранені.

Особливо сильний натиск вчинили половці на острог, що захищав Київські ворота. В ньому зачинилася хоругва стрільців, і вони були Кончакові як більмо на оці, — не давали змоги наблизитись до найбільш вразливого місця, де він сподівався добитися успіху.

Кончак кинув на нього орди Туглія, колобицьких та терь-тробицьких ханів. Ті пішли на приступ. Спочатку обложені в острозі успішно відбивались, та перед вечором сили їхні підупали.

— Шкода витязів! Треба рятувати! — занепокоївся Володимир Глібович. — Коня мені! Відчиніть ворота! Молодша дружина, за мною!

Івашко підвів йому коня.

Поблискуючи золотим шоломом і золотими стременами, князь вирвався з воріт на чолі невеликої дружини і щодуху помчав до острогу. Туглієва орда не витримала несподіваного удару і сипонула врозтіч. Туглій у штовханіні ледве не впав з коня — його підтримав Трат, що випадково був поруч.

— Відчиніть ворота! Виходьте до нас у поле! — гукнув князь обложеним. — Та швидше! Кожна хвилина дорога!

Ворота розчинилися — і з них виїхало сотні дві вершників. Багато хто вів на повіді запасних коней з пораненими.

— Відступаємо до Київських воріт!

Молодша дружина, визволивши приречених на загибель побратимів, повертала

коней назад. Але в цей час хан Туглій, оговтавшись від переполоху і холонучи від страху, що цей переляк не залишиться непомічений Кончаком, завернув орду і вдарив на переяславського князя

Так сталося, що в першому ряду нападаючих опинився Трат. Він незграбно скакав на своєму миршавому соловому ноні і, піддаючи собі хоробрості криком, потрясав важким ханським списом. Бідак з бідаків, він добровільно зголосився піти в похід, щоб чим-небудь пожитися в землі урусів. Як пастух ханських табунів та стад, міг і не йти, однак Туглій не заперечив і відразу погодився взяти з собою, навіть зброю порядну дав. Трат був щасливий. Не знав він, що цим щастям мав завдячувати ханші Насті, яка давно вже протурчала ханові вуха, щоб десь запроторив Рутиного чоловіка подалі і щоб Рута хоч на якийсь час зітхнула вільніше.

Трат скакав поряд з усіма, кричав, розмахував списом і відчував у животі якийсь неприємний холодок. Він був добрим чабаном і неабияким вершником, але давно вже не ходив у походи і зі страхом думав тільки про те, як би щитом захиститися від уруської стріли і не впасти з коня. Бо хто у такій круговерті падав на землю, той уже не підводився ніколи.

Ось передня лава половців зіткнулася з переяславцями, і Трат зовсім несподівано для себе побачив перед собою багато одягненого вершника — у харалужній кольчuzі, золотому шоломі, з легким червоним плащем за плечима, що розвівався, як знамено, і довгим двосічним мечем у міцній руці.

Князь! Уруський князь!

Якщо зараз Трат не злякається і настромить його на списа або візьме в полон, то прославиться на весь Дешт-і-Кипчак і стане багатим чоловіком.

Трат направляє вістря свого довгого важкого списа прямо в груди князеві. А що йому було робити? Праворуч і ліворуч від нього — суцільна лавина воїнів, позаду — ще більше. Куди діватись? Тільки вперед! І хай великий Тенгріхан допоможе йому!

Та в останню мить Трат зажмурился очі, спис похитнувся і, замість того щоб ударити князя в груди, ударив у стегно. Князь голосно скрикнув, але в сідлі утримався. А Трат з неймовірним страхом раптом побачив збоку від себе молодого уруського воїна з високо занесеним мечем — то був Івашко — і ще почув важкий посвист того меча. І тут світ перевернувся в його очах. Обидві його витягнуті наперед руки — ліва, що тримала повід, і права, що тримала списа, — відсічені тим мечем по самі лікті, упали на гриву коневі, а звідти провалилися кудись у безвість.

Це було останнє, що він бачив у своєму житті, — свої відсічені закривавлені руки. Потім він уже відчував якийсь час, як сповзає з сідла, падає в темну яму, де несамовиті кінські копита рвуть його тіло, трощать кістки.

Потім він зник. Зник навіки, втоптаний у чужу землю, багатством якої так хотілося йому пожитися...

Незважаючи на рану, Володимир Глібович бився затято. Не один раз його меч падав на голови ворогів, що, приваблені блиском золотого шолома, оточували його все тісніше і намагалися дістати шаблею чи списом. Поряд з ним бився Івашко, билися ще

десятки юних витязів, що мечами, щитами і власними тілами затуляли свого князя від чужинських шабелі і списів.

Та сили були нерівні. Все ріділи і ріділи ряди Володимирових охоронців. Другу рану князеві половці нанесли теж списом — у спину, під праву лопатку. Він схитнувся, але в сідлі утримався, лише перекинув меча у ліву руку.

На валах, біля Київських воріт, зчинився крик.

— Наші знемагають!

— Князь поранений!

— Допоможімо їм! Допоможімо! Воевода Шварн стрімголов скотився з заборолі вниз, скочив на коня.

— Дружино, за мною! Виручимо князя! Вперед! Дві тисячі кінних воїв вимчали з Переяслава як вихор і всією своєю залізною силою вдарили на половців, що оточили князя і його невелику дружину. І прорвали кільце. І вихопили Володимира, живого, але зраненого списами половецькими. Третій удар, найсильніший, хтось із нападників наніс йому в груди, і князь упав на руки кмета Івашка.

— Це смерть моя! — прошепотів він, спльовуючи кров'ю. — Ігор доконав мене!

Відступаючи з боєм, дружина допровадила князя в город. Його внесли в княжі палати, поклали на ліжку. Лікарі і знахарі поспішали вже з полотном, зіллям, мазями. Княгиня Забава, стримуючи сльози, цілувала його зблідле обличчя, гладила густого сплутаного чуба [73]. В кутку, стримувані нянями, голосили малі діти.

А він прикликав до себе Шварна і прошепотів, стримуючи стогін, що рвався з грудей, і витираючи криваву піну з уст:

Воеводо, вручаю тобі долю княгині, і дітей моїх, і всього Переяслава... Бийся до останнього, скільки сил твоїх стане, на валах! У поле не виїзди і ворога в город не впускай!.. Князі виручать нас... Повинні виручити, бо ми ж тут і їх захищаємо... На них уся надія наша!..

6

А що ж князь Ігор?

Всі дні після Каялі він був мов сам не свій, мов закам'янілий. Їв, пив, перев'язував рану, розмовляв, але і сам відчував, і всім, хто жив з ним разом, здавалося, що то не він, а якийсь інший, мертвий душею чоловік. Видно, там, на Каялі, йому було завдано рани не тільки в руку, а передовсім у серце, в душу, і якщо рана на руці швидко загоювалася і вже майже не турбувала його, то душевну рану кожного дня, кожної хвилини він усе більше роз'ятрював, розвереджував власним судом — своєю совістю. Він звинувачував себе — і зовсім небезпідставно — в смерті багатьох тисяч своїх співвітчизників, у загибелі всього війська, у тяжких муках воїв, що потрапили в половецьку неволю, у сльозах сіверських дітей, жон, батьків, матерів, а найбільше — у страшному розоренні, спустошенні Руської землі, якого нині, в сю хвилину завдавали їй Кза і Кончак.

Прохання його перед Кончаком про те, щоб привезти з Русі попа, пояснювалося, в першу чергу, тим, що він хотів облегшити душу щиросердою сповіддю. Він розумів, що

для його умерлої душі потрібен був ключ, щоб відімкнути її, розбудити від болісного сну, від скам'янілості, впустити в неї, замість мертвої сукровиці, живу кров, тепло, сонце, людське прощення. А таким ключем, він знав, могло бути тільки слово, бо мазі, відвари, настойки, припарки — те все для тіла, а слово — для душі. А хто його скаже? Рагуїл? Ждан? Чи, смішно сказати, Янь?

Так минув тиждень і другий.

У неділю, напередодні того дня, коли Володимир Глібович рубався з половцями, а потім сховався кров'ю і кричав під ранами, з порубіжного руського міста Дінця прибули до Ігоря на Тор його посланці, які привезли з собою старенького, самотнього попа Сільвестра. Попик, як його відразу прозвав Янь, був маленький, худенький, облісаний, якийсь зникчезливий — чи то від старості, чи від надмірної пристрасті до браги та пива, але, як на диво, мав довгу сиву бороду і пристойний густий бас. Ця остання якість примирила з ним розчарованого його непоказною зовнішністю Ігоря.

Для церковної відправи було поставлене на березі річки ще одне шатро, і того ж вечора у присутності Ігоря попик Сільвестр, одягнений у блискучі ризи, з срібною кадильницею в одній руці та золотим хрестом у другій, відправив заупокійну молитву по душах загиблих та молебень за живих.

Ігор гаряче молився, цілував хрест, бив поклони, плакав, просячи від неба прощення і сподіваючись на просвітління та облегшення душі.

Та заспокоєння не приходило. Вночі він знову кидався, скрикував, кликав до себе княгиню Євфросинію, сина Володимира, брата Всеволода, плакав, скреготав зубами у якійсь несамопитій безсилості і люті і тільки під ранок, як і раніш, знесилений і розбитий, поринув у важкий непробудний сон.

Наступного дня, після обіду, Рагуїл заявив, що непогано було б розвіятися соколиним полюванням на лебедів...

— Кажуть, біля озера та в лузі Дінця неважко знайти їхні гніздовища.

Ігор не перечив — рука вже зовсім загоїлась, і Ждан та Янь швидко переговорили зі сторожею. Молоді джигіти зраділи: їм теж хотілося потішитися і бистрою їздою, і соколиним полюванням.

Виїхали у супроводі п'ятнадцяти сторожів, які, пам'ятаючи наказ Кончака пильно слідкувати за бранцями, але не набридати їм, трималися віддалеки від князя та його супутників. Ждан, що став тепер не тільки конюшим, а й сокольничим, віз на лівій руці двох соколів, на голови яких були натягнуті шкіряні ковпаки-карналі, що затуляли птахам очі, а Янь припас у саквах на полудень кілька шматків в'яленого м'яса та в бурдюку холодної джерельної води, бо Ігор, поки його братія та вої перебували у полоні, навідріз відмовився вживати кумис, бузу, а тим паче ромейське вино.

Ігор та Рагуїл їхали попереду.

— Княже, — упівголоса сказав тисяцький, — мій джигун, як ти знаєш, упадає за Настею. Молодиця гарна, нічого не скажеш, та чує моє серце, що поплатиться він головою! їй-богу, поплатиться! Хай тільки-но повернеться хан Туглій та дізнається про їхні шури-мури...

— Я вже казав йому про це, Рагуїле, але твій остолоп не тільки батька не слухається, а й князя. Не бити ж його! Та й не маленький уже — сам знає, на що йде! — відповів Ігор.

Рагуїл важко зітхнув і, оглянувшись, ще більше понизив голос:

— Та я зараз хочу не про те, княже... Яню хоч кілок на голові теши, а він як був баламутом, зальотником, так і залишається ним, хоч би там що! Я махнув би на все це рукою, так серце ж болить: не зносити йому голови!.. Однак він, як ти сам знаєш, гострий на розум, дотепний і сміливий хлопець. І метикований достобіса! Ти ж бачиш, як він швидко знайшов спільну мову з нашими сторожами, — став для них як свій, зразу втерся у довіру, більше часу проводить з ними, ніж з нами, вони його не зупиняють, коли він іде в кочовище, навіть уночі віється хтозна-де... А сю ніч повернувся і шепче мені: "Батьку, є змога для князя Ігоря і для всіх нас утекти!" — "Хлопче, ти часом не п'яний? За нами слідкують у двадцять пар очей, коней дають нам тільки для полювання та прогулянок і відразу відбирають... Яка змога?" — відповів я. Він присунувся ще ближче і шепче на вухо: "Настя познайомила мене з хрещеним половцем Овлуром, власне, тільки наполовину половцем, бо його мати Рута — русинка, — так от сей Овлур, або по-нашому Лавро чи Лаврін, може дістати і коней і зброю і провести нас аж додому! Він згоден їхати з нами на Русь..." Що ти на це скажеш, княже?

Ігор задумався.

— А це не пастка?

Рагуїл здвигнув плечима.

— Не схоже. Для чого це Насті? Янь клянеться, що вірить їй. Та й сестра вона Жданова — хоче допомогти братові і всім нам. Сіверянка! І ніде правди діти — розумна, хитра! Каже: поки Кончак з братією в поході, саме чає тікати! А не тоді, як тисячі джигітів повернуться додому і затоплять увесь степ... Ігор похитав головою.

— Вона, мабуть, правильно міркує... Та тікати я не згоден!

— Чому, княже? — аж вигукнув тисяцький. — Ти вже видужав! Раніше, звичайно, і мови не було б — куди з пораненою рукою?! А тепер саме час! Чому ж не тікати?.. Якщо пощастить, не платитимеш за себе такого скаженого, непомірно великого викупу. Це раз... Потім, прибувши додому, розстараєшся срібла та золота, щоб викупити всіх нас — князів і бояр. Це два... А хто ж подумає про дружину та чорних людей, що знемагають у неволі? Тобі це найкраще зробити! Попросиш князів, у кого є багато половецьких бранців, щоб викупили, обміняли. Це три... Та найважливіше те, що ти зможеш знайти сили, військо, — князі не відмовлять тобі в цьому, — щоб захистити нашу Сіверщину, що залишилася зовсім беззахисною від степовиків... Ось що дасть твоя втеча!.. Що ж стосується нас, то ми можемо і не тікати. Аби ти втік!

Ігор довго мовчав, їхав, понуривши голову. А потім, зітхнувши, відповів:

— Все це розумно, Рагуїле, і я вдячний тобі, що ти дбаєш і про мене, і про все князівство... Але тікати я не можу!

— Чому?

— Як же я покину в неволі брата, сина, племінника, а сам утечу? Як покину дружину всю, яку через своє недоумство завів сюди? Що скажуть мені люди, коли сам повернуся в землю свою, а братію, і боярство, і дружину залишу тут на поталу? Як дивитимуся в вічі батькам і матерям, жонам і дітям? Ні, не вмовляй мене! Якщо терпіти муки неволі, то всім разом! А мені найпершому!

— Ну, не таких уже мук ми зазнаємо!

— Бачиш, поки половці сподіваються взяти за нас такий багатий викуп, вони ставляться до нас по-людськи. А втечи я — і зразу все зміниться. На князів надінуть пута залізні, вас заб'ють у колодки або кинуть до ям, простих людей катуватимуть...

— Княже, ми згодні все витерпіти! — вигукнув Рагуїл. — Бо віримо, що коли ти будеш на волі, то зумієш заступитися за нас і нас вирвеш з ненависного половецького полону! Погоджуйся!

— Ні, Рагуїле, не погоджуся! І давай облишимо цю розмову! — не підвищуючи голосу, але твердо, навіть суворо сказав Ігор.

Рагуїл замовк і з досадою махнув рукою. Ну, що тут поробиш? Вигоріла, виболіла Ігорева душа! Совість замучила його! Карається князь, карається щодня і щоночі і не матиме спокою доти, доки останній його воїн не буде визволений з неволі половецької! Та хіба це замога всім їм — його карання?

Вони довго їхали мовчки, заглиблені в свої думки. Навіть забули, куди і чого їдуть. І тільки голосний Янів окрик вивів їх із глибокої задуми.

— Дивіться, дивіться! Лебеді!

Вони глянули в той бік, куди показував Янь. Там, удаліні, над голубим степовим озером, поважно знялася пара ясно-білих довгошиїх птахів і почала набирати висоту.

Ігор стрепенувся. У ньому раптом прокинувся ловець.

— Ждане! Соколів!

Підскакавши до князя, молодий сокольничий передав йому ловчу птицю. Князь зняв з неї ковпака, дав якусь хвилину призвичаїтися до яскравого сонячного світла і підкинув високо вгору. Потім випустив другу і швидко поскакав навздогін, щоб не втратити їх з очей.

Всі помчали за ним.

Сокіл ніколи не бере своєї здобичі на землі і майже ніколи не хапає її, подібно яструбу, кігтями. Лови його по-артистичному красиві, точні, вивірені. Це захоплююче видовище. Особливо сильне враження від нього у ясний день, коли на тлі голубого неба сокіл ширяє, мов стріла. Не дивно, що соколині лови стали улюбленою розвагою воевод, бояр, князів, царів і, обставлені пишно, багато, перетворилися з часом на справжнє ловецьке мистецтво.

Помітивши жертву, сокіл не кидається на неї стрімголов, а підтікає під неї знизу, лякає і жене вгору, якомога вище і вище. А тоді робить крутий поворот, заходить ззаду і піднімається ще вище над нею. Ось тепер нещасна птаха в його владі! їй нікуди тікати! З висоти, раптово, мов стріла, пущена з лука, падає він на неї і одним, відставленим і гострим, як ніж, кігтем розпорює їй груди під лівим крилом.

Жертва каменем падає на землю.

Сокил швидко опускається за нею, одним помахом кігтя перерізує їй горло і, торжествуючи, п'є живу гарячу кров...

Ігор зупиняється на пригірку і, приклавши руку козирком до лоба, стежить за кожним порухом ловчих птахів.

Ось вони наздоганяють лебедів, заганяють високо в небо, а потім кидаються вниз з високості — і ті з жалібним криком, смертельно поранені каменем падають униз, у сивий полиновий степ.

І тут усі бачать, як здригнулися князеві плечі, заплющилися очі й опустилася голова, а з вуст його зірвалися слова, змішані із слізьми та гіркотою:

— І ти, соколе, далеко залетів, птиць побиваючи, — до моря! Та не злетіти тобі знову в небо, не злетіти! Бо підрізано тобі крильця! Підрізано шаблями поганих!

Він не захотів бачити лебедів, не захотів брати їх з собою. Мовчки повернув коня і, ні на кого не дивлячись, поскакав назад.

## РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

### 1

Хан Кза лютував на Посем'ї. Десятки сіл розвіяв димом, сотні сіверян погнав у неволю, ще більше, переважно дітей та старих, позбавив життя, приступом узяв дерев'яний острог, що захищав Путивль, і дотла спалив його, а захисників, що залишилися живі, пов'язав мотуззям, причепив коням до хвостів, стягнув униз, до річки, і потопив на виду у князя Володимира і всіх путивльчан, пустивши їх пливти за водою.

Потім обложив Путивль.

Він знав, що в невеличкому городі всього півтораєста князівських дружинників-гриднів, які добре володіють зброєю, а решта — втікачі з пригорода та навколишніх сіл. Хіба то вояки! Він також знав, що навкіл на багато-багато верст — аж до Чернігова та Києва — жодної князівської дружини, бо всі без винятку Ігореві витязі в Половецькому степу... Ні Ярослав Чернігівський, ні Володимир Переяславський, ні Святослав Київський не прийдуть Сіверській землі на допомогу, бо самі мають клопіт з Кончаком. Тому почував себе Кза тут вільно, як у себе в юрті, і своє військо, щоб охопити більший простір, розділив на три нерівні частини: з найбільшою сам та сином Романом залишився під Путивлем, сподіваючись без зволікань взяти його, з другою послав зятя Костука на річку Клевень, а третю дав молодшому синові Чугаю, щоб поплондрував береги верхнього Сейму.

Однак ні першого, ні другого, ні третього дня взяти Путивль Кзі не пощастило. Невелика, майже кругла в обводі фортеця настовбурчилася проти нього високими валами, дубовими заборолами, а головне, відчайдухами захисниками. Топлячи бранців у Сеймі, хан сподівався залякати путивльчан, а вийшло навпаки: ще більше озлобив їх, переповнив їхні серця непохитною затятістю — боротися до загину!

— Браття, а видите, що буде з нами, якщо здамося! — загукав тоді Володимир, показуючи на трупи, що пливли по річці. — Так поклянімося ж нині: Путивля не здамо!



Будемо битися до останку! Кза зможе ввійти в город тільки тоді, коли жодного з нас не залишиться живого! Тільки тоді!

— Клянемося! Клянемося! — заgrimіло на валах. — Путивля не здамо! Ліпше спалимо себе живцем, ніж піддамося ворогові!

Кза лютував, а нічого вдіяти не міг. Підступити до Путивля можна було тільки від поля, з півночі, бо з інших трьох боків його оточували крутоспадні урвища, по яких годі добратися навіть до підніжжя валу. Та з боку поля, що не вигадував Кза, ввірватися в фортецю теж не пощастило. Володимир стягнув на цей відтинок валу найкращих воїнів — стрільців-лучників, металників списів, мечників, і вони не дозволяли половцям не тільки здертися на забороло, а й навіть підступитися до валу.

За час облоги Кза зовсім схуд, споганів. Чорні віспинки робили його обличчя схожим на старе потемніле решето. В очах — шал. Ще б пак! Сподівався пройти усю Сіверську землю, а застряв під Путивлем! Яка ганьба! Кончак дізнається — засміє! Прокляття!

Одного дня, коли після обіду хан приліг у шатрі трохи спочити, у табір з лементом, галасом, лайкою несподівано влетів якийсь розбурханий, розтривожений кінний загін. Кза вискочив з намету.

— Біда, хане! Біда! — кинулися до нього прибулі. — Нас розбито, а хан Костук поранений!.. Кза здригнувся.

— Як — розбито? Хто поранив хана?

— Уруси напали на нас... Зненацька... До Клевені ми не дійшли...

Кза не міг уторопати.

— Які уруси? Звідки? Де вони взялися?

Він кинувся до похідних носилок, прив'язаних до іноходців, що йшли один за одним. Там, в уруських подушках, лежав зблідлий, посірілий хан Костук і тихо стогнав. Досвідчене око Кзи відразу помітило, що його зятеві жити недовго. Очі запали, на вустах і на всьому лиці передсмертна смага.

Кзу аж струснуло. Він схопився за голову, нахилився до умираючого.

— Хане, хто тебе так? Як це трапилося? Адже в Сіверській землі не полишилося жодного воїна!.. О, я нещасний! Що скажу твоїй жоні, а моїй дочці? Що скажу малим твоїм сиротам — моїм онукам? О, горе мені!.. Хто ж це тебе так? Скажи — і я без жалю розіпну на уруських хрестах і його, і весь рід його до п'ятого коліна!

Костук поволі розплющив очі.

— Хане, на мене напав князь Володимир, син Святослава Київського... З цілим полком... Коли я не ждав його... Бо і я ж, як і ти, думав, що раз Ігоря нема, то й ніякого війська уруського тут нема... А воно... не так... Володимир багатьох побив, похاپав... Я люто оборонявся, та стріла влучила мені в живіт... І я помираю...

— Де ж Володимир?

— Він іде услід за нами... Тікай!

— Чого б же я тікав? Я зустріну його і відомщу за тебе!

Костук ледь-ледь ворухнув головою.

— Бачиш — ми взяли в полон одного уруса... Обрізали йому вуха, і він сказав, що сюди десь пішов другий їхній полк... Князя Олега Святославича... Це молодий, недосвідчений князь... Але з ним іде старий воєвода Тудор... А то хитрий лис!.. Ти знаєш його... Коли б ти не потрапив у сильце, хане!

Кза на хвилину завагався.

— Ти знаєш це напевно?

— Умираючи, урус не міг збрехати...

— Куди ж подався Олег?

— Тим боком Сейму... Десь угору, — прошепотів Костук і, непритомніючи, заплющив очі.

Кза змінився на лиці.

— Десь угору!.. Але ж там син!.. Чугай!.. Він потрапить в урську пастку! Треба рятувати його! О вай-пай!

Він відразу наказав знімати облогу.

Минуло зовсім небагато часу, і орду з-під Путивля, на подив і превелику радість обложеним, мов вітром здуло. Все витоптуючи, нищачи на своєму шляху села і вбиваючи бранців, що не встигали за кінними воїнами, вона покотилася вверх по Сеймові на з'єднання з молодим Чугаєм.

Не витримавши швидкої їзди, на першому ж привалі помер хан Костук. Кза наказав загорнути його в повсть, прив'язати до сідла і везти з собою.

2

Любава згубила лік дням і ночам. Довкола стояв теплий зелений ліс, і вона йшла хтозна-куди — аби подалі від душогубів-кочовиків. Продиралася хащами, ведучи Жданка за руку або несучи на плечах.

В лісі було моторошно. Такий він великий, високий, безконечний, такий кострубатий і начинений різними страхіттями: чорними дуплами, з яких, так і дивись, виповзе гадюка, оброслими мохом пеньками, всілякими звірами, птахами, гадами. А вони із Жданком такі нещасні, беззахисні — босі, обшарпані. На ній — одна сорочка та спідниця, на ньому — коротенька полотняна сорочечка та штаненята. Невеликий це захисток! А довкола скільки небезпеки! То продираються напролом, трощачи кущі, могутні волохаті зубри, то, хрюкаючи, промчить виводок вепрів на чолі з кабаном-сікачем та веприцею, то скрутиться проти сонечка, якраз на стежині, холодний вуж, а вночі, коли, назгрібавши глици, вони влягалися де-небудь під ялиною, щоб спочити, їх будили диким реготом і шипінням сови та сичі.

Страшно у лісі, а в полі ще страшніше — там можна наткнутися на половців.

Вони зовсім охляли з голоду. Чим тут поживишся? Ні горіхів ще, ні смородини чи малини, ні жолудів. Подекуди є, правда, сиріжки. Та хіба ними ситий будеш? У пташиних гніздах шукали яєць, а знаходили голих пущівірінків, що самі їм назустріч витягували тоненькі шийки і широко роззявляли жовті дзьобики. Пробували гризти дрібні кислиці та груші, що часто зустрічалися на їхньому шляху, та зразу ж випльовували, бо таким кислим і терпким було те їство, що судомою корчило рот.

Рятувалися суницями, що цього раннього і жаркого літа густо червоніли по галявинах, але мала це була замога голодному шлункові.

Так і брели вони лісом, знесилені, змучені, з подряпанними руками й ногами, ледь живі, аж поки одного дня, опівдні, не вийшли на узлісся. Жданко ледве чалапав. Любава теж відчувала, що ось-ось упаде, — ноги підгиналися, в очах хилитався світ.

Вони присіли на горбочку під сосною, звідки було видно широку галявину, що полого спускалася до якоїсь річки з болотистими берегами, і незчулися, як, пригріті сонечком, послули.

Прокинулися від тупоту; грюкоту, брязкоту зброї та людського крику. Схопилися на ноги. Униз по галявині шалено мчали вершники. Їх було багато. І гнали вони коней так, ніби доганяли кого чи хтось за ними гнався.

Жданко притулився до Любави, затремтів усім своїм тільцем.

— Половці!

Любава обімліла теж. Але, придивившись пильніше, безсило схилилася плечем на сосну, полегшено зітхнула і залилася сльозами.

— Та це ж черлені щити! Русичі! Наші! Вона притиснула Жданка до грудей, поцілувала в змарнілі брудні щічки, в наповнені жахом хлоп'ячі оченята і не переставала повторювати:

— Це ж наші, Жданку! Наші!

Вона хотіла бігти до них, але не могла: ноги затремтіли, обважніли і мов приросли до землі. Хотіла крикнути, щоб зупинилися, щоб забрали їх з собою, але й крикнути не змогла: язик затерп, став чужий, а в усьому тілі розлилося якесь радісне безсилля.

— Наші...

Та чому вони так прудко мчать, так поспішають? Чому передні, діставшись болота, зупиняються і, повернувшись лицем до поля, звідки щойно прибігли, починають шикуватися в густі лави? Чому задні раптом проскочили мимо них, завернули праворуч і зникли за лісом, що даленіє на тому боці галявини?

Все це незрозуміле і дивно. Неясна тривога закрадається в серце, а глухий стугін, що докотився до її слуху, змусив оглянутися назад. О небо! О лихо! Звідти насувається, як несподівана грозова туча, половецька орда. Вже видно гостроверхі шапки кочовиків, мають жовті знамена із зображенням бичачих та собачих голів, небо пропорюють золоті гостряки бунчуків, на яких метляються довгі кінські хвости, а далеко позаду здіймається вгору сіра курява.

Половці! Як їх багато! Їх значно більше, ніж русичів, яких вони, видно, переслідують! Зараз тут, на широкій галяві, спалахне бій. Треба тікати! Залишатися тут небезпечно... Але вона чомусь стоїть, чогось жде, не може зрушити з місця. Врешті, зважившись на щось, оглядається і знаходить те, що їй потрібно, — старого, похилого, з трьома стовбурами дуба, здирається з хлоп'ям на нього і всідається у розлогу розкаряку.

Хай буде, що буде, а тікати вона вже не в змозі.

В ту ж мить мимо них пронеслася, прогрюкотіла орда. З криком, гиком, свистом, з

високо піднятими шаблями половці з ходу вдарили на русичів і зчепилися з ними у смертельному рукопашному бою. Заіржали, здіблюючись, коні, загриміли об червоні щити русичів половецькі шаблі, заблискотіли важкі руські мечі, розтросуючи деревині шоломи степовиків. Гул, тріск, гвалт, крик здійнявся від зеленого берега до синього неба.

Половців було більше, і мчали вони згори вниз, до луку. Тому й потиснули відразу русичів аж до болота. І ті, затято відбиваючись, прикриваючись щитами, поволі відступали все далі назад. Уже не один русич наклав головою, не один поранений випустив з рук меча і щита і, зігнувшись, зі всієї сили чіплявся за гриву чи за сідло, щоб не впасти на землю.

Любава з жахом шепоче: "Це кінець! Їх усіх перерубають!"

Вона вже не думає про себе, про Жданка. Все єство її там, на широкому купинястому березі, де лється кров, де з останніх сил тримається руське військо. Коли хтось падає чи опускає донизу червоного щита, вона скрикує і затуляє очі.

— Боже, боже! Що робиться! Серце її завмирає, сльози затуманюють зір. Вона з жахом жде невідворотного кінця.

Раптом Жданкові рученята обвили її шию.

— Тето Любаво! Глянь — і там черлені щити! Глянь! Та як багато! — задзвенів його голосочок.

Любава розплющила очі і крізь сльози, мов крізь туман, глянула в той бік, куди показувало хлоп'я. Із-за лісу, що зеленів по той бік галявини, виринали кінні лави русичів, завертали праворуч і щодуху мчали вниз, у тил половцям.

— Наші! Жданку, це наші! — скрикнула дівчина і в пориві радості міцно здушила малого в обіймах. — Ой, любий мій хлопчику, дорогесенький мій, тепер ми порятовані! Як же вони вчасно, любі наші! Як же вони зараз ударять по тих бузувірах! Бийте їх, бийте! Порятуйте і братів своїх, і нас нещасних! Порятуйте!

Пізніше, після бою, Любава дізнається, що на березі захищався з частиною свого полку молодий князь Олег Святославич. Він відтягнув на себе і затримав усю силу хана Чугая Кзича, давши можливість хитрому і досвідченому воеводі Тудору, що придумав цей хід, обійти лісок і вдарити на половців з тилу.

Та це буде пізніше, а зараз дівчина здригнулася від страшного крику, що злетів над ордою, — крику жаху і відчаю! Потрапивши в залізні лещата, між молот і ковадло, половці враз залементували, завертілися, завирували. Щойно відчуваючи себе переможцями, бо загнали урусів у саме болото, вони раптом усвідомили, що їх обхитрили, заманили в пастку, і ця пастка за ними вже закрилася. Тепер одна думка оволоділа ними — як урятуватися, як утекти звідси?

Здалеку для Любави бойовисько нагадувало бджолиний рій, що, вирвавшись із дупла, загув, заклобочився і поволі летів хтозна-куди. Все на галявині змішалось, переплуталось — русичі і половці, живі і мертві, поранені і ті, що кинулися тікати без оглядки. Все там збилося в один клубок, що ревів, гримів, стугонів, біснувавсь.

Так тривало довго. Тепер оборонялися степовики і, обороняючись, намацували в

рядях урусів слабше місце, яке б можна було прорвати. Нарешті знайшли. Густий клубок їх з несусвітним виском, криком, лементом хлинув у нешироку щілину, пробиту в лавах русичів, і покотився по галявині нагору, а там, прогрімкотивши мимо Любави і Жданка, помчав у поле.

Погоні за ними не було.

Бій після цього швидко затих. Окремі половці і невеличкі розрізнені загони їх складали зброю і здавалися в полон. Русичі почали зносити своїх пораних та вбитих, ловили коней, що позалишалися без господарів, підбирали зброю. Поволі ущухав галас, угамовувалися розбурхані пристрасті, над просторою, залитою кров'ю і всіяною трупами галявиною знову залягла тепла сонячна тиша.

Тоді Любава злізла з дуба, узяла на руки Жданка і з криком побігла вниз.

— Дорогі наші! Рідні!

З

Хан Кза зустрів сина Чугая в степу. Здалеку побачив незвичайно поріділе військо, низько приспущені знамена та бунчуки, схилені, понурені голови джигітів — і зрозумів усе. Його серце враз обірвалося і зупинилося.

І крикнув хан на все поле:

— Що-о? Що-о?

Йому ніхто не відповів. І ця тиша, грізна, сувора тиша, що зависла над військом, підтвердила його страшний здогад.

— Ні! Ні! Не може цього бути! — Він виставив поперед себе руки, мовби захищався від удару. — Ні! Ні! Ні-і-і!

Зі страхом і відчаєм дивився на покритих чорними попонами білих коней, що везли між собою похідні носилки, і відчув, як провалюється під його ногами земля.

А білі коні повільно наближалися, їх вели, тримаючи за вуздечки, старі прославлені батири Байток і Суюм, з якими Кза зростав, дружив і не один раз ходив у бойові походи. Тепер голови їхні похилені, на рідких сивих вусах блищать сльози.

І все ж до останньої хвилини хан сподівався на щось. На що — на чудо?

Чуда не сталося. Коні наблизилися, в носилках він побачив свого найменшого, найдорожчого сина Чугая, який лежав горілиць і мертвими розплющеними очима втупився у ясне синє небо, ніби питав: "Що ж це, батьку? Чому небо таке чорне, чуже, непривітне?"

Кза з криком кинувся до носилок, припав щокою до синові щоки, гладив тремтячою рукою його чорного чуба, заглядав у тьмяні очі, ридав над ним, як мала дитина.

Всі стояли мовчки, бо нічим було втішити старого хана.

А Кза приказував:

— Чугайчику, Чугайчику, що ж із тобою сталося! О, вай-пай! Ясний соколе степовий, чому ж так рано склав ти свої крила! А я ж сподівався колихати онуків, а тепер колишу тебе на смертнім одрі! Що я скажу твоїй старій матері, і твоїм сестрам, і братам, і родові всьому! Чому ж відступився від тебе Тенгріхан і не захистив від

чужинської руки? Чугайчику, Чугайчику! О, вай-пай! Горе мені!

Він бив себе в груди, дряпав нігтями обличчя — аж кров виступала на ньому, простягав до неба руки, мов благав повернути йому сина, якого так несподівано втратив, і знову нахилився над мертвим і тихо, по-старечому плакав.

— Як це трапилося? — спитав нарешті. — Як же ви не вберегли мені сина, батири?

Байток і Суюм ще нижче опустили голови. Потім Байток тихо, крізь сльози промовив:

— Ми всі були побіля нього, хане... Жоден спис і жодна шабля не могла його дістати... Та дістала клята стріла — влучила ханові прямо в шию... Що ми могли подіяти? Як порятувати?

Байток відкрив шовкову хустину, що покривала покійного, і Кза побачив на шиї, нижче того місця, де нижня щелепа круто повертає вгору, невеличку рану. Якраз там, де міститься жила життя і смерті. Стріла влучила прямо в неї, і смерть наступила раптово, невідворотно, — разом з кров'ю, що цівкою бризнула з-під гострого вістря, вилетіла з юнацького тіла і його молода душа...

Кза довго і безтямно дивився на ту невеличку круглу ранку, ніби ждав, що станеться чудо і рану затягне живою плоттю. Та і на цей раз, як і з Костуком, чуда не сталося: син не відгукнувся жодним словом, жодним порухом на гарячі батькові мольби.

— Хане, що будемо робити? Тут поховаємо чи повеземо додому? — порушив мовчанку Суют. Кза підвів голову, тихо відповів:

— Додому... Звичайно, додому... Я хочу поховати його на нашій землі, по звичаю предків наших. Ми насиплемо над ним високу могилу і поставимо кам'яну матір-прародительку, щоб довічно плакала над своїм сином... Там же поховаємо і хана Костука...

— Далеко ж... А дні такі жаркі! Як довеземо?

— Пошукайте меду!.. У лісі видеріть, у бджіл, або у джигітів спитайте — вони немало нахапали всякого добра в урських коморах, то, може, у кого і мед знайдеться!.. У меду й довеземо...

Мед знайшовся.

Обох покійників роздягли догола, розпороли животи, випотрошили тельбухи, а натомість напхали полину, чебрецю' та звіробою і залили розтопленим на сонці медом. Потім, змастивши густо ще й зовні, загорнули щільно в цупкі попони.

За весь цей час Кза не проронив жодного слова — тільки ще більше зчорнів на лиці. А коли набальзамовані таким способом тіла ханів поклали на сідла і прив'язали віршовками попід кінськими черевами, раптом підняв угору руки і завив на весь степ, як вовк, так страшно і болісно, що всім стало моторошно:

— У-у-у-у!.. У-у-у-а-а! Сини мої, сини мої, а тепера гайда додому! І клянуся небом, клянуся степом нашим Половецьким, я влаштую вам такий похорон, якого не знав і не видів Дешт-і-Кипчак! І полетять з пліч голови урусів, а передусім — голови князя Ігоря та його братії! І вимощу я вам з тих голів кривавий надгробок, щоб довіку ви відчували,

що ваша смерть відомщена!.. У-у-у-у! У-у-у-у!

Потім він скочив у сідло і вдарив острогами коня.

4

Високі береги Дніпра від Трипілля до Києва у грізні, напружені дні кінця травня і початку червня 1185 року були густо всіяні військовим людом. Дружини Святослава і Рюрика, а також чорні клобуки зайняли всі переправи і були готові грудьми зустріти Кончака на дальніх підступах до Києва.

Ярослав Чернігівський не приєднався до князів, але вже й не міг знехтувати великою небезпекою, що нависла над Руссю. Він став зі своїми дружинами та ковуями по Десні та Остру — на той випадок, коли б половці рушили на Чернігів.

Таким чином Київ і Чернігів не залишилися без захисту, і Кончак, знаючи про це від своїх вивідачів і не маючи підтримки від хана Кзи, не ризикнув напасти на них і обмежився грабуванням і руйнуванням Переяславської землі.

Великі князі київські прекрасно розуміли, що їхній обов'язок не тільки не допустити ворога до Києва, а й допомогти Переяславу, бо ж із самої глибини Володимирового серця вирвався розпачливий крик: "Се половці у мене! А допоможіть мі!" Та сил у них для рішучого наступу було недостатньо, тож залишилося покладати надії на прихід Давида Ростиславовича, князя смоленського.

Давид приплив зі смолянами на човнах й отаборився у Трипіллі. Був він не в дусі. Зело не в дусі. Гадав, що буде пишна зустріч, а його не зустрів ні Святослав, ні брат Рюрик Ростиславович. І хоча Давид знав, що обидва великі князі не бенкетують, не соколиними ловами займаються, а кожного дня ждуть нападу Кончака, примхлива душа його перевернулася. Припливти з військом за сімсот верст і мати таку шану? Щоб його, Рюриковича, зустрічав якийсь нечеса-воевода?

Він хотів того ж дня підняти вітрила і рушити у зворотний бік. Але тут прискакав від Святослава боярин Славута. Низько вклонився і передав два листи: розпачливого від Володимира з проханням про негайну допомогу і суворо-ділового від Святослава з наказом іти на Зарубинський брід і переправлятися на переяславську сторону.

Давид спалахнув.

— Про це мови не було! Святослав закликав мене рятувати Київ, а тепер хоче запроторити хтозна-куди!

— Не хтозна-куди, а лише до Переяслава, княже, — зауважив Славута. — Хіба не однаково, де бити Кончака — під Переяславом чи на Дніпрі? Цим ми обороняємо і Київ і Чернігів. Та й Смоленськ теж...

— Неоднаково! — гарячкував Давид. — Мої люди стомилися за таку далеку дорогу, набили криваві мозолі на руках, день і ніч сидячи біля весел! Врешті, де ми візьмемо коней? А піхтурою йти в степ смоляни не звикли!

Смоленські бояри підтримали князя:

— Ми пливли до Києва! Без коней у степ не підемо! Коли б тут була рать з Кончаком, то билися б, а десь-інде раті з ворогом шукати — не можемо: уже ся есми ізнемогли!

Славута поскакав до Святослава. Що робити?

Святослав покликав Рюрика — разом склали листа Давидові, умовляли не відступати від загальноруського діла і спільно вдарити на ворога. А Рюрик від себе написав окремо: "Брате, становище на переяславській стороні, у Володимира Глібовича, вкрай важке. Якщо ми не прийдемо на той бік, вина за тисячі і тисячі загублених душ ляже на нас. Допоможи, брате! Не осором роду Ростиславичів! Не зроби так, як ти зробив дев'ять літ тому, коли не допоміг мені і братові Роману в битві з половцями біля Ростовця і погані захопили через те шість берендейських городів, перемогли нас, а многих воїв і бояр полонили".

Однак Давид уперся.

— На той бік не піду! Прийде Кончак на сей бік — битимуся! А на той бік не піду! Вої ізнемогли!

Кілька днів тривали ці перемови, кілька разів Славута, не жаліючи ні себе, ні коней, скакав то сюди, то назад. Нарешті одного дня, прискочивши в Трипілля з новими листами від великих князів, побачив з кручі напнуті вітрила Давидових човнів, що швидко під поривами попутного вітру віддалялися вгору по Дніпру... Давид завернув свої полки назад, утік, не побажавши навіть хоч здалеку побачити супротивника.

Гіркий стогін вирвався із грудей старого боярина.

— Давиде, Давиде, нерозумно чиниш! Погані, мов стерв'ятники, рвуть живе тіло Руської землі, а ти допомагаєш їм, крамолу піднімаєш, міжусобиці князівські знову зачинаєш, як колись робив це Олег Святославович! Той-бо Олег крамолу кував і стріли по землі розсівав! Тоді, при Олегові Гориславичу, засівалася і проростала усобицями Руська земля, погібало життя Дажбожого внука, у княжих крамолах вік людський укорочувався! Тоді по Руській землі рідко ратаї погукували, зате часто ворони граяли, труп'є між собою ділячи, а галич і свою мову заводила, летячи на покорм! О, стогнати Руській землі, споминаючи колишні часи і колишніх князів!.. Один-єдиний був князь, що наводив на поганих свої хоробрі полки за землю Руську, — Володимир Мономах, син Всеволодів! Ним половці дітей своїх лякали у колисці! А литва із болота на світ не показувалася. А угри заперли кам'яні городи залізними ворітьми, аби в них Великий Володимир не в'їхав! А німці раділи, що далеко були — аж за синім морем!.. Який жаль, що старого Володимира не можна було навіки пригвоздити до гір київських!.. А тепера його стяги стали Рюрикові, а інші — Давидові! Та в різні боки їхні полотнища мають, в різні боки їхні списи летять!

Повернув Славута коня і, гукнувши на почет, вихором помчав назад, до князя Святослава.

Вислухавши боярина, князь нахмурився.

— Се зло — княже мені непособіє! Се найбільше зло нашого часу! Та що маємо робити — не затівати ж війну з Давидом, коли з Кончаком не закінчили! Не жаю, як там брат мій Ярослав, — вирушив на Переяслав чи відсиджується за Десною, як він це робив не один раз. Давид хоч до Трипілля приплив було, а Ярослав, мабуть, і з місця не зрушив. — Він зітхнув і після недовгого роздуму наказав рішуче: — Більше нам помочі



ждати нізвідки, — нині переходимо Дніпро і вдаримо на Кончака! Починайте переправу.

Того ж дня всі руські полки, а також чорт клобуки форсували Дніпро і рушили до Переяслава, пройняті бажанням дати рішучий бій половцям.

Та Кончак не став випробовувати долю. Він хутко зняв облогу Переяслава і, переобтяжений здобиччю та полоном, пішов до нижньої Сули, а звідти, ще раз поплюндрувавши Посулля і вирізавши майже всіх мешканців города Римова, рушив додому, в землю Половецьку...

Страшні були наслідки необдуманого, слабо і наспіх підготовленого окремішнього походу князя Ігоря. Все його військо загинуло чи опинилося в полоні, самі князі стали бранцями кочівників, Сіверська земля залишилася беззахисною, і значна частина її — Посем'я — стала пусткою після нападу хана Кзи. Безвинно постраждала Переяславська земля, витоптана і спалена ордами Кончака, а князь Володимир був тяжко поранений.

Лише завдяки рішучим діям Святослава Київського, Рюрика Руського, Святославових синів Олега та Володимира і особливо завдяки героїчній обороні переяславців на чолі з Володимиром Глібовичем пощастило половцям зупинити, а згодом відкинути за межі Руської землі.

Та загроза нової навали, може, ще страшнішої, залишилася, і це почали розуміти всі, кому була не байдужа доля батьківщини. Треба гадати, що, перебуваючи в далекій половецькій неволі, почав це розуміти і князь Ігор.

## РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

### 1

У левадах за Тором заливалися солов'ї, та Янь ні на хвилину, ні на мить не затримався, щоб послухати їх чи пожартувати з джигітами-сторожами, як він робив це щовечора, а відразу шуснув у юрту. Ще з порога випалив:

— Княже, біда!

Свічка від його рвучкого руху заблимає і ледь не погасла.

Всі кинулися до нього.

— Що? Що сталося?

Янь озирнувся і перейшов на шепіт:

— Бачився я з Настею лише одну хвилину, бо повернувся з походу хан Туглій... Переяслава половці не взяли, і Кончак, відступивши, обложив Римів і заходився плюндрувати Посулля, а його, Туглія, відправив попереду, щоб повідомив родичів про перемогу. Бранців, каже, Кончак тягне видимо-невидимо!.. Та не в цьому річ! По дорозі Туглій зустрівся з ханом Кзою, що вертається з-під Путивля...

— Ну, і що там? — аж кинувся Ігор та Рагуїл. — Кажі!

Ждан помертвів. Перед очима зринула Вербівка — вся у вогні, у криках, у погромі половецькому. Що там? Як там? Невже всі загинули?

Янь перевів подих.

— Кза Путивля теж не взяв, княже... Князь Святослав урятував — прислав із дружинами синів, і ті погнали поганих... Але й не в цьому річ!

— А в чому ж? — зітхнув полегшено князь.

— Там загинули син і зять хана Кзи, і їх везуть додому, щоб поховати по половецькому звичаю в рідній землі. І розлютований Кза нахваляється з уруських голів насипати над ними могили, а передусім обезголовити наших князів... Пробач, княже, за такі слова. Але я переказую те, що чув...

Звістка приголомшила всіх.

— Не може цього бути! — вигукнув Рагуїл. Та Ігор, пригадавши, як загинув у гридниці Святославовій Коб'як, подумав, що таке цілком може бути.

— Від сказаного Кзи можна всього чекати, — тихо промовив він.

— Що ж робити? — спитав Ждан. — Що каже Настя?

— Настя радить негайно тікати... Поки не прибули Кза і Кончак... А їх чекають з дня на день...

— Так треба тікати! — вигукнув Ждан. — Княже, треба тікати!

Ігор мовчав. У його очах застиг біль. Всі розуміли, що думає він зараз про брата, про сина, про племінника. Та й про всіх своїх дружинників та воїв, що опинилися через його нерозважливість у половецькій неволі!

— Княже, іншого виходу немає, — тихо промовив Рагуїл. — Тікати негайно! Слушнішого часу не буде!

— Я хотів би переговорити з Кончаком...

— Що з ним говорити! — вигукнув Рагуїл. — Якщо Кза та інші хани наполяжуть, він не порятує ні тебе, княже, ні твою братію, бо не захоче протиставити себе всьому ханському курултаю! Для нього важливіше зберегти владу над Половецьким степом, ніж непевну дружбу з сіверськими князями... Треба повідомити Овлура, щоб з кіньми, зброєю та припасом харчів ждав за Тором в умовленому місці! Погоджуйся, княже! Одне твоє слово — і простелиться дорога додому! Я згоден віддати за Овлура свою доньку, якщо він допоможе врятуватися тобі, княже!

Ігор знову задумався, охопивши голову руками. Видно, нелегкі почуття бурхали в його серці, бо обличчя йому спотворила болісна гримаса, а з грудей виривався глухий стогін.

Врешті підвів очі.

— Гарзд. Скажіть Овлурові, щоб готував коней!

— Коня! Для одного тебе, княже. А ми залишимося, щоб приспати пильність сторожі! — полегшено зітхнув Рагуїл.

Ні, коней! Тікатимемо разом! — рішуче заперечив Ігор. — Про інших бранців не знаю — добереться до них Кза чи ні, а до вас, якщо ви залишитесь, добереться обов'язково. Бо ж кожному буде ясно, що ви не могли не знати про мій намір тікати. Отож хай Овлур готує п'ятеро коней — для нас і для себе. І завтра, як добре стемніє, хай подасть знак

2

Наступного дня опівдні прибув Кончак. Що зчинилося в стійбищі! На радостях усі вирядилися в свої найкращі вбрання. Різали баранів, бичків, коней — варили в котлах

м'ясо. Несли на високий пагорб над річкою, де жінки розстеляли барвисті килими та ліжники для урочистого святкування перемоги над урусами, важкі бурдюки з кумисом, вином, бузою.

Ні військо, ні полон, ні караван з награбованим добром ще не прибули — Кончак з ханами та баями поспішив додому налегоруч, та радощам кочовиків не було меж. Шум, гам, крики, сміх не вгавали ні на хвилину. Сторожі-джигіти радувалися разом зі всіма і теж готували багату вечерю з бузою та вином.

Надвечір стійбище завирувало: лунали співи, гриміли бубни, заливалися ріжки та домри, галасували чорноголові дітваки.

Сторожа перепилася теж. Джигіти дудлили надміру і тепер розважалися, як хто вмів і хотів. Одні пішли бродити по табору, інші, доросліші, гайнули до дівчат, а тих кількох наймолодших, яких старші залишили стерегти полонених, Янь споїв зовсім — усе частував і частував, тим більше що вина і бузи було вдосталь. Потім віддалеки від юрти, на пригірку, затіяв ігрища: в челика, в довгої лози, в половецьке перетягання поясами. Джигіти борюкалися, ганяли, мов лошаки, реготали, аж поки зовсім не вибилися з сил. А коли стемніло, попадали на землю і миттю поснули. Лише двоє лишилося на чатах, та й вони всілися побіля своїх товаришів і клювали носами доти, аж поки не поснули.

І тоді за Тором пролунав свист. Раз і вдруге.

Овлур дає знати — пора!

Янь шуснув у юрту

— Тікаймо!

Всі перехрестилися.

— Ну, з богом! — промовив князь і, піднявши тильне полотнище намету, перший пірнув у густу темряву безмісячної ночі.

За ним вилізли інші.

Поповзом добралися до очеретів, перебрели на той бік Тору. Овлур чекав їх з кіньми у кущах, біля старої верби.

У стійбищі пригасали вогні, валували собаки, влягався гомін людських голосів.

— За мною! — шепнув Овлур. — У степ вийдемо пішки!

Поминувши верболіз і чагарі, втікачі скочили в сідла і щодуху помчали на північ, до Дінця. Тільки кінський тупіт стривожив степову тишу

Ігор оглянувся назад. На тлі синього неба сколихнулися вежі половецькі, заблিমали сторожові вогні, покотилася падуча зоря.

Попереду мчав Овлур. Він добре знав ці місця — горбовисті, безводні, пустинні. Тут жодного стійбища. Праворуч — солончаки та солоні озера, десь ліворуч — Каяла, попереду — Донець. До нього п'ятнадцять — двадцять верстов по необжитому степу, зарослому колючою таволгою, терном, полином, ковилою... Передусім добратися до нього!

Ніч темна, але прямо перед ними дишлом униз висить на небі Великий Віз, а на задній його вісі — Небесне Око, та зірка, довкола якої рухаються всі зірки. І Овлур, і

його супутники держать путь прямо на неї.

Опівночі домчали до Дінця. Коні ледве трималися на ногах. Скажена скачка, під час якої їм не дали жодної хвилини перепочинку, підірвала їх. Як тільки ступили в воду, припали до неї, і вже ніяка сила не могла зрушити їх з місця.

Тут же, на водопої, упав Ігорів кінь. Не витримавши перенапруги, обпившись водою, він, скільки не силкувалися і скільки не сіпали його за вуздечку, не зміг піднятися. Потім упав і Овлурів.

— Що ж тепера робити? Ми залишилися без коней, — забідкався Ігор.

— Обійдемося, — відгукнувся Овлур. — На тому, низинному боці — густий темний ліс. На конях навряд чи й продеремось крізь нього, а якщо продеремося, то залишимо після себе такий слід, по якому нас швидко знайдуть. А пішим — усюди дорога! Ми пірнемо в хащ! і загубимося в них, мов перепеленята в степових бур'янах.

— Що ж робити з кіньми? — спитав Рагуїл.

— Цих двох, що впали, зіпхнемо на бистрину — хай пливуть собі за водою, а решту переправимо на той бік і там відпустимо в ліс. Якщо буде погоня, то їхні сліди на деякий час заплутають переслідувачів, — відповів Овлур. — Ми ж самі пройдемо річкою і виберемося на берег у зручному місці, щоб не залишити слідів...

Тим часом зійшов місяць, залив сріблястим світлом усе довкола: і холодні хвилі, і густі очерети, і рясні верби, і широку піщану косу.

Втікачі заспішили і почали переправу.

3

Рано-вранці в стійбище Кончака прискакав Кза. Схуд, зчорнів, як голівешка, очі палали люттю і відчаєм.

Кончак уже знав про його невтішне горе і, міцно обнявши, притиснув до грудей.

— Уй-уй, хане, співчуваю тобі. Але синів повернути не можу. Не в моїх це силах... Кріпись!... Ти воїн і звик до втрат... А час залікує твої рани в серці... Один час!

Кза схлипнув, розчулений несподіваною щирістю великого хана, та зразу ж відсахнувся. Глянув суворо.

— Я приїхав не співчуття шукати, а справедливого відомщення!

— А саме?

— За голову сина я вимагаю голову князя Ігоря!

Кончак витріщив очі.

— Кза! Я розумію, що твоїми вустами говорить велике батьківське горе... Але ж і ти мусиш розуміти, що помста ця безпідставна. Твій син і твій зять загинули як воїни, в бою. Це смерть батирів! І їх Тенгріхан візьме до себе!.. А Ігор — полоненик, і ти хочеш зарізати його, як вівцю!

— А Коб'як? Його вбили в гридниці Святославовій!

— Ну, ти ж знаєш, що він сам винен, — накинувся на князів, як лютий вепр... А Ігор сидить спокійно... Та й поручився я за нього!..

Вони б сперечалися довго, бо Кза настійливо домагався свого, а Кончак не менш настійливо перечив йому, та в стійбищі раптом зчинився крик, пролунав тупіт багатьох

кінських копит.

— Що там? — стривожився Кончак. Вони вийшли з юрти. Сюди з розпачливим криком мчало на конях кілька молодих джигітів.

— Хане, хане! Князь Ігор утік!

— Та ви часом не п'яні? Як утік? Коли?

— Мабуть, ще вчором, бо постелі холодні, не зім'яті...

Кончак змінився в лиці.

— Прокляття!

Кза злорадно усміхнувся.

— От бачиш! А ти йому вірив! Поручився за нього! Тепер, якщо піймаємо, ти віддаси його мені!

— По конях! — гукнув Кончак. — Ми наздоженемо його!

В погоню кинулися обидва хани — і Кончак, і Кза — зі своїми людьми. Слід узяли відразу — на березі, де був зім'ятий очерет і залишилися відбитки ніг на піску, а на тому боці знайшли кінські сліди. По них і рушили навздогін за втікачами.

— Ми їх наздоженемо! — гукнув Кза, підстрибуючи в сідлі. — Вони далеко не втекли!

— Я теж так гадаю, — відповів Кончак, поглядаючи на сонце. — До обіду вони будуть у наших руках.

Як же здивувалися хани, коли помітили, що сліди вели не на захід, до Ташлика та Сальниці, а на північ — прямо до Дінця.

— Ігор обхитрив нас! — ревнув розлючений Кза. — Полетів сокіл до свого гнізда не степом, а перебрався на той бік Дінця — в лісі! Хіба ми його там знайдемо?

На Дінці слід Ігоря та його супутників раптом загубився. Лише троє коней вийшло на протилежний берег. А де ж інші двоє? Де втікачі?

Кза від люті позеленів.

— Шукайте! — кинувся на людей. — Не полетіли ж вони птахами понад лісом! Повинні бути сліди. Байток, бери людей — шукай!

З десятком джигітів старий Байток миттю зник у лісі. Та незабаром повернувся ні з чим: коней, правда, знайшов — вони паслися неподалік від берега, на галявині, — та людських слідів ніде не видно.

— Ей-вах! — схопився за голову Кза. — Прокляття! Князь Ігор і тут обхитрив нас! Що будемо робити?

— Я повертаюся додому, — відповів Кончак. — Не личить великому ханові винюхувати сліди втікачів! Я повертаю коня назад!

Кза ударив камчею по луці сідла, у відчаї підняв перед собою руки.

— О горе мені! Я теж не маю часу бродити по цих заростях, бо жде мене мій син Чугай, щоб я провів його у царство тіней! Але клянусь пам'яттю предків, я піймаю Ігоря! Байток, доручаю тобі це зробити... Відбери скільки треба спритних джигітів і наздожени втікачів! З-під землі відкопай, а приведи мені на аркані князя Ігоря!

Байток поморщився, але покірно схилив сиву голову.

— Я візьму двадцять джигітів, хане... У Ігоря один шлях — на захід сонця. Та не одна стежка: і по цьому березі, і по тому, і понад самою річкою, і поодаль від неї — лісами та галявинами. А яку з них обрав уруський князь — лише він знає... Нам треба всюди порискати, пошукати... Тому я розділю своїх людей на кілька невеликих загонів — який-небудь та натрапить на Ігорів слід... А я з сином та онуками поїду понад Дінцем. Чомусь мені здається, що втікачі триматимуться його берегів...

Хан Кза схвально кивнув головою.

4

Майже півверсти втікачі чалапали по коліна, а подекуди й по пояс у воді. Попереду — Овлур, позаду — Ждан. Одяг і зброю несли на плечах. А коли почало глибшати, по мокрому стовбурищу підритої повинню верби, що схилилася в річку, вибралися на берег, одягайся і, не гаючись, один за одним рушили по звіриній стежці в дикі хащі лісу.

Там було тепло і сиро. Довкола стояли густі кущі, над ними вивищувалися могутні верби та осоки. Крізь їхнє лапате гілля де-не-де пробивалися тонкі, мов списи, промені місячного світла.

Йшли мовчки, бо навіть тріск сухої галузки під ногами лякав — чи ніхто не почує? Тоді ще напруженіше дослухалися, — ні, не чути нікого. Тільки десь далеко заухкає сова, зашипить над головою сич та важка рибина скинеться на плесі. І знову тиша...

Стежку ледь видно: петляє в гущавині, незмірно подовжуючи путь. Та Овлур ні на крок не збочує з неї, щоб не заблудитися в цьому нічному пралісі.

Ранок зустрів їх сивими туманами та рясними холодними росами. Тумани — на радість: приховують від стороннього ока. Роси — зрадливі: пройдеш по них — і залишається після тебе широкий, добре помітний слід. До того ж від роси всі мокрі по самі вуха. Одяг хоч викручуй! Вода з нього аж хлюпотить. Усі закоцюбли, посиніли. На обличчях повиступали сироти.

— Оц-це красені, х-хай йому г-грець! — зацокотів зубами Янь, не втримавшись, щоб не покепкувати. — Н-на-че к-кури після д-дощу!

Коли сонце підбилося вище, зігрілися, обсохли. Зате стомилися, зголодніли — заледве переставляли ноги. А Рагуїл зовсім пристав — плентався позаду.

— Овлуре, ти б розсупонив свою торбину! — не витримав Янь. — Їсти хочеться, аж душа болить! Його підтримав Ігор.

— А й справді, пора перепочити.

Овлур оглянувся. Обережно, щоб не залишити після себе слідів, повернув убік від стежки, до великого лапатого куща верболозу, що ріс посеред галявини, і шуснув під його віття.

— Сюди!

Тут було сонячно, тепло і тихо. Лише гув волохатий джміль, перелітаючи з квітки на квітку, та десь тонко цівінькала синиця:

— Цівінь! Цівінь!

Всі миттю попадали в траву. Овлур скинув з-за плеча торбину, дістав кожному по

шматку цупкої в'яленої яловичини, і всі мовчки накинулися на смачне солонувате м'ясо.

А потім один по одному поснули — прямо на сонці. Спали до самого вечора.

Прокинулися від недалекого кінського тупоту. Янь скочив на ноги, та Ігор устиг схопити його за рукав.

— Тс-с-с! Без шуму! Щоб і листочок не сколихнувся!

Вони обережно розсунули віття.

З лісу на галявину виїхало п'ятеро вершників. Зупинилися, розглядаючи все довкола.

— Це люди хана Кзи, — шепнув Овлур. — Я знаю їх... Старий — то батир Байток, позаду — його виводок: син та внуки. Без сумніву, їдуть по нашому сліду...

— Що ж робити? — спитав Янь.

Якщо повернуть у наш бік, будемо стріляти! відповів Ігор. — Їх п'ятеро — і нас п'ятеро... Я беру на себе переднього... Та цільтеся добре, щоб жодного не випустити живцем!

Тонкі стріли з залізними наконечниками миттю видобуті зі шкіряних сагайдаків і покладені на тугі тятиви луків. Один порух — і полетять у груди переслідувачам.

Та Ігор застерезливо підняв палець.

— Не стріляти поки що!

Половці тим часом збилися в гурт і про щось тихо сперечалися, збуджено розмахували руками. На жаль, жодне слово не долітало до слуху втікачів. Однак, судячи по жестах, все ж можна було здогадатися, що Байток наполягав обшукати навколишні кущі, а його син та онуки пропонували їхати далі.

Напруження наростало. Чия ж думка переважить? Вступати з половцями у відкритий бій Ігореві не хотілося. Хоча сили обох сторін рівні, загальна перевага на боці переслідувачів, — вони знаходилися на своїй землі і до них кожної хвилини могла прийти підмога. А хто ж допоможе русичам? До того ж найлегше поранення одного з них ускладнить становище всіх.

Ігор завмер. Його супутники теж не поворухнулися. Кожному ясно: там, на галявині, зараз вирішується їхня доля. Рушать половці далі — вони врятовані, кинуться нишпорити по кущах — хтозна, чим це закінчиться для втікачів.

Врешті Байток з досадою махнув рукою і різко вигукнув:

— Вперед!

Приострожені коні важко вдарили копитами об землю і швидко понесли верхівців на протилежний бік галявини, у густий зелений ліс.

Ігор полегшено зітхнув.

— Ми врятовані! На цей раз неволя або й смерть обійшли нас стороною! Тепер по стежці нам ходу нема — будемо йти манівцями, щонайгустішими заростями, щоб не закріпив жоден собака...

5

Ця зустріч з Байтоком, що закінчилася для втікачів щасливо, застергла їх від

багатьох подальших небезпек. Тепер вони звернули зі стежки і вибирали найглухіші місця, продиралися крізь непролазні хащі, прибережні очерети та бур'яни, перебродили численні струмки, зарічки, притоки Дінця, купалися в холодних росах, мокли під дощами, обсихали на сонці, — і знову йшли, приглядаючись пильно до всього: чи не видно кочовиків, чи не загрожує їм небезпека?

Спочивали мало. Як заходило сонце, в найбільшій гушавині з віття, трави чи моху мостили кубло і лягали щільно, один побіля одного, щоб зігрітися. Стомлені, голодні, миттю поринали в важкий тривожний сон, а як тільки на сході піднімався край неба і розбурхане птаство заводило свої ранкові співи, схоплювалися і, дрижачи від холоду, рушали далі.

І знову йшли невпинно, силоміць продираючись крізь непроглядні хащі верболозів, вільшняків, ліщини та очеретів, зарослих травою, бур'янами, колючою ожиною та дерезою, шипшиною та глодом, переплетених дрібнолистою берізкою, хмелем, заснованих павутинням. Рвали на собі одяг, розбивали взуття, дряпали до крові обличчя, руки, спотикалися, падали і знову йшли і йшли — все на захід, на захід, до рідної землі.

На п'ятий день, надвечір, перепливли Оскол, анаступного дня — Сальницю. Знайомі місця! Ще зовсім недавно проїздили вони тут на конях, зі зброєю в руках, сповнені надій на перемогу... А нині, зарослі, голодні, пробираються тайкома, як загнані звірі, боячись зустрічі навіть з поодинокими чабанами.

Ігор брів мовчки, понуро. Ні голод, ні спека, ні холод, ні інші злигодні цього важкого шляху не гнітили його так, як спогади про цей нещасливий похід, про страшну поразку, про втрату війська і всієї зброї, про те, що ціле крило Руської землі — Сіверщина — лишилося оголене, без захисту військового.

За Сальницею почав допікати голод. Овлурова торбина спорожніла — їсти було нічого. Всі чалапали цілий день важко, похмуро. Нетерпеливий Янь нишпорив попід кущами — чи не зачервоніє де суниця, чи не визирне

з трави сиріжка? Та пошуки його були марні. І суниці, і сиріжки траплялися нечасто.

Де ж знайти поживу?

— Треба щось упольовати, — сказав Ігор. — Звернемо до Дінця — там, на зарічках та озерах, страх скільки птаства!

Вони звернули вбік і незабаром опинилися на березі озера. З-за густих заростів очерету, куги та верболозу доносилися пташині голоси: качине крякання, гусяче гелготання та ячання лебедів.

Ігор зняв з-за плеча лука, дістав стрілу. Його супутники зробили те ж саме. Потім тихо розсунули очерет, виглянули на плесо — і завмерли: перед ними вирував справжній пташиний базар! Поодинці і парами спокійно, гордовито плавали поважні білосніжні лебеді, хлюпосталися, пірнали у воду сірі гуси, шниряли поміж ними вертляві качки...

Янь аж очі пустив під лоба, ковтнув слину. Яке багатство!



Одночасно звелися вгору п'ять луків, тонко задзвеніли тятиви з висушених бичачих жил, блискавично вилетіли з очеретів тонкі половецькі стріли — і п'ять ситих птахів, тужливо зойкнувши на все озеро, затріпотіли крильми, болісно склали на воду свої гнучкі шиї.

Наполохане птаство з криком і фуркотом враз піднялося вгору і злякано сипонуло врозтіч.

— Хлопці, у воду! — радісно усміхнувся Ігор. — Дістаньте здобич!

Янь, Ждан і Овлур швидко роздяглися і, пробираючи руками ряску і латаття, побрели на глибину. Притягнули підстрелених птахів на сухе, склали перед князем.

— Ось! — вигукнув Янь, нібито він сам роздобув усю цю дичину. — Скільки м'ясива! Здобич справді була така, якої ніхто й не сподівався, — три лебеді, гусак і селезень. Відразу ж заходилися готувати вечерю.

6

Одинадцять днів і ночей пробиралися втікачі до міста Дінця, що стояв на самому краю Руської землі, на межі з полем Половецьким. Перепливали ріки, продиралися крізь густі зарості чагарників, таємно прокрадалися мимо половецьких стійбищ та пасовищ, відкриті широкі поля переходили вночі, а поляни та галявини переповзали, мов вужі, щоб ніхто не заперимітив. Тут вони роздобули коней і харчів. Тут починалася рідна земля, на якій, хоч і була вона спустошена, випалена, сплюндрована, вже не доводилося, мов звірам, ховатися від чужинців.

Чим ближче було до Сейму, тим похмуріше і тривожніше ставало на серці у Ждана. Що його жде дома? Чи уціліла Вербівка? Чи зустрине кого? Чи увидить лише згарища та трупи, як і повсюди?

— Не журися, — втішав його Янь. — Ніколи не бувало так, щоб усіх вирубали, все випалили, знищили. Хтось же та лишився! І може, то якраз будуть твої!..

Ждан сумно хитав головою, іноді навіть усміхався на ті Яневі слова розради, та з очей не сходив смуток. Якби ж то!

Та ось нарешті Сейм! І з кожним селом, з кожним хутором, що вони проїздили, все менше і менше залишалося в Ждановому серці надії. Ніби тисячі диких турів пронеслися по краю, ніби громом випалило землю і прибило зав'язями-хвищами — такими були ті села й хутори. Всюди — згарища, пустки, непоховані трупи, біля яких діловито походжали і бридко крякали ситі круки. Ні старого, ні малого. Тільки смерть, тлін і горе витали над зеленим Посем'ям...

Ігор темнів, кусав губи — аж вони йому зчорніли. Ждан стискував кулаки і підганяв коня. І навіть Янь утратив свою звичну веселість та безтурботність і їхав мовчазний, пригнічений, мовби то був і не Янь.

Коли під'їздили до Вербівки, Ждан вирвався вперед. Йому не терпілося швидше глянути на рідне село. А може, лихо обминуло його, обійшло стороною? Даремні сподівання!

Він з'їхав на пагорб і зупинився, зацікавившись, вражений тим, що відкрилося його зорові. В долині, де колись стояла Вербівка, тепер жодної хатини, жодної повіті, жодної

живої душі! Мертво, сморідно, страшно. Тільки срібляться тополі в левадах та зозуля кує на вершечку Їхньої груші. Як на глум! І кому вона там кує ті довгі, щасливі літа?

Він не захотів чекати князя. Не захотів зараз бачити його, говорити з ним, слухати з його уст слова втіхи й розради. То він винен у всьому! Він!.. Вдарив коня — і навпростець, через безлюдні вулиці і спалені дворища, через повалені тини і буйну зелень городів, ніким не прополену, здичавілу, помчав прямо до своєї груші, що одна тут зараз височіла, та ще стіжок сіна, що якимось чудом уцілів на леваді, нагадуючи і про рідних людей, і про збудовану власними руками хатину, і про його короткоплинне щастя.

Під грушею темніла купа золи.

Тут стояла його хатина. Тут мріяв він про майбутнє життя.

Кінь попасом пішов по городу, а він став над тією золою і крізь сльози довго не міг нічого розгледіти. Він не чув, як під'їхали його супутники і зупинилися віддала. Не чув, як перестала кувати зозуля на вершечку груші і затиш вітер у долині. Нічого не чув. Був оглушений тим горем, що несподівано впало на його голову.

Потім вітер сльози і роззирнувся пильніше. Посеред пожарища стояла закіптюжена піч, всюди чорніли головешки, сірів попіл, стирчали обвуглені присішки, і тільки посередині щось раптом забіліло.

Він узяв палицю, прогорнув золу — і закричав розпачливо: то білів череп. Чий? Материн? Любавин?

Плечі його здригнулися від ридання. Все! Більше сподіватися ні на що! Найрідніші його люди лежать тут, у цій страшній чорній могилі! Навіщо тепер жити? Навіщо йому цей проклятий жорстокий світ? Чому не загинув на Каялі, як брат Іван, як Будило, як сотні інших воїнів?

Тут його обняла чиясь важка тверда рука. Оглянувся — князь. Брови його заломилися, в очах — сльози. А над вухом затремтів приглушений князів голос:

— Поплач, хлопче, поплач... Стане легше... Але не впадай у відчай... Допоки ми живемо, допоки є сила тримати меча, доти не повинні втрачати надії! Ми ще піднімемося! Піднімемося — і відплатимо за всі ці жахи!.. Як тільки прибуду додому, зразу ж відправлюся до князів у Чернігів, у Київ, у Білгород — просити допомоги, щоб захистити нашу Сіверщину від нових нещасть... Я наступлю ногами на свою гординю, я впаду на коліна перед князівським сномом, аби лиш випросити згоду князів на викуплення моїх воїв з неволі!.. Поплач, поплач!..

Сльози бриніли в Ігорових очах і в Ігоровій мові. Він уже зараз наступив на свою гординю, він уже зараз плакав. І це було так несподівано й страшно, що Ждан на якийсь час забув про своє горе. Адже князь ніколи не плакав. Навіть уявити було важко, щоб він плакав коли-небудь. А тут — сльози. Очі вщерть наповнилися слізьми, що коливалися, бриніли і ось-ось мали покотитися по змарнілих щоках. І Ждан з подивом почав усвідомлювати, що князь — така ж людина, як і всі, зі своїми людськими слабостями і болями, із надіями і сумнівами.

І він тоді уткнувся Ігорові в груди і голосно заридав.

Вивів їх із заціпеніння Янів голос:

— Там хтось є! Виглядає з-за стогу! Клянусь, там хтось ховається!

Всі глянули в бік левади. Стіг стояв самотньо, як і раніше, і ніхто з-за нього не виглядав.

— Тобі привиділось, — буркнув Рагуїл.

Та Жданове серце вже здригнулося від якоїсь неясної, тривожної надії, і він швидко метнувся по стежці вниз.

Всі поспішили за ним.

Біля стогу зупинилися, прислухалися. Тихо. Ні звуку.

Тоді обережно ступив за один риг, за другий — і остовпів: майже віч-у-віч зіткнувся з Любавою, яка, притиснувшись до колін Жданка, злякано прищулилася за стогом.

— Любаво! Ти?

— Жданку!

Її змарніле обличчя ще більше зблідло, губи здригнулися, як у ображеної дитини, ноги підкосилися, і вона поволі посунулася по сухому снігу додолу.

— Жданку...

Він підхопив її, міцно притиснув до грудей, відчуваючи, як її сльози зрошують його сорочку.

— Любаво, ладонько моя дорога! — шепотів він їй найніжніші слова, які знав. — Це просто чудо, сон! Ти жива! Ти тут, серед цього царства смерті! І Жданко з тобою...

— Більше нікого не залишилося, любий... І матуся, і Варя, і Настуня... там... А ми зі Жданком саме прали білизну і встигли втекти через річку в ліс... Довго блукали, поки не зустріли своїх... І повернулися додому, бо подумали, що коли ти живий, то теж повернешся сюди...

— Де ж ви живете? Що їсте?

— У стозі вирили нору — там спимо... А харчуємося різним зіллям, ягодами, знайшли на березі чийсь ятері — ловимо рибу, доглядаємо і доїмо прибудну корову... Так і живемо...

І князь Ігор, і Рагуїл, і Янь, і Овлур мовчки дивилися на них, слухали їхню мову, що велася так безпосередньо, ніби вони не були тут присутні, і скрушно похитували головами. Безперечно, важко було вмирати воям у далекому полі Половецькому, на берегах бистої Каяли, важко і бранцям у неволі поганській, та не легше, а набагато важче було жонам і дітям їхнім тут, дома, під шаблями половецькими...

Мовчанку знову порушив Янь. Він підійшов до Ждана і поплескав дружньо по плечах.

— От бачиш, я ж казав тобі, що хтось та залишиться з твоїх... Не одне горе зустріло тебе тут, а й радість!

— Дякую, Яню.

Підійшов Ігор.

— Які твої наміри, Ждане? Зостанешся тут чи поїдеш з нами? Якщо зостанешся, то я скажу в Путивлі тисяцькому Вовку, щоб допоміг вам чим зможе...

Ждан задумався. Що робити? Як жити на цих згарищах? І як їхати звідси, не поховавши прах матері, родичів та земляків своїх? І куди їхати? В Новгород-Сіверський до князя? Чи в Київ до Самуїла та Славути? Він ще нічого не знав і не міг нічого сказати певного. Знав одно:

доля залишила йому частку щастя. Любава з ним, Жданко з ним — отже, є для кого жити на світі! У нього знову ожила душа, розпростуються крила, а куди полетить — покаже майбутнє.

7

За двадцять верст від Новгорода-Сіверського, неподалік від села святого Михайла, трапилася пригода, яка мало не коштувала життя князю Ігорю.

Дорога йшла лісом, по широкій долині. Десь збоку жебонів невидимий у густих заростях струмок. Хоча всю весну і майже півліта стояла суша і трави на полях сохли, жовтіли, а листя, в'янучи, облітало з дерев, тут було прохолодно, з обох сторін зеленіла густа стіна дубів, берез, вільхи, ліщини. Увесь ранковий ліс гомонів веселим пташиним співом.

Ніщо не віщувало біди. Вершники їхали швидко: Ігор поспішав, бо хотів надвечір добратися додому, і мчав попереду. До Новгорода-Сіверського залишалося півдня їзди.

Несподівано з заростей вискочив кабан-сікач і кинувся прямо князевому коневі під ноги. Кінь шарахнувся вбік, і князь в одну мить опинився на землі.

Ведр злякався теж і хутко зник у кущах, а Ігор, охкаючи, намагався підвестися і не міг.

— Княже, що?

— Здається, я дуже забився... Допоможіть мені! Його підвели. Він не міг стати на ногу.

— Хоча б не перелом, — забідкався Рагуїл. — І треба ж такого нещастя! Майже дома — і на тобі!

Князя гуртом посадили на коня, та, щоб їхати верхи, уже не могло бути й мови: кожен рух віддавався гострим болем.

Поволі ведучи князевого коня на повіді, добралися вони до села, завернули до крайнього двору. Господар, смерд Василько, молодий привітний чоловік, дізнавшись, що перед ним князь Ігор і що тікає він з полону, кишнув на замурих дітей:

— Геть! Щоб і духу вашого тут не було! — А чорнявій молодиці, пов'язаній полотняною хустиною, кинув: — Фросино, ріж півня, вари борщ. Та позич борошна — князеві і його людям на вареники! Та хутчій! А я в садку допомогу сіна, щоб князь міг спочити...

Смерд був меткий, розторопний. Намостивши у затінку під вишнями кілька оберемків сіна, поклав його ряднами, приніс глек сирівцю і липовий ковшик.

— Пий, княже... Холодний — з погребка... А я миттю приведу костоправа Демидка чи бабу-шептуху Якилину — хай подивляться на твою ногу!

— Не треба, Васильку, — поморщився від болю Ігор. — Не треба ні костоправа, ні баби-шептухи... Краще знайди огнищанина — хай сповістить у Новгород про мене...

Княгині...

— Княже, для чого огнищанин? Поки я його знайду, поки він знайде гінця та коней, мине півдня! Дозволь мені скочити до Новгороду — я хутко! Одна нога тут, друга — там!

— Тоді бери наших коней, скачи! — погодився князь.

8

Ярославна під'їхала до Василькового двору. Тут уже було півсела. Люди товпилися на вулиці, в дворі, поза тинами. Перед княгинею розступилися. А вона пташкою спурхнула з воза і полетіла через подвір'я в садок.

Ігор сидів на невисокому ослоні відпочилий, умитий м'якою річковою водою, якої Янь та Овлур принесли повне цебро, причесаний. Рагуїл перев'язував йому розбите коліно.

— Княже мій! Ладоньку! — скрикнула Ярославна, простягаючи до нього руки. — А де ж син наш — князь Володимир [74]?

Ігор зблід, подався вперед, і вона ластовенятком упала йому на груди і залилася сльозами.

Він гладив їй коси, цілував мокрі щоки, а в самого теж туманились очі.

— Як діти?

— Всі живі, здорові.

— Слава богу — все тут гаразд... Одно лихо — мій нерозумний похід...

Він не стримався і зарідав.

Люди обступили Василькове обійстя — теж плакали, примовляючи:

— Мученик!

— Вирвався із неволі поганської!

— Проторив стежку й іншим... Тепер почнуть повертатися і наші синочки — хто живий зостався!

— Викупить князь!

— Тому й тікав! Хоча міг накласти головою! До Ігоря долітав цей гомін, і він тут, у цьому звичайному сіверянському селі, серед простих поселян — севрюків, зрозумів, усвідомив, що з вуст людських не злетіло жодного слова осуду, хоча він з тривогою чекав його, що люди ждуть від нього захисту від нових половецьких нападів і визволення сіверянських воїнів із неволі...

Його перенесли на воза, і чималий князівський поїзд рушив у зворотну путь.

А дзвони гучали святковим благовістом, що линув і линув довкіл усього шляху, по якому проїздив Ігор до свого стольного города, наповнюючи людські серця надією, що лихо тепер відступить. Затихав благовіст в одному селі — відразу ж починав звучати в наступному. І люди виходили назустріч і вітали князя, бо вже Сіверська земля знала і про його рани, і про його муки, і про його мужність, і про незвичайну втечу, коли не один раз він міг загинути. Кожен розумів, що ця втеча рятувала від неволі не лише одного князя та кількох його супутників, а й наближала визволення всіх полонених руських воїнів. Бо хто ж потурбується про них більше, як не він? Ця втеча знімала з

Сіверської землі неймовірно важкий тягар — викуп за князя, бо дві тисячі гривень, що складала кількарічний прибуток Новгород-Сіверського князівства і які потрібно було сплатити половцям, тепер залишалися на батьківщині. Нарешті, всі сподівалися, що, будучи на свободі, Ігор зуміє подбати про оборону Сіверської землі, бо це ж найголовніша турбота князя...

Ігор під'їздив до свого стольного города.

Тут, над Новгородом-Сіверським, теж ясно гули дзвони, усміхалося чисте сонце, у синьому небі шугали білі голуби. Усі, хто міг ходити, висипали на вулиці та майдани, вітали князя з визволенням та поверненням додому, плакали від горя, що поселилося майже під кожною стріхою, майже в кожному сіверському серці.

Коли заїхали на гору, звідки відкривався широкий краєвид на могутню фортецю на крутому шпилі, на голубу Десну та сині задеснянські бори, Ігор змахнув сльозу, що раптом защеміла в оці, і, повернувшись до Ярославни, схвильовано прошепотів:

— Боже, я дома!.. Дома!.. А серце моє там, на Каялі, з моїми воями-соратниками, живими і загиблими. Поки житиму, пам'ятатиму про це!.. Загибим — вічна пам'ять, а про живих подумати і подбати повинен я! Це мій найперший обов'язок!.. Як тільки зможу сісти на коня, відразу ж помчу до Чернігова та Києва — просити допомоги у князів. А своє віддам усе: золото і срібло, сережки та персні, оксамити та хутра, стада та отари. Залишуся голий і босий, а витязів своїх визволю з неволі половецької [75]...

— Ладоньку мій! — пригорнулася до нього Ярославна. — Ладоньку! А як же інакше!

Недовго затримався Ігор у Новгороді-Сіверському. За кілька днів, поки знахар Гук лікував йому ногу, трохи оговтався після страшного потрясіння на Каялі, відпочив після важкої і небезпечної дороги з половецького Тору до рідної Десни, оглядівся довкола себе, зібрав усі військові сили, які можна було спорядити за такий короткий час, і послав до Путивля — стерегти рубежі Сіверщини, а потім, ще не зовсім видужавши, вирушив у путь.

"Із Новгорода іде ко брату Ярославу к Чернігову, допоміж прося на Посем'я. Ярослав же обрадовася йому і помощь дати обіща. Ігор же оттолї еха ко Києву, к великому князю Святославу, і рад бисть йому Святослав, так-же і Рюрик, сват його", — записав літописець.

До Києва князь Ігор прибув у передостанній день липня. Могутні городські вали, що темніли в передвечірній імлі від Копиревого кінця аж до Хрещатого яру, зустріли його веселим гомоном ластівок та горобців, які гніздилися в дубових заборолах, та перегуком сторожі на вежах. Тьмяно поблискував хрест надбрамної церкви на Золотих воротах. Сюди поспішали призапізнілі подорожні: ворота на ніч ось-ось мали зачинитись.

Ігор з невеликим почтом в'їхав у город і, як це водилося серед князів з часів Ярослава Мудрого, вклонився святій Софії, а вже потім, завернув не до Святослава на Ярославів двір, бо було пізно, а в тихий провулок до боярина Славути.

На стукіт піднялося оглядове віконце і чийсь, як здалося князеві, знайомий голос запитав:

— Хто?

— Ігор, князь Сіверський.

За віконцем хтось радісно скрикнув. Грюкнув засув — і важкі дубові ворота, обковані залізними шпугами, розчинилися. З них вибіг Ждан.

— Княже! — і притиснувся щокою до Ігорового коліна. — Який я радий бачити тебе при доброму здоров'ї!

Ігор обережно, щоб не зашкодити хворій нозі, зійшов з коня і, на подив усьому почетові, міцно обняв колишнього свого конюшого.

— Ждане! Ти? Тут? Отже, подався-таки до Славути! Я так і знав!.. Ну що ж, Слаута — добра душа, і тобі з Любавою у нього буде непогано... Чи дома старий? Веди мене до нього хутчій!

Та Слаута, почувши на подвір'ї шум, уже поспішав сам. Сходячи з високого ґанку, якийсь час пильно приглядався у сутінках до приїжджих, потім раптом охнув і простягнув руки для обіймів.

— Княже! Ігорю! Сину мій! Живий! У Києві! От радість несподівана.

Злегка накульгуючи на пошкоджену ногу, Ігор кинувся до нього.

— Слауто! Учителю дорогий!

Вони обнялися, розчулені.

— Ти таки прибув сюди! Це добре!

— Прибув... З поклоном до князів, — з гіркотою в голосі тихо промовив Ігор.

— І це добре!.. Казав колись віщий Боян: "Тяжко тобі, голово, без пліч, зле тобі, тіло, без голови!" Це треба розуміти так: Києву одному, без своїх пліч — Сіверської землі та Волинської — не вистояти супроти ворогів, що напірають зі степу, а тілу, тобто Русі, без голови, без Києва, без великого князя київського теж не втриматися! Тож добре, що ти, княже, у важкий для себе час приїхав сюди. — Слаута взяв Ігоря під руку, завів до хоромини, посадив за стіл. — Святослав незабаром збирає князівський снем, щоб спільними силами рятувати Русь від кочовиків. Ти вчасно нагодився... Бо зле Руській землі без Ігоря.

Ігор важко зітхнув.

— Який же я був нерозумний, учителю, що не послухався тебе!.. Скільки разів давав ти слухні, як тепер мені стало ясно, поради, а я... Е-е, та що говорити! Є каяття, та нема вороття!.. От мушу йти з поклоном до Святослава та Рюрика, щоб дали військову силу для захисту Посем'я, грошей — для . викупу полонеників, зброї — для оснащення і спорядження нового війська. Бо який я князь без війська? А війська без зброї не поставиш! Людей зберу, та чого вони варті без мечів, луків, списів та іншого військового обладунку!.. За цим приїхав! Що великі князі скажуть на це? Як гадаєш?

Слаута відповісти не встиг. Розчинилися двері — і молодий служник вніс на великій дерев'яній мисі вечерю: м'яса тушкованого та судака вареного, хліба з тмином та пирогів з капустою, куманець солодкої сити медяної, жбан холодного сирівцю. Поставивши все це на стіл, простелив князеві і бояринові на коліна вишиті рушники, щоб витирати руки, і зник так же тихо й непомітно, як і зайшов.

Розмова на якийсь час припинилася. Славута наповнив келихи ситою і проникливе, з любов'ю глянув на гостя.

— Ти живий, княже, і на волі, а це найголовніше... За твоє здоров'я!

— Дякую, вчителю. І за твоє здорові! Вони заходилися біля смаженини та смачного дніпровського судака. А коли перше, найсильніше почуття голоду втамували, Славута відклав ложку

— На твоє запитання, Ігорю, відповісти мені нелегко. Бо хто відає, на яку ногу завтра встане Святослав або Рюрик?.. Однак, я гадаю, ні в одного, ні в другого немає підстав відмовити тобі у допомозі. Допомагаючи тобі, вони захищатимуть і свої володіння, і всю Русь. Та й я докину слово за тебе... До речі, Святослав уже ділом допоміг тобі — послав на Посем'я своїх синів, і ті витурили звідти Кзу! Допоможе й зараз. Війська дасть, а може, і грошей... А от про зброю — не знаю. Навряд. Зброя — то найбільше, багатоцінне багатство князівське. А тобі ж її немало треба!

По Ігоровому обличчю промайнула тінь.

— Немало... Адже вся моя зброя в руках кочовиків...

— Скільки ж?

— Щоб заново озброїти таке військо, яке я вів до Дону великого, потрібно вісім тисяч мечів, луків, списів, щитів, ножів, сідел... А ще ж одяг, взуття...

— От бачиш!.. Думаю, ні Святослав, ні Рюрик не дадуть тобі і десятої частини того, що ти попросиш у них...

— Що ж мені робити? — в Ігоровому голосі забринів відчай.

Славута поклав теплі долоні на міцно стиснуті князеві кулаки.

— Вихід є!

— Який?

— Треба поклонитися не тільки великим князям, а й київському купецтву! Воно постачить тобі і зброю, і одяг, і взуття для цілої дружини!

— Київське купецтво! — розчаровано вигукнув Ігор. — Та воно й слухати мене не захоче! Купцям потрібне золото, срібло! А де я його візьму? Після того, як я викуплю з неволі брата, племінника, сина, воїв своїх, я жебраком піду по Русі!

— Якщо розумно повести діло, то зброю тобі постачать у борг.

— У борг? Це зневага для мене!

Ти гордий, Ігорю. А коли подумати, то нічого зневажливого в цьому немає... Святослав не раз користувався купецькими позичками. Рюрик теж.

— Ну, гаразд, згоден... Та як це зробити? Не стану ж я переступати поріг кожного купецького дому!

— І не треба. Поклонишся Пирогощій богоматері!

Ігор спантеличено закліпав очима.

— Не розумію.

— Що ж тут розуміти! Адже ти маєш намір відвідати хоч один київський храм... Хіба не так?

— Звичайно. Я хочу побувати або в Софії, або в Кирилівській церкві, де похований



мій старий - великий князь Всеволод...

— Ну, так от, побуваєш на Подолі, в Пирогощій церкві.

— В Пирогощій? Але ж це зовсім невеликий, незначний, нічим не примітний храм!

— вигукнув здивований Ігор.

— Ну й що? Зате це храм київського купецтва! Там ти зустрінешся з найбагатшими людьми Києва і потолкуєш з ними... Я теж поговорю, Самуїл замовить слово — от, дивись, і буде діло!

Ігор задумався.

— Невже це можливо?

— Це єдиний шлях до купецької казни, — упевнено відповів Славута. — І ним ти повинен скористатися! А щоб тобі поталанило на цьому шляху, ми вихлимо ще по одному келишку...

— Тільки не сити, — заперечив Ігор. — З дороги хочеться сирівцю. Кияни уміють його готувати.

Довго ще сиділи вони удвох за столом, згадували давноминуле, якого обидва були учасниками або свідками. Згадували і те, що зовсім недавно відшумувало кривавим вином у степу Половецькому, на берегах бистої Каяли... Ігор повідав про життя в полоні, про Овлура [76], про свої вагання — тікати чи не тікати, про втечу і ті жахливі пляндрування, яких завдав Кза Посем'ю.

— Каюся, винен, один я винен, що так трапилося, — зізнався зрештою князь. — Та лихо стало спільним, і зараджувати йому треба гуртом, бо одному мені незмога!

Коли проспівали перші півні, вони встали з-за столу, і Славута провів Ігоря на спочинок.

— Спи, княже, спи спокійно, бо завтра нелегкий день — зустріч з великими князями!

А сам узяв свічку, пройшов у свою хоромину-бібліотеку і сів на твердий дерев'яний стілець з високою різьбленою спинкою. Довго сидів замислений, заглиблений у потаємні думи, у якусь свою гризоту, що, мов шашіль, точила серце і душу і не давала ні спочинку, ні спокою. Потім дістав пісні Бояна, потримав книжку в руках, ніби зважував, яка в ній вага, полистав, хоча знав там кожне слово напам'ять, врешті рішуче відсунув набік, поклав перед собою чистий аркуш пергаменту, розгладив його рукою і вмокнув біле гусяче перо в каламар.

Зітхнув:

— Ну, великий Бояне, допоможи мені. Ти ж зумів, віщий!

Потріскувала і миготіла у бронзовому підсвічнику воскова свічка, тихо озивався у темному закутку цвіркун, з городського валу долітав приглушений крик сторожі: слухай!

Та він того не чув і не бачив.

Перед його внутрішнім зором зринали одна за одною картини недавно відшумілої битви: криваве сонце, що ледь просвічувало крізь куряву, протяжний посвист половецьких стріл, грім щитів, іржання коней, зграї вороння, що злетілися з усього

Половецького степу і затьмили півнеба, крики поранених, мольби і прокляття вмираючих... То Ігореві вої списами скородили чорну землю, кровію поливали, а трупами засівали. Тугою зійшов той посів на Руській землі... І тоді рука твердо вивела:

Не лепо ли ны бяшетъ, братие,  
начяти старыми словесы  
трудных повестий  
о полку Игореве,  
Игоря Святославича?  
Начати же ся той песни  
по былинам сего времени,  
а не по замышлению Бояню...

\* \* \*

Київ. Літня ніч 1185 року. Дерев'яний боярський дім. Простора кімната, начинена книгами та зброєю.

Горить, потріскуючи, свіча.

А за столом схилився над аркушем пергаменту життям умудрений, літами усріблений муж, книжник, громадянин, якого далекі нащадки через багато-багато століть назвуть геніальним поетом.

Тут, у тихому завулку, неподалік від Золотих воріт та святої Софії, того вечора почало творитися чудо, творитися безсмертне "Слово о полку Ігоревім".

Славута!

Назвемо співця так. Назвемо цим прекрасним прадавнім словом, поки щасливий випадок не відкриє нам його справжнього наймення. У грізну годину лихоліття, коли хоробрий, але необачний князь Ігор відчинив ворогам ворота на рідну землю, весняним громом, вічовим дзвоном пролунав його могутній голос, звернутий до всіх руських князів: досить чвар і міжусобиць, опустіте вже стяги свої, вкладіть у піхви мечі свої, пощерблені у братовбивчих війнах, черленими щитами загородіте Полю ворота на Русь!

Мовкне під зорями Київ. Скрипить перо. Гуде у жилах кров. Горить свіча...